

TATTERED & TORN SERİSİ

Parçalanmış
Yıldızlar

USA TODAY ÇOKSATAN YAZARI

CATHERINE
COWLES

PUSIKA

Cesur ol. Sadere altınır saniye ve yirmi nefes.

İkisini de değiştiren tek bir gece... Hayatları paramparça olmuştu ve onarılması mümkün değildi. Keskin ve eğri parçaları etrafa dağılmıştı.

Fakat şimdi, Everly'nin hepsini düzeltmek için bir şansı vardı. Her şeyin darmadağın olduğu bu yere şifa getirmek için bir firsata sahipti. Tabii bu, babasının neredeyse yok etmek üzere olduğu aileyle ve hâlâ rüyalarına giren, şimdi çoktan büyümüş olan koyu renk gözlü çocukla yüzleşmek anlamına gelse bile...

*Hayatının ellerinden alınmasına sadere
bir nefes azaktasın.*

Hayes'in istediği son şey, on altı yıl önceki tüm başarısızlıklarının bir kez daha hatırlatılmasıydı. Everly, Wolf Gap'e geri dönmüştü ve Hayes onu göndermeyi kendine görev edinmişti. Hem ailesi hem de kendi iyiliği için o şeytanların sonsuza dek gömülü kalması gerekiyordu.

Ancak Everly'nin her şeyi bir srprizden ibaretti; elik gibi duruşundan annesinin ona bıraktığı topraklarda inşa etmek istediği sığınağa kadar.

Hayes ise artık kendini ondan uzak durabilecek kadar güçlü hissetmiyordu.

Temkinli arkadaşlıkları daha fazlasına dnuşurken, birileri onları yakından izliyordu ve her şeyi paramparça etmek için ellerinden ne geliyorsa yapmaya hazırlardı...

 /pukkayayinlari

Çeviren: Mehir Kalmış

PUKKA
YAYINLARI

Bedenim ve ruhumla
bana sahip olan kadına bakarken
boğazım yanıyordu.

“Bunu ben de hissediyorum.
Kendimi hiç seninle olduğum kadar
rahat hissetmemiştim.
Sanırım bu huzuru birlikte yarattık.”

“Hiç bu kadar güzel bir şey
hissetmemiştim.”

Ve bunu asla kaybetmeyecektik.

Parçalanmış
Yıldızlar

CATHERINE
COWLES

TATTERED & TORN SERİSİ

Parçalanmış Yıldızlar 1-

Orijinal Adı: Tattered Stars 1

Catherine Cowles

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Mehir Kalmış

Editör: Buşra Balçık

Redaksiyon: Damla Çağlı

Düzeltili: Tuğba Atıcı Coşar

Son Okuma: Ezgi Yeşilbaş

Orijinal Kapak Tasarımı: Hang Le

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

Kart İllüstrasyon: Aslihan Özmen

1. Basım: Ocak 2024

ISBN: 978-625-941-87-6-6

Sertifika No: 73186

Copyright © 2022-2023 by Catherine Cowles

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.

No: 49 A ve B Bahçelievler / İstanbul

editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

GÖKSU MATBAA

Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.

Nurhan İş Merkezi No: 28-30A

Bayrampaşa / İstanbul

Sertifika No: 47617

Başlangıç

Everly

GEÇMİŞ

CESUR OL. ALTMIŞ SANİYELİĞİNE. YİRMİ NEFES. Yirmi kez nefes alıp verene kadar her şeyi yapabilirdim. Bacaklarımı kenarından sarkıttığımda yatağımın yayları gıcırdadı. Donup kaldım. Ardından dinledim.

Burada büyüdüğüm için nefret ettiğim yığınla şey vardı. Ancak sevdiğim, minnet duyduğum şeyler de olmuştu. Her fısıltıya bu kadar duyarlı olmam gibi. Herhangi bir sesin buraya ait olmadığını anında anlardım.

Bekledim. Rüzgârda takırdayan paravan kapıyı duydum. Bir baykuşun sesini. Hatta mutfaktaki buzdolabımızın uğultusunu bile. Abimi ya da babamı duymadım. Bir bebeğin dünyaya gelmesine yardım eden annem günlerdir yoktu ama şu anda, onun burada olmasını diliyordum. Bu deliliğe bir son verme ihtimali olan tek kişi oydu. Yine de yoktu ve yarının ne getireceğini bilmiyordum.

Yatağımın sessiz kalıp beni ele vermemesi için dua ederek ayağa kalktım. Yaylar bu kez bana ihanet etmedi. Gardırobuma doğru ilerlerken gıcırdayan döşeme tahtalarına basmamaya çalışıyordum. Raftan yıpranmış bir kot pantolon alıp üzerime geçirdim. Geceliğimi başımdan çıkarttım ve tişörtüme uzandım.

Açık pencereden içeri esinti giriyordu. Sabah hava dayanılmaz derecede sıcaktı ama gece çöktükten birkaç saat sonra serinlik bastırmıştı. Her ihtimale karşı yanıma bir gömlek aldım. Çoraplarımı geçirip botlarıma uzandım fakat giymedim. Böyle bir zeminin üzerine sert tabanlarla basılmayacağını çok iyi biliyordum.

Babam bana herhangi bir vahşi hayvandan korunmak için ses çıkarmadan nasıl hareket edeceğimi öğretmişti. Ve bu gece, verdiği her bir ders için minnettardım; kendimi gizlemek için çamurda yuvarlanmak zorunda kaldığım dersler için bile.

Kapı koluna uzandım ama elim metalin üzerinde hareketsiz kaldı. Yatağıma geri dönebilirdim. Cesur olma girişimimi bir kenara bırakıp annemin eve gelmesini bekleyebilirdim. Babamı, herkesi düşman olarak gördüğü ve hepimizin risk altında olduğu -hükümetin, komşularımızın, hatta öğretmenlerimin- bu paranoyak durumdan kurtarmak için bekleyebilirdim.

Hayatlarımızın gitgide küçülmesini, güvenecek insanların azalmasını izlemiştim. Normal şeylerin çoğunu hatırlamıyordum. Yine de bazı şeyler hâlâ aklımdaydı. Babamın, Ian ile bana okulu bıraktırmasından önce okuduğumuz ikinci sınıfı ve Bayan Christie'yi. Babam onların kâfir olduğuna karar vermeden önce, annemin ailesini Portland'da ziyaret edişimizi. Babam oranın şeytani bir yer olduğuna henüz inanmaya başlamadan kasaba panayırına gittiğimizi...

Gözlerimi kapattım ve kapının kolunu çevirdim. Koridora çıktığımda tekrar kulak kabarttım. Sıra dışı bir şey yoktu.

Yoluma çıkan bütün problemlili tahtalardan uzak durmak için adeta dans ettim. Bazen parmak uçlarımda yürüdüm, bazen de devrilmemek için bacaklarımı iyice uzattım.

Nihayet ön kapıya ulaşmıştım. Yaşlı köpeğimiz Bruiser, başını kaldırdı ama ben bir parmağımı dudaklarıma götürerek sessiz olması için yalvardım. Onu yemek artıklarıyla beslemem işe yaramış olmalıydı ki tekrar yatıp usulca horlamaya başladı.

Kapıyı yavaşça açtım ve hayatım boyunca kalkıştığım ilk gerçek isyana doğru adım attım. Bu beni ablam gibi toplumdan dışlanmış biri yapabilirdi. Kapıyı arkamdan hafif bir gıcırtyla kapattım ama çıkan ses adeta kulaklarımı sağır etmiş, dağda yankılanmıştı. Paravan kapının da kapanmasına izin verdiğimde, arkamdan sadece minik bir çingirak sesi geldi.

Veranda basamaklarının her birinin beni ele vereceğini bildiğim için üzerlerinden atlardım. Gürültüyle yere indiğimde acı dolu çığlığını bastırdım. Botlarımı ayağıma geçirip uzaktaki kulübeye baktım. Dış cephesindeki hareket sensörlü ışıklar, oraya gitmeye cesaret edemeyeceğimin bir hatırlatıcısıydı. Ben de bu yüzden ahıra doğru ilerledim.

Kapılardan biri gece havasının içeri girmesi için hafifçe aralanmıştı. Ben de Storm ve bana yol açmak adına, kapıyı biraz daha araladım. Koridorda ilerlerken atlarımızdan birkaçı kişniyor ya da kimin geldiğini görmek için başlarını kaldırıyor. Takım odasında durup bir dizgin aldım ve Storm'un bölümüne ulaşana kadar yürümeye devam ettim.

Başı ahır kapısının üzerinde hazır bekliyordu, benim kokumu almış olmalıydı. Burnunu okşadıktan sonra geri çekilmesini istedim. "Beni içeri almalısın." Dediğimi yaptığında, kapıyı açık bıraktım çünkü hiçbir yere gitmeyeceğini biliyordum... bensiz olmazdı.

Dizginleri başının üzerinden hafifçe geçirirken hiç şikâyet etmeden onu kabul etti. "Bir gezintiye çıkmaya ne dersin?" Başını onaylar gibi salladı. Öğleden sonra yaptığımız maceralardan birine çıkıp dağları keşfetmeye gitseydik, her şey çok daha kolay olurdu.

Onu ahırdan çekip çıkışa doğru yönlendirdim. Dışarı çıktığımızda sırtına binebilmek için çitlerin üzerine çıktım. Bir bacağımı atıp dizginleri sıkıca kavradığımda sabit durdu. "Yavaş ve sakin."

Onu, evden uzaktaki patikadan aşağıya doğru yönlendirdim. Dağın kıvrımlarına uzanan bir yoldu. Gökyüzüne baktım ve neredeyse dolunay olduğunu görünce şükrettim. Yön duygumun düşündüğüm kadar iyi olması için dua ediyordum.

Daha önce hiç kasabaya kadar at sürmemiştim. En az yirmi beş kilometrelik bir mesafeydi ve patikaların bazıları inişli çıkışlıydı. Yine de nereye gittiğimi biliyordum. Hayatımın her bir gününde, bu dağları ezberlemiştim. Hem bir sığınak hem de bir hapisaneydi. Bir yandan teselli ederken diğer yandan eziyet ediyordu.

Bu gece, dağlar benim tarafımdaydı. Patikadaki her kavşak bana bir sonraki mantıklı adımı gösteriyor gibiydi. Ta ki dönemeçler geniş, aşınmış patikalara; yürüyüşçüler ve binicilerin doldurduğu topraklara dönüşene kadar. Çok geçmeden kasabaya giden yola ulaştım. Yolun hemen kenarında durdum, ormanlar mahallelere dönüşürken kalbim kaburgalarımın baskı yapıyordu.

Dizginleri sıkıca kavrayarak kasabanın eteklerindeki göle bakmaya çalıştım. Ay, suyu adeta pırıl pırıl gösteriyordu. "Sadece birkaç dakika daha," diye fısıldadım kendi kendime. Biraz daha cesur olabilirdim.

Storm'u asfalt yolda ilerlettim, toynak sesi Aspen Caddesi boyunca uzanan binalarda yankılanıyordu. Hem sokakta yaşayanların hem de ziyaretçilerin yıldızları görebilmesi için tüm dükkânlar karanlık, sokak lambaları kısıktı. Normalde ben de yıldızları seyretmeyi severdim ama bu gece, içimdeki ürpertiyle savaşıyordum. Wolf Gap, adeta hayalet bir kasaba gibiydi.

Bir sonraki cesaret savaşımı vereceğimden emin olduğum sokağa yaklaşırken Storm'u yavaşlattım. Geri dönüşü olmayan noktayı geçip geçmediğimi, Storm'u tekrar dağa götürüp eve dönüp dönemeyeceğimi merak ettim. Onu Spruce'a doğru yönlendirdim.

Bir binadan gelen ışık geceye karışıyordu. Fazla parlak değildi, daha çok beni eve götüren hafif bir fener gibiydi. Ancak oraya girersem, içimde *evi* bir daha asla göremeyeceğime dair bir his vardı.

Storm'u loş ışığın önünde durdurup sırtından atladım. Dizginlerini bir elektrik direğine bağlarken ellerim titriyordu. Boyununu okşayarak ona sokuldum. "Doğru şeyi yapıyorum, değil mi?" Sanki onaylıyormuş gibi beni itti. "Bakalım sana biraz su bulabilecek miyiz?"

Storm'un sıcaklığından ve rahatlığından uzaklaşmak istemiyordum. Sonsuza kadar orada kalmak, dünyanın geri kalanını görmezden gelmek istiyordum. Bunun yerine, geriye doğru büyük bir adım atıp arkamı döndüm. "Yirmi nefes daha." Sadece yirmi nefes sonra her şey bitecekti.

Botlarımın içinde, attığım her somut adımın sertliğini hissediyordum. Cam kapılara ulaştığımda durup soluma baktım ve çeşit çeşit duyurunun yer aldığı bir ilan panosu gördüm. *Kayıp hayvanlar. Kasaba faaliyetleri. Kütüphanedeki bir etkinlik.* Ancak tek bir kâğıt parçası göğsümün sıkışmasına neden oldu.

Uzanıp onu panodan aldım. Boştaki elimi kapıya uzatsam da kilitli olduğunu fark ettim. Masanın arkasındaki genç adam, metal ve cam sesine doğru baktı. Gözleri bir an için büyüdü. Sanırım hemen ardından bir düğmeye bastı çünkü kapıdan bir-
den ses geldi.

Kolu tekrar çektiğimde kolayca açıldı. Botlarımın tabanları
muşamba zeminde yankı yapıyordu. *Sadece birkaç nefes daha.*

Adam, “İyi misin?” diye sordu.

Kâğıdı masasının üzerine bıraktım; üzerindeki fotoğraf bize
bakıyordu, sade harflerle yazılmış *Kayıp* sözcüğü bariz bir suç-
lamaydı. Fotoğraftaki yüz benimkinden biraz daha gençti ama
gülümsüyordu ve kaygısızdı. Uzun zamandır böyle değildim.
Babamın ruh halini tahmin etmeye çalışmak ya da her an ger-
çekleşebilecek *tatbikatlarından* birine karşı tetikte olmak fazla
yorucuydu.

Kızın yüzünü kirletmek istemediğim için parmağımı fotoğ-
rafın kenarına değdirdim. “Nerede olduğunu biliyorum.”

Adamın ağzı açılıp kapandı. “Nerede?”

“Benim evimde. Yeşil çatılı kulübede.”

Gözlerini bana dikti. “Kaç yaşındasın sen?”

“On bir.”

Bakışları omzumun üzerinden cam kapıya doğru yöneldi.
“Buraya yalnız mı geldin? Bu şakası yapılacak bir şey değil. O
bir at mı?”

Yan kapılardan biri açıldı. “Bu yaygara da neyin nesi, Nick?”

Esmer tenli, kıvrak saçlı bir adam çıktı ve bakışları anında bana
döndü. “Peki, bu kim?”

Nick kaşlarını çatı. “Shiloh Easton’ın nerede olduğunu bil-
diğini söylüyor. Muhtemelen yaramazlık yapıyordur. Çocukla-
rın nasıl olduğunu bilirsin.”

Yaşlı adam bana doğru yaklaşıp çömeldi. “Adın ne, ufaklık?”

"Everly. Everly Kemper." Sesimin titremesini engellemek için elimden geleni yaptım.

Adam Nick ile bakıştı. "Dağda mı yaşıyorsun?"

Başımı salladım. "Kız. Kız orada. Babam... onu kötülükten kurtarması gerektiğini ve artık bizim ailemizle olacağını söyledi ama kız orada olmak istemiyor. Eve gitmek istiyor. Annem de gitti. Ebelik yapması gerekiyordu ve babam bu haldeyken kimse onu ikna edemez. Ama beş gün oldu ve kız... hiçbir şey yiyip içmiyor. Babam daha da sinirleniyor. Ne yapacağımı bilemedim."

Tüm kelimeler ağzımdan akıp gitti. Kasabaya yaptığım uzun yolculuk sırasında pratik yaptığım konuşma gibi değildi. Ellerimi yumruk yaptım, diğer şeylerin de uçup gitmesini engellemek için tırnaklarımı avuçlarıma batırdım.

Adamın çenesi kaskatı kesildi fakat eliyle omzumu okşadı. "Her şey yoluna girecek. Ben Şerif Hearst. Her şeyi halledeceğim." Nick'e döndü. "Ekibimizi çağıralım. Buraya olabildiğince çabuk gelsinler."

Nick telefona sarıldı. Şerif Hearst beni yan kapıya doğru yönlendirdiğinde, yolun yarısında durup girişe doğru baktım. "Atım Storm. Onun biraz suya ihtiyacı var."

"Buraya kadar atla mı geldin?"

Başımı salladım. "Muhtemelen susamıştır."

"Eminim sen de susamışsındır." Şerif Nick'e eliyle işaret etti. "Ata biraz su getir." Nick çenesini kaldırıncı şerif bana baktı. "Sana içecek bir şeyler getirelim, belki bir şeyler de atıştırırsın."

Beni iki otomatı ve küçük bir mutfak bulunan bir odaya götürdü. "Oturl bakalım."

Sandalyeyi geri ittiğimde çirkin bir ses çıkardı, oturduğumda ise oda biraz bulanıklaşmaya başlamıştı. Şerif Hearst'ün

önüme bir sürü şey koyduğunu güçlkle fark ettim. Su, soda, biraz kraker ve bir şeker.

En son ne zaman hazır yemek yediğimi hatırlayamıyordum. Belki yedi yaşındayken? Babam, beni ve Ian'ı okuldan aldığı zamandı. Marketten bir şey almamamızı ve mümkün olduğunca topraktan beslenmemizi istemişti. O şirketlerin hepsi, bizi zehirlemeye çalışıyordu.

Ancak annemin öğle yemeğime koyduğu cipsleri hatırlıyordum, onlar en sevdiklerimdi. Krakerlere uzanırken ellerim titriyordu. Tadını bile zar zor alabiliyordum.

Bir kadın şerif yardımcısı yanıma oturmaya geldiğinde, her şey bir görünüp bir kayboluyordu. Oturduğum yerden polislerin ana odada toplanmasını izledim. Çelik yeleklerini ve silahlarını taktılar. Mideme kramplar girerken gözlerimi sıkıca kapattım. *Ben doğru olanı yaptım.* Belki inanırım umuduyla bunu zihnimde sürekli tekrarlıyordum.

Gözlerimi açtığımda silahlı adamlar ve kadınlar gitmişti. Kadın bana bir sürü soru sorarken ben de krakerlerle oynuyordum. "Baban sana hiç zarar verdi mi?"

Başımı iki yana salladım. Sert biriydi ama cezaları eğitim amaçlıydı. Evdeki konforu her zaman bulamayacağımız için bize yokluk çekmeyi öğretirdi.

Kadın sandalyesinde kıpırdandı. "Seni rahatsız edecek herhangi bir yerine dokundu mu?"

Yüzüm kızardı. "Hayır. Öyle biri değil. O sadece..." Cümleyi nasıl bitireceğimi bilmiyordum. "Zihni ona oyunlar oynuyor."

Onun nasıl biri olduğunu açıklamak için aklıma gelen en iyi yol buydu. Beyni ona yalanlar söylüyordu. Mesela, kasaba panayırına gittikleri için bir ailenin kötü olduğuna inanıyor ama oraya gitmek istemediği için kızlarının kurtarılabileceğine karar veriyordu. Bu yüzden onu kaçırmıştı.

Görevliyi duymazdan gelip ana odaya baktım ve gözlerimin odağını kaybetmesine izin verdim. Kapı açıldı ve bir aile içeriye girdi. Annenin gözleri kıpkırmızıydı ve panikle doluydu. Baba ise onu sakinleştirmeye çalışıyor, aynı zamanda kucağındaki -en fazla altı yedi yaşlarındaki- kızı tutmaya çalışıyordu.

İki erkek çocuk da odayı inceleyerek onları takip etti. Büyü-
yük olan muhtemelen lisedeydi. Yumruklarını sıkıp bıraktı,
öfkeden gözleri parlıyordu. Küçük olan ise benden birkaç yaş
büyüktü. Yüzünü endişe kaplamıştı. Bakışları ebeveynlerine
döndü ve annesinin elini tutup sıkı.

Küçük kızın ailesi olmalıydı. *Shiloh Easton*. İsmi zihnimde
tekrarlarken sessizce dudaklarımda şekillendirdim. Onu seven
bu ailenin yanına, evine dönecekti.

Annenin çocuğu başından öpmesini izledim. Çocuk, annem
ona şefkat gösterdiğinde Ian'ın yaptığı gibi kaçmadı. Annesinin
kendisini sevmesine izin veriyordu. Sanki annesinin buna ihti-
yac olduğunu anlıyor gibiydi.

Bakışlarımız odanın iki ayrı ucundan birbirini buldu. Göz-
lerinde milyonlarca soru vardı. İhtiyacı olan cevapların hiçbiriri-
ne sahip olduğumdan emin değildim ama gözlerimi kaçıramaz-
dım. Sanki beni rehin almış gibi o karanlık derinliklere baktım.

Kapının duvara çarpmasıyla trans halimiz bozuldu. Tüm
Easton ailesi bir anda ayağa kalkmış, Şerif Hearst'ün etrafını
sarmıştı. Şerif Shiloh'yu kollarında tutuyordu. Ne dediğini du-
yamadım ama annesi ağlıyordu ve babasının yüzünden de göz-
yaşlarının süzüldüğünü fark etmiştim. Çocuklar kız kardeşle-
rine sıkıca sarıldılar. Ancak unutulması imkânsız gözlere sahip
olan çocuk, oturduğum yerde bana bakmaya devam ediyordu.
Yapayalnızdım.

Birinci Bölüm

Everly

GÜNÜMÜZ

ARACIMI ASPEN CADDESİ'NE DOĞRU SÜRERKEN DİREKSİYONDAKİ ELLERİM SIKILAŞTI. Her şey son derece aynı görünüyordu. Hafif bir Eski Batı havası, hâlâ binalara ve antika elektrik direklerine hâkimdi. *The Cowboy Inn* ve *Wolf Gap Bar & Grill* gibi birçok mekân varlığını sürdürmeye devam ediyordu, sadece boyaları tazelenmişti.

Öte yandan, birkaç yeni restoran ve dükkân da açılmış gibi görünüyordu. Fakat en sevdiğim Tayland yemeklerini yiyebileceğim bir yer bulmayı umut etmenin, çok fazla şey istemek olacağını biliyordum. Oregon'un doğusuna geri dönmenin, bazı şeylerden feragat etmemi gerektireceğine hiç şüphem yoktu.

Ablam Jacey, deli olduğumu ve kasaba sınırlarına geri döndüğümde ailemizi çevreleyen tüm dramamın içine tekrar çekeceğimi düşünüyordu. Korkusunu anlıyordum. Özellikle de babam hapse girdikten ve ben anneme buradan gitmeme izin vermesi için yalvardıktan sonra, velayetimi üstlenerek bana bir abladan çok anne olduğu için.

Özgür kalmak uğruna birçok mücadele vermiştim ve işte, on buçuk yıl sonra başladığım yere geri dönmüştüm. Spruce Caddesi'ni geçip şerifin karakolunu gördüğümde nabzım hızlandı. Şerif Hearst'ün çoktan emekli olduğunu tahmin ediyordum ama en azından, orada güvenebileceğim tanıdık bir yüz olmasını diliyordum.

Şehir merkezinden geçmem uzun sürmedi. Sırtımı yasladığım o yirmi cesur nefesten fazla değildi. Şimdi, onlara her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

Nalbur ve markete uğramayı düşündüm fakat önce, arazinin genel durumunu öğrenmem gerektiğini biliyordum. Su ve elektrik idarelerini arayıp eski arazimize giden hatları kontrol ettirdim ve her şeyin hâlâ çalışır durumda olduğundan emin oldum. Birkaç tamirattan sonra her şeyin yolunda olduğuna dair bana güvence vermişlerdi.

Yani gerisi bana kalmıştı. Annemden gelen mektup, cebimde bir delik açsa da onu çantamda öylece bırakmayı başaramamıştım. Sanki içindeki kelimeler, bana görevimi tamamlamam için gereken son desteği sağlayabilirmiş gibi hissettiriyordu.

Jacey'nin yardım edeceğini düşünecek kadar delirmemiş-tim. İki çocuğu ve Seattle'da düzgün bir işi olan kocası vardı. Bana beklediğimden fazlasını vermişlerdi: Güvenli ve düzgün bir yuva. Okula gitmekte özgür olduğum, gece yarısı bir baskın için uyandırılmaktan korkmak zorunda kalmadığım bir ev. Sevildiğimi ve önemsendiğimi bilmemi sağlamışlardı. Fakat ben *onlara ait* değildim.

Jacey hamile kalır kalmaz, kendimi davetsiz misafir gibi hissetmeye başlamıştım. Ailelerini kuruyorlardı ama hâlâ bana bakmak zorundalardı. Yardımcı olmaya çalışmıştım. Yemek ve temizlik yapıyordum. Dinlenmeye ihtiyaç duyduklarında bebek bakıcılığı yapıyordum. Yine de kendimi hep misafir gibi

hissetmiştim. Hiç oraya ait değilmişim gibi... sanki hiçbir yere ait değilmişim gibi. Geri dönmemin sebeplerinden biri de buydu. Sonunda her şeyi geride bırakmış, dünyadaki yerimi yenden bulup bulamayacağımı görmek istemiştim.

Ana yol, iki şeritli bir otoyola dönüşmüştü ve birkaç dakika içinde dönüş yapmam gereken sapağı bulmuştum. Bu tür yollarda sokak işaretleri pek yaygın değildi ve çocukken öğrendiğim yer işaretlerinin değiştiğine emindim. Büyük kayayı neredeyse kaçıırıyordum, önündeki genç çam ağaçları yıllar içinde büyüyüp uzamıştı.

Frene basarak sertçe döndüm. Hedefime giderken çakıllar uçtu ama ellerimin direksiyona yapışmasına neden olan şey, keskin dönüş değildi; tüm o anılardı. Kasabaya ya da Ticaret Merkezi'ne gitmek için bu yolu defalarca kullanmıştık. Öğleden sonraları babam *hazırlanmamız* için bizi dik yokuşlarda koştururdu.

Arabam hem yeni hem de eski tanıdık çukurların üzerinden bata çıka ilerliyordu. Yol boyunca yükselen çamlar adeta bir tünel oluşturmuştu. Değişmeyen tek şey, dağın kendisiydi. Masmavi düzlükler ve karla kaplı zirveler, beni burada iyi şeyler de olduğuna dair bir güven duygusuyla karşıladı. Tek yapmam gereken, şimdiye kadar bildiğim tek gerçek dayanak noktasını aramaktı.

Çakıllı patikadan daha da dar bir yola saptığımda, Seattle'dan ayrılmadan önce arazi lastiği almayı akıl ettiğim için mutluydum. Burada kışlar çok sert geçebiliyordu. Haftalarca dağdan inemediğimiz zamanlar olmuştu.

Aracımın çıkması gereken son yokuşu düşündüğümde, kar motosikleti almanın iyi bir plan olup olmayacağını merak ettim. Kasabadaki veterinerlik ofisinde aynı veteriner teknisyeni unvanımla ve sadece ufak bir maaş düşüşüyle iş bulmayı başarmıştım. Kar yüzünden işe gidemezsem, bunu hoş karşılayacaklarını sanmıyordum.

CATHERINE COWLES

Son yokuşu tırmanmak için gaza bastım ve bunu yaptığım anda arazi karşımda belirdi. Kalbim göğsümde taklalar atıyor, sanki genişleyip daralarak akrobatik hareketler yapıyor gibiydi. Ayağımı gazdan çekerken ellerim direksiyonu daha sıkı kavradı.

Ev beklediğimden daha kötü durumdaydı. Duvarlardan birinde kocaman bir delik vardı ama küçük misafir kulübesi o kadar da kötü görünmüyordu. Kulübe nesillerdir annemin ailesine aitti ama evi, evlenmelerinin ardından babam yapmıştı. Babam hapse girdikten sonra annem burada fazla kalmamış, amcamın sahip olduğu bir arazide yaşamak için bizi aşağıya, düzlüklere taşımayı tercih etmişti.

Kulübenin nesillerdir eskimeyen yapısı sağlam dursa da ahır ve otlaklar o kadar iyi durumda değildi. Tüm bina yana yatmış gibiydi ve çitlerin yarısından fazlası fırtına yüzünden yıkılmıştı. Yapılması gereken onca işe bakmak bile sırtımı ağrıyordu.

İç çekip kulübenin önünde durduktan sonra direksiyonu bıraktım. Telefonum çalınca teknoloji tanrılarına zihnimden bir teşekkür gönderdim, görünüşe göre hat burada çekiyordu.

Shay: Daha ulaşamadın mı? Gider gitmez bana mesaj at.

Telefonuma bakıp gülümsedim, artık kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum. Arkamı kollamak için her şeyi yapabilecek biri olduğunu biliyordum.

Ben: Az önce arabayı park ettim. Kulübe iyi görünüyor.
Ev ve ahır ise felaket durumda.

Shay: Brody ve benim gelip yerleşmene yardım etmemizi istemediğine emin misin? İki gün içinde orada olabiliriz.

Tanrım, onun gibi bir arkadaşım olduğu için şanslıyım. Fakat eğer kalmaya gelirlerse, tüm kapıları açmaya henüz hazır değildim. Ortaya çıkmasını istemediğim çok fazla kirli çamaşır vardı.

Parçalanmış Yıldızlar

Ben: Teşekkür ederim ama ben hallederim.
Önce yerleşeyim sonra ziyarete gelirsiniz.

Shay: Orada tek başına olman hoşuma gitmiyor.

Ben: Uzun süre yalnız kalmayacağım.

Yakında burayı hayvanlarla dolduracaktım. İhmal edilmiş ya da istismara uğramış her türden hayvan için bir yuva inşa etmek her zaman hayalim olmuştu. Bir barınak. Bu hayal, beklediğimden daha hızlı gerçekleşiyordu.

Motoru kapattım. Camları indirdiğimde içeriye çam kokusu doldu. Diğer çam türlerinden farklıydı; Batı sarıçamı. Kokusu içimi doldurdukça gözlerim yaşardı. Bunu sandığımdan daha çok özlemiştim.

Koltuğumda arkama yaslanıp mektubumu çıkardım.

Sergili Everly,

Bunlar için çok geç kaldığımı ve yetersiz olduğumu biliyorum ama hiç olmamasından iyidir. Doktorlar kanserin ilerlediğini söylediklerinde bile, arayıp bunları sana yüz yüze söylemeye cesaret edemedim. Bu yüzden korkakça bir yol seçeceğim ki benim için yeni bir şey olmayacak. Ayakta durmam gereken ama durmadığım çok zaman oldu.

Ancak sen böyle biri değilsin. Sen her zaman tanıdığım en cesur insan oldun. O gecedен öncesinde bile. Sana söylemem gerekirdi ama yapmadım; seninle gurur duyuyorum güzel kızım. Babanın ya da benim yardımım olmadan kendi başına böyle muhteşem bir savaşıya dönuştün.

Keşke şimdi gerçekten parladığını görebilme şansım olsaydı. Bu da benim günahlarımın bedeli. Bu dünyada parlayan tüm o güzelliğini ve ışığını kaçırmak.

CATHERINE COWLES

Bunu çok uzun zaman önce söylemeliydim. Yanında olamadığım için özür dilerim. Babana ihtiyacı olan yardımı veremediğim, işler ters gittiğinde seni ve kardeşlerini alıp götürmediğim için... Daha güçlü olamadığım ve özellikle senin gibi olamadığım için de çok özür dilerim.

Sana verebileceğim fazla bir şey yok ama arazi hâlâ benim. Oradaki toprağa çok fazla acı ekildiğini biliyorum, yine de bir zamanlar iyi şeylere de sahipti. Büyükannen ve büyükbabanla yazları orada geçirdiğim, babanla birlikte orayı evimiz haline getirdiğimiz zamanlar. Orada büyüyen bebeklerimiz... yetiştirdiğimiz hayvanlar...

Belki sen de kendi iyiliğini orada bulabilirsin.

Yapamazsan ya da istemezsen anlarım. Ancak bunu yapabilecek kadar güçlü biri varsa o da sensin.

Seni ebediyen ve daima seviyorum, benim küçük savaşçım.

-Annen

Kâğıdın üzerine tek bir damla gözyaşı düştü. Annem, ben hasta olduğunu bile öğrenemeden ölmüştü. Ben öldüğünü öğrenemeden de gömülmüştü. Ailem -hâlâ her şey için beni suçladığından emin olduğum abim, amcam ya da bölgede kök salmış diğer akrabalarım- orada olmamı istememişti.

Onlara göre ben bir düşmandım, yabancıydım. Şimdi ise geri dönmüştüm. Beni gördüğüne sevinecek tek kişi, kuzenim Addie olabilirdi ama ondan da pek emin değildim. Gittiğimden beri hiç konuşmamıştık. Mektuplarımın hepsi babasının elyazısıyla, *Göndericiye İade* olarak işaretlenmiş halde geri gelmişti.

Annem benim bir savaşçı olduğumu düşünüyordu ve haklı çıkmasını umuyordum. Onlarla tekrar yüzleşseksem, zırhımın tamamına ihtiyacım olacaktı çünkü burada olduğuma kimse sevinmeyecekti. Ayrıca temelli kalmak için geldiğimi öğrendiklerinde de oldukça öfkeleneklerdi.

İkinci Bölüm

Hayes

YENİ ŞERİF YARDIMCILARINDAN BİRİNE, “ÖĞLE YEMEĞİNE ÇIKIYORUM,” DİYE SESLENDİM.

Young başını salladı, mürekkep siyahı saçları hareketine rağmen sıkı topuzundan çıkmamıştı. “Aramalar ceptelefonunuza yönlendirilsin mi?”

“Sadece gerçekten acil bir durum varsa.” Kapıya ulaştığımda duraksadım. “Bayan Par’ın kedilerinden birinin kaybolması buna dahil değil.”

Young’ın yanakları esmer teninin altında pembeleşti. “Bunun için özür dilerim. Bilmek isteyeceğiniz konusunda gerçekten ısrarcıydı.”

“O her zaman öyledir. Sen endişelenme. Zamanla gerçek acil durumlar ve sürekli gelen çağrılar arasındaki farkı anlayacaksın.”

Omuzları belli belirsiz gevşedi. “Öyle umuyorum. Sadece hata yapmak istemiyorum.”

CATHERINE COWLES

Young'a doğru döndüm. "Hata yapacaksın, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkar. Önemli olan nasıl kurtulacağın. En iyi polisler, hatalarını kabul eden ve onlardan ders çıkaranlardır."

"Teşekkürler, Şerif. Bunu aklımda tutmaya çalışacağım."

"Eğer kafana takılan bir şey olursa sorman yeterli."

Başını salladığı sırada kapıdan çıktım.

Arabama da binebilirdim ama yürümeye ihtiyacım vardı. Yılın bu zamanlarında hep kaşınırdım, cildim biraz fazla gergin olurdu ve kaslarım uzun bir koşu isteğiyle sızlardı. Akşam programım da tam olarak buydu; sadece ben ve en az on altı kilometrelik patikalar.

Telefonumu çıkarıp bir mesaj yazdım.

Ben: Bar & Grill'de öğle yemeği? Tabii o çok kıymetli
direğinden bir saatliğine uzaklaşabilirsen.

Bir saniye sonra telefonum çınladı.

Calder: Siz polislerin, kafalarınız bu kadar büyükken sokakta yürüyebilmesi bile şaşırtıcı. On dakika sonra görüşürüz, birkaç evrak işini hallediyorum.

Ben: Ben şerifim. Arada fark var.

Kıkırdayarak telefonumu cebime geri koydum. Sokakta ilerlerken ağaçların arasından gölü görebiliyordum. Manzara hiç eskimiyordu ve başka bir yerde yaşamak istediğimi hayal bile edemiyordum. Üniversiteyi birkaç saat uzaklıktaki bir yerde okumuştum ama o zamanlarda bile eve dönmek için can atardım.

Herkes böyle hissetmiyordu. Özellikle de abim. Sanki ayakları yanıyormuş gibi bu kasabadan kaçmıştı. Bulabildiği her türlü adrenalin dolu macerayı, çiftlik hayatına tercih etmişti. Bense burada fazlasıyla mutluydum.

"Hayes." Ses sokağın yukarısındaki çiçekçi ve aynı zamanda hediyelik eşya dükkânı olan yerden geliyordu.

“İyi günler, Bayan Honeyman. Nasılsınız?”

“Sana defalarca söyledim, bana Charlene de. Artık büyüdün.”

Ona sırtarak karşılık verdim. “Eski alışkanlıklardan vazgeçmek zordur.”

“Çünkü annen seni iyi yetiştirdi.”

“Elbette, elinden geleni yaptı. Sizin için ne yapabilirim?”

Önce dükkânına sonra da turistlerin ve mahalle sakinlerinin doldurduğu sokaklara baktı. “Hırsızlar için bir planın olup olmadığını merak ediyorum. Bu yaz çok fena durumdalar. Turistler yüzünden olduğuna hiç şüphem yok.”

Gelen en kötü ihbarlar hırsızlık ve kayıp kediler olsaydı, yazımın iyi geçtiğini varsayabilirdim. Maalesef araba kazaları ve boğulma tehlikelerinden de payımıza düşeni almıştık. Neyse ki Wolf Gap gibi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir toplumda, işler oldukça sakin geçiyordu. “Polis memurlarından ve şerif yardımcılarından devriyelerini yaya olarak yapmalarını istedim. Dükkânlara uğrayıp sokaklarda göz önünde olacaklar.”

“Umarım bunun faydası olur. Karanlıkta kalmanın ince bir çizgi olduğunu biliyorsun.”

Charlene haksız sayılmazdı. Eğer kasabanız turistlere bel bağladıysa, bu kötü bir kış ya da orman yangınlarının yaşandığı bir yaz, işyerlerinin kapanması ve insanların zarar görmesi anlamına gelebilirdi. Omzuna hafifçe vurdum. “Elimizden gelen her şeyi yapacağız. Siz de şüpheli bir şey görürseniz acil olmayan hattı arayabilirsiniz.”

“Arayacağım. Sen iyi bir çocuksun. Her zaman öyleydin.”

Kahkahamı bastırmak için elimden geleni yaparken ona el salladım. Bu yıl, otuz yaşına girmiş olmamın bir önemi yoktu. Onun gözünde sonsuza dek *iyi bir çocuk* olarak kalacaktım. Yol boyunca her dükkânda beni durduran insanlardan kaçmayı

umarak hızımı artırdım. Turistlere başımla selam verip tanıdık kasabalılara el salladım. *Wolf Gap Bar & Grill* e vardığımda, keşke lanet olası arabamı alsaydım diye düşünüyordum.

Kapıyı çekip açtığım sırada klima ferahlatıcı bir havayla yüzüme çarptı. "Selam, Cam."

Garsonun gülümsemesi iyice büyüdü. "Selam, Hayes. Calder çoktan geldi." Beni Calder'ın oturduğu masaya doğru götürürken biraz somurttu. "Her zamanki gibi beni görmezden geliyor."

Kıkırtımı bastırdım. "Annenle baban nasıl?"

"Herkes iyi. Bu hafta sonu tekneyle göle açılıyoruz." Calder'a yaşımdan beklenmeyecek bir şekilde sırıttı. "Belki sen de gelmek istersin?"

Calder ensesini ovuşturdu. "Çalışmam gerek. Yine de teşekkürler."

"Sürekli çalışıp hiç eğlenmemek hakkında ne derler bilirsin..."

"Calder'ı çok sıkıcı biri yaptığı mı?" diye araya girdim.

Cammie gülerek beni geçiştirdi. "O sıkıcı değil. Calder'ın, sadece ona nasıl eğleneceğini gösterecek birine ihtiyacı var." Ardından kalçalarını kıvrarak uzaklaştı.

Hafif bir ısıklık çaldım. "Senin dikkatini çekme konusunda hiç şakası yok."

"Bu çok garip. Hadley'nin ona bakıcılık yaptığı gün daha dünmüş gibi hissediyorum."

"Küçük kız kardeşimin bakıcısı olması otomatik olarak hayır anlamına geliyor."

Abartılı bir şekilde ürperdi. "Bunu bir kural haline getirelim."

"Kitaba ekliyorum." Menüyü alıp masanın kenarına koydum. İçindekileri yıllar önce ezberlemiştim ve neredeyse hiçbirisi değişmemişti. Kara tahtadaki spesiyaller bile tahmin edilebilirdi. Perşembe günleri her zaman kızarmış tavuk göğsü,

cumartesi günleri de bir çeşit makarna olurdu. "İtfaiye merkezinde her şey yolunda mı?"

Calder başıyla masanın üzerindeki telsizi işaret etti. "Şimdilik. Dün Tommy Bixley'yi evinin çatısından almak zorunda kaldık. Kendine *Batman** kanatları yapmıştı ve onları denemek istiyordu."

"Kulağa tam olarak bizim yapabileceğimiz bir şeymiş gibi geliyor."

Ağzı ince bir çizgi halini aldı. "Olabilir ama yaralanabilirdi."

Otuz yıllık arkadaşım, eski karısı Jackie az kalsın iki kızını da kaybetmesine sebep olduktan sonra, içindeki yaramazlık arzusunu kaybetmişti. Artık dünyaya çok daha ciddi bir gözle bakıyordu ve her ne kadar gevşemesi için uğraşsam da bir bakıma onu anlıyordum. Artık kızların tek vasisi oydu ve bu durumun getirdiği yük, asla üstlenmek zorunda kalmak istemediğim türdendi. "Birdie ve Sage nasıl?"

"Saçlarımı beyazlatmakla meşguller."

"Onların işi bu, yapmamaları tuhaf olurdu. Neden onları pazar günü akşam yemeğine getirmiyorsun?"

"Bana uyar. Annene bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sor."

Homurdandım. "Ne diyeceğini biliyorsun."

"*Sadece kendini ve o iki meleği getir.*" Calder sırtıttı. "Birbirlerinin saçlarını yolmak üzereyken onlarla birlikte yaşıyor."

"Yaşamıyor olabilir fakat Hadley ve Shiloh, büyürken çok fena kavga ederlerdi." İki kız kardeşim, zamanında kedi köpek gibi kavga ederlerdi. Zaman zaman hâlâ bunu yapıyorlardı.

Calder, Amerikan servisinin kenarındaki çatal bıçak takımını düzeltti. "Oldukça doğru."

"Ne?"

* Batman, DC Comics tarafından yayınlanan Amerikan çizgi romanlarında yer alan bir süper kahramandır.

Gergince kıpırdanması Calder'ın bir şeyler sakladığını gösteriyordu. Göz göze gelmek için bakışlarını kaldırdı. "Birin Kamperların dağıdaki eski evine taşındığını duydum."

Su bardağını sıkıca kavrarken sessiz kaldım. "Her kim o malikâneyi satın alacak kadar delirdiyse, umarım oranın kalitesini yükseltir." Oraya balyozla giden kişi olmak isterdim. Belki de her yeri paramparça ederdim.

Tek bir mülkün bu kadar çok acıyı barındırması delilikti. Ailemi kökünden değiştiren beş gün. Başka türlü olmasına imkân yoktu. Çalıştığım onca davada, yalnızca birkaç saniyenin bile her şeyi değiştirebileceğini öğrenmiştim. Bizim için ise bu, beş gün sürmüştü.

Bütün aile panayıra gitmiştik ve sadece birkaç gün sonra tanınmaz haldeydik. Annem, içimizden birini gözünün önünden ayırmak zorunda kaldığı her an ağlamıştı. Hem de aylarca. Babam, günlerini onu teselli etmeye ve bize biraz normalleştirmeye çalışarak geçirmişti. Kardeşlerim de ellerinden geldiğince bununla başa çıkmaya çalışmıştı.

Ancak Shiloh'nun, tek başına ıssız bir yere gittiğini ya da bir şey onu tetiklediği an konuşmanın ortasında olduğu yeri terk ettiğini her gördüğümde, içimdeki öfke artıyordu. Howard Kemper'in hasta olduğunu biliyordum fakat bu bilgi, öfkemi yumuşatmaya yardımcı olmuyordu.

"Hayes. İyi misin?"

Boğazımı temizleyip arkadaşşıma odaklandım. "İyiyim."

"Bana yalan söyleme. Sen benim en kötü zamanımda yanımdaydın."

"Sen de benim en kötü zamanımda yanımdaydın."

Suçluluk duygusu beni yiyip bitirirken, Calder kafamı suyun üstünde tutmuştu. Tek görebildiğim Shiloh'nun eliydi.

Tutmam gereken ama aptalca bir panayır oyunu oynamak için bıraktığım o el...

Parmağını masaya bastırdı. "O zaman bana saçma sapan şeyler söyleme. Senden gerçeği istiyorum."

Arkadaşlığımız işte böyleydi; güzel yalanlar yerine çirkin gerçeklerle doluydu. Şu anda yalan söyleyerek buna gölge düşürmek istemiyordum. "Orada birinin olmasının, ailemin başına açacağı işlerden nefret ediyorum."

"Bunu anlıyorum ama ailen çok güçlü. On beş yıl önceki hallerinden çok daha sağlamlar."

"Fonksiyon gösterebilecek durumdayız. Arada fark var ama Shiloh hâlâ ormana kaçıyor. Hadley ve annem, ikisinden biri öfkelenip orayı terk etmeden zar zor konuşabiliyorlar. Beckett'ın nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Hiçbir aile mükemmel değildir. Herkesin kendine göre sorunları var."

Calder haklıydı. Eastonlar sadece paylarına düşenden daha fazlasına sahipti. "Öğle yemeğinden sonra oraya gidip neler olduğuna bakacağım."

Bana dikkatle baktı. "Öğleden sonraki vardiyamı devralacak birini bulabilir miyim bir bakayım, seninle geleceğim."

Dudağımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Birisi eski mülkü satın aldı diye kavga çıkarmayacağım. Bugünlerde kendime hâkim olabiliyorum."

"Bu, seni ilk kez bir şeyin içinden çekip çıkarmak zorunda kalışım olmayacak."

"Artık on dört yaşında değilim."

Calder iki elini birden havaya kaldırdı. "Sadece birinin her zaman arkanı kolladığını bilmeni istiyorum."

"Bunun için minnettarım, dostum ama kendim halledebilirim." En azından öyle düşünüyordum. O araziye ayak

CATHERINE COWLES

basmayalı on dört yıl olmuştu. Oraya on altı yaşındayken bir kez gitmiştim.

Ailemden çok fazla şey çalan o yeri görmem gerektiğini hissetmiştim. Beni Calder götürmüştü ve her yeri yakıp yıkmak gibi, aptalca bir şey yapmamı engelleyen de o olmuştu. Yaşadığımız yerdeki çoğu kişi, bunu tamamen görmezden geliyordu. Sanki böyle yaparak Howard Kemper'ın yaptıklarını söylebileceklermiş gibi. Gerçi, belki de hepimizin sandığımızdan çok daha savunmasız olduğumuz gerçeğini söylebilirlerdi.

Ancak benim böyle bir lüksüm yoktu. Hayatınızın ellerinizden çekilip alınması, sadece bir nefes uzağınızda olabilirdi ve ben bunu çok iyi biliyordum. Tüm dünyanın değişmesi sadece birkaç saniye uzağınızdaydı. Tamamen farklı bir insan olmanız ise beş gün... Üstelik, bunu bana hatırlatacak bir dağ kulübesine de ihtiyacım yoktu.

Üçüncü Bölüm

Everly

DOLABIN KAPAĞINI AÇTIĞIM ANDA BİR TOZ BULUTU ETRAFIMI SARDI. KISA BİR KÜFÜR MİRILDANDIM. Kulübenin iskeleti iyi durumda olabilirdi ama bu, kusursuz olduğu anlamına gelmiyordu. Aksine tam tersiydi.

Dün geceyi kulübedeki iki yatak odasından birinde, sağır edici sessizliğe alışmaya çalışıp bir zamanlar tanıdık gelen seslerden korkarak şişme bir yatakta geçirmiştım. Yaşlı baykuş. Cırcır böcekleri. Rüzgârın kapıları sarsması.

Mobilyalarımın gelmesine daha birkaç gün vardı. Küçük dairemin eşyaları bu alanı dolduramazdı ama şimdilik yeterliydi. Bir barınak yaratmak ucuza mâl olmayacaktı ve bir süredir para biriktiriyor olsam da elimden geldiğince tasarruf etmem gerekiyordu.

Annemden öğrendiğim ve tutunduğum şeylerden biri de buydu. Kırılan ya da başkalarının çöpe attığı eşyaları nasıl değerlendireceğimi biliyordum. Ya da eskimiş şeyleri nasıl yenileyeceğimi. Ayrıca bana topraktan nasıl geçineceğimi de öğretmişti.

Burada nelerin kolaylıkla yetişeceğini ve hangilerinin serada korunması gerektiğini de.

Büyük ön pencereden, camlarının çoğunu kış fırtınaları yüzünden kaybeden seraya baktım. Hepsini yenilemek zor olacaktı. Bakışlarım seranın yanından yeşil metal çatıya kayarken onu da zihnimdaki listeye ekledim.

Yıllar önce şerife bahsettiğim çatıydı. Küçük bir kızın, özgürlüğü için yalvararak kapısını yumrukladığı binaydı. Başımı hafifçe iki yana salladım. Elbette fırtınanın yıktığı şeylerden biri o değildi. Yıkılmış olsaydı her şey çok daha kolay olurdu.

Pencereden uzaklaşıp tekrar süpürme işine odaklandım. Süpürgemin tellerini zemindeki geniş tahtaların üzerinde gezdirdikten sonra açık dolaba doğru ilerledim. Karanlık boşluktan tüylü bir yaratık fırladığında tiz bir çığlık attım. Kalbim kaburgalarımın doğru hızla çarparken elimi göğsüme götürdüm. "Canavar değil, sadece küçük bir-" Durakladım, sincap mıydı?

Bu durum kakhaha atmama sebep oldu. Bu dağdaki, muhtemelen en sevimli ve en az korkutucu yaratık yüzünden aklımı kaçırmak üzereydim. Ve şimdi de topalladığını fark etmiştim. Titreyerek köşeye doğru ilerledi. "Özür dilerim, ufaklık. Sanırım birbirimizi korkuttuk."

Geniş oturma odasına ve yemek alanına açılan mutfığa doğru ilerledim. Getirdiğim ve hâlâ yerine kaldırmadığım yiyecekleri karıştırırken bir poşet badem buldum. Bir avuç alıp küçük yaratığın birkaç metre yakınına kadar gittim.

Yere oturup bir badem attım, sadece birkaç santim ötesinde duruyordu. Sincap bana dikkatle baktıktan sonra yavaşça bade-me uzanıp yanağına soktu.

"Bir tane daha ister misin?" Aynı şeyi tekrarladım ama sincabın hareketlerini kontrol etmek için biraz daha yakınıma koydum.

Topallayarak ilerledi ve onu da alıp diğer yanağına soktu.

“Bu tombul küçük yanaklar çok tatlı. Eminim o dolapta yaşarken çok acıkmışsındır.”

Bu sefer avucumun üzerine koyarak bir badem daha uzattım. Sincap bana deliymişim gibi bakıyordu.

“Söz veriyorum, sana zarar vermeyeceğim.”

Bir süre sessizce bekledikten sonra öne doğru atılarak bademi kaptı ve köşesine doğru koşmaya başladı.

“Bak o kadar da kötü değilmiş, haksız mıyım?” Kalan bademleri yere attım ve kapıyı açmak için ayağa kalktım. “Onları alabilirsin.”

Artık resmileşmişti. Aklımı kaçıırıyordum. Sanki ağızımdan çıkan her kelimeyi anlayabilecekmiş gibi bir sincapla konuşuyordum.

Eh, Wolf Gap'te yaşamak muhtemelen epey yalnız bir hayat olacaktı. Edinebileceğim tüm arkadaşlara ihtiyacım vardı, içlerinden biri sincap olsa bile.

Ben temizlik işine dönerken sincap da ziyafetine devam ediyordu. Süpürgem, sincabın yuvası olduğunu fark ettiğim bir şeye takıldı. Mutfığa geri dönüp elime bir çift eldiveni geçirdim ve dolaba girerek yuvayı buldum. Küçük adamın yuvasını bozduğum için suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Dışarıda başarılı olacağını sanmıyordum. Çok yavaş hareket ediyordu ve muhtemelen daha büyük bir şey tarafından avlanacaktı.

Herhangi bir çözüm bulmak için odayı araştırdım. Oturma alanının karşı tarafındaki eski gömme dolaplar, iyi bir fikir gibi görünüyordu. Alt dolaplardan birini açıp yuvayı dikkatlice içine yerleştirdim. Bunu yaparken üç fındık yere düştü.

“Görünüşe göre yiyecek bulmakta pek zorlanmıyorsun.”

Sincap zıplayarak koştu ve yeni ödülünü yanaklarına tıktırdı.

Tam o sırada, çakıl taşları üzerinde çatırdayan tekerleklerin sesi boş odayı doldurdu. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atarken silah kasamı koyduğum köşeye doğru ilerledim. Şifreyi girip tüfeğimi çıkardım. Eğer ailem şimdiden karşıma çıkma niyetindeyse, bu bir savaşın eşiğindeyim demektir.

Büyük pencerenin kenarında durup, kendimi hem korumak hem de gelenleri görebilecek şekilde konumlandırımdım. Önce bir arazi aracının tepesine sabitlenmiş ışıkları, hemen ardından da şerifin yıldızını gördüm. Araç beni az mı yoksa daha çok mu tedirgin ediyordu, emin değildim. Yine de bir silaha ihtiyacım olmadığını biliyordum.

Tüfeği kasaya geri koyup üzerimdeki tozu temizlemek için elimden geleni yaptım. Ümitsiz bir vakaydı. Girişe doğru ilerleyip paravan kapıyı iterek açtığımda, şerif departmanına ait bir araç kulübenin önünde durdu. İçinden bir adam inerken kurumuş boğazımı zorlayarak yutkundum.

Beklediğimden daha gençti. Koyu renk saçları ve geniş omuzları, çenesini çevreleyen gür sakalları vardı. Ancak nefesimi asıl kesen şey, gözleriydi. Muhteşem oldukları için değil, tanıdık oldukları için. Son on beş yıldır rüyalarımın giren gözlerin aynısıydı. Hâlâ aynı vahşiliği ve tarifsiz bir acıyı barındıran gözler.

Dik durabilmek için verandanın parmaklıklarına tutundüğüm sırada, henüz bir çocukken tanıdığım adam arabanın etrafından dolaştı. Başını eğerek selam verdi. "İyi günler hanımefendi. Ben Şerif Easton. Yeni bir sakinimiz olduğunu duydum ve kendimi tanıtmak istedim."

O sadece bir memur ya da şerif yardımcısı değildi, şerifin ta kendisiydi. Üstelik Hayes Easton beni hiç hatırlamıyordu. Boğazımı temizledim. "Merhaba Şerif. Ben Everly Kemper."

Ayağı verandamın alt basamağına kadar geldiği sırada donup kaldı. "Everly."

Başımı salladım. "Biliyorum, uzun zaman oldu."

Anne ve babası onu duruşmadan uzak tutmuştu. Fakat amcam, annemin, Ian'ın ve benim mahkemeye çıkmamızı istemiş jürinin babamın bir ailesi olduğunu görmesi gerektiğini söylemişti. Destekçileri olduğunu... Bu yüzden her argümanı ve detayı duymak, babamın kapanış konuşmaları sırasında kendini kaybedip kötülük ve doğruluk hakkında bağırışlarını izlemek zorunda kalmıştım.

Ancak Hayes orada değildi. Sadece bir gün abisiyle gelmişti. Kararın okunmasına katılmışlardı. Tüm o süre boyunca, annesinin koruyucu bir tavırla onu nasıl kucakladığını izlemiştim. Babası saçlarını karıştırarak gerginliği bir şakayla azaltmaya çalışmıştı. Fakat o ciddi ve acı dolu gözleri, bana sesleniyordu.

Ayağını geriye doğru çekip toprağın üzerine bastı. Artık ön basamaklardan çıkmayacağı oldukça açıktı. "Evi satmaya mı karar verdin?"

"Hayır. Buraya taşınıyorum."

Gözleri şimdi tamamen farklı bir şeyle parlıyordu. *Yakıcı bir öfkeyle*. Sanki gözlerinin derinliklerinde alevler dönüp duruyordu. Beni bir saniye bile düşünmeden yakabilecek türden alevler. "Ailen benim aileme yeterince acı çektiirmedi mi? Neden buraya geri gelip her şeyi yeniden kızıştırmak istiyorsun?"

Her kelime dikkatle seçilmiş bir darbe gibiydi. Bunun ters tepmesini beklemiyor değildim. Sanırım, sadece hazırlanmak için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm. Ve ailem bu bölgeden silinip gitmiş de değildi. Amcamın çiftliği yolun sadece birkaç kilometre aşağısındaki düzlüklerdeydi. Hayes ve ailesinin, onları ara sıra gördüğüne emindim.

"Annem vasiyetinde burayı bana bırakmış." Başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Hayes'e bir açıklama borçlu değildim. Yine de bir şekilde öyle olduğumu hissediyordum. Babamın

günahlarının bedelini hayatımın sonuna kadar ödeyecektim, özellikle de burada yaşarsam.

“Burayı sat.”

“Anlamadım?”

Hayes’in parmakları korkuluğu sıkıca tutarken eklemleri bembeyaz kesilmişti. “Sat şu kahrolası araziyi. Belki biri satın alır ve sonunda her şeyi yıkar. Buraya, kız kardeşime ve geri kalanımıza yaşadığımız cehennemi hatırlatmayacak yeni bir şey inşa eder.”

Dizlerim titremeye başladı ama onları sabit tutmak için sık-
tım. “Burada yeni bir şeyler inşa etmeye çalışıyorum.”

“Sen bir Kemper’sın. Burada inşa edeceğin her şey, babanın sebep olduğu acılarla yoğrulacak. Herkese bir iyilik yap ve son on beş yıldır neredeyse oraya geri dön.”

Sırtımı dikleştirdim. “Artık gitmeni istiyorum. Tabii arama emrin yoksa.”

Hayes’in çenesindeki bir kas seğirdi. “Söylediklerimi bir düşün. Burada sıcak bir karşılama bulamayacaksın.”

Geri geri gitmesini ve aracına binmesini izledim. Bu kasaba-
dan sıcak bir karşılama görmeyeceğimi biliyordum. Yine de bir şekilde umut etmiştim. Bana ait olmayan bir suçun kefareti-
ni ödeyebileceğime, işleri yoluna koyabileceğime dair bir umut. Hayat zorlaştığında, beni her zaman rahatlatan bu dağlarda yeniden bir yuva bulabileceğimi düşünmüştüm. Ya da belki de yıllar sonra huzura kavuşacağımı... Ama umut ederek aptallık etmiştim. Ve Hayes Easton, bunu unutmama asla izin vermeyecekti.

Dördüncü Bölüm

Hayes

ARABAMI AİLEMİN ÇİFTLİK EVİNİN ÖNÜNDE ADURDURDUM. Motoru kapatıp orada öylece otururken her zaman *evim* olan yere baktım. Tertemiz boyanmış beyaz dış cephe ve kaba, çıplak ahşap kirişler. Burası nesillerdir annemin ailesine aitti. Odaların arasında dolaşırken bu tarihi hissedebiliyordunuz.

Bu ev, en mutlu anılarımın çoğunu barındırıyordu. Noel sabahlarını, her kışın ilk karını penceremden seyrettiğim günleri; kardeşlerimle oynadığımız dillere destan saklambaç oyunlarını ve babamın eve yeni bir köpek yavrusu getirdiği zamanları...

Fakat aynı zamanda acıyı da barındırıyordu. Şerif, Shiloh'yu bulmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz verirken hissterik bir kriz geçiren annemi hatırlıyordum. Ya da babamın ahıra giderken yıkıldığını, kendini tutamadığını ve bunu bizden saklama ihtiyacı hissettiğini gördüğüm zamanı. Bir kâbustan uyanırken çığlıklar atan Shiloh'u...

Koda, sanki düşüncelerimin gidişatını hissedebiliyormuş gibi kafasını koltukların arasına sokup koluma bastırduğunda

kulaklarının arasını kaşıdım. Koda bir Alman çoban köpeğiydi, fazla arkadaş canlısı olduğu için K-9 programından atılmıştı ama her gece eve dönmek için mükemmel bir arkadaştı.

“İçeri girip yiyecek bir şeyler bulmaya ne dersin?”

Koda ulumayla karışık havladı. Kıkırdayarak onu bir kez daha okşadım. “Pekâlâ.”

Araçtan inip kapıyı açtığım anda köpeğim uçarcasına fırladı. Doğruca ön kapiya koşarken sanki, “*Acele et, olur mu?*” der gibi bakmayı da ihmal etmemişti. Başımı iki yana sallayarak verandanın basamaklarını tırmandım.

Ayaklarımı neredeyse sürüklüyordum. Bütün öğleden sonrayı, öğrendiklerimi aileme ve Shiloh’ya nasıl anlatacağımı düşünerek geçirmiştim. Hâlâ da doğru kelimeleri bulamıyordum.

Ayağım en üst basamağa değdiği anda ön kapı açıldı. Annem karşımda belirince Koda sevinçle zıpladı. Annem köpeğe gülümseyerek eğildi ve onu güzelce okşadı. “Ne hoş bir sürpriz, öyle değil mi? Bu hafta sonuna kadar seni görmeyi beklemiyordum.”

Aradaki boşluğu kapatıp onu kucaklamak için kendime doğru çektim. Annemin ufak tefek görüntüsü yanıltıcıydı. Küçüktü ama en güçlü inekleri bile güdebilirdi. Bir çit hattı boyunca koşabilir ve ürkek bir tayı sakinleştirebilirdi. Başının tepesine bir öpücük kondurdum. “Umarım haber vermeden gelmem sorun olmamıştır.”

“Öyle olmadığını biliyorsun. Bütün civcivlerim evdeyken çok mutluyum.” Geri çekilip yüzümü inceledi. “Hadi, içeri gel ve bana alnındaki endişeli çizgilerin nedenini anlat.”

Ondan hiçbir şeyi uzun süre saklayamayacağımı bilmem gerekirdi. “Babam ve Shy burada mı?”

Annem Koda ve benim için kapıyı açtı. “Arka bahçede tavuk kızartıyorlar. Ciddi bir durum mu?”

Başımı salladım ve açık çiftlik evimizin içine doğru ilerledim. Geniş oturma odası ve yemek alanı, her şefi kışkandıracak bir mutfığa açılıyordu. İlerideki duvarın tamamı çok sayıda pencereyle kaplıydı ve bu görüntü, evin arka tarafı kırlara açılıyormuş hissi veriyordu. İnekler ve atlar kilometrelerce uzanan ve dağlara kadar ilerleyen arazide otluyordu.

Shiloh'nun, beş gece boyunca tutulduğu kulübeyi buradan neredeyse görebiliyor olmamız biraz rahatsız ediciydi. Sanki dağ artık bizimle alay ediyor gibiydi. Ama hâlâ güzeldi ve bu güzellik tek kelimeyle lanetliydi.

Fransız kapılarından birini açtığımda, Koda koşarak Shiloh'nun yanına gitti. Shiloh bir şezlongun ucuna oturuyordu, köpeğim de patilerini onun omuzlarına koydu. Hayvanları her zaman sevmişti ama kaçırıldıktan sonra en çok onlarla vakit geçirmeye başlamıştı. Koda onun yüzünü yalayınca, Shiloh güldü.

Kız kardeşimin gülüşünden daha güzel bir ses olamazdı, bu onun mutlu ve güvende olduğunun bir göstergesiydi. Ve şimdi bunu mahvetmek zorundaydım.

Babam elini omzuma atarak bana selam verdi. "Burada ne yapıyorsun? Bu gece görevde olduğunu sanıyordum."

"Vardiyamı değiştirdim. Yarın gece görevde olacağım."

Annem arka tarafta bize katıldı. "Hayes'in bize söyleyeceği bir şey var ve çok ciddi."

Babam düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Neler oluyor?"

Shiloh'ya yandan bir bakış attığımda hemen anladı ve kasatı kesildi. İnsanların ona bakmasına ya da fısıldaşmasına karşı bir radar geliştirmişti. Dedikodusu yapılacak en büyük hikâyeye sahip olduğu için, bu küçük kasabada yaşadığı yıllar boyunca ince ince işlenmiş bir yetenek edinmişti. İçimdeki öfke yeniden alevlenirken çenem kasıldı. "Everly Kemper geri döndü. Eski evlerinde kalıyor."

Annem donup kaldı ve bakışları dağdaki Kemper arazisine kaydı. "Geri döneceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de öyle." Sözcükler sıktığım dişlerimin arasından dökülürken annemin bakışları tekrar bana doğru döndü.

"Çok daha kötü haberler olabilirdi."

Kendi yarattığı bir dünyada kaybolmuş gibi görünen Shiloh'ya baktım, hayal gücü ya da hafızası onu ele geçirmişti. Başımla kız kardeşimi göstererek, "Bu bana göre epey kötü bir haber," diye anneme tısladım.

Shiloh şaşkınlıktan sıyrılıp bana ölümcül bir bakış attı. Ancak her zamanki gibi tek kelime etmeden ahıra doğru yürümeye başladığında, köpeğim de onu takip etti. Bir küfür mırıldandım. "Ben de bundan korkuyordum."

Annem küçük bir çocukken yaptığı gibi sırtımı sıvazladı. "Shy'ın bu zorlu süreçte yürüdüğü yol hiç kolay değildi. Dedikodu değirmeninin dönmesi kaçınılmaz ve bu da beni çok kızdırıyor ama sen onu uyardığına göre, Shiloh bir süreliğine kasabadan uzak duracaktır."

"Bunu yapmak zorunda değil," diye homurdandım.

"Haklısın, olmamalı ama hayat adil değil. Everly Kemper için de öyle olmadığı kesin."

Ağzımdan çıkmak üzere olan kelimeleri yuttum. Babam Shiloh'nun ahırın içinde kaybolmasını izliyordu. "O küçük kızın ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Daha on bir yaşındaydı. Doğru şeyi yapmak için o karanlıkta dağın aşağısına kadar ata bindi. Ve bütün ailesi ona sırtını döndü."

Görüntüyü zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Everly'yi küçük bir kız olarak, korkmuş ve yalnız kalmış halde hatırlamak istemiyordum. Onu ya da ailesini hiç düşünmek istemiyordum.

Annem kolumu tutup sıktı. "Sen bunu nasıl öğrendin?"

"Calder orayı birinin satın aldığını duymuş ama sanırım yanlışmış. Kendimi tanıtmak için gittiğimde, oradaydı."

Kolumu daha sıkı kavradı. "Hayes Easton, lütfen bana o kıza karşı samimi ve misafirperver davrandığını söyle."

Ensemden yukarıya doğru bir sıcaklık tırmandı. "Onun samimiyet ve misafirperverliğe ihtiyacı yok. Nereden geldiye oraya geri dönmesi gerekiyor."

Babam barbekü maşasını sertçe bırakıp bana döndü. "O kız, kardeşinin hayatını kurtardı. Shiloh orada birkaç gün daha kalırdı susuzluktan ölebilirdi. Everly hiç tanımadığı biri için her şeyi riske attı."

"Babası Shiloh'yu kaçırdı!" Annemle babamın, haberi bu kadar rahat karşılamalarına inanamıyordum. Anıların ortaya çıkmasından ve tüm yaralarımızı tekrar açmasından rahatsız değilmiş gibi görünüyordlardı.

"Hayes..." Annemin sesi giderek alçalırken yoğunlaştı. "Hasta bir adamın yaptıkları yüzünden, Shy'ın asla eskisi gibi olamayacağını bilmek beni kahrediyor. Ama bunların hiçbirisi Everly'nin suçu değildi. Gözlerini biraz açman gerek. Her şeyi, hep siyah beyaz görüyorsun ama hayat grinin tonlarından oluşuyor."

Anahtarlarımı cebimden çıkarıp avucumun içinde sıktım, böylece hissettiğim acı beni kontrol altında tutabilirdi. "Sadece sizi uyarmak istedim. Şimdi kasabaya geri dönüyorum."

Annem bir elini koluma koydu. "Hayes, bunu yapma. Yemek için burada kal. Shy hazır olduğunda döner ve hep birlikte yeriz."

Bunu reddedemezdim. Annemin sesi böyle acıyla doluyken olmazdı. Şu an farkında olmayabilirdi ama sesindeki acı, Everly geri döndüğü için oradaydı. Tam da korktuğum gibi ortalığı karıştırmıştı. Shiloh ahırın üstündeki çatı katına çekilmekle kalırsa şanslıydık. Eğer kötü bir nöbet geçirirse, atını ve çantasını alıp günlerce ortadan kaybolur ve hepimizi deli gibi endişelendirirdi.

Everly'yi bir kahraman olarak göremiyordum. Ailemin kalbinin paramparça eden adamla sahip olduğu bağı silip atamıyordum. Bu benim doğamda yoktu.

Beşinci Bölüm

Everly

HIRDAVAT DÜKKÂNININ ÖNÜNDEKİ PARK YERİNE YANAŞTIĞIMDA ELLERİMİ DİREKSİYONDAN AYIRMADIM. Buraya gelirken zihinsel zırhımı kuşanmış, yoluma çıkabilecek her türlü çirkinliğe karşı kendimi hazırlamıştım. Hayes'in tepkisinden anladığım kadarıyla buna alışmam gerekiyordu.

Omuzlarımı geriye atıp motoru kapattım. Dikkatimi sadece kulübenin etrafındaki birkaç projeye değil, çok daha fazlasına vermem gerekiyordu. Değiştirilmesi gereken çekmece kulpları, birkaç yamulmuş dolap kapağı, yenilenmesi gereken bir yatak odası kapısı gibi. Tabii bir de boya. Çok fazla boyaya ihtiyacım vardı.

Eskiye atıp yeniyi getirmek için gerekli çözümün boya olduğuna karar vermiştim. Duvarlardaki taze renkler ışığı getirecek ve anıları bastıracaktı. Hâlâ ana binanın içine girmeye cesaret edemiyordum. Kulübenin benim olması şimdilik yeterliydi.

Aracımdan inip kapıyı kapattım ve kilit düğmesine bastım. Babamın bizi daha önce defalarca götürdüğü antika dükkânına

doğru yürürken duraksadım. On beş yıldır onu görmemiştim ama sırtına inen uzun saç örgüsü ve pembeye çalan çıkık elmacikkemikleriyle nerede olsa tanırdım.

"Addie," diye seslendim.

Kuzenim dönüp baktığında gözleri kocaman açıldı. "Evie?"

Hiç düşünmeden ona doğru koşup sarıldım. "Seni özledim."

Kollarımda kaskatı kesilip geriye çekildi. "Buraya dönerken aklından ne geçiyordu ki?"

"Annem dağdaki araziye bana bıraktı."

Addie'nin bakışları park yerinde dolaştı. "Orayı satman gerek. Evine, Seattle'a dön."

Sözleri Hayes'inkilerden çok daha sarsıcıydı. "Bazı insanların beni hoş karşılamayacağını biliyordum ama bunu senden beklemezdim."

Kolumu tuttu. "Demek istediğim bu değil. Seni gördüğüme çok sevindim. Ama herkes aynı şekilde hissetmeyecektir."

"Adaline. O hainden uzaklaş."

Ses asfaltta bir kırbaç gibi şakladığı anda Addie kolumu bıraktı.

Bakışlarımı kaldırıp bana bakan soğuk gözlerle yüzleştim. "Allen amca."

Ayağıma tükürdü, neyse ki ayakkabımı teğet geçmişti. "Ben senin amcan değilim. Bana kalsa, ihanetinin bedelini bir sopayla ödetirdim."

Addie onun arkasında korkuyla titrerken yüzümü ateş bastı. Acımasızlığı ve korkutma taktikleriyle Addie'ye yaşattığı her şey için ona öfke duyuyordum. Alçak sesle, "Unutuyorsun," dedim. "Ben artık çocuk değilim. Nasıl karşılık vereceğimi biliyorum. Benimle sonunu getiremeyeceğin bir şeye kalkışma."

Allen'in yüzü, daha önce kimsede görmediğim bir kırmızı tonuna bürünürken Addie'nin rengi soldu ama geri adım

atmadım. Ablamla yaşamaya başladığımda, kendimi güçsüz hissetmişim. O kadar korkmuştum ki çok zor uyuyordum. Amcam ve abimin olay çıkarmak için Jacey'nin evine ve benim okuluma defalarca gelmeleri de hiç işe yaramamıştı. Elbette beni öylece rahat bırakmak onlara göre değildi, günahlarımın kefaretinin ödemem gerekiyordu.

Jacey ile Kevin, bizi Allen ve Ian'ın bilmediği bir yere götürdükten sonra bile hâlâ diken üstündeydim. Sanki aklımı parça parça kaybediyormuşum gibi hissetmişim. Jacey, sonunda karşıma geçip kendimi güvende hissetmemi sağlayacak şeyler bulmam gerektiğini söylemişti.

O güvenlik duvarını tuğla tuğla örmüştüm. Bazen Jacey'yi korkuttuğunu bildiğim bir kararlılıkla kendimi savunma derslerine adamıştım. Babamın başlattığı ateşli silah eğitimine devam etmek için Kevin'a yardım etsin diye yalvarmıştım. Babamın hazırlıklı olma ve kendine yetme konusundaki takıntısı, bana bıraktığı tek hediye idi. Sınıf arkadaşlarımdan hepsi en yeni sosyal medya uygulamasında profil oluştururken ben tek bir fotoğrafta bile yer almayı kabul etmemiştim.

Ailemin beni bir daha asla bulamayacağından emin olmayı takıntı haline getirmiştim. Son beş yılda rahatlamış, kısıtlamalarımı hafifletmiş, hayatı daha özgürce yaşamış ve sürekli arkamı kollamayı bırakmıştım. Yine de başıma kötü bir şey gelmesi durumuna bir türlü hazırlıklı olamamıştım. Yıllar önce yaşadığım olaylar, bana kötü şeylerin herkesin başına gelebileceğini öğretmişti.

Öfkeyle bağırıp çağıran amcama baktım ve bana doğru bir yumruk savurmasını umut ettim. Bunu yaparsa onu neyin beklediğini bilmiyordu. Gözlerim belirtileri aramaya odaklandı. Ağır-
lık kayması. Bir omzun değişen açısı. Bir kolun geri çekilmesi.

Allen'in elleri yumruk olmuş, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. "Yaptığın şeyle yüzleşmek zorunda kalacaksın. Bura-ya geri gelme cüretini gösterdiğine inanamıyorum. Ian duyana kadar bekle."

Abimin adını duyunca irkildim. Ellerimi korumacı bir biçimde kaburgalarımın etrafına sarmak istiyordum. Kemik çatırtılarını hâlâ duyabiliyordum. Çelik burunlu çizmenin defalarca gövdemle buluştuğunu hissedebiliyordum. Ağzımdaki kanın tadını alabiliyordum. Yine de o gece, çektiğim onca acıya rağmen bu hissin yok olmasını hiçbir zaman istememiştim. Çünkü o beni özgür kılan şeydi. Anneme, beni Jacey'ye göndermesi için gereken gücü veren son damlaydı. Ailemle olan tüm bağlarımı koparmamı sağlayan son kırılma noktasıydı.

En azından ben böyle düşünüyordum. Ta ki o mektuba kadar. Bir sayfanın üzerine sıralanmış kelimeler, hayatıma devam etmediğimi fark etmemi sağlamıştı. Hâlâ kovmam gereken hayaletler vardı.

Amcamın yüzüne bakmadım. "Ian peşime düşmek istiyorsa, bırak gelsin."

Addie başını iki yana sallarken sessiz kaldı, gözleri geri çekilmem ve susmam için bana yalvarıyordu. Oysa bu tür şeyler, hiçbir zaman benim güçlü yönlerim olmamıştı ve artık savaşmak için çok daha donanımlıydım.

Allen dudak büktü. "Havalı eğitimin ve dünyevi yöntemlerinle bizden daha iyi olduğunu sanıyorsun. Uzun zamandır burada yaşıyorsun. Bu dağ ısırabilir, kızım. Biz de ona yardımcı olabiliriz."

"Sizden daha iyi olduğumu düşünmüyorum. Öyle olduğumu *biliyorum*. Ama sahip olduğum bir şey yüzünden değil. Çünkü benden zayıf olanları avlamayı tercih etmiyorum. Bu seni güçlü yapmaz. Seni bir şerefsiz yapar."

Allen'in eli yanağıma doğru uzandı. Bir kolumu siper etmek için kaldırdım, diğerini ise burnuna vurmak için hazırlamıştım. Ancak Allen'in avucu tenime temas etmemişti. Esmer bir el, Allen'in koluna dolandı. Bakışlarımı amcamı durduran kişiye doğru kaldırdım ve karanlık, unutulmaz gözleri olan bir yüzle karşılaştım. Daha düne kadar yargıyla dolu olan gözlere. Şimdi ise öfke doluydular ama bu bana yönelik değildi. Sadece amcamı odaklanmıştı.

"Bu, Bay Kemper bir saldırı girişimidir."

Allen, kolunu Hayes'in elinden kurtardı. "Kıza biraz saygılı olmayı öğretmeye çalışıyordum. Araya girmene gerek yoktu. Bu bir aile meselesi."

"Bu, bir hukuk meselesi." Hayes başıyla bir kadın memuru işaret etti. "Şerif Yardımcısı Young, lütfen bu adamı gözaltına alın."

Kızılderili kökenlerine sahip olduğu yüzünden anlaşılan bir kadın, öne çıktı ve Allen'ı kelepçelerken hukuki haklarını saymaya başladı. Amcam öfkeli bir şekilde tehditler savuruyordu. Bunların hiçbiri işe yaramayınca, başını Addie'ye doğru çevirdi. "İlan'ı getir. Hemen."

Addie hemen başını sallayıp ana caddeye doğru yöneldi, bana bakmaya bile tenezzül etmiyordu ve gözleri korkudan yuvalarından fırlamıştı. Elimi uzatıp onu kendime çekmek istedim. Ona ters yöne koşmasını söylemek istedim. Ama söylediklerimin tek kelimesini bile duymayacaktı. Allen onu tam istediği yere, avucunun içine almıştı.

Yardımcısı Allen'ı ekip arabasına bindirirken Hayes'e ters baktım. "Bu gerçekten gerekli miydi?"

Gözleri alevlendi. "Sana vurmasını mı tercih ederdin?"

"Evet. O zaman kışına tekme basmaya hakkım olurdu."

Hayes bir an sessiz kaldı. "Ya da ciddi şekilde yaralanabilirdin."

“Bu da muhtemelen senin mutluluktan dans etmene sebep olurdu.”

Hayes’in gözlerini buz gibi bir öfke doldurdu. “Seni burada istemiyor olabilirim ama işimi ciddiye alıyorum. Bu da eğer kasabanın herhangi bir sakini risk altındaysa, müdahale etmem gerektiği anlamına geliyor.”

Herhangi bir yalan belirtisi bulmak için yüzünü inceledim. Hiç yoktu. Bu kasaba, insanların bu kadar yürekten önemseyen birine sahip olduğu için şanslıydı; hatta nefret ettiklerini bile. “Tamam o zaman, endişelenecek insanlar listesinden beni çıkarabileceğini bilmek seni mutlu edebilir. Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Hayes’in çenesinde bir kas seğirdi. “Uzun zamandır burada değildin. Amcanın ve abinin inançları giderek güçlendi. Yasaların kendileri için geçerli olmadığını düşünüyorlar.”

Boğazımdaki yumruyu bastırmak için yutkundum. Kendi kendimize yetecek şekilde yetiştirilmiştik. Böylece dış dünyadan yardım almadan hayatta kalabilecektik. Sadece küçük topluluğumuzdaki insanlara güvenebilirdik. Her şeye hazırlıklı olma takıntısının, babamın hastalığını besleyip beslemediğini bazen merak ediyordum. Ona hiç yardımcı olmadığı kesindi.

O dünyanın içinde de güzellikler vardı; topraktan geçinecek ona özen göstermeyi seçen insanlar, herkesin gözetildiği ve kendi kendini yönetebilen topluluklar yaratmak isteyenler... Ama Kemper ailesi, herkese güvensizlikle yaklaşıp potansiyel bir düşman ya da hırsız gözüyle bakıyordu.

Hayes’in sert bakışlarına karşılık verdim. “İnan bana, ailemin neler yapabileceğini bilen biri varsa, o da benim.”

Altıncı Bölüm

Hayes

EVERLY'NİN OTOPARKTAN HIRDAVATÇIYA DOĞRU GİDİŞİNİ İZLERKEN, "KAHRETSİN," DİYE MİRLDANDIM.

"Görünüşe göre abim, sonunda ona haddini bildirecek bir kadınla tanışmış."

Ağzı kulaklarına varan bir sırıtışla bana bakan Hadley'ye döndüm. "Hiç komik değil, Hads."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Eminim öyledir. Kim bu kız?"

Elimi çeneme götürüp bir dizi küfür savurmak istedim. Hadley'ye son gelişmeler hakkında bilgi verecek zamanım olmamıştı. "Everly Kemper."

Hadley'nin gözleri büyürken yüzündeki sırıtış da kayboldu. "O, Everly Kemper mi? Hani şu..." Everly'nin dükkânının içinde kayboluşunu izlerken sözleri yarım kaldı. "Geri döndüğüne inanamıyorum."

"Bu iyi bir şey değil." Gerçi bundan daha fazlası vardı. Al-
len ile karşılaşmalarına şahit olduktan sonra işlerin fazlasıyla
karışık olduğunu anlamıştım. Kıvılcım bekleyen bir barut fıçısı
gibiydi.

Hadley'nin bakışları keskinleşti. "Lütfen bana, ona karşı
koca bir göt gibi davranmadığını söyle."

Yüzümü ifadesiz tuttum. "Ne demek istiyorsun?"

Bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Bu,
senin için her şeyi yapabileceğim türden bir sevgi."

"Ama?"

"Ama yaşanan her şeyi kendi omuzlarına yükledin."

Gözlerimi küçük kardeşimden ayırıp panayır alanının kuru-
lacağı yere doğru çevirdim. "Ona göz kulak olmam gerekiyordu."

"Ona *zaten* göz kulak oluyordun. Oyun oynamak için bir-
kaç dakikalığına arkanı döndün."

"Ve bu yüzden, Shiloh asla eskisi gibi olmayacak."

"Ufaklık..."

Kendi çocukluk lakabını bana karşı kullanınca, Hadley'ye
döndüm. "Gerçek bu."

Başını iki yana salladı. "Eğer yaşananlar tam o anda gerçek-
leşmeseydi, bir başkasının arkasını döndüğü başka bir zamanda
olacaktı. O, hasta ve takıntılı bir adamdı."

"Ama *benim* onu izliyor olmam gereken zamanda ger-
çekleşti."

Hadley kolumu tuttu. "Bu işin peşini bırakmanın bir yo-
lunu bulman gerek. Seni tüketmesine izin veriyorsun. Bu ne
senin hatandı ne de Everly'nin."

Boğazımdan bir inleme kaçtı. Onun suçu olmadığını bili-
yordum fakat Everly, her şeyin bir hatırlatıcıydı. Sadece Shiloh
ve ebeveynlerim için değil, benim için de. Eğer daha dikkatli
olsaydım, tüm bu kalp ağrısı ve acıdan kurtulabilirdim. Everly

bana en büyük başarısızlığımı hatırlatıyordu. O zamandan beri telafi etmeye çalıştığım bir başarısızlığı...

"Onun suçu olmadığını biliyorum."

Hadley tek kaşını kaldırdı. "O senin böyle hissettiğini biliyor mu?"

İçimi bir huzursuzluk kapladı. Everly kendisinden nefret eden bir aileyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu ama benim bu kadar üstüne gitmem muhtemelen sürpriz bir darbe olmuştu. "Bunu düzelteceğim."

Hadley'nin dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Düzelteceğini biliyorum, Ufaklık. Her zaman düzeltirsin."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bana şöyle seslenmeyi kes."

"Ama gözlerinin seğirmesine bayılıyorum."

Bir kolumu boynuna dolayıp Hadley'yi öpmek için kendime çektim. "Hem senin burada ne işin var? Bugün çalıştığını sanıyordum."

Göğsümü iterek elimden kurtulmaya çalıştı. "Başka bir acil tıp teknisyeni, vardiyasını değiştirmek istedi. Ben de öğleden sonraki boş vaktimi, sızdıran musluğumu tamir etmek için harcıyorum. Benimle gurur duymuyor musun?"

"Neden beni aramadın? Gelip tamir edebileceğimi biliyorsun."

Hadley gözlerini devirdi. "Kendi başıma bir şeyler yapabilecek kapasitede olduğumun farkındasın, değil mi?"

"Bunu açıkça belirttin." Hatta biraz fazla açıktı. Hadley her zaman yeni ve cesur maceralara atılırdı; Pasifik Zirvesi Yolu'nun bir bölümünü tek başına yürümek, kaya tırmanışları yapmak, Machu Picchu'da doğa yürüyüşüne çıkmak ve dağlardan aşağıya bisikletle inmek sadece birkaç örnekti. Sayabileceğimden çok daha fazla annemizi kalp krizinin eşliğine getirmişti.

Bana dil çıkarttı. "Nefes al sevgili abim, kendi başının çaresi-ne bakabilen bir kız kardeşe sahip olmak dünyanın sonu değil."

Bir kolumu omuzlarına dolayıp onu kucaklamak için kendime çektim. "Seninle gurur duyuyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Senden duymanın pek zararı olmaz."

"Gerçekten gurur duyuyorum. Yaptığın işle. Kişiliğinle. Küçük kardeşim olduğun için çok şanslıyım."

Yan tarafımı dürttü. "Beni herkesin içinde ağlatırsan eğer, bir dahaki sefere aile yemeğinden sonra kanepede uyuyakaldığında elini sıcak suya sokarım."

Gerçekten yapardı. Hadley'nin başına küçük bir öpücük kondurup onu serbest bıraktım. "Başını çok fazla belaya sokmamaya çalış."

"Elimden geleni yapacağım."

Muzip ses tonunu duyunca inledim. "Pazar günü aile yemeğini unutma."

"Vardiyam olabilir."

"Hads..."

Annemle birlikte vakit geçirmemek için her şeyi yapardı. Birbirlerini anlayacaklarını, sorunlarının kaynaklarını görebileceklerini umuyordum ama aralarındaki gerginlik giderek artıyordu.

Hadley anahtarlarını parmağında döndürdü. "Gelmeye çalışırım."

"Çalışma, gel."

"Tamam tamam. Senin kurtarman gereken bir dünya yok mu?"

Saatime baktım. Otoparkta çok fazla zaman geçirmiştım. Ayrıca Allen'a karşı suç duyurusunda bulunmak için savcıyla konuşmam gerekiyordu. Nedense Everly'nin pek yardımcı olacağını sanmıyordum ama denemek zorundaydım.

Hadley'ye çenemi kaldırarak selam verdikten sonra aracıma yöneldim. "Pazar günü görüşürüz."

Hadley sadece el salladı ve dükkâna doğru ilerlemeye başladı. Ailemi bir arada tutmaya çalışmak benim sonum olacaktı.

Saat çoktan yedi olmuştu. Güneş alçalmış olmasına rağmen hâlâ gökyüzünde asılı duruyordu. Karanlık yollarda kıvrılarak ilerlerken ışık için minnettardım. Sokak lambaları yoktu, inişler sık ve dikti. Bu yüzden eğer çok hızlı bir dönüş yapılırsa, karanlıkta bu yollarda ilerlemek tehlikeli olabilirdi.

Everly'nin tam da bunu yaptığını hayal ederken dişlerimi sıktım. Saatlerin geri alınmasına ve kışın gelmesine daha aylar vardı ama zihnimdeki görüntüye engel olamıyordum. Bu, Everly'nin bütün gün aklımdan çıkmayan bir başka görüntüsünün hemen arkasından gelmişti.

Çenesini kaldırması, gözlerindeki parıltı... O darbeyi almayacağına, savaşa girmeye o kadar hazırdı ki bu durum, onu hayatımın en kötü döneminin hatırlatıcısından çok daha fazlası olarak görmemi sağlamıştı. Bunu bilmek, sanki derimin içine sığmıyormuşum gibi gerilmeme neden oluyordu.

Arka koltuktaki Koda inledi. Camını açmak için bir düğmeye bastım. "Şimdi daha mutlu musun?" Cevap olarak dilini sallayınca kıkırdamaktan kendimi alamadım.

Ana çakıllı yoldan ayrılıp dik yokuşlu bir yola saptım, herhangi bir adı olup olmadığından pek emin değildim. Fakat postanenin buraya teslimat yapmadığından oldukça emindim. Everly tüm postalarını almak için kasabaya gelmek zorundaydı. Elektriği olmasına bile şaşırmıştım.

Son tepeyi de aştığımda kulübeyi gördüm; harap bir ev, ahır ve onun da ötesinde bir baraka. Her şeyi yıkmak için

duyduğum o tanıdık arzu alevlendi. Fazla yaklaşmak istemediğim diğer duygular gibi onu da bastırdım.

Everly, elinde zımpara taşıyla verandanın korkuluklarına eğildiği yerden doğruldu. O şeyi bana fırlatmayacağını umut etmek zorundaydım. Arabamı durdurup motoru kapattım. Koda bir inilti çıkardı. "Gelebilirsin. Ama yalnızca uslu durursan."

Köpeğim sanki başını sallıyor gibi yaptı. Arabadan inerek bagajın kapağını açtım. "Benimle birlikte yürü, Koda." Ama kahrolası köpeğim bir an bile beni dinlemedi. Fırlayıp aracın etrafından dolandı ve doğruca Everly'ye koştu. Bir yığın küfür mırıldandım. "O dost canlısıdır, yemin ederim."

Koda iriydi ve köpeklerle alışık olmayan birinin gözünü korkutabilirdi. Ancak Everly hiç tereddüt etmedi. Eğilerek zımpara bloğunu bir basamağın üzerine koydu ve benim canavar köpeğimi kollarını açarak karşıladı. Elleri kürküne gömülürken Koda keyifle havladı. Dili yanağında gezinirken Everly başını geriye atarak kahkahalarla güldü.

O ses ve görüntü, beni olduğum yerde durdurdu. Sarı saçları sırtından aşağı dökülüyor, mavi gözleri parlıyordu. Ayrıca o kahkaha... Çok sınır tanımaz ve kaygısızdı. Onu son gördüğümde sahip olduğu temkinli tavır tamamen gitmişti. Köpeğim ona sıırıslıkam âşık olurken bambaşka bir insana dönüşmüştü.

Boğazımı temizlediğimde Everly başını kaldırdı ve o donuk maskesi tekrar yüzüne yerleşmeye başladı. Diğer kadını geri istiyordum. Özgür ve kontrolsüz olan kadını. "Anladığım kadarıyla köpekleri seviyorsun."

Hiçbir şey söylemedi, sanki bir böcekmişim gibi bana bakıyordu. Çizmelerimle bir parça çakıl taşına bastım. "Hırdavatçıdan ayrıldıktan sonra başka bir sorun yaşadın mı?"

"Burada ne arıyorsun, Hayes?"

Adımı ilk kez söylüyordu ve dilinde güzel bir tınısı vardı. Her nasıl oluyorsa kulağa farklı geliyordu. Sesini zihnimden atabileceğim gibi başımı hafifçe iki yana salladım. "Bölge savcısı, amcan hakkında suç duyurusunda bulunup bulunmayacağını bilmek istiyor."

"Hayır."

"Onu koruyor musun?"

Başını kaldırdı ve hiç tereddüt etmeden bakışlarıma karşılık verdi. "Onlarla aynı kasabada yaşamamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Artık korkmuyorum. Hazırlıklıyım."

Everly'nin gözlerinde bir parça da olsa korku olmasını istemedim. Çünkü korku, insanı temkinli kılar. "Savcılık sen de katılmazsan davayı ilerletmeyecek." Koda'nın kulaklarının arkasını kaşımaya devam ederken omzunu silkti. Bu konudaki rahatlığı, içimdeki gerilimi daha da artırıyordu. "En azından bir uzaklaştırma kararı çıkartmalısın. Benim tanıklığımla bunu yapabilirsin."

"Neden bu kadar umurunda?"

Dişlerimi sıktım. "Sana söyledim. Bu benim işim."

"Kendini işine adanmışsın. Hakkını vermeliyim," diye mırıldandı.

"Bak, Allen'in buraya gelip seni bir sinir harbiyle öldürmesinin vicdanıma yük olmasını istemiyorum. Senden tek istediğim, gerekli önlemleri alman. Kayıtlara geçmesi için suç duyurusunda bulun."

Everly yerden kalktı. "Eğer ölürsem, seni her türlü suçtan muaf tutuyorum. Artık hayatına huzur içinde devam edebilirsin. Amacım asla hayatını mahvetmek değildi."

Merdivenlerden çıkıp girişe doğru yürüdü ve paravan kapı arkasından hızla çarptı. Koda suçlayıcı gözlerini bana çevirdiğinde hayal kırıklığıyla homurdandım. "Bu hiç iyi gitmedi."

Parçalanmış Yıldızlar

Köpeğime beni takip etmesini işaret ederek arabama geri döndüm. Bir an duraksayıp küçük bir inilti çıkardı. "Koda, buraya gel." Koşarak yanıma geldi ve arkaya atladı ama bakışlarım hiç karşılık vermedi.

Harika, herkes bana kızgındı.

Yedinci Bölüm

Everly

ELİMDEKİ BADEMLERİ ONA DOĞRU UZATTIM. Sincap hepsini kaptı ve o tuhaf yürüyüşüyle sekerek ödülünü yeni evine götürdü. Kolayca girip çıkabilmesi için dolabın kapağında küçük bir delik açmışım. Wolf Gap'teki tek arkadaşım varlığıma alışmaya başlamıştı. Elimden fındık alıyor ve bazen dışarı çıkıp çalışmamı izliyordu.

Mutfığa geri döndüm. Tüm dolaplar boyanmış ve yeni teçhizatlar takılmıştı. Fırının önümüzdeki birkaç ay içinde değişmesi gerekecekti ama şimdilik iş görüyordu. Buzdolabı şaşırtıcı derecede iyi durumdaydı ve yaptığım kapsamlı temizlikten sonra artık içine yiyecek koymaktan korkmuyordum.

Bakışlarım evin içinde dolaştı. Kanepem, koltuğum ve sehpa şaşırtıcı derecede kulübeye uyum sağlamışlardı. Fakat arka veranda için sandalyelere ve masaya ihtiyacım vardı. Yine de ön taraf için ucuza iki sallanan sandalye bulmayı başarmışım.

Çakıl taşları üzerinde ilerleyen tekerleklerin sesi sırtımı dikleştirmeme neden oldu. Eğer gelen kişi yine Hayes ise, ona karşı

bir uzaklaştırma kararı çıkaracaktım. Pencereye doğru ilerledim ve daha yeni astığım perdelerin arkasına geçtim. Bir elim kasa-
daki tüfeğime uzanırken, diğer elimle de keten kumaşı aradan
bakabileceğim kadar araladım.

Tanıdık olmayan bir kamyonet tepeyi aşır kulübemin önün-
de durdu. Güneş ışığı yüzünden direksiyonda kimin olduğunu
göremiyordum. Tüfeğimi, dipçiği omzumun kıvrımına gelecek
şekilde kaldırdım ama namlu aşağıya bakıyordu.

Arabadan minyon ve orta yaşlı bir kadın indi, sarı saçlarının
bir tutamı griydi. Bir şey almak için arabanın içine uzandığında
kaskatı kesilsem de ağzı kapalı tabağı görünce biraz gevşedim.

Tüfeğimi köşeye geri koyup kulübenin girişine doğru iler-
ledim. Kapıyı açtığımda, anılar neredeyse nefesimi kesecek bir
güçle yüzüme çarpmıştı. Keder ve panik, rahatlamanın getirdi-
ği hıçkırıklar... Yıllar önce o gece, en çok onun acısını hisset-
miştim. Nefesimi kesmiş ve adeta beni boğmuştu.

Yüzümdeki paniği okumuş gibi Bayan Easton'ın gülüm-
sesmesi genişledi. "Merhaba, Everly. Seni görmek çok güzel."
Küçük bir kıkırdama duyuldu. "Bu kulağa çok saçma geliyor.
Sadece seni gördüğüme sevindiğimi söylemek istedim."

"Merhaba." Söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

Bayan Easton, basamakları tırmanıp bana saklama kabını
uzattı. "Umarım peynir seviyorsundur. Bu benim meşhur ıspa-
naklı lazanyam. Et düşkününü ailem bile bu tarife bayılır."

"Teşekkür ederim, Bayan Easton." Bir an durakladım. "Ha-
yes size beni zehirlemenizi söylemedi, değil mi?"

Kahkahalarla güldü. "Söyleseydi bile dinlemezdim." Ardın-
dan durgunlaştı. "Seni pek de sıcak karşılamadı, değil mi?"

"Geçit töreni düzenleme teklifinde bulunmadı."

Dudaklarını büzdü. “Bunun için üzgünüm. O... şey, bunu konuşacağız. Şunu buzdolabına koy ve ön taraftaki o güzel sallanan koltuklara oturalım.”

Başımı sallayıp kulübeye doğru ilerledim ama Bayan Easton beni takip etmedi. Kulübenin yanından, eve ve ilerideki barakaya baktığını gördüm. Gözleri acıyla parlıyordu. Tanrım! Belki de bu arazideki her şeyin, *gerçekten* yakılıp yıkılması gerekiyordu. Pek çok kişinin canının yanmasına ve hiçbirinin iyileşmesine sebep olmuştu. Kısa bir süre için gözlerimi kapattım. Bunu değiştirecektim. Burayı bir sığınak haline getirecektim. Belki de o zaman, buradaki insanlar üzerinde bambaşka bir etkisi olabilirdi.

Lazanyayı buzdolabına koyup bir sürahi limonata çıkardım. İki bardak alıp doldurduktan sonra verandaya geri döndüm. Bir tanesini etrafımızdaki araziye seyreden kadına uzattım. “Buyurun, Bayan Easton.”

“Teşekkür ederim, tatlım. Arkadaşlarım bana Julia der. Bayan Easton benim kayınvalidemdi.”

Başımı salladım, bunun bir teklif olup olmadığından emin değildim. Kesinlikle arkadaşı değildim.

Limonatadan bir yudum aldı. “Bu çok lezzetli. Taze mi?”

“Böylesi hep daha iyi oluyor.”

“Kesinlikle. Ve bu manzaraya karşı içmek de hiç fena değil.”

Bakışlarımı önümüzde uzanan geniş alana çevirdim. Orman alçalarak sonsuzluğa uzanan araziye görmemizi sağlıyordu. Etrafı ahırlar ve çiftlikler, göl ve inişli çıkışlı tepelerle donatılmıştı. Bu manzarayı özlemiştim. Şehre taşındığım zaman manzaranın verdiği huzuru, dünyanın büyük düzeni içinde çok küçük olduğumu bilmeyi özlemiştim. “Tekrar gördüğüm için mutluyum.”

Julia bardağını sığırlar ve birkaç atla dolu tarlalara doğru kaldırarak, belli belirsiz görebildiğimiz bir bina kümesini işaret etti. "Orası bizim çiftliğimiz. Nesillerdir kocamın ailesine ait."

Orada yaşayan insanları hep merak etmiştim. Hayatları nasıldı? Babaları, geleceğinden emin olduğu bir saldırıya hazırlanmak için onları her saat uyandırıp *antrenman* yaptırıyor muydu? Orada yaşayan çocukların okula gitmelerine izin veriliyor muydu? "Bunu bilmiyordum. Büyürken hep merak etmiştim."

Julia bana baktı. "Geri dönmek nasıl gidiyor?"

Ses tonundaki sıcaklık, tüm sırlarımı ve acılarımı dökmek istememe neden oluyordu. Onları ayaklarının altına sermek ve iyileştirip iyileştiremeyeceğini sormak istiyordum. "Şey... beklediğim gibi oldu. Bu kasabanın beni burada istemediğini biliyorum."

"Ah, saçmalık. Ben de bu kasabadayım ve burada olmanı istiyorum."

"İsteyemezsin. Mümkün değil. Hayes'in söylediklerinin doğru olduğunu biliyorum. Ben hepinize kötü anıları hatırlatıyorum."

Julia elimi tutarak sertçe sıktı. "Evet, kötü anıların akla gelmesi kaçınılmaz. Ama sen aynı zamanda benim en güzel anılarımı da hatırlatıyorsun. Kızımın yeniden bir araya gelmem, ailemin yeniden bir bütün olması. Bunu, bana *sen* verdin."

Boğazım yanmaya başladı. "Size yaşattıkları için çok özür dilerim. Daha önce gelmeye cesaret edemediğim için de özür dilerim."

"Ah, Everly, hayır. Senin suçun değildi. Sen de bir bebektin. Üstelik inanılmaz derecede cesurdun. Her gece senin için Tanrı'ya şükrediyorum."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü. "O nasıl?"

"Shiloh iyi. Her zaman biraz farklı olacak. Yalan söylemeyeceğim. Yaşadığı şey ve sonrasında gelenler onu değiştirdi. İlgi-den nefret ediyor ve kafasına göre davranıyor. Yine de mutlu. Gabe ve benim çiftliği idare etmemize yardımcı olmayı seviyor. Atlar konusunda çok yetenekli."

"İyi olduğuna sevindim."

Julia elimi okşayıp serbest bıraktı. "Ben de öyle. Muhtemelen yakında buraya gelir. Sanırım seni merak ediyor."

"Ne zaman isterse." O küçük kızın büyüdüğünü görmenin, nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordum. Fakat buna ihtiyacım vardı. Ona söylemem gereken şeyler vardı; annesine söylediklerime benzer fakat aynı zamanda farklı kelimeler.

"Shy bunu duyduğu için sevinecek. Eminim Gabe de seninle tanışmayı çok ister. Hadley de öyle."

Hayes ve abisini atladığını fark etmiştim. Sanırım o ikisi, Everly Takımı'ndan değildi. Aslında bakılırsa altıda dört, sahip olmayı düşündüğümünden çok daha büyük bir orandı.

Julia düşüncelerimi okumuş gibi bana hüzünle gülümsedi. "Beckett şu anda Venezuelada, hastaları tedavi ediyor ve muhtemelen dağ geçitlerinde motosiklet sürüyor ve Hayes... sorun sen değilsin. Shy'ın kaçırılması konusunda kendini suçluyor. Bu suçluluk duygusu da hepimizi koruma ihtiyacına dönüştü."

"Kendini mi suçluyor?" Kafamda mantıklı bir zemine oturamıyordum. O dönemlerde ergen bile değildi.

"Ona göz kulak olması gerekiyordu. Ördek Avı oyunu oynamak için arkasını dönmüş ve oyununu bitirdiğinde, Shiloh ortadan kaybolmuş."

Hissetmek istemediğim bir empati duygusu kalbimin etrafını sararak göğsümü daralttı. Hayes'i, ailesini korumaya çalışan ve taşınaması gereken bir yükü omuzlanan biri olarak değil

de bir pislik olarak görmek çok daha kolay geliyordu. “Bunları yaşadığı için çok üzgünüm.”

Julia’nın dudakları ince bir çizgi halini aldı. “Ben de üzgünüm ama bu ona götlük yapma hakkını vermez.”

Bir kahkaha attım. “O kadar da kötü değildi.” Tek kaşını kaldırdı. “Pekâlâ, pek iyi sayılmazdı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Sana haksızlık ettiği için üzgünüm. İyi bir kalbi var ve kafasını dışarı çıkardığında ışığı görecektir.”

Bundan o kadar da emin değildim ama aynı fikirde olmadığımı belli etmedim.

“Peki söyle bakalım, burası için ne planlıyorsun?”

Buğulanmış bardağımın üzerine bir şeyler çizdim. “Bir hayvan barınağı kuruyorum.” Cümlemin sonuna, “*istiyorum*” ya da “*umuyorum*” eklemedim çünkü başarısızlık gibi bir seçeneğim yoktu. Bunu, sadece annemin benden istediği son şey olduğu için değil, benim de buna ihtiyacım olduğu için yapacaktım.

“Ne kadar harika bir fikir. Dağda olmana rağmen bazı iyi otlak alanları bulabilecek kadar alçaktasın.”

“Kesinlikle çok fazla eğitim var ama bazı yerlerde daha düz alanlar da var. Her şeyi hazır duruma getirmek için çok çalışmam ve ufak ufak başlamak gerekcek.”

Julia bir bakışıyla sözümü kesti. “Sadece tek bir hayvanı sahiplenmek bile o canlının dünyasını değiştirir.”

Dudaklarım kıvrılsa da göğüs kafesim sıkışıyordu. Annemle ilgili özlediğim şey işte buydu; nazik bir teşvik. Her bahar ekin ekerken bana rehberlik ettiği ve ürkek bir atı uysallaştırmaya yardım ettiği anları hatırlıyordum. Ancak bunlar artık sepya tonuna dönmüş gibiydi, eskimiş ve yıpranmıştı. “Önce ahır-
la ilgili ne yapacağıma karar vermem gerekiyor. Darmadağın halde.”

Julia dudaklarını büzerek yan yatmış binaya doğru baktı. "Oraya girmeni istemiyorum. Güçlü bir rüzgârla her an yıkılacak gibi duruyor. Ev de pek sağlam görünmüyor. Gabe'i çağırıp bir göz atmasını söyleyeceğim. Çiftlikteki tüm inşaat projelerini o denetler. Genellikle getirdiğimiz ekiple birlikte çalışır."

"Ah, bunu yapmana gerek yok."

"Yapmak istiyorum. Biz yardım etmek istiyoruz ve Shy'ın bir barınak fikrine bayılacağına eminim." Dudağının kenarını kemirdi. "Buraya kesin gelecektir. Konuşmanın ortasında çekip giderse alınma, konuşmak istemediği konularla böyle başa çıkar. Ya da uzun bir süre yeterince insanla muhatap olmuşsa bunu yapar."

"Benimle birlikteyken istediği gibi davranmakta özgür." Kelimeleri zar zor çıkarabiliyordum çünkü hayata bu şekilde yaklaşmasının nedeninin babam olduğunu biliyordum.

Julia elimi okşadı. "Gerçekte oldukları kişi olma özgürlüğü... Bu, bir insanın diğerine verebileceği en büyük hediyelerden biridir."

Haklı olduğunu umuyordum; çünkü babamın hayatını kırıp döktüğü, paramparça ettiği kadına verebileceğim başka hiçbir şey yoktu.

Sekizinci Bölüm

Hayes

ANNEM SON YİRMİ DAKİKA İÇİNDE ONUNCU KEZ SAATE BAKARKEN, PARMAKLARINI TEZGÂHA VURUYORDU. “Belki de arama kurtarma ekibinin liderini aramalısın.”

Bir elimi onunkinin üzerine koydum. “On beş dakika gecikti. Bu, arama kurtarma ekibini çağırmak için yeterli bir süre değil.”

“Telefonuna cevap vermiyor.”

Babam bir kolunu onun omuzlarına doladı. “Hadley’nin yürüyüş yaparken nasıl olduğunu bilirsin. Kendi programına göre hareket eder.”

Annemin dudakları ince bir çizgi haline geldi. “Eğer durum buysa, iyi olduğunu bize bildirme nezaketini göstermesi gerekiyordu. Calder bize gelemeyeceğini söylediği için o ve kızlar adına endişelenmiyoruz.”

Yüzümü buruşturdum ve Koda ile birlikte yerde yatan Shiloh’ya bir bakış attım. Shy hiç de endişeli görünmüyordu.

O, kız kardeşini tanıyordu ve bu, inanılmaz derecede benzedikleri bir konuydu; özgür olmaya ve doğada yalnız kalmaya ihtiyaç duyuyorlardı. Tabii bu annemi deli ediyordu. Endişesini hafifletmek ve kardeşlerimin güvende olduğundan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Onlara acil durum kitleri, hatta uydu telefonları bile vermiştim ama annem yine de geriliyordu.

Çakıl taşları üzerindeki lastiklerin sesini duyunca annem hemen ön tarafa koştu. Hadley'nin arabasını görebiliyordum. Annem en küçük kızını görür görmez döndü ve mutfığa girip akşam yemeğini hazırlamaya koyuldu. Ortamdaki yoğun enerji, birazdan başımıza gelecekleri habercisi gibiydi.

Başım ağrımaya başladığında iç çekip burun kemerini sıktım. Ön kapı çarparak açılırken Hadley içeri seslendi. "Üzgünüm, geciktim. Planladığımdan daha uzun sürdü."

Annem gereğinden fazla güç kullanarak havuç doğruyordu. "Ailen seni beklerken bir telefon etmek çok mu zor?"

Hadley'nin adımları durakladı. "Artık bir yetişkin olduğum için hâlâ her yaptığımı rapor etmem gerektiğini bilmiyordum."

Babam, "Pekâlâ hanımlar, sanırım bu kadar yeter," diyerek araya girdi. "Hadley, annen endişelendi. Bence bunun nedenini biliyorsun. Julia, kızı biraz özgür bırakalım. O artık büyüdü."

Annem homurdanarak salataya döndü. "Lazanya hazır, herkes oturabilir."

Hadley ellerini yıkamak için lavaboya giderken ben de yanına yaklaşıp omzumla onunkini ittim. "Telefonun kapalıydı."

"Şarjı bitmişti ve araç şarj aletim de yanımda değildi."

"Hads, bu güvenli değil."

"Kes şunu. Senin de tepemde olmana gerek yok. Sen benim abimsin, bakıcım değil. Biliyorsun, insanlar ceptelefonları olmadan önce de yaşıyorlardı."

Ağzımdan kaçmak üzere olan tüm cevapları, yalnız bir kadının başına gelebileceklerle ilgili tüm istatistikleri geri yuttum. "Sana başka bir şarj aleti ve çantana koyman için yedek batarya getireceğim."

Hadley gözlerini devirerek masaya geçti ve annemin sandalyesinden olabildiğince uzağa oturdu. Shiloh, Koda'yı son bir kez okşadıktan sonra aynı şeyi yaptı. Anneme döndüm. "Lazanyayı götürmemi ister misin?"

"Çok iyi olur. Teşekkür ederim."

Omzunu sıktım ve plastik tutacakları alıp tepsiyi kap-tım. Hadley alçak sesle, "Yalaka," diye mırıldanırken, her şeyi dikkatlice masanın üzerine koydum. Gerginlikten gözlerim zonkluyordu.

Annem salata ve sarımsaklı ekmeği masaya bıraktıktan sonra yerine oturdu. "Ee, gününüz nasıl geçti?"

Sorusuna karşı masada bir sessizlik oluştu. Hemen o boş-luğu doldurmaya çalıştım. "Bayan Pat, kayıp kedisiyle ilgili üç kez aradı."

Babam kıkırdadı. "Bence o kediye bir takip cihazı taktırmak biraz vergi ödemeye değebilir."

Hadley, "Her seferinde geri geliyor," diye mırıldandı. "Onu kendi haline bırakmalı."

Annemin eli su bardağını sıkıca kavradı. "Onun için endişeleniyor."

"Yeni bir at aldım," diye araya girdi babam, konuşmayı farklı bir yöne çekmişti.

Shiloh'nun bakışları, o akşam ilk kez dikkat kesilerek babama odaklandı. "Nereden?"

"Ramsey Bishop."

Biramı masaya bıraktım. "Evine girmene izin mi verdi?" Ramsey, *yalnızlık* terimini yepyeni bir seviyeye taşımıştı.

“Hayır, atı buraya o getirdi.”

“Ahırda yeni at yok ki,” diye itiraz etti Shiloh.

Babam gülümsedi. “Onu senden saklamıyorum. Ramsey eğitimi tamamlamak için birkaç hafta daha istiyor.”

“Kimsenin atlarla arası onun kadar iyi değil. Özellikle de yaralı olanlarla,” dedi annem. “Belki onu Everly ile tanıştırebilirim.”

Kaskatı kesildim. “Neden?”

“Çünkü Everly, o araziye bir hayvan barınağına dönüş-türecek.”

“Bunu nereden biliyorsun?” Annemin, bir şekilde büyülen-diğim bu kadın hakkında benden daha fazla bilgiye sahip olma-sı içimde bir şeylerin sızlamasına sebep olmuştu.

“Bugün onu görmeye gittim.” Bana doğru ters ters baktı. “Bi-rinin, oğlumun ona yaptığı kabalığı telafi etmesi gerekiyordu.”

Hadley gülerken su boğazına kaçtı. “Bence Everly kendi ba-şının çaresine bakabilir. Onu son gördüğümde Hayes’in canına okuyordu.”

Annem gözlerini bana dikti. “Gerçekten mi, Hayes? O kız yeterince şey yaşadı. Senden artık farklı bir tavır bekliyorum, genç adam.”

Hadley kıs kıs gülüyordu. “Eyvah, *genç adam* silahını kul-landı. İşte şimdi başın belada.”

Annem öfkesini Hads’e yöneltmeden önce araya girdim. “Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum.” İki kadın da bakışlarını bana çevirdi. “Bunun bazı kötü şeyleri beraberinde getireceği-nin de farkındayım.” Shiloh’ya döndüm, gözlerini kısmış bana bakıyordu. “Kimsenin zarar görmesini istemedim. Özellikle de senin.”

Shy, tek kelime etmeden tabağını alarak masadan kalktı. Koda da onun peşinden gitti.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Annem kolumu okşarken, “Bırak gitsin,” dedi.

Hadley’nin ağzı sıkıca kapansa da tek kelime etmedi.

“Demek bir barınak yapıyor.” Kafamda tam olarak oturamıyordum. Böyle bir şeye kesinlikle ihtiyaç vardı. Şerif departmanı her türlü hayvan istismarı ve ihmal vakası için çağırılıyordu. Bu hayvanları daha sonra nereye götüreceğimiz konusunda da pek seçeneğimiz yoktu.

“Mantıklı,” dedi babam. “Miles’in yanında veteriner teknisyeni olarak işe girdiğini duydum.”

Annem çatalıyla salatadan harika bir parça aldı. “Anladığımı kadarıyla Miles, onunla çalıştığı için çok şanslı olacak.”

Bir veteriner teknisyeni. Çok mantıklı görünse de yine de şaşırtıcıydı. Everly ile kurduğum birkaç diyalogdan, onun çivi gibi sert olduğunu biliyordum. Yine de Koda sayesinde onun yumuşak tarafını bir nebze görmüştüm. Doktor Taylor, ona sahip olduğu için fazlasıyla şanslıydı.

“Belki de bir köpek sahiplenmeliyim,” diye söylendi Hadley.

Annem çatalını bıraktı. “Bu da düzenli olarak evde olman gerektiği anlamına geliyor. Canın her istediğinde çıkıp gitmek yok.”

Babama telaşlı bir bakış attım. Ancak o daha konuşmayı başka bir tarafa çekmek için fırsat bulamadan Hadley araya girdi. “Peki, çıkıp gitmemdeki sorun ne?”

“Hiçbir şey. Sadece bu, tam olarak sorumluluk sahibi olduğunu ya da yaptığın şeyin güvenli olduğunu göstermiyor. Sen de biliyorsun.”

“Yine de Shy’in, günlerce kimseye nerede olduğunu söylemeden ormanda dolaşmasında bir problem görmüyorsunuz. Bize sadece onu rahat bırakmamızı söylüyorsunuz.”

Annemin çenesini oynattı. "Sen de biliyorsun ki onun durumu farklı."

Hadley peçetesini fırlatıp masadan kalktı. "Hep öyleydi zaten. Shy için kabul edilebilir olanın, benim için asla olmayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi."

Kapıya yöneldiği sırada babam, "Hadley," diye seslendi. Fakat Hadley'nin adımları hiç duraksamadı. Babam bakışlarını anneme doğru çevirdi. "Julia..."

"Ne var?"

"Bu gerçekten gerekli miydi?"

Annemin gözleri alacakaranlığın alçak ışığında parlıyordu. "Kızım ortadan kaybolduğunda onun için endişelenmeye hakkım var. İkisi için de endişeleniyorum. Ama Shy'ın bunu bir şeylerle baş edemediği için yaptığını biliyorum. Hadley ise umurunda olmadığı için yapıyor. Yaptığı şey bencillik ve bunu söylemeye hakkım var." Son sözleriyle birlikte masadan kalktı ve arka verandaya çıktı.

Masanın karşısındaki babama baktım. "Ne aile yemeği ama."

Babam sırtıtmaya çalışsa da başaramadı. İkimiz de yapamadık. Çünkü yıllar önce yaşadığımız o beş gün, hâlâ birbirimizden kopmamıza sebep oluyordu.

Dokuzuncu Bölüm

Everly

“BENİ KABUL ETTİĞİN İÇİN TEKRAR TEŞEKKÜR
EDERİM.”

Ellili yaşlarındaki bu adam bana nazıkçe gülümsediğinde, ağzının etrafındaki koyu ten, bu hareketi sık sık yaptığını gösteren çizgiler taşıyordu. “Senin gibi tecrübeli birini kadromda görmek beni çok heyecanlandırıyor.”

Kendisine Miles demem konusunda ısrar eden Doktor Taylor, rüyalarımın patronu olacak gibi görünüyordu. Nazikti, bilgiliydi ve işini titizlikle yürütüyordu. Bana iş teklifinde bulunmadan önce birkaç telefon görüşmesi ve bir görüntülü konuşma yapmıştık. Ancak asıl sınav, biriyle yüz yüze tanışmaktı. Miles da tam olarak rüya gibi biriydi.

“Bu hafta bana ihtiyacın olmadığına emin misin? Eğer istersen birkaç vardiya çalışabilirim.”

Başını iki yana salladı. “Sen evine yerleş. Daha yapılacak çok işin var. Biraz dinlen ve kasabayı da yeniden tanımaya çalış. Eminim sen gittiğinden beri çok şey değişmiştir.”

CATHERINE COWLES

“Kesinlikle denemek istediğim bazı yeni restoranlar var.”

“Spoons’u şiddetle tavsiye ederim. Bu yıl açıldı; çorbalar, salatalar ve sandviçlerden oluşan çeşitli menüleri var.”

“Kulağa mükemmel geliyor. Sanırım şimdi oraya gideceğim.”

Tokalaşmak için elini uzattı. “Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Aramıza hoş geldin, Everly. Bize katıldığın için oldukça mutluyuz.”

“Teşekkür ederim.” Elini bırakıp çantamı aldım ve kapiya yöneldim. Danışmadaki Tim’e el salladım, benden birkaç yaş küçük olmasına rağmen beni hatırlıyor gibi görünüyordu. Beni sıcak bir şekilde karşılamış, akrabalarım yüzünden anlık bir nefrete kapılmamıştı.

Dışarı çıktığımda derin bir nefes aldım ve temiz havanın, arabamdan dışarı adım attığımdan beri gerilen sinirlerimi yatıştırmasına izin verdim. İlk toplantı bitmişti ve bir felaket gerçekleşmemişti. Ofisteki herkes nazikti.

Bu durum, duyguların en tehlikelisini hissetmeme sebep olmuştu... *Umut*. Burada bir hayat kurabileceğime, arkadaşlarımla olabileceğine dair bir umut. Çantamda duran telefonum titredi.

Shay: Nasıl gidiyor? Üstüne gitmemeye çalışıyorum ama her ayrıntıyı da bilmek istiyorum.

Ekrana bakıp sııttım. Wolf Gap’te çok iyi arkadaşlar edinmemiş olsam bile hâlâ Shay vardı. Arkadaşlığımız, geçmişlerimizden kaçtığımız zamanlarda doğmuştu. Onun geçmişi benimkinden daha şiddet doluydu. Gerçek bir yuva bulmuş olması, bana o pervasız umuttan bir doz daha vermişti.

Ben: Oldukça iyiydi. Bu akşam arayı kapatmaya ne dersin?

Ögle yemeği almaya gidiyorum, sonra da birkaç işim var.

Shay: Kulağa hoş geliyor. İstediyin zaman ara beni.

Telefonumu çantama geri koydum. Kafamı kaldırdığım anda bir adım geri çekildim. Tanıdık viski rengi gözler benimkilerle buluştu. Onları son gördüğüm zamanki kadar sertlerdi. Omuzlarımı dikleştirdim. Artık ondan korkmayacaktım. Hâlâ ondan yaşça küçük olabilirdim ama artık daha akıllıydım. Daha sinsiydim. Ayrıca Ian'ın gücünün yarısının, akıl oyunlarından geldiğini biliyordum.

Yüzümü tamamen ifadesiz tuttum. "Merhaba."

Dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Buralarda boy gösterecek kadar yüzüsüzün."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, sevgili abim."

Aramızdaki boşluğa doğru tükürdü, amcamın hareketine o kadar benziyordu ki mideme kramplar girdi. Fakat bu, Ian'ın son birkaç yıldır üzerimde bıraktığı tek gerçek etkiydi. "Sen benim kız kardeşim değilsin."

Keşke benim için de bu kadar basit olsaydı ve her bağı, tek bir bıçak darbesiyle ya da dikkatsizce savrulan bir kelimeyle koparılseydim. Ama yapamıyordum. Bağlarımın hepsi en ağır zincirlerden yapılmış gibi hissediyordum. Onlardan asla kurtulamayacakmışım gibi geliyordu. "O halde sanırım konuşacak bir şey yok." Etrafindan dolanmak için hamle yaptım ama Ian aynı şekilde karşılık verdi.

"Ne zaman gidiyorsun?"

Kalp atışlarım biraz da olsa hızlandı fakat paniğimi belli etmemek için elimden geleni yapmaya çalıştım. "Gitmiyorum."

"O arazi senin değil."

"Tapu öyle demiyor."

Ian ellerini yumruk yapıp tekrar açtı. "Ben, bu ailenin en büyüğüyüm-"

"Aslında en büyük olan Jacey."

“O bir kadın. Lider olan benim. Yasal olarak bu topraklar bana ait olmalı.”

Gözlerimi devirdim. Allen Amca, belli ki çok sıkı çalışarak lan’a kendi sapkın düşüncelerini aşılamıştı. Aynı zihniyet yüzünden, Addie’nin ne omuzlarını ne de dizlerini göstermesine izin veriliyordu. “Sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Mahkemeye göre orası bana ait.”

“Ben o mahkemelere boyun eğmem. O kanunların hiçbir anlamı yok.”

Midemden hafif bir bulantı dalgası geçti. Kulağa çok tanıdık geliyordu; babamın eskiden attığı tıratlara benziyordu. “Eğer bu ülkede yaşıyorsan, o kanunlar senin için de geçerli.”

“Zihnin bulanmış. Nereden geldiğini hatırlamıyorsun. Ama hatırlayacaksın.”

Yanılıyordu. Her şeyi oldukça net şekilde hatırlıyordum. Hatta bazen, sanki kemiklerime işlemiş ve asla kurtulamayacakmışım gibi hissediyordum.

Ian gülümsedi. Ancak bu gülümsemede, içimi ürperten bir çirkinlik vardı. “Topluluğa geri dönmek için her zaman bize yalvarabilirsin. Araziyi devretmek ve Allen’ın senin için uygun gördüğü cezaya boyun eğmek, muhtemelen işe yarayacaktır. Hatta karısı doğumda öldüğü için Ben’i seninle evlensin diye baştan çıkarabilirsin.”

Mide bulantısı giderek arttı ve güçlendi. O hayata asla geri dönmeyecektim ama Ben’in adı geçince, göğsüm sıkışmaya başladı. Addie ve benim de içinde olduğumuz üçlü grubun bir parçasıydı. En yakın arkadaşımdı. Evlendiğini bile bilmiyor olmaktan nefret ediyordum. Şimdi de karısı mı ölmüştü? Muhtemelen onu hastaneye götürmeyi reddettiği için olmuştu. Bu bilgi beni çileden çıkarmıştı... hem o isimsiz kadın adına hem de Ben adına. “Korkarım pas geçmek zorundayım.”

"İlan." Allen Amca'nın sesi sokağın karşısında gürledi. "Gitme vakti geldi." Gözlerinden akan nefret, beni diri diri yakabilecek kadar canlı ve nefes alan bir alev gibiydi.

İlan uzaklaşırken omzuma vurdu. "Arkanı kolla."

Boğazıma doğru yükselen safrayı yuttum ve arabayla uzaklaşmalarını izledim. Aniden, öğle yemeği kulağa o kadar da cazip gelmemeye başlamıştı.

Ben fırını temizlemek için elimden geleni yaparken sincap önünde bir kâse kuruyemişle sehpanın üzerinde oturuyordu. Fırının üzerindeki yağ miktarı, öğleden sonra yiyebildiğim az miktardaki yemeği de çıkarmamam için yeterliydi. Bu daha çok bir irade savaşına dönüşmüştü. Abime iştahımı kesme gücünü vermek istememiştim. Bu yüzden, eve gelir gelmez zorla da olsa bir sandviç yemiştim.

Ev. Topuklarıma dayanmak için arkama yaslandım. Burası, bir gün gerçekten böyle hissettirecek miydi? Sincap bir şeyler atıştırırken mutlu küçük sesler çıkarınca gülümsemekten kendimi alamadım. "Tadı güzel mi?"

Sanki kabul ediyormuş gibi bir takım tiz sesler çıkardı.

İnleyerek şakaklarımı ovuşturdum. "Aklımı kaçırıyorum. Bir sincapla konuşuyorum."

Artık tanıdık gelen çakıl taşları üzerindeki tekerlek seslerini duydum. Uzun ve sakin bir nefes aldım ve arabayla gelen her kimse, onu öldürmeyeceğime dair kendime söz verdim. Fakat bu sözü tutabileceğime emin değildim. Bugün yaşananlar kalan son sabrımı da tüketmişti.

Ayağa kalkıp her zamanki gibi tüfeğimin ulaşabileceğim mesafede olduğu pencereye yöneldim. Perdelerin arasından bakarken aracın tepesindeki ışıkları görünce bir küfür mırıldandım.

"Harika, gerçekten harika." Aklımın bir köşesinde tüfeğimi yamına almak vardı ama direndim.

Kapıya doğru ilerledim ve Hayes, şerif departmanının araucından inerken kapıyı açtım. Ne yazık ki bu sefer ziyaretini kolaylaştıracak muhteşem köpek yanında değildi.

Verandanın korkuluklarına yaslandım. "Biliyor musun, beni görmekten nefret eden birine göre buraya çok sık geliyorsun."

Hayes kaşlarını çattı, bu hareket bir şekilde koyu mavi gözlerinin öğleden sonra ışığında parlamasına neden olmuştu. "Seni görmekten nefret etmiyorum."

"Çatık kaşların tam aksini söylüyor."

Verandamın basamaklarının önünde durup uzun uzun iç geçirdi. "Buraya geldiğimde seni gördüğüme şaşırmıştım. Kasaba dışından birinin araziyi satın aldığını düşünmüştüm."

"Yani, şaşırmak seni götün tekine mi dönüştürüyor?"

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Olabilir. Kendimi neyin içine soktuğumu bildiğimde, kesinlikle daha iyi davranıyorum." Bir an sessiz kalıp onu ölçüp tartmaya çalıştım. Ağırlığını bir ayağının üzerinden diğerine verdi. "Özür dilerim. O şekilde karşılanmayı hak etmedin. Ailemi korumaya çalışıyordum ama bunu yapmak için bir pislik gibi davranmama gerek yoktu. Kendime hâkim olamadığım için beni affedebilir misin?"

Korkuluğu kavradım, parmaklarım yeni boyanmış ahşabı kazıyordu. Görünüşe göre Hayes, gerektiğinde büyüleyici olabiliyordu. Bu da kaş çatma sırasının bende olduğu anlamına geliyordu. "Ah, yüzündeki o sırtışı sil. Bana inci gibi beyaz dişlerini gösterdin diye ayaklarına kapanacak değilim."

Kıkırdadı. "Derdini anlatmaya çalışırken gülümsemekten zarar gelmez."

“Her zaman eylemlerin, kelimelerden daha yüksek sesle konuştuğuna inanan biri oldum.”

“Öyleyse bırak da eylemlerim konuşsun.”

“Peki, bu eylemler tam olarak nasıl olacak?”

Hayes, bakışları arazinin üzerinde gezinirken bir süre sessiz kaldı. “Annem, burayı bir hayvan barınağına dönüştüreceğini söyledi.”

“Bunun için uğraşıyorum.” Ne yazık ki bu süreç, çok yavaş ilerliyordu. Kulübenin bakım ve onarım işlerini hâlâ bitirememiştim.

“İzin ver burayı düzenlemene yardım edeyim.”

Ağzım açık kaldı, öyle ki içine bir şey bile kaçabilirdi. “Sen... burayı onarmak için bana yardım etmek mi istiyorsun?”

Ensesini ovuşturdu. “Neden olmasın? Babam bu hafta sonu ahırını kontrol etmeye geleceğini söyledi. Ona yardım edebilirim. Bir çiftlikte büyüdüm. Zor işlerden anlarım.”

Ağzımı kapatıp dışarı çıkmak isteyen milyonlarca kelimeyi yuttum. Bunlar, Hayes’e arazimden defolup gitmesini söylemek isteyen türden kelimelerdi. Derin bir nefes aldım. “Tamam.”

Ben durup düşünmeden, söylediğim şey ağzımdan böylece kaçmıştı. O ilk gün, Hayes’in bakışlarında gördüğüm nefreti bir türlü anımsayamamıştım. Bir an için gözlerimi kapatıp, ne hissederse hissetsin buna katlanabileceğimi kendime hatırlattım. Çünkü duygularını açığa vurmazsa, daha da zehirleneceklerdi. Önümüze bakabilmemiz için bu konuyu tamamen masaya yatırmamız gerekiyordu.

“Tamam mı?” Ses tonundaki şaşkınlık belli oluyordu.

Başımı salladım. “Hafta sonları yardım edebilirsin.”

“Öğleden sonraları boşum-”

Başımı iki yana sallayarak sözünü kestim. "Hafta sonları yeterli." Bütün hafta onunla uğraşamazdım. İki gün oldukça yeterliydi.

"Tamam o zaman. Bu hafta sonu görüşürüz. Getirmemi istediğin aletler olursa haber ver."

"Sanırım sana dumanla haber gönderebilirim."

Dudakları seğirdi ve bu hareket, içimde pek de fazla dikkate almak istemediğim bir şeyi canlandırdı. "Pekâlâ, ukala. Numaramı kaydet."

Telefonumu çıkarıp ekran kilidini açarak rehberime onun adını yazdım. "Hazırım." Rakamları sıralarken tek tek tuşladım. "Birkaç telefon şakasına hazır ol."

Hayes inledi. "Sanırım bunu hak ettim."

"Hak ettin."

Bakışları benimkilerle buluştu ve olduğum yerde donmama sebep oldu. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara."

Aramayacaktım. "Tamam."

Yalan söylediğimi biliyormuş gibi başını iki yana sallayıp arabasına döndü. "Görüşeceğiz."

Bu cümle hem bir söz hem de bir tehdit gibiydi. Artık Hayes'ten kaçış yoktu.

Onuncu Bölüm

Hayes

BİRİ KAPIMI ÇALDIĞINDA, MASAMDAKİ EVRAK YIĞININDAN BAŞIMI KALDIRIP CALDER'İN ORADA DİKİLDİĞİNİ GÖRDÜM. "Şu gelene de bir bakın."

"Bayan Par'ın onca aramasından sonra kayıp kedilerin senin ilgi alanına girdiğini düşünüyorum, kardeşim."

Sandalyemde arkama yaslanıp ona ters ters baktım. Çünkü haklıydı. Bu sabahtan beri çoktan iki kez aranmıştım.

Calder kahkaha attı. "Bugün seni zaten aradı, değil mi?"

"Uzun bir cuma oldu ve saat daha sabahın dokuzu."

Masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturup önümde karton bardakta bir kahve bıraktı. "Belki bu yardımcı olur."

Ona dikkatle baktım. "Bana kahve getirmişsin..."

"Evet..."

"Ya bir iyiliğe ihtiyacın var ya da kötü bir şey oldu."

Calder gözlerini devirdi. "Herkes karşı şüphesinin."

"Senden şüpheleniyorum çünkü seni, doğduğumdan beri tanıyorum."

"Bir insan arkadaşını kontrol edemez mi? Herhangi bir sıkıntısının olup olmadığından emin olmak isteyemez mi?"

Bardağa uzanıp bir yudum aldım. "Annem sana Everly'nin döndüğünü söyledi mi?"

"Hadley dün ikizleri parka götürdü."

Hads, Birdie ve Sage'i çok severdi. Fırsat buldukça onları maceralara sürüklemeye bayılırdı. Elimle yüzümü ovuşturdum.

"Seninle annem hakkında hiç konuştu mu?"

"Hayır. Aile yemeğinde mi tartıştılar?"

"Tartışmak az kalır." Calder yıllar içinde aileden biri olmuştu ve Hadley ile annem arasındaki tartışmalara birkaç seferden çok daha fazla şahit olmuştu.

Yanağında bir kas seğirirken bakışları pencereden dışarı kaydı. "Hads'in tek başına bir dağa tırmanıp kimsenin endişelenmemesini beklemenin yanlış olduğunu anlaması gerekiyor."

"Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Fakat Hadley, yedi yaşından beri kanatlarını açmaya can atıyor. Shiloh'nun başına gelenlerden sonra annem ve babam korumacı davranmaya başladı, bunun yükünü de en uzun süre Hadley çekti."

Calder bana döndü. "Özgürlüğe ihtiyacı olduğunu anlıyorum ama bu, canının yanmasına ya da ölmesine değmez."

Sadece sözleri bile göğsümün daralmasına, nefes almamın zorlaşmasına neden oluyordu. Calder bir küfür mırıldandı. "Özür dilerim, dostum. Böyle söylememeliydim. Onun için endişelendiğini biliyorum."

"Sorun değil." Ama sesimdeki gerginlik aksini iddia ediyordu.

Bir süre beni inceledi, muhtemelen yalanımı anlamıştı. "Yarın, ben ve kızlarla balığa gelmek ister misin? Bunun için mümkün bir gün olacak."

"Gelemem."

“Çiftliğe mi yardım edeceksin?”

Elime bir kalem alıp parmaklarımın arasında döndürdüm. “Babam ve ben, Everly’nin ahırını gözden geçirmek için oraya gideceğiz. Çökmesi için bir rüzgâr yeter gibi görünüyor.”

Calder’ın kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükseldi. “Oraya yardıma mı gideceksin?”

O kahrolası barakaya adımımı bile atmayacaktım. Ama ahırın sağlamlaştırılmasına, yeni bir çit hattı çekilmesine ve ihtiyacı olan diğer şeylerde ona yardım edecektim. “Bir hayvan barınağı kurmak istiyor ve ben de evini ilk ziyarete gittiğimde tam bir göt gibi davrandığım için hatamı telafi etmeye çalışıyorum.” Tamam, şey... hem ilk hem de ikinci gidişimde.

Calder kıs kıs güldü. “Sürprizlerle aran hiç iyi olmamıştır.”

“Kapat çeneni.”

“Barınak, tüm o arazi için iyi bir kullanım amacı gibi görünüyor. Ve kasabadakilerin de arkasında durabileceği bir şey.”

“Bu kasabada birçok hayvanın iyi bir yuvaya ihtiyacı var.”

Kahvesinden bir yudum alıp sandalyesinin koluna koydu. “Onlara bunu sağlayacağını mı düşünüyorsun?”

“Evet.” Everly’nin inatçı bir kararlılığı vardı, bu da bir meydan okumadan geri adım atmayacağı anlamına geliyordu. Aynı zamanda nazikti de. Koda’yı kucaklamak için yere çökmesi bunu gösteriyordu. “Koda ile arası iyiydi.”

“Muhtemelen seni kendi tarafına çekebilmesinin tek yolu, köpeğine iyi davranmaktır.”

“Taraf olmanın bununla bir ilgisi yok. Ben sadece ona ters davrandığım için işleri yoluna koymaya çalışıyorum.”

Calder’ın ifadesi ciddileşti. “Bu işin peşini bırakmalısın, Hayes. Olanlardan sorumlu olan tek kişi, şu anda hapiste. Uzun bir süre de orada kalacak. Bu Everly’nin suçu değildi ve kesinlikle senin suçun da değildi.”

Arka dişlerim birbirine sürtündü. "Bunu biliyorum."

"Aklın bunu biliyor olabilir ama kalbin kesinlikle öyle düşünmüyor. Hissettiğin suçluluk duygusu seni diri diri yiyecek."

Yemeyecekti. Tabii eğer beni ele geçirmesine izin vermezsem. Bu yüzden kendimi bu kadar meşgul ediyor ve uzun koşulara çıkıyordum. "O aileden birini her gördüğümde, bu bana nasıl başarısız olduğumu, ailemin hâlâ nasıl kırık dökük olduğunu hatırlatıyor. Dolayısıyla sinirleniyorum. Onların herhangi bir hatası olduğu için değil, onları her gördüğümde hatırlamak zorunda kaldığım için."

"Eğer Everly'ye yardım edeceksen, bunu kabullenmenin bir yolunu bulman gerek. Tüm bu öfkeyi içinde tutman ve onu bununla yüz yüze getirmen adil değil."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye homurdandım. Kız kardeşimin hayatını daha küçük bir kızken kurtaran kadını gördüğümde, verdiğim tepkinin öfke olması kendimi tam bir aşağılık gibi hissetmeme neden olmuştu. Ancak şimdi, karışımda öfkeden daha fazlası aynı zamanda yüksek dozda hayranlık da vardı.

"Pekâlâ."

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

Calder'ın dudakları seğirdi. "Seni telaşlandırıyor. Kız güzel mi?"

"Güzel mi?" Hayır, Everly kalpleri durduracak kadar muhteşimdi. Bir erkeği dize getirebilecek türden bir güzelliğe sahipti. Bu düşünce zincirini durdurmak için yanağımın içini kemirdim.

"Evet. Çekici mi?"

Kalemi parmaklarımın arasında döndürdüm. "Sanırım, öyle de denebilir."

Calder bir kahkaha attı. "Ah adamım, bunu izlemek çok eğlenceli olacak. Belki de kızlarla balık tutmayı bırakıp gösteriyi izlemek için dağa çıkmalıyız."

"Seni yere sermem için beni zorlama. Biliyorsun ki bunu yaparım."

"Senden korkmuyorum. Bütün marifetlerini biliyorum."

Gözlerimi en yakın arkadaşşıma diktim. "Hâlâ hiç görmediğin numaralarım var."

"Ama ben daha hızlıyım. Sırtında kırk beş kilo yükü işini yapmak zorunda kalırsan böyle oluyor işte. Oturup durduğun o masa seni tembelleştirmiş."

"Ben masaya falan oturup durmuyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Calder başıyla masamın üzerindeki kâğıt yığınına işaret etti. "Bunlar ne? Bana bir sürü evrak işi gibi geldi."

"Buna patron olmak deniyor. Bazı sorumlulukları var."

"Tabii ama bana yumruk atmaya çalıştığında başarısız olma ihtimalini mutlaka hatırla."

Sırf Calder'ın haksız olduğunu kanıtlamak için bunu yapmayı düşündüm. "Bu kahveyi sana fırlatmadan önce ofisimden defol."

Kıkırdadı fakat yine de ayağa kalktı. "Zaten işe gitmem gerekiyordu."

"O direğe binerken iyi eğlenceler."

"Ben her zaman eğlenirim, masa başı jokeyi."

Tam Calder ortadan kaybolurken, Şerif Yardımcısı Young yüzünde muzip bir gülümsemeyle ofisime girdi. "Az önce sana masa başı jokeyi mi dedi?"

"Evet," diye homurdandım. "Götün teki."

"O bir itfaiyeci. Onların hepsi kendini beğenmiş."

"Haksız sayılmazsın. Senin için ne yapabilirim, Young?" Ayaklarını sürüyerek ilerledi ve Calder'ın boşalttığı sandalyenin arkasına tutundu. "Dün bilmek isteyebileceğini düşündüğüm bir şey gördüm."

"Pekâlâ..."

"Annem ve benim için Spoons'tan öğle yemeği alıyordum ve Everly Kemper'ı gördüm."

Young sustu. Bir süre bekledim ama başka bir şey söylemedi. "Artık burada yaşıyor. Büyük ihtimalle onu kasabada görebilirsin."

"Biliyorum. Sadece... Abisi onu tehdit ediyor gibi görünüyordu. Tam araya girip yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracaktım ki amcası Ian'ı çağırdı. Bu adamlar hakkında içimde kötü bir his var, patron."

Midemdeki kahve ekşidi. Ben de öyle hissediyordum. Üstelik dün öğleden sonra kulübeye gittiğimde, Everly tek kelime bile etmemişti. "Ona dokundu mu?"

"Uzaklaşırken ona çarptı. Everly yerinde sapasağlam durdu, adamın onu korkuttuğunu görmesine izin vermedi. Ancak arabasına doğru yürürken biraz titriyordu."

Bir yığın küfrü geri yuttum. Everly'nin iyi olduğundan emin olmak için duyduğum bu dürtüyü hissetmek istemiyordum. Kasabanın sakinlerini korumak benim işim olduğu için böyle davrandığımı kendime kanıtlamaya çalışarak zihnimi zorladım. Fakat çok daha fazlasını hissettiğimden endişeleniyordum.

On Birinci Bölüm

Everly

ÇİTE YASLANIP ONLARI ÇEKTİM. Gıcırdayarak, adeta komik bir domino etkisiyle yıkıldı. Direkler ve tahtalar birbiri ardına devriliyordu. Bu, hattın herhangi bir kısmının kurtarılabilir olup olmadığını cevaplıyordu. Görünüşe göre listeme yepyeni bir çit eklenmesi gerekiyordu. Çizmelerimle parmaklıklardan birine bastım. Ahşabın kendisi sağlam görünüyordu. Bu da malzemeleri yeniden kullanabileceğim anlamına geliyordu fakat aynı zamanda her bir parçayı kontrol etmem gerektiğini de gösteriyordu.

Esintiye bir motor sesi karıştığında, arkamı döndüm ve teppeye tırmanan eski bir kamyonet gördüm. Kaskatı kesildim, elim sırtımdaki tabanca kılıfına uzanıp orada durdu. Abim beni gafil avlayacağını sanıyorsa oldukça yanılıyordu.

Ancak kamyonundan inen Ian değildi. Onun kadar tanıdık ama yıllar içinde olgunlaşmış bir yüzdü. Vücudunun geri kalanı da olgunlaşmıştı; geniş omuzları ve kaslı bir yapısı vardı. Yerimde donup kaldım, bedenim kendi kendine bir savaş veriyordu.

Bir yanımda, Ben'e koşup onu kucaklamak istiyordu. Diğer yanımda ise kendimi üzerime gelebilecek her türlü şeyden korunma ihtiyacı duyuyordum.

"Merhaba, Evie."

Sesi değişmişti ama yine de bir şekilde aynıydı. Gözyaşları, gözlerimin arkasında birikmeye başladı. "Merhaba, Ben."

"İlan döndüğünü söyledi."

Abimin adını duyunca kasılmamak için elimden geleni yaptım. "Eminim bu konuda söyleyecek çok şeyi vardır."

"İlan'ın her konuda söyleyecek çok şeyi var. Hakkında hiçbir şey bilmiyor olsa bile."

Söyledikleri beni güldürdü. "Sanırım bazı şeyler hiç değişmiyor."

Bana bir adım daha yaklaştı. "Ama sen değişmişsin."

"Sanırım buna mecburdum."

"Elini silahından çekecek misin, yoksa kararını hâlâ vermedin mi?"

Tabii ki elimin neyin üzerinde durduğunu biliyordu. Birlikte büyümüş sayılırdık. Ailesinin çiftliği amcamınkinin yanındaydı ve o da en az bizim kadar hazırlık topluluğunun içindeydi. Kendi içimizde bir aile kurmuştuk. Birlikte evde eğitim görmüş, at yarışı yapmış, gölde yüzmüştük. Fakat bunların hepsi bir anda yok olmuştu.

Elim gevşedi. "Bu karar, neden buraya geldiğine bağlı."

"En yakın arkadaşımı görmek için geldim."

Ben'in yüzünü inceledim. Orada herhangi bir aldatmaca görmemiştim ama yine de öyle olmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bir adım daha yaklaştı. "Seni koruyamadığım için kendimi asla affetmeyeceğim. O gün İlan'a karşı gelmediğim için."

Yüzümdeki ifade Ben'i durdurdu ve sözleri uçup gitti. Acının yankıları yüzüme kök salmıştı. Genelde onları iyi gizlerdim

ama o konuyu açtığında bunu yapamamıştım. “Birinin araya girmesi gerekiyordu. Gerçi bu senin işin miydi, pek emin değilim.”

Ian’ın çelik burunlu çizmesinin karnımda, kaburgalarımda ve omzumda yarattığı his yeniden ortaya çıktı. Acı, sanki on altı yıl önce değil de dün yaşanmış gibi tazeydi. Silahı bıraktım ve sanki bu küçük acı hissi, çok daha kötü anıları unutturabilirmiş gibi, tırnaklarımı avuçlarıma batacak şekilde ellerimi yumruk yaptım ama öyle olmadı.

Ben, bir kayaya tekme attı. “Bu benim işimdi. Neredeyse doğduğundan beri sana göz kulak oluyordum.”

Her kelimesi doğruydu ama bunu yüksek sesle söylediğini duymak daha fazla canımı yakıyordu. “O meselelere giremem. Lütfen, beni buna zorlama.”

“Pekâlâ. Yine de o günden beri her gün pişmanlık duyduğumu bilmeni istiyorum.”

Başımı salladım, bir an için ağızımdan başka bir kelime çıkmadı. “Neden kaldın?”

“Burası benim evim.”

Oldukça basit bir cevaptı; bizi ailemize bağlayan bağlar, geçmişimizi oluşturan kökler çok güçlüydü. Henüz on bir yaşındayken bile sandığımdan çok daha güçlüydüler. “Anladım.”

“Sen iyi misin? Burada tek başına kalman doğru mu, bilmiyorum. Allen ile konuşursam, geri dönmene izin verir. Sana bir şey yapmaz-”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim,” derken daha dik durdum. Çocukken tanıdığım Ben ile ne kadar kıymetli anılar paylaştığımın pek bir önemi yoktu; o artık yetişkin bir adam olmuştu. Üstelik beni ait olduğumu ve hak ettiğimi düşündükleri yere, yani muhtemelen çizmelerinin altına koymaktan başka bir şey istemeyen bir grup insana bağlıydı.

“Yetenekli bir kadın olduğunu biliyorum. Bunu takdir ediyorum. Ama-”

“Aması yok. Burada iyiyim. Ve korunmaktan daha fazlasını yapıyorum. Bunu Allen ve Ian’a rapor edebilirsin.”

“Rapor etmeyeceğim-” Başka bir aracın sesi Ben’in sözlerini kesti. Tanıdık olmayan bir kamyonet daha belirdiğinde Ben sürücüyeye baktı. Direksiyondaki kişinin bir kadın olduğunu görünce tekrar bana doğru döndü. “Gitmem gerek. Daha sonra uğrarım ve...”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Yüzünde beliren acı canımı yaktı ama tırnaklarımı avuçlarıma içine daha güçlü batırdım. Son noktayı koymak zorundaydım çünkü arkadaşlığımızı ne kadar özlemiş olsam da, Ben’in beni o hayata geri sürüklemesine izin veremezdim. Ne şimdi ne de bundan sonra.

“Tamam öyleyse. Fikrini değiştirdiğinde nerede olacağını biliyorsun.”

Kamyonetine geri dönüp uzaklaşmasını izlerken boğazım yanıyordu. Arka farları gözden kaybolurken kendimi bunun en iyisi olduğuna ikna etmeye çalıştım. Bir kapı çarparak kapandığında, tozlu bir kamyonun önünde duran kadına baktım.

Onu nerede görsem tanırdım. Kayıp ilanının görüntüsü zihnime kazanmıştı. Aradan geçen on beş yıl ve büyümek bile onu değiştirememişti.

Shiloh çenesini kaldırıp bakışlarıma karşılık verdi. “Kimdi o?”

İçimden kahkaha atmak geldi. Bunu, sanki doğduğumuzdan beri arkadaşmışız ve hayatımdan kimlerin gelip geçtiğini bilmeye hakkı varmış gibi sormuştu. “Eskiden tanıdığım biri.”

“Dost mu düşman mı?”

“Emin değilim. Belki ikisinden de biraz.”

“En karmaşıkları hep onlardır.”

Dudaklarım kıvrıldı. "Haksız sayılmazsın. Seni görmek güzel, Shiloh."

Ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Gelmemde bir sakınca var mı?"

Bu hafif tereddüt, kaburgalarımın sıkışmasına neden oldu. "İstedğin zaman gelebilirsin."

Shiloh'nun omuzları hafifçe gevşerken etrafımızdaki araziye inceledi. Bakışları uzaktaki barakaya, tüm hayaletlerimizi ya da en azından çoğunu barındıran binaya takıldı. O şeyi yıkmam gerekiyordu. Yakmalı ve küllerini gömmeliydim. Yerine de değerli bir şey koymalıyım.

Shiloh'nun yüzü düştü, elleri iki yanında kenetlenip açılırken bakışları ayaklarına odaklandı. İçinden sessizce sayıyor gibiydi. İhtiyacı olan tüm zamanı ve boşluğu ona vermek adına tek kelime etmedim. Bir dakikanın ardından sırtını dikleştirerek bana doğru döndü. "Teşekkür ederim. Yaptığın şey için. Yıllardır senin hakkında çok düşündüm. Bunu söylemek için hiç fırsatım olmadı, o yüzden şimdi söylüyorum."

"Söylemene gerek yok-"

"Var." Gözleri vahşi bir ateşle parlıyordu. "Doktorlar, birkaç gün daha geçmiş olsa muhtemelen sağ çıkamayacağımı söylediler. Teşekkür ederim."

Gövdemin etrafındaki görünmez mengene biraz daha sıkılaştı. Ailem bunu nasıl göremiyordu? Babamdaki bu hastalığın, neredeyse başka bir ailenin her şeyine mal olduğunu nasıl görmezlerdi? "Sen iyi misin?"

Shiloh tek omzunu silkti. "Sanırım herkesin olabileceği kadar iyiyim. İnsanlar sanki biraz tuhaf olduğumu düşünüyor. Ama dert etmiyorum."

"En sevdiğim insanların hepsi biraz tuhaftır."

Rüzgâr sırtındaki uzun örgüyü hafifçe oynatırken ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "İyi bir zevke sahipsin." Birkaç dakika sessiz kaldı, boşluğu doldurma ihtiyacı hissetmiyor gibi görünüyordu. "Annem burayı bir barınağa çevirdiğini söyledi."

"Öyle planlarım var ama gördüğün gibi biraz zaman alacak."

"Yardım alsaydın daha hızlı olabilirdi."

Shiloh'nun bakışlarına karşılık verdim. "Oldukça doğru."

Vücudu kaskatı kesilirken elleri tekrar kenetlendi. "Ben de yardım etmek isterim."

"İster misin?" Burada olmanın onun için kolay olduğunu sanmıyordum. Yine de kaya gibi sağlam duruyordu.

"Evet."

"Kimseyi yanımda çalıştıracak param yok." Burayı iflas etmeden ayağa kaldırmak için dilek tutmam ve dua etmem gerekiyordu.

"Param var. Senden para istemiyorum ve hayvanları sevirim... insanlardan çok daha fazla. İhtiyacı olanlar için bir yuva inşa etmek güzel olurdu."

Önümdeki kadını inceledim. Rüyalarımın çoğuna dadanan o yüze ve zaman zaman merak ettiğim o kıza baktım. "Çitler hakkında ne biliyorsun?"

Sırıttı. "Fazlasıyla çit diktim."

"Havanın kararmasına daha bir saat var. Şunu yıkalım ki yeniden inşa edebilelim."

On İkinci Bölüm

Hayes

BABAM KAMYONETİNİ DAĞ YOLUNA DOĞRU YÖNLENDİRDİ. “Kar fazla yağdığına burada epey zorlanacak.”

“Buraya ilk geldiğimde ben de aynı şeyi düşünmüştüm.”

“Ona kar lastikleri ve iyi zincirlerden bahsetmeliyiz. Greg'i arayıp Everly'yi kış için kar küreme listesine aldırabilirim. Belki acil durumlar için bir kar arabası bile ayarlarız veya-”

“Baba.”

Hemen dönüp bana baktı. “Ne var?”

“Her şey yolunda gidecek. O iyi biri.”

Başını sallayarak direksiyonu tutuşunu düzeltti. “Bunu biliyorum.”

“O zaman karla ilgili planların hakkında gevezelik etmeyi bırakabilirsin.”

Babam kaşlarını çatarak bana doğru baktı. “Gevezelik etmiyordum. Sana büyüklerine saygı duymayı öğretti olmadı mı?”

“Görünüşe göre hayır.”

“Ebeveynlik yaklaşımıyı yeniden gözden geçireceğim.”

“Gayet makul. Bir avuç holigan yetiştirmişsin.”

Homurdanarak güldü. “Gerçekten öyle, değil mi?”

Kulübe görünür görünmez Koda başını ön koltukların arasına soktu. Çenesinin altını kaşıdım. “Heyecanlı olduğunu biliyorum ama uslu durmalısın. Buraya son gelişinde tam bir utanç kaynağıydın.”

“Everly’nin üzerine mi atladı?”

“Hayır, sadece tek bir emre bile itaat etmedi.”

“Koda,” dedi babam omzunu köpeğe yaslayarak. “Günün birinde başını belaya sokacaksın.”

“Everly ile sokmaz. Köpekleri seviyor.”

Kulübenin önünde durduğumuzda, çit direği gibi görünen bir şeyi istifleyen kadını gördüm. Saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmıştı, sarı telleri güneşte parlıyordu. Ağır işlere yabancı olmadığını belli eden bir rahatlıkla hareket ediyordu. Kolsuz bluzu ve yıpranmış kot pantolonu, altındaki yağsız kasları ve kıvrımları belli ediyordu.

“Bu o mu?” diye fısıldadı babam.

“Evet, o.” Bakışlarımı, aklıma başımdan alacağından endişelenmeye başladığım kadından zorlukla uzaklaştırdım. “Hadi, Koda.” Kamyonetten inip kendiminkini kapatırken Koda’nın kapısını açtım. Everly gürültünün geldiği yere doğru baktı ama içimden bir ses, orada olduğumuzu çoktan anladığını söylüyordu. Koda aşağı atlarken, “Geliyor,” diye seslendim.

Koda yeni en iyi arkadaşına doğru koşmaya başladı. Everly de onunla buluşmak için yerinden fırladı ve dizlerinin üzerine çöktüğünde, Koda’nın ön ayakları omuzlarına doğru uzandı. Köpeğim yüzünü yaladığında Everly başını geriye atıp kahkahasını serbest bıraktı. Gülüşünün sesi beni tam karnımdan yumruklamıştı, az kalsın geri adım atmak zorunda kalacaktım.

“Eh, bu ikisinin iyi anlaştığını görebiliyorum,” dedi babam yanıma geldiğinde.

“Onun gibi bir şey,” diye mırıldandım.

Everly ayağa kalkıp arka cebinden bir ödül maması çıkardı. Bakışları benimkilerle buluştu. “Bunu ona verebilir miyim?”

“Elbette.”

Aniden durgunlaşarak Koda’nın gözlerinin içine baktı. “Otur.” Elinin tek bir hareketiyle Koda’nın poposu toprağın üzerine devrildi.

“Yok artık. Bu kadar heyecanlıyken senin önünde böyle kolayca oturduğunu hiç görmemiştim.”

“Kapat çeneni.”

Babamın ağzı sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi sıkıca kapandı. “Bu bir hakaret değildi.”

“Tabii ki değildir.”

Everly, Koda’ya küçük kemiği verip başını okşadı. “Aferin oğluma.” Başını kaldırıp bana baktı. “Ben de onu getirmeni umuyordum.”

“Demek hazırlıklıydın.”

Yanakları hafifçe pembeleşti. “Hırdavatçıda kasanın yanında bazı ödül mamaları vardı. Elimin altında bulundurmaktan zarar gelmez diye düşündüm.”

Güneşi engellemek için başımdaki şapkayı düzelttim. “Gününü güzelleştirdin.”

“Ara sıra biraz şımartmanın zararı olmaz.”

Babam öne doğru bir adım atarken, “O bundan çok daha fazla şımartıyor,” diye araya girdi. “Ben Gabe. Nihayet seninle tanışmak harika. Ailemiz adına yaptığın her şey için teşekkür ederim.”

Everly elini sıkamak için babamın eline doğru uzandı. “Ben de tanıştığımıza memnun oldum. Buraya gelip ahır kontrol

ettiğin için de teşekkür ederim. Korkarım orası tamamen bir kayıp olabilir.”

Babamın, teşekkürünü duymazdan gelmesi dikkatimden kaçmamıştı. Nedenini anlamaya çalışarak onu dikkatle inceledim. Bu durumun kötü anıları hatırlattığından emindim.

Babam başıyla yan yatmış binayı işaret etti. “Gidip ne var ne yok bakalım, oradan devam ederiz.”

“Tabii.”

Everly bizi ahıra doğru götürdü. “İçeri hiç girmedim.”

Kafamı kaldırıp binaya baktım; tabii buraya hâlâ öyle denebilirse.

“Bu muhtemelen iyi bir fikir. Görünüşe göre kar burayı epey yıpratmış.”

Babam kısık bir ıslık çaldı. “Önce dışarıda bir tur atalım. Sanırım içeri girmek pek akıllıca olmayabilir.”

Everly dudağının kenarını dişlerinin arasına alıp binaya bakarken adımları yavaşladı. Yaptığı hesaplamaların zihnini kemirdiğini görebiliyordum. Araziyle birlikte ona büyük bir paranın miras bırakıldığını sanmıyordum ve hayvanlarla doğru şekilde ilgilendiğinde, bu pahalıya mâl oluyordu.

Parmaklarım uyluğumda bir ritim tutturdu. Elimi uzatıp onu bir şekilde rahatlatma dürtüsü beni gafil avlamıştı. Bu kadar çok yükün üzerine yıkılması son derece adaletsiz görünüyordu. “Neden geri döndün?” Sözcükler ağızımdan amaçladığımdan biraz daha ani çıkınca, babam bana ters ters baktı.

Everly kasıldı, dudağını dişlerinin arasından çıkardı. “Yardım etmek zorunda olmadığını biliyorsun, değil mi?”

“Öyle demek istemedim. Sadece... nedenini merak ediyorum. Daha önce hiç geri dönmedin. Burayı satıp parayı başka bir yerde barınak oluşturmak için kullanmak daha kolay olmaz mıydı?”

“Oğlumu dikkate alma. Görgü kurallarına pek dikkat etmez ve sık sık patavatsızlık yapar.”

Everly’nin dudakları kıvrıldı. Babam ahırın zarar edebileceğini söylediğinde, gözlerinde sönen ışıltı biraz olsun geri döndü. “Bu özelliğini fark etmiştim.”

“Hey, ikiye karşı bir adil değil,” dedim.

Bakışlarıma karşılık verdi. “Hayat pek adil değildir.”

Bu bir gerçektir. Hem de her geçen gün öğrendiğim türdendir. İnsanlar bazen soluklanmaya ihtiyaç duyardı. O tanıdık suçluluk duygusu bandosu içimde yeniden çalmaya başladı. Everly’nin soluklanmaya ihtiyacı vardı, bunu hak ediyordu. Ve ben, onun tek bir nefes almasına bile izin vermemiştim. “Özür dilerim. Burnumu ait olmadığı bir yere sokmamalıydım.”

“Sen ve köpeğinin ortak bir özelliği var. O sadece bu konuda biraz daha arkadaş canlısı.”

Babam kıs kıs güldü. “Seni çözmüş.”

“Evet, evet. Özür dilerim, tamam mı? Unut gitsin.”

“Öyle olsun.” Ahıra geri döndü. “Sanırım en kötü kısmı diğer tarafta.”

Titreyen telefonumu cebimden çıkardım. Ekranımda çağrı numarasını görünce, kabul et tuşuna bastım. “Easton.”

“Şerif. Bir çağrı aldık. Gölün orada bir kaçırma girişimi olmuş.”

Kıpırdamadan durdum, bakışlarım o kahrolası kulübeye kayarken dünya gözüme tünel gibi görünüyordu. Tam olarak burada dururken, böyle bir çağrı alma ihtimalim yüzde kaçtı? “Kurban kim?”

“Cammie Sweeney. O iyi. Ruiz ve Young çoktan oraya vardılar ve seni aramamı söylediler.”

“Geliyorum. Muhtemelen yirmi ya da otuz dakikaya orada olurum.”

CATHERINE COWLES

“Onlara haber veririm.”

Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım. “Baba, anahtarların lazım. Bir ihbar geldi.”

“İyi de bugün senin izin günün.”

Birden başımı iki yana salladım. “Gitmem gerek. Koda’ya bakabilir misin?”

Bana anahtarlarını fırlattı. “Tabii ki. Annene beni almasını söylerim, işin bitince gelip onu çiftlikten alırsın.”

Everly’nin gözleri sanki ses tonumu ve hareketlerimi okuyabiliyormuş gibi keskinleşti. “Her şey yolunda mı?”

“Henüz bilmiyorum. Gitmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Fırsat bulursam yarın yine gelirim.”

“Meşgulsen gerek yok. Bunu kendi başıma halledebilirim.” Arkasını dönüp ahırın etrafından dolaştı, babam ve Koda da onu takip ediyordu.

Neden onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyordum ki? Koşar adım yürürken bir küfür mırıldandım. Bir dakikadan kısa bir süre içinde dağdan aşağı inmeye başlamıştım. Yine de Everly’nin yüz ifadesi aklımdan hiç çıkmıyordu.

İki şeritli otoyola girer girmez gaza bastım. Şerif departmanında çalışmaya başladığımdan beri sadece bir kaçırma olayına bakmıştım. O zamanlar şerif yardımcısıydım ve bu beni çok sarsmıştı. Bir velayet anlaşmazlığı olduğu ortaya çıkmıştı ve adam oğlunu alıp gitmişti. Ne var ki aklım, en kötü olasılıklarla dolup taşmıştı.

Direksiyonu tutuşumu düzelterip kasabanın içinden geçmek için arka yola saptım. Nefes alışımı yavaşlatırken çenemi sıktım. Gölün kenarında durduğumda, maskemi yüzüme yerleştirmiştim.

Bir dizi ekip arabası ve arazi aracı, küçük park alanını doldurmuştu. Bir ambulans da arka kapıları açık bir şekilde

bekliyordu. Turistler ve kasabalılar bu manzarayı şaşkınlıkla izliyordu. Kamyonetten inip, hepsini uzak tutmaya çalışan en genç memurlarımızdan birine baktım. "Pekâlâ çocuklar, geri çekilin. Lütfen sahilin diğer ucundaki piknik alanına gidin." Başka bir polis memurunu işaret ettim. "Çavuş Ruiz ifadelerinizi almak üzere birazdan yanınızda olacak."

Birkaç kişi kaşlarını çatsa da bazıları sanki yaptıklarının biraz vicdansızca olduğunu biliyormuş gibi daha mahcup görünüyordu. Memur Williams bana doğru dönerken iç çekti. "İnsanların nesi var böyle?"

"Sadece merak ediyorlar. Ne olduğunu öğrenmek istiyorlar."

"Bu onları ilgilendirmez."

"Haklısın." Toplanan gruba doğru bir bakış attığımda, Cammie'nin gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü gördüm. "Eğer biri geri gelirse onu yollayın. Karşı çıkarsa da tutuklayın."

"Anlaşıldı, Şerif."

Young ve Cammie'ye doğru ilerledim. Çağrıya yanıt veren kişinin Young olmasına sevinmiştim. Acemiydi ama mağdurların kendilerini daha rahat hissetmelerini sağlayan bir tarzı vardı. Ben yaklaşırken Cammie başını kaldırdı. Gözlerine baktım, kısa bir süre sonra ağlamaktan kıpkırmızı olacaklardı. İçimden saydırmak istediğim bütün küfürleri yuttum. "İyi misin, Cam?"

Başını salladı, hareketleri sarsaktı. "Sadece eve gitmek istiyorum."

Hadley, acil yardım görevlisi arkadaşının yanında belirdi ve hemen bir buz torbası çıkardı. "Orası temizlendiğine göre bunu gözüne koyalım."

Buz torbasını Cammie'nin eline nazikçe yerleştirmesini ve onunda buzlu yüzüne doğru götürmesini izledim. "Hastaneye gitmesi gerekiyor mu Hads?"

“Sanmıyorum. Beyin sarsıntısı belirtisi yok. Sadece biraz sersemlemiş. Biraz meyve suyu ona iyi gelebilir.”

Cammie’nin en yakın arkadaşı Katie, yakındaki bir bankta oturduğu yerden fırladı. “Arabamın arkasında uzun koşularım için ayırdığım *Gatorade** var. Yardımı olur mu?”

Hadley ona kibarca gülümsedi. “Harika olur.”

Cammie, *Gatorade*’den birkaç yudum aldıktan sonra onunla göz göze gelmek için öne doğru eğildim. “Bana ne olduğunu anlatabilir misin?”

“Ta-tabii ki. Katie ve ben, piknik yapmak için gölde kürek çekiyorduk. Bunun için mükemmel bir gündü ama turistlerden uzak durmak istedik. Öğle yemeği yedik ve sonra tuvaletim geldi. Ben de biraz uzağa gittim. Sadece iyi bir yer arıyordum. Sonra biri beni yakaladı. Çı-çığlık atmaya fırsat bulamadan eli ağzıma kapandı.”

Cammie titreyince, Hadley battaniyeyi onun omuzlarına doladı. “Çok korkmuştum. Öylece donup kaldım. Beni sürüklemeye başladı ve her şey o anda oldu. Babam her yaz beni savunma kursuna gönderirdi. Hep bunun çok aptalca olduğunu düşünürdüm.” Bir kahkaha attı fakat bu daha çok manik bir kahkahaydı. “Sanırım ebeveynler gerçekten en doğrusunu biliyor.”

“Çoğu zaman öyledir. Peki sonra ne oldu?” diye sordum.

Cammie’nin gözleri dalıp gitti. “Elini ısırardım ve dirseğimi geriye attım. Bu onu sersemletti ama çabucak toparlandı. Kaçmaya çalıştığımda, beni bir yumruk darbesiyle devirmeye çalıştı ama sanırım dengesini kaybetti. Bir çarpma sesi duyunca koşmaya devam ettim. Yol boyunca çığlık attım.

“Katie beni oturduğumuz yerin yakınında karşıladığında ona koşmasını söyledim. İkimiz onun sörf tahtasına bindik ve

* Sporcu içecekleri ve yiyecekleri üreten bir Amerikan markası. (ç.n.)

Katie bizi geri getirdi. Her şeyi orada bıraktım. Yapamadım... çok korkmuştum. Ya geri gelirse? Eşyalarımızı orada çöp gibi bırakmamalıydım. Ceza alacak mıyım?"

Cammie'nin elini tutup nazikçe sıktım. "Her şeyi olması gerektiği gibi yaptın ve baban seninle gurur duyacak. Eşyalarını almaları için birkaç polis memuru göndereceğim. Sen merak etme."

Young bir adım öne çıktı. "Ruiz, sen buraya gelmeden hemen önce teknik ekibi gönderdi. Her şeyi geri getirebilirler."

"Gördün mü, halledildi bile." Elini okşadım. "Çok dikkatli düşünmeni istiyorum. Sana saldıran adamı tarif edebilir misin?"

Paniğe kapılan Cammie'nin gözleri parladı. "Bilmiyorum."

Bakışlarına karşılık verdim. "Elimi sık." Söylediğimi yaptım. "Ben senin yanındayım. Kimse sana zarar vermeyecek. Sadece gözlerini kapat ve bana hatırladığın her şeyi anlat. Sandığından daha fazlası var. Senden daha mı iriydi? Peki ya saçları nasıldı?"

"Koyu renkti sanırım. Kollarında koyu renk kıllar vardı."

"Güzel. Bu gerçekten güzel, Cam. Peki ya fiziki?" Cammie'nin gözleri kapalı kaldı. Hava neredeyse otuz iki derece olmasına rağmen battaniyenin altında titriyordu. "Benden daha iriydi. Gerçekten güçlüydü ve hızlıydı. Ben... ben onun yüzünü görmedim. Görmek istemedim. Eğer bunu yaparsam beni öldürmesinden korktum." Gözleri büyürken kirpiklerinden yaşlar döküldü. "Özür dilerim. Başka bir şey görmedim."

Tırnakları avucuma batarken boştaki elimi elinin üzerine koydum. "Sorun değil. Bize verdiklerin işimize yarayacak. Onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Cammie!" Babası, Memur Williams'ın yanından geçip bize doğru koştu. "Ah Tanrım, iyi misin?"

"İyiim baba. Gerçekten."

Babası onu kucakladı. Bir adım geri çekildim ama gözlerimi onlardan ayıramıyordum. Babası ona sarılırken, Cammie'nin vücudu hıçkırıklarla sarsılıyordu. Tek görebildiğim, sağlık görevlileri serum takarken babamın Shiloh'yu tuttuğuydu. Shiloh babamı bırakmayı reddettiği için sedyede onunla birlikte yatmak zorunda kalmıştı.

Ruiz solumda belirdi. "Patron? İyi misin?"

Başımı sallayarak ona doğru döndüm. "Ben iyiyim. Elimizde bir şey var mı?"

"Pek bir şey yok. Teknik ekip, saldırı bölgesini bulduklarını düşünüyor ama saldırgana dair herhangi bir iz bulamadılar."

Saatime baktım. Bunu her kim yaptıysa, şimdiye kadar gölün etrafından dolaşmış olmalıydı. "Patikalardan çıkan oldu mu?"

"Sanmıyorum. En azından otoparktan kimse ayrılamadı."

"Pekâlâ. İki tane dört kişilik ekip istiyorum. Biri kuzeydeki patikada, diğeri güneydekinde olacak. Eğer bu taraftan geri geliyorsa onu yakalamak istiyorum. Ayrıca tüm erkek izleyicilerin ellerini kontrol edin. Kalabalığın arasına karışmış olabilir."

"Tamamdır." Ruiz kelimelerini dikkatle seçmeye çalışarak bana baktı. "İstersen ben önden gidebilirim."

Dişlerimi sıktım. "Ben iyiyim. Yine de teşekkür ederim."

Ruiz ağzımdan çıkan tek bir kelimeye bile inanmamış gibi tereddütle başını salladı. Ama ben iyiydim. Öyle olmaktan başka seçeneğim yoktu.

On Üçüncü Bölüm

Everly

YUMURTALI SANDVIÇİMİN SON LOKMASINI, BİR BARDAK SODAYLA BİRLİKTE MİDEYE İNDİRDİM. İçimden bir ses, Spoons'un ne zaman kendimi toplamaya ihtiyacım olsa gideceğim bir öğle yemeği mekânı olacağını söylüyordu. Öğle yemeğimi mümkün olduğunca evden getirmem gerekiyordu. Fakat bugün yeni işimin ilk günüydü ve bu da küçük bir ziyafeti hak ettiğim anlamına geliyordu.

Kendisini Jill olarak tanıtan genç bir kadın, masamın önünde durduğunda bana içten bir şekilde gülümsedi. "Bitirdin mi?"

"Bitirdim, çok lezzetliydi. Teşekkür ederim."

"Sana yanlış öneride bulunmadığım için çok sevindim. Yumurta salatası benim favorim." O masayı toplarken ben de boş tepsime baktım. "Kesinlikle yanlış bir öneri değildi ve üzerindeki focaccia da harika."

Gülümsedi. "Kendimiz yapıyoruz."

"Kesinlikle en kısa zamanda tekrar geleceğim."

* Un, su, tuz ve maya ile hazırlanan İtalyan mutfağındaki yassı ekmek türlerinin genelini verilen isim.

“Seni ağırlamaktan memnuniyet duyarız. Kasabaya hoş geldin.”

Sipariş verirken ayaküstü sohbet ettiğimiz sırada, Jill adını hatırlamamıştı. Bu yüzden Wolf Gap’te daha yeni olduğunu tahmin ediyordum. Yine de dost canlısı bir yüz ve meraklı gözlerle karşılaşmayacağımı bildiğim bir ortam için şükrediyordum. “Teşekkür ederim. Umarım günün geri kalanında iyi vakit geçirirsin.”

Ayağa kalkıp veterinerin ofisine doğru yürüdüm. İstersem dolaşmak için zamanım vardı. Belki bir iki dükkâna uğrayabilirdim. Ne var ki vitrinlere bakarken aklım son birkaç gün içinde sürekli olduğu gibi aynı yere gitti.

Hayes bu hafta sonu kulübeye dönmemişti. Ne aramış ne de mesaj atmıştı. Tamamen mantık dışı bir hayal kırıklığı hissediyordum. Adama çok az tanıyordum ve benden hoşlanmıyordu bile. Öte yandan babası son derece sıcak biriydi. Ahır yıkamamız gerektiğini söyledikten sonra bile beni güldürmüştü. Ayrıca yıkık dökük çitlerin geri kalanını sökmeme de yardım etmişti.

Yine de Hayes ve o sırada gelen telefon için endişelenmekten kendimi alamıyordum. İş için her gün tehlikeye doğru koşan birini hiç tanımamıştım. Nedeni de açıktı. Hayes bir koruyucuydu. Ve muhtemelen, Shiloh’nun kaçırılması yüzünden bu hale gelmişti.

O tanıdık suçluluk, öfke ve keder girdabı içimi kasıp kavuruyordu. Bu güçlü girdap her zaman yakınımdaymış gibi hissediyordum. Zihnim, babamın yaptıklarının sorumluluğunun bana ait olmadığını biliyordu ama diğer yanımda bu gerçeği kabul etmekte zorlanıyordu.

Önümdeki kaldırıma bir gölge düştü. “Üzerinde ne var lan senin?”

Başımı kaldırdığımda, Ian'ın tiksintiyle bana baktığını gördüm. Ben de birkaç adım gerisindeydi. Cevap vermek yerine, eskiden abim olan adamın yanından geçip gitmek için elimden geleni yaptım ama o yolumu kesti. "Seninle konuşuyorum."

"Ben de çekip gidiyorum."

Ian dirseğini tutup beni çekti. "Ben seninle konuşurken çekip gidemezsin."

Kolumu elinden kurtardım. "Bana bir daha dokunursan, çocuk sahibi olma ihtimalini yok ederim."

Kıkırdarak Ben'e bir bakış attı. "Ne kadar tatlı, değil mi? Kendini savunabileceğini düşünüyor."

"Kes şunu, Ian." Ben bağırarak onu ittirdi.

"Ne var? Ona acımasız gerçekleri söyleyemez miyim?"

Ben bana baktı. "Sen iyi misin?"

"İyiym," dedim dişlerimi sıkarak. "Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Ian bana doğru yürüdü. Gözlerindeki öfke parıltısı o kadar tanıdık ki, anıların birbiri ardına üzerime saldırmasına neden oluyordu. "Sana biraz terbiye vermek lazım, Everly."

Ben, aramıza girip abimi itti. "Yeter. Sakinleşmen gerek, Ian. Evie git buradan."

Tartışmadım. Sadece gittim. Koşmadım ama kaçtım, tıpkı yıllar önce yaptığım gibi. Hızla caddeden aşağı inip veterinerin ofisine girdim.

Tim masasından başını kaldırdı. "Hey, öğle yemeği nasıldı?"

"İyiydi," dedim ve doğruca dinlenme odasına ilerledim. Miles'in öğleden sonra olmayacağını ve diğer veteriner teknisyeni Kelly'nin de erkek arkadaşıyla yemeğe çıktığını biliyordum.

Boş bir plastik sandalyeye çöküp başımı bacaklarımın arasına doğru eğdim. Işık ve anılar gözümün önünde canlandı. Kolunu tırmalayarak durması için yalvarırken Ian'ın beni

uçlarımdan sürüklemesi, açık avucunun yüzüme çarpması ve ağzımdaki kan tadı...

Gözlerimden yaşlar süzülürken nefes almakta zorlanıyordum. Bundan çok daha güçlü olduğumu sanmıştım. Ancak işte buradaydım ve parçalara ayrılıyordum. Cığerlerim titremeye başladığında onları kontrol altına almaya çalıştım.

"Hey, Everly? Tim burada olduğunu söyledi. Şunu bilmeni ister-" Hayes'in sözleri beni gördüğünde yarım kaldı. Beni bu şekilde görmesini isteyeceğim son kişiydi. Önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Hey, neler oluyor?"

Kendimi doğrulmaya zorladım ama titrememi gizleyemiyordum. "Hiçbir şey, ben iyiyim."

Endişesi çatık kaşlara dönüştü. "İyi değilsin. Yaprak gibi titriyorsun ve yüzünün rengi solmuş."

Sanki her şeyi silip atabilecekmişim gibi bir an için gözlerimi kapattım. Ian ile karşılaşmam, Hayes'in zayıflığıma şahit olması... Öylece yok olup gitmek istiyordum.

"Bana neler olduğunu anlatmazsan sana yardım edemem."

Sözleri üzerine gözlerim açıldı. Ne o kaybolmuştu ne de ben uçup gitmişim. "Yardım etmek sana düşmez."

"Tam olarak bana düşüyor. Ve bunu elimden geldiğince yapacağım."

Önümdeki adamı inceledim. Keskin çenesi, Hayes'in hüsrana uğradığını ele veriyordu. Pürüzlü kirli sakalları ve yüzünde oluşan endişe çizgileri... Gözleri o kadar karanlık ve derindi ki sanki içine dalıp günlerce kaybolabilirmişim gibi hissediyordum. Bakışları yalan söylemiyordu. Belki de Hayes gerçekten iyi insanlardan biriydi. Dünyayı, herkes için daha iyi bir hale getirmeye kararlı olanlardandı. "Benimle ilgilenmene gerek yok."

Ayağa kalkıp kapıya doğru yürümeye başladı. Sonunda onu kaçmaya mecbur bıraktığımı düşünmüştüm. Fakat o sadece başını dışarı uzattı. "Tim, yirmi dakikaya ihtiyacımız var."

"Yok-"

Hayes beni görmezden gelip kapıyı kapattı. Bana tek kelime etmeden küçük mutfakta dolaşmaya başladı ve iki kupa bulana kadar dolaplara baktı. Sonra çekmeceleri karıştırarak bir kutu buldu. Birkaç dakika sonra karşımdaki sandalyeye rahatça oturdu ve bana sıcacık bir kupa uzattı.

Bardağı almadım. "Ya çay sevmiyorsam?"

"O zaman ellerini kupanın etrafına sar. Yardımı olur."

Ona dilimi çıkarmak için yanıp tutuşuyordum. Yine de ellerimi seramiğin etrafına sarıp sıcaklığını avuçlarımda hissettiğimde, içimde bir şeyler hafifledi. "Oldukça zorbasın, bunu biliyorsun değil mi?"

Omuz silkip çayına üfledi. "Herkesin bir kusuru vardır."

Kıs kıs güldüm. "Senin birkaç tane kusurun olduğunu söyleyebilirim."

"Hiçbir zaman mükemmel olduğumu iddia etmedim."

Girdap gibi dönen sıvıya baktım. "Zaten mükemmellik sıkıcıdır."

"Çok doğru." Hayes bir süre sessiz kaldı, kupamdaki sıvının yaptığı gibi sessizliğin etrafımızda girdap gibi dönmesine izin verdi. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

İç geçirdim. Bulmacanın bazı parçalarını elde edene kadar beni yalnız bırakmayacağı belliydi. "Abimle karşılaştım. Bazı kötü anıları canlandırdı."

"Tamam..." Sessiz kaldı ve bir an için beni zorlamayacağını düşündüm. "Ailenle aranızdaki durum ne?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Wolf Gap'ten ayrıldığından beri onlarla temasa geçtin mi?"

Çay poşetini birkaç kez daldırıp çıkardıktan sonra kaşığı üzerine koydum. “Üniversite için evden ayrılana kadar Seattle’da ablamla yaşadım. Ama hayır, on iki yaşımdan beri ailemin geri kalanıyla konuşmadım. Oraya ilk taşındığımda, Allen ve Ian, Seattle’ı birkaç kez ziyaret etmişti.”

Hayes’in çenesi, sanki bir matematik problemi çözerken zorlanıyormuş gibi ileri geri oynuyordu. “Seni rahatsız mı ettiler?”

“Varlıklarını belli ettiler. Ama taşındıktan sonra bizi bulmak için pek çaba sarf etmediler.”

“Peki ya annen? Buna engel olmadı mı?”

Annemin yüzü zihnimde belirirken kupayı biraz daha sıkı kavradım. “Sanırım mücadele etme gücünü kaybetti.”

“Sen onun kızıydın.”

“Ve ona, hayatının aşkına mâl oldum.”

Hayes’in bakışları benimkilere kaydı. “Gerçekten böyle mi düşünüyordun?”

“Açıkçası emin değilim. Tek bildiğim şey, o hayattan kurtulamadığıydı. Ablam Jacey, onu benimle gelmeye ikna etmeye çalıştı ama kabul etmedi. Kendisi için bu özgürlüğü istemiyordu.”

“Aileni asla anlayabileceğimi sanmıyorum. Kendilerini adadıkları insanları da.”

Masanın üzerinde görünmez bir desen çizdim. “Yalan söylemeyeceğim, bazı çirkinlikler var. Nefret var. Ancak paranoyanın bir kısmı da yetiştirilme tarzlarından kaynaklanıyor. Baba tarafından büyükannem ve büyükbabam da böyleymiş. Hükümetin onları yakalamak için peşlerinde olduğu konusunda vaaz veriyorlarmış. Diğerleri de yağmalamak ve çalmak istiyorlarmış. Bu onların bakış açısının çarpıtılmasına sebep olmuş. Yine de o toplulukta iyi insanlar da var.”

“Bunu biliyorum. Bazıları sadece topraktan geçinmek ya da en kötü ihtimallere karşı ailelerini korumak istiyor. Ama senin...”

Sözleri yarım kaldı fakat Hayes’in cümlesini onun yerine ben tamamladım. “Benim ailem onlar gibi değil.” Bakışlarına karşılık vermek için başımı kaldırdım. “Çocukluğum o kadar da kötü geçmedi. Ve ebeveynlerim bana sonsuza dek minnettar kalacağım şeyler öğretti.”

O karanlık gözlerde sıcaklık vardı. Yutkunurken alev alev parlıyordu. “Ama sen onlardan farklısın. Her zaman farklıydın. Yoksa o atı kasabaya kadar tek başına sürmezdin.”

Defalarca geçmişi düşünüp bana bunu yaptıranın, etrafımdaki her şeyden kurtulmamamın sebebinin ne olduğunu anlamaya çalışmıştım. Hiçbir zaman tam olarak çözememiştim. “Babam her daim tehlike ararken, ben güzelliği görürdüm; hem toprakta hem de diğer insanlarda. Her şeyde. Beni her ne kadar bu yönde eğitmeye çalışsa da zihnimi asla bu şekilde kullanmaya alıştıramamıştım.” Ian’ın saldırısından sonra bile bunu yapmamıştım.

Hayes çayından bir yudum aldı. “Bu karakterinin güçlü olduğunu gösteriyor.”

Elimi göğsüme götürerek sahte bir şekilde nefesimi tuttum. “Hayes Easton, bu bir iltifat mıydı? Dikkatli ol, benden gerçekten hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim.”

O tanıdık kaş çatışı geri döndü. “Senden hoşlanmadığımı hiç söylemedim.”

“Hı hı.”

“Söylemedim.” Gömleğinin yakasını düzeltti. “Ama sana hoş karşılanmadığımı hissettirdim. Ve bunun için gerçekten üzgünüm. Sence sil baştan başlayabilir miyiz?”

“Sil baştan mı?”

“Biz ailecek bu tür şeylere çok önem veririz. Biri her şeyi berbat ederse, yeni bir başlangıç yapmak için tekrar başlamayı isteyebilir.”

Yeni bir başlangıç. Burada yaratmaya çalıştığım şey de tam olarak bu değil miydi? Kendim için yeni bir başlangıç. Uman, bir sürü hayvan için de. Öyleyse ben kim oluyordum da Hayes’i bundan alıkoyuyordum? Elimi uzattım. “Ben Everly Kemper.”

Hayes’in büyük eli benim küçük elimi yuttu, avucundaki sert nasırlar koluma bir ürperti gönderdi. “Ben Hayes Easton. Seninle tanışmak bir zevk, Everly. Wolf Gap’e tekrar hoş geldin.”

Bunun, kara bir tahtadaki yazıları silmek kadar kolay görünmesini sağlamıştı. Oysaki ikimiz için de bu kadar basit olmadığını biliyordum.

On Dördüncü Bölüm

Hayes

ÖNÜMDEKİ RAPORA BAKTIM. Son birkaç aydaki vakalarımızı gözden geçiriyordum. Kaçırılmaya en yakın olayımız, birkaç hafta önce bir kadın turistin gözünün morarmasına neden olan beceriksiz bir gasp olayıydı. Bir şeyleri gözden kaçırdığımızı düşünmeden edemiyordum. En azından bize gideceğimiz yönü gösterecek bir bulmaca parçasını. Elimle yüzümü ovuşturdum. Belki de dün gece bok gibi uyuduğum için zihnimde hiçbir şey yerine oturmuyordu.

Sürekli oradan oraya dönüp durmuş ve sonunda saat üç gibi pes etmişim. Aynı görüntü bana tekrar tekrar musallat oluyordu. Everly nefes almaya çalışarak iki buklüm dururken üzerinden korku yayılıyordu.

Fazla bir şey bilmiyordum ama ailesiyle ilgili kötü bir şey olmuştu. Babasının akıl hastalığının ve Shiloh'yu kaçırmasının ötesinde bir şeydi. Bütün öğleden sonra onunla oturup her sırrını öğrenmek istemiştim. Fakat yeni bir başlangıcı bile güç bela kazanmışım. Çok fazla soru sorarak her şeyi mahvetmek istememişim.

Vakti geldiğinde kendini bana açacağını umut etmek zorundaydım. Ona zaman tanıyacaktım. İstese de istemese de hafta sonları ona yardım edecektim.

Yaptığım saçmalıkları bağırarak bana söylediğini hatırlayınca dudaklarım kıvrıldı. Böyle bir şeye kapılacağımı hiç düşünmemiştim ama bir şekilde kapılmıştım. Belki de bunca yıldır yanlış kadınların peşinden koşuyordum. Birlikte olduğum kadınların çoğu bir şekilde daha yumuşaktı, işleri kızıştırmak istemiyorlardı. Everly'nin geri adım atmaması hoşuma gitmişti.

İçimdeki her şey birbirine geçerken gözlerimi kırıştıtarak kâğıttaki sözcüklere baktım. Everly ile arkadaşlıktan ötesini düşünmek söz konusu dahi olamazdı. Aramızda çok büyük acılar barındıran bir geçmiş vardı.

Biri açık kapımı çalınca başımı kaldırıp Young'ı gördüm. Çalkantılı düşüncelerimden beni uzaklaştırdığı için minnettar olarak ona içeri girmesini işaret ettim. "Mesaine erken başlamışsın."

Ayaklarını sürüyerek masamın karşısındaki sandalyelerden birinin arkasında durdu. "Sana bir şey danışmak istiyordum."

"Pekâlâ. Söyle bakalım."

"Bu sabah, ilk iş olay yerine gittim."

Sandalyemde doğruldum. "Yalnız mı?" Yüzünü buruşturması ihtiyacım olan tek cevabı vermişti. "Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. Senden birkaç yaş küçük bir kadın, tam da o noktadan kaçırıldı ve sen oraya tek başına gitmenin iyi bir fikir olduğunu mu düşündün?" Sadece bu sözleri söylemek bile hem Hadley hem de Shiloh ile konuşmam gerektiğini anlamama sebep oldu. Tabii Everly ile de. Sorumlunun kim olduğunu bulana kadar üçünün de tek başlarına dışarı çıkmaması gerekiyordu.

"Benim eğitimim var."

"Bunların hiçbiri seni ani bir saldırıdan korumaz."

Omuzları çöktü. “Özür dilerim. Haklısın, bu aptalcaydı. Beni bundan daha iyi eğittin. Ama bana huzursuz hissettiren bir şey vardı.”

“Otur.” Young işaret ettiğim sandalyeye yerleşti. “Sana doğru gelmeyen neydi?”

“Oradan yürüyerek kaçabileceğini sanmıyorum. Yakındaki tüm patika başlarına görevliler yerleştirmiştik ama hiçbirinden çıkmadı. Ya orada yaşıyor ya da başka bir ulaşım aracı var.”

Düşünceleri, tam olarak benim dağınık beynimin bir araya getirmekte zorlandığı şeylerdi. “Katılıyorum. Peki, ne buldun?”

“At dışkısı.”

Soru sorarcasına tek kaşımı kaldırdım.

“Ve bazı başka izler. Bence bunu her kim yaptıysa, oraya atla gitmiş. Belki de kızı gördü ve bu da bir şeyleri değiştirdi.”

“Fırsatçı bir suçlu.”

“Evet.”

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Kurbanlarını takip eden birinin çalışma tarzına pek uymuyordu. Bu, bir fırsat suçuydu. Onu daha az tehlikeli hale getirmiyordu ama Cammie için iyi haberdi. “Peki, şimdi ne yapacağız?”

Young bana birkaç kez gözlerini kırptırdı. “Bunu sen söylemek istemez misin?”

“Oraya gidip araştırma yapmak için inisiyatif kullanan sendin. Ve bunu daha güvenli bir şekilde yapmış olman gerekse bile, sınırlarını aştığın için seni takdir ediyorum.”

Sandalyesinde hafifçe doğruldu. “Teşekkür ederim. Bu işi gerçekten seviyorum ve en iyisi olmak istiyorum.”

“Gittikçe ilerliyorsun.” Varmak istediğim noktayı vurgulamak için bakışlarına karşılık verdim. “Fakat bu, sorumluluk sahibi olman gerektiği anlamına geliyor.”

“Söz veriyorum, artık kendi başıma hareket etmeyeceğim.”

“Güzel. Şimdi bana sıradaki hamleyi söyle.”

Bir an sessiz kaldı, zihninde parçaları bir araya getiriyordu. “İki şey var. Bölgenin etrafındakilere soracağım, bakalım bizim tarifimize uyan ve tek başına ata binen birini gören olmuş mu? Kasabada da aynısını yapmalıyız. Diğer yandan, Ticaret Merkezi’ne gitmemiz gerektiğini düşünüyorum. Orası gölden çok uzakta değil ve elimizdeki bilgilere uyan birini görmüş olabilirler.”

Masamdan kalktım. “Bence kasabaya ya da bölgeye haber salmayı ertelemeliyiz. Panik yaratmak ya da insanların herkesi potansiyel şiddet yanlısı saldırganlar olarak görmesini istemiyorum. Ama Ticaret Merkezi harika bir fikir.”

“İşin panik kısmını düşünmemiştim.”

“Kendine bu kadar yüklenme. Ben derslerimi zor yoldan öğrendim. Bu işin büyük bir kısmı da insanların kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak. Bu da ne paylaştığımız ve nasıl paylaştığımız konusunda dikkatli olmamız gerektiği anlamına geliyor.”

Young kapıdan çıkarken beni takip etti. “Peki ya Ticaret Merkezi? Orası tam bir dedikodu noktası.”

Haksız sayılmazdı. Ticaret Merkezi, tam olarak kulağa geldiği gibi ve çok daha fazlasıydı. İnsanların mallarını takas edebildiği bir yerdi. Ancak aynı zamanda, içinde bir tür taşra marketiyle birlikte kasabanın dışında yaşayan insanlar için küçük bir posta kutusu, temel gıda ve hırdavat malzemeleri vardı. İlkbahar ve yaz aylarında, hafta sonları küçük bir çiftçi pazarı bile kurulurdu. Kasabanın o kadar dışındaydı ki, çoğunlukla o bölgede yaşayanların uğrak yeri idi. Ayrıca gözlerden uzak kalmayı sevenlere hitap ediyordu.

“Dikkatli hareket edeceğiz.” Ana odadaki masaların arasından ilerleyerek, yıllar önce ailemin beklediği bankın önünden

geçtim. Bu defa yanından geçerken Everly'nin on bir yaşındaki yüzü, yıllardır hiç olmadığı kadar net bir şekilde gözümün önünde canlandı ve ifadesi bana acı bir kırbaç gibi çarptı. Tanrım, götün tekiydim. Ailemle kendi acıma o kadar odaklanmıştım ki, yoğun bir suçluluk duygusuna batmış Everly'i doğru düzgün görememiştım.

Dürüst olmak gerekirse, görmek istememiştım. Onun ve ailesinin neler yaşamış olabileceğini düşünmek istememiştım. Babasıyla birlikte hepsini karanlığa gömmek istemiştım.

Arabamın kilidini açtım ve Young ile birlikte araca bindik. Ticaret Merkezi'ne doğru otuz dakikalık bir yolculuk yaparken ona son ihbarları aktardım. Şimdiye kadar pek bir şey olmamıştı. Ne yazık ki Cammie, saldırganı tırmalamamıştı. Bu yüzden tırnaklarının altında DNA yoktu. Ve bulunacak çok fazla adli kanıt da olmamıştı.

Ticaret Merkezi'nin tozlu otoparkına girdim. Mağazanın arkasına park etmiş eski bir kamyon ve önünde birkaç araç daha vardı. Ama sahibiyile ciddi bir görüşme yapma şansımız olabilecek kadar sessiz görünüyordu. Young'a kısa bir bakış attım. "Sakin olup dostça davranacağız."

Bana kötü kötü sırtıttı. "Dostça davranabilirim."

"Tanrı yardımcımız olsun," diye mırıldandım.

"Ne? Davranabilirim." -

Araçtan inip mağazaya doğru ilerlerken Young da beni takip etti. İç içe geçmiş yılanların resmedildiği çıkartmalara sahip birkaç kamyonetin yanından geçtim. Bir tanesinin plakasında aracın bir Özerk Vatandaşa ait olduğu yazıyordu. Young tek kaşını kaldırdı. Başımı iki yana salladım. Bugün trafik ihlallerinin peşinde değildik.

Young için kapıyı açık tuttım. Bana sırtıtarak içeri girdi. "Tam bir centilmen."

“Ne diyebilirim ki? Annem beni düzgün yetiştirdi.”

Mağaza biraz yıkık döküktü ama bir dokusu vardı. Koridorlar sadece sahibi Sue’ya mantıklı gelecek şekilde düzenlenmişti. Bir köşede, insanların oturup arkadaki küçük mutfakta hazırlanan yiyecekleri yiyebileceği birkaç masa bulunuyordu. İçlerinden birinde, üç tane kır saçlı adam oturuyordu. Yanlarından geçerken bizi dikkatle süzdüler, bir tanesi düpedüz ters ters bakmıştı.

Onları görmezden gelerek tezgâha doğru ilerledim. Sue başını kitabından kaldırdı. Yetmiş yaşlarında bir kadındı; uzun, gri saçları sırtından aşağı sarkan bir örgüyle örülmüştü. Kot pantolon, tişört ve son derece yıpranmış botlar giyiyordu. “Şerif. Şerif yardımcısı. Bu zevki neye borçluyum?”

Ona en çekici gülümsememi gönderdim. “Sadece ziyarete gelmiş olamaz mıyım? Belki de seni özlemişimdir, Sue.”

“Keşke beni özleseydin.” Young’a göz kırptı. “Bu çocuk beladan başka bir şey değil ama güzel görünüyor, o yüzden dert etmiyorum.”

Young gülmemek için kendini zor tuttu. “En, tehlikeli olanlar hep böyledir. Sence de öyle değil mi?”

“Doğru söze ne denir.” Bakışları masada toplanan adamlara kayarken Sue’nun ifadesi bir miktar ciddileşti. “Ama ikiniz de üniformalı olduğunuza göre, sanırım bir litre süt için gelmediniz.”

Kalçamı tezgâha yaslayıp vücudumu masadaki adamları yandan görebileceğim şekilde çevirdim. Üçü de silah taşıyordu ve onlara ruhsat sorarsam bir sorun çıkacağını hissediyordum. “Gölde saldırıya uğrayan genç kadını duyduunuz mu?”

“Sweeney’lerin kızı, değil mi?”

Başımı salladım.

“O iyi, değil mi? Kaçtığını duyдум.”

Masadaki adamlar konuşmanın odağıyla birlikte yön de-
ğiştirmiş, kart oynamayı tamamen bırakmış gibiydiler. Elim
silahımın kabzasına uzanmak için kaşınırken parmaklarımı
uyluğuma vurdum. "Babasının ona aldırıldığı savunma dersleri
sayesinde iyi olacak."

"Akıllı adam. Cesur kız."

"Öyle." Sue'ya odaklandım. "O gün buraya atla gelen birini
gördün mü? Yalnız bir binici. Bir adam. Boyu bir seksen santi-
min üzerinde."

Yüzü dikkatle donuklaştı. "Buraya kimin geldiğine dair so-
rulara cevap vermeye başlarsam, işimin yarısından fazlasını kay-
bedeceğimi biliyorsun."

Sesimi masadakilerin kolayca duyabileceği şekilde yükselt-
tim. "Müşterilerinin gerçekten adam kaçıran birini korumak
istediğini mi düşünüyorsun? Muhtemelen bir tecavüzcüyü?"

Masadaki en iri adam -belli belirsiz tanıdık gelen biriydi-
ayağa kalktı. "Bu o kızla mı ilgili?"

"Evet." Elim kaşınıp gerilirken yanımda gevşek bir halde
durmaya zorladım.

"Bunu yapanı bul, biz de senin için seve seve icabına bakarız."

Ona rahatça gülümsedim. "Teşekkür ederim ama sanırım
bunu kitabına göre yapacağız."

Omuz silkti. "O kitaplar pek çok insan üzerinde işe
yaramıyor."

"Haksız sayılmazsın. Ama işe yaramaları için elimden geleni
yapıyorum."

Adam bir süre beni inceledi, sanki anlamaya çalışıyor gibi
bakıyordu. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Bu bölgede ya da gölün etrafında, at üzerinde gezen yalnız
bir adam arıyorum. Böyle birini gördünüz mü?"

Hâlâ oturan zayıf bir adam kıs kıs güldü. "Onları hep görüyorum. Buralarda pek çok insan, araba ya da kamyonet yerine atla gezmeyi tercih ediyor."

Haklıydı. Birinin yiyecek bir şeyler almak için ata binip Ticaret Merkezi'ne gitmesi hiç de anormal değildi. Ya da doğada biraz tek başına kalmak için milli ormana doğru yola çıkması. Adamların yüzlerini inceledim. "Size tuhaf gelen biri oldu mu?"

Henüz tek kelime etmemiş olan üçüncü adam dudak bük-tü. "Sen bana oldukça tuhaf görünüyorsun. Burnunu ait olma-dığı yerlere sokuyorsun."

Parmaklarım seğirdi. "Eh bu senin fikrin, öyle değil mi?"

"Benim fikrim, domuzların burada istenmediği yönünde."

Young yanımda kaskatı kesildi ve eli silahının kabzasına doğru gitti. Üçüncü adamın eli de aynı şeyi yaptı. Tam işlerin geri dönemeyeceğimiz bir hal alacağından korkarken, salonun mutfğa açılan kapısı aralandı.

Sarı saçları dağılmış ve eşarpla sarılmış genç bir kadın, elin-de iki tabakla etrafında olup bitenlerden habersiz bir şekilde içeri girdi. "Kahvaltılık burrito, ekstra biftek ve özel tarifim var. Bu sabah kim kazanıyor?"

Kadının gelişi gerginliği aniden ortadan kaldırmış gibi gö-rünüyordu. Adamların en suratsız olanı ona gülümsedi. "Onla-rın hakkından geleceğimi biliyorsun."

Kadın neşeyle karşılık verdi. "Arada başkasının kazanmasına izin versen iyi olur."

"Onu dinleme, Dahlia. Vurgun yapıyorum," dedi sıska adam.

"Hadi şu kahvaltılıkları silip süpürelim. Gidip seninkileri getireceğim, Jim."

Adamlar beni görmezden gelerek kahvaltılarını mideye in-dirmeye koyuldular. Sue bir kahkaha attı. "Hippiler. Her sefe-rinde kıcımlı kurtarıyorlar. Ve en iyi otu onlar yetiştiriyor."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Bunu duymamış gibi davranacağım."

Sue taburesinde arkasına yaslandı. "Eminim izinleri vardır." Bir an sessiz kaldı. "Sweeney'lerin kızının saldırıya uğradığı gün, tarif ettiğin gibi birini görmedim."

"Peki, öncesinde ya da sonrasında?"

"Sayılamayacak kadar çok."

Bir küfür mırıldandım. "Teşekkürler, Sue."

"Sorularına cevap verdiğimi etrafa yayma."

"Sırrın benimle güvende." Başımla kapıyı işaret ettim ve Dahlia elinde son tabakla içeri girerken Young ile birlikte dışarı çıktık. Kadın bize gülümsedi. "Güzel ve kutsal bir gün dilerim."

Young gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. Biz dışarı çıkana kadar kendini tuttu. "O da neydi?"

"Bu kasaba ilginç tiplerle dolu."

"Bir an için içeride işlerin kötüleşeceğini sandım."

"Kötüleşebilirdi. Böyle bir durumda, kullanmaya hazır olmadıkça elini silahına götürme."

Young kızardı. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok. Sadece her görevden bir şeyler öğren." Ona sıırıttım. "Belki de Dahlia'yı kriz arabulucusu olarak işe almayı düşünmeliyim."

"Fena fikir değil." Omzunun üzerinden baktı. "Böyle adamları anlamıyorum."

Aracın kilidini açıp bindik. "Kuralların ve yasaların onlar için geçerli olduğunu düşünmüyorlar."

"Sence, Cammie'ye olanlarla bir ilgileri olabilir mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, hayır. Yine de her yerde çürük elmalar var. Aradığımız şeyi bulmak için tüm fıçıyı ters çevirmemiz gerekebilir."

On Beşinci Bölüm

Everly

A RAZİ ARACIMIN KAPISINI KALÇAMLA KAPAT-
TIM VE KİLİTLEMELİK İÇİN ANAHTARIMIN ÜZE-
RİNDEKİ DÜĞMEYE BASTIM. Şehirde bu kadar uzun
süre yaşadıkdan sonra, bu bir alışkanlık haline gelmişti. Ancak
abimle yaşadığım son olay göz önüne alındığında, alışkanlığı
sürdürmek muhtemelen iyi bir fikirdi. Ian'ın arabamı havaya
uçurması beni şaşırtmazdı.

Çakıllı yolda ilerlerken botlarım toprakta adeta sürükleni-
yordu. Bugün oldukça yoğun geçmişti. Randevularla dolu bir
liste ve ardından bir dizi acil durum vardı. Neyse ki hepsinin
sonu mutlu bitmişti.

Çantamdan anahtarlığımı çıkarıp aradığım anahtarı bul-
dum. Yepyeni kilidim için parlak gümüşten yeni bir anahtardı.
Taşındıktan sonra yaptığım ilk işlerden biri buydu. Etrafta ne
kadar çok eski yedek anahtar olabileceğini asla bilemezdim.

Yeni anahtarı yuvasına yerleştirdim ve içeri girmeden önce
bir süre dinledim. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz, sincap

saklandığı delikten sıçrayarak çıktı ve kendince konuşmaya başladı. Sincaba sırtıtarak baktım. “Beni özlediğini bilmek güzel.” Sanki her kelimesini anlıyormuşum gibi konuşmaya devam etti. “Belki de sadece açsındır.”

Çantamı kapının yanına yerleştirdiğim askıya astım ve mutfığa doğru ilerledim. Bir dolabı açarak küçük bir tabağa az miktarda kuruyemiş karışımı döktüm. Sincap tabağı yere koyduğum anda üzerine atlayınca gülmeden edemedim.

Gülmek kaslarımdaki gerginliğin bir kısmını hafifletti. Omuzlarımı geriye atıp fırını iki yüz dereceye getirdim. Bu gece donmuş pizzaya uygun bir geceydi. Dışarıya bakmak için pencereye doğru ilerledim.

Shiloh, bugün buraya uğramış gibi görünüyordu. Kalan çitler sökülüştü. Ayrıca yığınlar halindeydi ve saklayıp yakacak odun olarak kullanmak için düzenlenmişti. En azından yakın zamanda odun kırmak zorunda kalmayacaktım. Gerçekten dışarı çıkıp birkaç saat çalışmam gerekiyordu, yaz güneşi sekizi geçene kadar batmazdı ama yine de hiç içimden gelmiyordu.

Bunu yapmak yerine, pizzam pişerken insanoğlunun bildiği en sıcak duşu almayı tercih ettim. Hemen ardından çok uzun süredir bitiremediğim bir kitapla yatağa uzandım. Son zamanlarda geçirdiğim uzun günler yüzünden birkaç sayfadan fazlasını okuyamadan uyuyakalıyordum.

Odaya bir göz attıktan sonra ışığı kapattım. Giderek daha çok evim gibi hissettiriyordu. Son bir hafta içinde burayı daha çok kendime ait hale getirmiştım; duvarlarda morumsu gri bir boya ve esintide havalanan tül gibi beyaz perdeler vardı. Işığı kapattığımda, derin bir nefes alıp temiz dağ havasının beni rahatlatmasına izin verdim. Kâbusları kovmasını umuyordum.

Kesinlikle daha hızlı uykuya dalmama yardımcı olmuştu. Başımı yastığa koyduktan birkaç dakika sonra uykuya dalmışım gibi gelmişti.

Yabancı bir koku, burnumu gıdıkladı ve tiksintiyle buruşturmama sebep oldu. Kokunun çam havasının sakinliğini işgal etmesi beni uyandırmıştı. Bir süre yatakta uzanıp karanlığa gözlerimi kırıştıtararak baktım. Kokuyu tekrar içime çektiğimde, sıçrayarak yerimden kalktım. Duman.

Yataktan fırladım ve telefonumu kaptdığım gibi dışarı çıktım. Koridordan aşağı koşup oturma odasına girdim. Ayaklarımı çamurlu botların içine sokarak ön kapıyı açtım. Ahır tamamen saran alevler uzaktan beni karşıladı.

Sersemlemiş bir halde 911'i aradım.

"Şerif Departmanı. Acil durumunuz nedir?"

Kelimeleri söylemekte zorlanırken sesim çatallaştı. "Ahırım yanıyor."

"Adresiniz nedir?"

Alevler iyice şiddetlenirken adresimi verdim.

"Yangından uzakta güvenli bir yerde misiniz?"

Ahır ile kulübe arasındaki mesafeye baktım. Alevler kolayca ağaçlara sıçrayabilir ve oradan da kulübeme ulaşabilirdi. "Yeterince güvenli. Kapatmam gerek." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattım ve hortuma doğru koştum. Ahır umutsuz vakaydı ama kulübemi kurtarabilirdim.

Hırdavatçıdan hortumu ve püskürtme başlığını aldığım için şükrederek suyu sonuna kadar açtım. Suyu kulübenin çatısına tutarak yangına en yakın tarafı mümkün olduğunca ıslattım. Tamamen ıslandığında, ön tarafa doğru dolandım. Uzaktan gelen siren seslerini duyarken karşı tarafı hedef aldım.

Her dakika ahır ve çevresindeki ormanı kontrol ederek tamamen görevime odaklandım. Yakındaki iki ağaç tutuştuğunda midem kasıldı. Henüz etrafta kimse olmasa da, "Acele edin," diye yalvardım.

İki itfaiye aracı tepeye tırmanırken ışıkları yolu aydınlatıyordu. Önümde durup bir camı indirdiler. Koyu renk saçlı, yakışıklı bir adam başını dışarı uzattı. "Su?"

"Orlağa giden bir hat var."

Başıyla onaylayıp şoföre ilerlemesini işaret etti. Kamyonlar park ettikten sonra neredeyse koreografisi yapılmış bir dans gibi hareket ettiler. Herkes yerini biliyordu ve hepsi hemen işe koyuldu. Bir hortum arazinin su hattına bağlandı, diğerleri de kamyonun içinden getirildi.

Ben de acınası hortumumu küçük kulübeme doğru tutmaya devam ettim. Yavaş yavaş hareket ederek yangının sızmasını önlemek için elimden geleni yapıyordum. Bir ağaç devrilirken bir sürü haykırış duyuldu. Korlar uçuşurken kalbim duracak gibi oldu. Bu kadar ölümcül olmasaydı çok güzel bir görüntü olabilirdi.

Herkesin yıkımdan kurtulduğunu gördüğümde, rahat bir nefes aldım. Bir arazi aracı önümde tiz bir ses çıkararak durduğunda daha fazla siren geceyi yardı. Hayes kot pantolonu ve göğsünü saran tişörtüyle araçtan fırladı. "Merhaba," diye mırıldandım.

"Buradan uzaklaşman gerek. Yangın her an sızrayabilir."

"Kulübeyi ıslatmam lazım." Yaşayacak tek yerimi kaybedersem, her şey biterdi. Bu darbeden sonra kendimi toparlayamazdım.

Hayes bana doğru yaklaşarak hortumu elimden almaya çalıştı. "Ben yaparım. Sadece git buradan."

CATHERINE COWLES

Kendimi olduğum yere sabitledim. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Bir dizi küfür mırıldandı. "Başka bir hortum var mı?"

"Diğer tarafta."

Hayes ikinci hortumu almak için koştu. Kısa süre sonra, itfaiyeciler diğer yangınla mücadele ederken biz de birlikte çalışıyorduk. Tek kelime etmedik ama bir saat sonra sessiz bir anlaşmayla suyu kapattık. İtfaiye, ahırdaki yangını yavaş yavaş kontrol altına almaya başlamıştı. Hayes ve ben merdivenlere geçip oturduk ve sadece korlar kalana kadar yangını yavaşça söndürmelerini izledik.

Suyu soran adam bize doğru yürüdü. Baretini ve ceketini çıkarmıştı, artık üzerinde kirle kaplı beyaz bir tişört vardı. Hayes'e çenesini kaldırarak selam verdi. "Seni yatağından çıkarıp buraya mı sürüklediler?"

"Böyle bir şeyde sürüklemek zorunda olduklarını biliyorsun."

Ayağa kalktım. "Çok teşekkür ederim."

Elini uzatarak başını salladı. "Zamanında yetiştiğimize sevindim. Bu arada, ben Calder. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Everly."

Tutuşu ve ifadesi sıcaktı. Dostçaydı. Ancak Hayes kaşlarını çatarak adama baktı ve bu da Calder'ın kıkırdamasına neden oldu. Tekrar bana döndü. "Ateşi tamamen söndürmemiz biraz zaman alacak."

"Sorun değil. Yangına neyin sebep olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Calder, Hayes'e hızlı bir bakış attı. "Yangın müfettişimiz yarın gelip bir göz atacak. Bu tür şeylere o karar verir."

Ona bir adım daha yaklaştım ve yüzündeki her mimiği izledim. "Ama bir tahminin var."

Hayes yanıma geldi. "Bize ne bildiğini söyle."

Calder elini başının üzerinde gezdirdi. "Gaz kokusu aldım. Onu orada mı depoluyorsun?"

"Hayır. Ahırda hiçbir şey yoktu. Eski koşum takımları bile orada değildi."

Hayes'in çenesindeki bir kas seğirdi. "Babam bir hafta önce kontrol etti. İçeride hiç gaz yoktu."

Calder, o sırada alevlerin son kalıntılarını söndürmeye çalışan ekibine baktı. "O halde sanırım müfettişimiz, kundaklama olduğunu tespit edecek."

Ekipten bir adam tam olarak anlayamadığım bir şey söyleyince herkes geri çekildi. Yapı inlemeye benzer bir ses çıkardı. Saniyeler sonra, son parçası da çöktü.

Calder yüzünü buruşturdu. "Ahırın için üzgünüm."

Gözyaşlarım genzimi yakıyordu. Bina yüzünden değil, biri bunu kasıtlı olarak yaptığı için. Zarar vermek ve yok etmek istemişti. "Zaten yıkılması gerekiyordu."

"Bu şekilde değil, böyle olması gerekmiyordu," diye homurdandı Hayes.

Haklıydı. Ne var ki hayatın, nadiren planlandığı gibi gittiğini çok uzun zaman önce öğrenmiştim.

On Altıncı Bölüm

Hayes

EVERLY'NİN GÖZLERİNDEKİ YIKIMA DAHA FAZLA DAYANAMADIM. Ona bir çeşit teselli verme ihtiyacı içimi kemiriyordu. Verandanın basamaklarında otururken çok yalnız görünüyordu. Kimsesi yoktu. Onun tarafında olan tek bir kişi bile görmemiştim. Bunu anlayamıyordum. Cehennemi yaşamıştım ama geçtiğim yol boyunca bana destek olan sayısız insan vardı. Everly'nin ise hiç kimsesi yoktu.

Yanına oturup hafifçe ona doğru eğildim, omzum neredeyse omzuna değecekti. Sanki başka bir dünyadaymış gibi irkildi. "Kalmak zorunda değilsin. Bitmek üzere. Ben iyiyim."

"Ya kalmak istiyorsam?"

Bana saçmalama der gibi bir bakış attı.

Omuz silktim. "Güneşin doğuşunu izlemek için güzel bir yere benziyor."

Güneş ufukta belirmeye başlamış, gökyüzünü pembeye benzer mor bir renge bürümüştü.

Everly bakışlarına tam olarak karşılık verdi. "Ne istiyorsun?"

“Bir fincan kahveye hayır demem. Belki bir çörek de olur. Bir gün Ferrari ile bir tur atmak da istiyorum. Belki Karayipler’de özel bir adaya sahip olmak. Beni oraya götürecek özel bir jetim olsa mesela...”

Yüzünde neşeden eser yoktu. “Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Arkama yaslanıp dirseklerimi arkamdaki basamağa dayayarak yüzümü gün doğumuna döndüm. Yine de gözücuyla hâlâ Everly’yi görebiliyordum. “Yalnızsın. Ve hiç kimse böyle bir şeyle tek başına savaşmak zorunda kalmamalı.”

Bana sinirlenmişti. “Acımana ihtiyacım yok.”

“Bu acıma değil. Arkadaşlık.”

“Biz bu muyuz yani? Arkadaş mı? Ailenin canını fazlasıyla yakan kişi benim babam olmasına rağmen, arkadaş olmak mı istiyorsun?”

Her kelime, arka planda daima var olan o öfke deposunu yumrukluyordu. Yine de alev almasına izin vermedim. Bu sefer olmazdı. “Evet. Sen baban değilsin.”

“Ama sana onu hatırlatıyorum. Onun yaptıklarını. Herkese onu hatırlatıyorum.”

Sözcükler sanki onları kontrol edemiyormuş gibi ağzından döküldü. Kırık dökük ve çok fazla acıyla doluydu. Her biri, içimdeki öfkenin üzerine kapanıp bir şekilde onu değiştirdiler, sarsarak boyun eğmeye zorladılar. “İnsanlara seninle ilgili farklı anılara sahip olmaları için zaman vermelisin. Burada ne kadar uzun süre kalırsan, bu o kadar kolay olur.”

Dudağımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Artık bana belalı bir itfaiyeciyi hatırlatacaksın, üzerindeki çamurlu botlar ve...” Pijamasını incelemek için öne doğru eğildim. “Avokadolu şortunla.”

Yüzü kızardı. “Ben *guacamole** hayranıyım.”

“Sana yakışmış.” Biraz fazla yakışmıştı. O lanet olası minik şort, kilometrelerce uzunlukta gibi gelen altın rengi tenini ortaya çıkarıyordu. Bakışlarımı zorlukla yüzüne çevirdim.

“Seninle ne yapacağımı bilmiyorum. Yeni bir başlangıç yapmak istiyorum ama bana vuracağın darbeyi bekleyip duruyorum.”

Parmaklarım yaslandığım basamağın kenarına kenetlendi. Bu fazlasıyla haklı bir korkuydu. Buraya ilk iki gelişimde, ona çok acımasızca davranmıştım. “Özür dilerim.” Bu kelimeler çok eksik hissettiriyordu. “Umarım zamanla sana o adam olmadığımı ya da en iyi halimi gösterebilirim.”

Everly basamaklara yaslandı. “Her zaman olman gereken kişi olmamanı bir noktada anlıyorum. O yönünü her gösterdiğinde, fevri davranmamaya çalışacağım. Ben sadece... bunu bir kez deneyimledikten sonra ani darbelere hazırlıklı olmayı öğrendim.”

Ona bu dersi neyin öğrettiğini düşününce içim burkuldu. “Çaba gösterdiğin için minnettarım. Senden tek isteyebileceğim bu.”

Bir tutam saç kulağının arkasına sıkıştırırken oradaki ince yazıyı ortaya çıkardı. Saçlarını çekip kelimeleri okuma isteğine karşı koyamadım. *Yirmi nefes*.

İpeksi tellerini bırakmadım ama bakışlarım onunkilere odaklandı. “Bunun anlamı ne?”

“Herkes yirmi nefes boyunca cesur olabilir. Bu sürede hemen hemen her şeyi yapabilirsin. Ya da en azından bunu başarmak için gereken ilk adımları atabilirsin.”

Kılımlı bile kıpırdatmadan kelimelere baktım. Daha fazlasını istiyordum. Hepsini. Bütün hikâyeyi. Ancak bunu elde

*Avokado ile yapılan bir Orta Amerika mezesi.

etmek için Everly'nin güvenini kazanmam gerekiyordu. Ve bu zorlu bir mücadeleleydi.

Başını eğip saçlarını parmaklarımın arasından çekti. "Bu sadece benim için anlamlı bir şey."

"Yirmi nefes. Bunu sevdim."

Polis memuru Williams, giriş masasından el salladı. Elimdeki termosu kaldırarak gönülsüzce selam verdim. "Acil olarak ilgilenmem gereken bir şey var mı?"

"Hayır ama Calder sizi ofisinizde bekliyor."

Saatime bir bakış attım. Sadece iki saat uyuyabilmişim fakat Calder'ın hiç uyumadığına bahse girebilirdim. "Teşekkürler."

Huysuz bir pislik gibi davranmamak için elimden geleni yapıp polis memurları ve şerif yardımcılarıyla selamlaşarak ana odaya doğru ilerledim. Kapıyı açtığımda muhteşem bir kokuyla karşılaştım.

Calder elindeki çörek kutusundan başını kaldırdı. "Bu, günü atlatmana yardımcı olur diye düşündüm."

"Sen kesinlikle benim en sevdiğim arkadaşımsın. Kahretsin, Beck yerine senin kardeşim olmana izin vereceğim."

"O gör herif nasıl?"

Sandalyeme yaslandım ve çikolatalı bir çörek aldım. "Kim bilir. Bir aydan uzun süredir ondan haber almadım. Gerçi bu yeni bir şey sayılmaz."

"Bu arada, o neredeydi?"

"Venezuela. Birkaç klinik açıp işletiyorlar ve çalışanları eğitiyorlar."

Calder çöreğini peçetenin üzerine koydu. "İyi işler yapıyor."

"Ve annemin kalbini kırıyor." Beckett'in en son ne zaman eve geldiğini hatırlamıyordum. Sanırım dört yıl önce Noel'de gelmişti ve bu da sadece kırk sekiz saatliğineydi.

"Julia, tüm civcivlerinin eve dönüp tünemesini seviyor."

"Ama o asla böyle bir şey yapmaz. Hareketli bir ruhu var." Kahvemden bir yudum aldım. "Müfettişten haber var mı?"

"Tam kızları bırakırken aradı ve kundaklama olduğunu söyledi. Profesyonel bir iş değil. Lanet olası şey o kadar kuru olmasaydı, bu kadar çabuk yayılmayabilirdi."

"Kahretsin." Elimdeki çöreği bir peçetenin üzerine bırakıp sandalyemde arkama yaslandım.

"Aklında bir fikir var mı?"

"Öncelikle ailesi." Ian ve Allen listemin başındaydı.

Calder eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu kızın baş etmesi gereken çok şey var."

Haksız sayılmazdı. Özlemle çöreğime baktım. "Bunu paket yapmam gerekecek." Durup arkadaşıma ve gözlerini çevreleyen koyu halkalara baktım. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Sadece birkaç saat daha uyusam iyi olacak. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Neden annemin önümüzdeki hafta sonu Birdie ve Sage'i yatıya çağırmasına izin vermiyorsun? Sürekli onlarla daha fazla vakit geçirmek istiyor."

Calder çöreğinden bir parça kopardı ama yemedi. "Annen bizim için gereğinden fazlasını yapıyor zaten."

"Ve bunun her dakikasına bayılıyor. Henüz torunları olmadığı için çocuklarını sevgiye boğmaya dünden razı olduğunu biliyorsun. Üzerindeki baskıyı biraz olsun azaltıyorsunuz."

Kıkırdadı. "Yine çöpçatanlık peşinde mi?"

Sandalyemden kalkıp çöreğimi peçeteye sardım. "Şükürler olsun ki son zamanlarda bana tuzak kurmuyor ama bunun yaklaştığını biliyorum."

"Annemle babamın Florida'ya taşınmasının tek iyi yanı bu. Yılda sadece birkaç kez işime burunlarını sokuyorlar."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Yüzüme vur tabii neden yapmayasın ki?"

Calder ayağa kalkıp beni departmanın dışına kadar takip etti. "Sen, ne olursa olsun aileni bırakmazsın."

Bırakmazdım. Ne kadar çok sorunumuz olsa da ülkenin öbür ucunda, onlardan uzakta yaşamayı hayal bile edemezdim. Calder'ın ailesinin, yardıma ihtiyacı olduğunu bildikleri halde çekip gitmeleri beni çok kızdırmıştı. Ancak ailem onu kolayca aralarına almıştı. Calder artık bir Easton'dı. Ailemizin bir üyesi olmanın, içimizden birinin her zaman yardım etmek ya da burnunu sokmak için orada olduğu anlamına geldiğini eninde sonunda öğrenecekti.

Departmanın merdivenlerinden inerken ona başımı hafifçe eğip veda ettim. "Bugün biraz dinlen."

Bir an durakladı. "Destek kuvvet çağıracak mısın?"

"Buna gerek yok."

"Akıllıca olduğuna emin misin? Eğer bu olayla bir ilgileri varsa, açıkça söylemenden hoşlanmayabilirler."

Dişlerimi sıktım. Young'ı dikkatsiz olmakla suçlamıştım ve şimdi ben de aynı lanet şeyi yapmak üzereydim. "Belki de haklısın."

Sırıttı. "Mantıklı konuştuğumu mu söylüyorsun?"

"Şansını zorlama."

Young aracıyla küçük otoparka girdi ve arabadan inerken el salladı. "Merhaba patron. Duman yiyici."

Calder ona başıyla selam verdi. "Çörekçi. Neden Hayes ile gidip başını içinden çıkamayacağı bir belaya sokmadığından emin olmuyorsun?"

Bana döndü. "Şerif?"

"Hadi gidelim. Annemi ara, Calder."

“Tamam, tamam.” Sokağın aşağısına doğru ilerlerken elini sallayarak beni geçiştirdi.

Young aracımın yolcu koltuğuna geçti. “Nereye gidiyoruz?”

Kahvemi bardak tutucuya yerleştirdim ve motoru çalıştırırken çöreğimi bacağıma koydum. “Kemper ailesini ziyaret etmemiz gerekiyor.”

“Bu sefer ne oldu?”

“Dün gece Everly’nin evinde çıkan yangın bir kundaklamaymış.”

“Kahretsin,” diye fısıldadı. “O nasıl?”

“İyi. Ama ahırını için aynı şeyi söyleyemeyeceğim.”

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Gözlerimi aracın diğer tarafına çevirdim. “Ondan hoşlanıyorsun yani, öyle mi?”

Young’ın dudakları kıvrıldı. “Amcasına yumruk atıp onu yere serecekti. Bu benim kitabımda onu sağlam biri yapıyor. Ayrıca büyükannem yemek yemediği için kedisini veterinerine götürmüştü. Randevusu yokmuş ama Everly ona yardımcı olmuş ve çok nazik davranmış. Bu da onu iyi bir insan yapar. Eğer yardım edebileceğim bir şey varsa, yapmak isterim.”

“Sana haber veririm.”

“Teşekkürler.”

Yolun geri kalanında dün gece olanları konuştuk. Olası bir zaman dilimini değerlendirdik. Kemperlar ile konuşarak ne elde etmeyi umduğumdan tam olarak emin değildim. Bana gerçeği söylemeyecekleri kesindi. Yine de en azından tepkilerini görmem gerekiyordu.

Toprak yoldaki çukurlarda ilerlerken, aracım sağa sola sallanıyordu. Diğer çiftliklerin çoğunda olduğu gibi tepede hiçbir işaret yoktu. Sadece bir kütükle desteklenmiş açık bir kapı vardı.

“Kilitli kapılar ve silahlı bekçiler bekliyordum,” diye mırıldandı Young.

“O kadar ileri gittiklerini sanmıyorum.” Yine de bu gide-meyecekleri anlamına da gelmiyordu. Bölgedeki milis faaliyet-leriyle ilgili FBI raporlarını yakından takip ediyordum. Duyul-mamış bir şey değildi. Buradaki insanların çoğu şehir hayatının tuzaklarından uzak, huzurlu bir yaşam istiyordu. Ama bazıları buranın Vahşi Batı olduğunu ve kendilerinin de kanun kaçağı olduklarını düşünüyordu.

Eski, büyük bir çiftlik eviyle ona eşlik eden daha küçük bir misafir kulübesi, bir dizi ahır ve dış tuvaletten oluşan bir bina kümesi görene kadar aracımı yolun aşağısına doğru sürdüm. Arabayı durdurduğumda, Allen peşinde Ian ile birlikte ahırdan çıktı. Arkalarında da onları takip eden birkaç adam vardı.

İşler kötüye giderse diye yola dönük şekilde park ettim. “Unutma, sakın olmalısın.”

“Ben onu içeri attıktan sonra Allen’in arkadaşım olduğunu sanmıyorum.”

Allen arabama ters ters baktı. Herhangi bir kadının ona haddini bildirmesi pek hoşuna gitmezdi. Belimdeki silahı kontrol ettim. “Sakin ol, her şey yolunda gidecek.”

Young ve ben araçtan indiğimizde, karşımdaki adamlara başımla selam verdim. “Günaydın beyler.”

İçlerinden bir tanesi bile beni güler yüzle karşılamadı. Allen birkaç adım öne çıktı. “Özel mülkiyettesiniz ve burada isten-miyorsunuz. Gidin.”

“Böyle bir talepte bulunmak için özgürsün ve ben de iste-ğini yerine getireceğim. Fakat o zaman hem seni hem de Ian’ı sorgulamak için içeri atmam gerekecek.”

“Ne sebeple?” diye sordu Ian.

Bir kapı ahşap çerçeveye çarpınca, kafamı çevirip Everly'nin kuzeniyle yaşlı bir kadının verandaya çıktığını gördüm. "Merhaba," diye ikisini de selamladım.

Yaşlı kadın bana kaşlarını çatarak bakarken, Adaline paniklemiş gibiydi. Young onu dikkatle inceledi, sanki yanına gidip iyi olup olmadığını sormak istemiş gibi bakıyordu. Başımı hafifçe iki yana salladım. Bu işleri daha kötü hale getirebilirdi.

"Yeğenim sana bir soru sordu," diye çıkıştı Allen.

"Bu, sorularıma burada cevap vermeyi tercih ettiğiniz anlamına mı geliyor?"

Allen sırtını dikleştirdi. "Burada senin otoriteni kabul etmiyoruz. Burası özerk bir toprak ve sizin yozlaşmış gücünüzün altında değil."

"Evet mi, hayır mı?"

Allen toprağa tükürdü. "Beni neden rahatsız ettiğini öğrenmek için epey meraklanıyorum."

"Dün gece sen ve Ian'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyorum."

Ian bir adım öne çıkıp amcasıyla omuz omuza geldi. "Neden?"

Young ve ben sırtımızı hafifçe birbirimize dönmüştük, böylece pozisyonlarımız bizi olası bir pusudan koruyordu. Ancak ikimizin de gözü, iki kadınla bir grup adamın üzerindeydi. Parmaklarımla bacağımda ritim tuttum. "Siz benim sorumu cevaplayın, ben de sizinkini cevaplayayım. Adil bir değiş tokuş gibi görünüyor."

"Bütün gece buradaydık. Cybil ve Addie'ye sorabilirsin," diye homurdandı Ian.

Kadınlara baktım. "İkisi de burada mıydı? Bütün gece? Emin misiniz?"

İki kadın da tek kelime etmedi ama Addie'nin gözleri sanki cevap vermek istemiyormuş gibi başka tarafa kaydı.

“Adama cevap verin,” diye bağırdı Allen.

“Buradaydılar,” dedi Cybil.

Addie başını salladı. “Erkenden yattım ama kimsenin gittiğini görmedim.”

İlginç bir açıklamaydı. “Sıra dışı bir şey duydun mu?”

Addie’nin rengi atınca Allen kızıyla benim arama girdi. “Bu kadar yeter. Sorularınıza cevap verdik. Şimdi bize burada ne işiniz olduğunu anlatın.”

“Birisi dün gece Everly’nin ahırını ateşe verdi.”

Allen temkinli bir şekilde yüzünü ifadesizleştirdi ama Ian parmak eklemleri bembeyaz kesilmiş bir halde birkaç adım öne çıktı. “Orası *benim* toprağım. Yani benim ahırım. Eğer onu yakmış olsaydık, bunu yapmaya hakkımız olurdu.”

“Yani *yaktınız*?” Parmaklarım silahımın kabzasına uzanmak için kaşınıyordu ama elimi kıpırdamaması için zorladım.

“Yapmış *olsaydık* dedim. Ama anlaşılan, domuz okulunda size dilimizi öğretmiyorlar. Eğer orayı yakıp kül etseydim, onu eskisi kadar iyi bir fiyata satamazdım, öyle değil mi? Everly eninde sonunda orayı bana devredecek.”

Allen bir eliyle Ian’ın omzunu sıktı. “İstedğin şeyi sana verdik. Artık git buradan.”

Başımla verandadaki kadınlara selam verdim. “Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa, departmanımızın kapıları size her zaman açık.”

Allen sanki sözlerimin hedefine ulaşmasını engelleyebilecekmiş gibi tekrar görüş alanıma girdi. “Sizden bir şey istemelerine gerek yok. Biz onların ihtiyaçlarını karşılıyor ve koruyoruz. Onlar da bunu biliyor.”

Cybil’in öfkesi tüm yüzünü ele geçirmişti. Addie’nin gözleri ise iliklerine kadar işleyen bir kederle doluydu. Ellerimi gevşek kalmaya zorlasam da etrafımdaki her hareketi izliyordum. “Bu

teklif sadece onlar için değil. Hepiniz için geçerli. Yardıma ihtiyacınız olursa kapım her zaman açık.”

Arkada duran adamlardan biri dudak bükte. “Domuzların yardımına ihtiyacım yok. Ateşe atılmayı tercih ederim.”

“Seçim senin.” Başım la arabayı işaret ettiğimde, Young ile birlikte arabaya doğru ilerledik. Adamlara sırtımı dönmek, bilinçli verilmiş bir karardı. Pahalıya mal olabilirdi. Altı kişiden dördünün silahlı olduğunu saymışım. Yine de zayıflık gösteremezdim. Bunun yerine yerdeki gölgeleri izleyip en ufak bir hareket olup olmadığına baktım ama hiç hareket olmadı.

Motoru çalıştırıp yola çıktım. Asfalta çıkana kadar Young nefesini tuttu. “Bu...”

“Berbat mıydı?”

“Daha sert bir üslup kullanacaktım ama bu da iş görür.” Young omzunun üzerinden gözden kaybolan çiftliğe baktı. “Addie saflardan ayrılabilir. Bazen kasabadaki çiftlik pazarında tezgâh açıyor. Reçel falan satıyor. Nazik biri ve etrafındaki dünyaya ilgisini çekiyor, diğerleri gibi nefret dolu değil.”

Değişecek kişinin Addie olabileceğini biliyordum. Ancak bunu yaparsa, bu ona tam olarak neye mâl olurdu?

On Üçüncü Bölüm

Everly

KÖMÜRLEŞMİŞ BİR ODUN PARÇASINA TEKME ATTIM. Her şey sanki büyük bir şenlik ateşinin içinde yaşıyormuşum gibi kokuyordu, sanırım öyleydi de. Üstelik sadece ahır da değil, üç ağacın yıkılması gerekmişti. Neyse ki kulübeye bir şey olmamıştı ama keşke ana ev yıkılsaydı diye düşünüyordum. Hâlâ içeri girmeyi başaramamıştım. Bakışlarımı tekrar enkaza çevirdim. Bir çöp konteyneri istemem ve elektrikli testere almam gerekiyordu.

Tüm enkazı temizlememin ne kadar süreceğini düşünmek bile istemiyordum. Sadece geceleri ve hafta sonları çalışabildiğimi göz önüne alırsak eğer, muhtemelen en az bir ayımı alacaktı. Ve bu da beni programın oldukça gerisine atıyordu. Yepyeni bir ahır inşa etmenin maliyetini nasıl karşılayacağımı bilmemem de cabasıydı. Yuva oluşturmak istediğim bazı hayvanları barındırmak için de mutlaka bir ahıra ihtiyacım vardı.

Gözlerimin kenarı yaşlarla doldu. Bu durum beni daha da öfkeliendiriyordu. Ailem benden bu kadar nefret ettiği için

öfkeliydim. Bunu umursadığım için öfkeliydim. O kadar öfkeliydim ki içim içimi yiyordu.

Tüm olanları unutmak istemiştim ama bunu bile yapamıyordum. Biraz olsun huzur bulmak için büyüdüğüm topraklara geri dönmüştüm ve her şeyi yeniden yoluna koymaya çalışıyordum. Ama hiçbir yerde bulamıyordum.

Arkamdan biri alçak bir ısıklık çalınca o tarafa doğru döndüm. Elim her zamanki tabanca kılıfımın bulunduğu kemeriime uzandı. Dışarı çıkmadan önce silahımı bile almamıştım, işte aklım bu kadar allak bullak olmuştu. Ancak karşımda bulduğum kişi abim ya da Allen değildi, Shiloh'ydu.

Bakışları enkazın üzerinde gezindikten sonra yüzüme döndü. "Kahretsin. Ağlıyorsun. Be-benim gözyaşlarıyla aram pek iyi değildir."

Paniği benimkine uyum sağlarken kendimi tutamayıp güldüm. "Benim de gözyaşlarıyla aram iyi değildir, en azından kendiminkilerle."

Başını sallayarak ayaklarının üzerinde sallandı.

"Geldiğini duymadım."

Shiloh başıyla bir atın bağlı olduğu ağacı işaret etti. "Trick'le geldim. Uzun bir gezintiye ihtiyacım vardı."

Bu epey uzun bir gezintiydi. Buraya gelmesi saatler sürerdi. "Sanırım iş konusunda biraz beklemek zorunda kalacağız. Bir çöp konteyneri isteyip tüm bu enkazı temizlemem gerekiyor."

"Kimin yaptığını biliyor musun?"

"Yangın müfettişi ve abin hâlâ bir şey söylemedi, sanırım henüz çok erken."

"Sen biliyor musun?" Bakışları tüm gürültüyü ve dikkatle seçilmiş ifadeleri parçalayarak gözlerimi buldu.

Molozların arasından çıkıp bir kütüğün üzerine oturdum. "Muhtemelen abimdir. Eğer amcam yapmış olsaydı, benim

uyuduğum yeri yakmayı tercih ederdi. Ian daha çok tepki veren biri. Muhtemelen öfkelenmiştir ve sinirini yatıştırmak için bir şeyler yapmaya karar vermiştir.”

Shiloh çitlere yaslandı. “Seni öldürebilirdi.”

“Bu onun için bir artı olurdu.” Shiloh aramızdaki sessizliğin sürmesine izin verdiğinde düşünmeye başlamış ve bunun doğru olmadığına karar vermiştim. Ian da benim canımı yakmak isterdi. Özellikle de korkmamı. Eğer ölürsem bu zevki tadamazdı.

Normalden biraz daha güçlü çalışan bir motorun sesi havayı doldurdu. Ayağa kalkıp tepeye çıkan her kimse, onunla Shiloh’nun arasına girdim. Bir el omzuma dokunup garip bir şekilde okşadı. “Sadece babam geldi.”

Gabe’in kamyoneti, arkasından çekilen devasa bir çöp konteynerine benzeyen ekstra gürültünün sebebiyle birlikte ortaya çıktı. Burnum sızıyordu. “Onun burada ne işi var?”

“Yardıma ihtiyacın vardı. Biz de bu konuda iyiyiz.”

Bunu öyle basitçe söylemişti ki, kelimeler ağzından sanki dünyadaki en kolay şeymiş gibi dökülmüştü. Belki de Easton ailesi için öyleydi. Gabe kamyonu yanmış ahır kalıntılarından yanına çekip çöp konteynerini güzelce yerleştirdi. Julia kamyonetin kasasından el salladı ama yalnız değillerdi.

Hemen arkasından Hayes’in arazi aracı görüldü, onu bir başkası ve tanımadığım bir kamyonet takip etti. Shiloh’ya döndüm. “Neden?”

Omuz silkti. “Bize ihtiyacın var.”

Julia tekrar el sallayarak geldi ve sarılmak için bir kolunu ona doğru uzatınca Shiloh hızla kaçtı. “Nasılsın?”

“Ben, şey, iyiyim.”

“Aramadan öylece geldiğim için özür dilerim ama içimden bir ses, ararsak eğer bizi başından savacağını söylüyordu.”

Ağzımın kenarları yukarı doğru kıvrıldı. “Haklı olabilirsin.”

"Gabe bu kötü çocuğu bugün almayı başardı, öyleyse neden hızlı bir başlangıç yapmayalım ki?"

Saatime baktım. "Saat dördü geçti."

"Neyse ki güneş geç batıyor. Güneş batana kadar çalışırız sonra da herkes için getirdiğim sandviçleri yeriz. Çok gösterişli değil ama karnınızı doyurur."

Tekrar gözlerimi yakmaya başlayan yaşlar serbest kalmaya çalışıyordu. "Teşekkür ederim."

Shiloh'nun garip hareketinin aksine, rahatça omzumu okşadı. "Bu topluluk, en zor zamanlarda bir araya gelir."

Bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Ailem, Wolf Gap'teki herkese sanki onları yakalamak için gelmişler gibi şüpheyile bakmakla fazlasıyla meşguldü. Böyle bir tecrübeye hiç sahip olmamıştım. Duygular birbiriyle savaşıyor ve sel gibi akıyordu. Böyle bir şeyi daha önce hiç deneyimlemediğim için duyduğum öfke ve şu anda duyduğum minnettarlık... Hepsi yüksek dozda tuhaflıkla birleşmişti. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Julia beni yaklaşan kalabalığa doğru çevirdi. "Sadece 'teşekkür ederim' de ve karman çorman ekibimizin geri kalanıyla tanış."

İki gece önce gelen itfaiyeci Calder'ı tanımıştım. Bana utanış bir şekilde gülümseyen ve en fazla sekiz dokuz yaşlarında gibi duran küçük bir kızın elini tutuyordu. Başka bir kadın, sırtında diğerinin ikizi olduğunu tahmin ettiğim küçük bir kızla peşinden geliyordu.

Onların arkasında da Hayes vardı. Bakışlarımız buluştuğunda boğazım kurudu. Üniformasızdı, koyu renk bir kot pantolon ve sanki onun için özel dikilmiş gibi görünen bir tişört giyiyordu. Gözlerimi zorlukla ondan ayırıp ilk gruba geri döndüm.

"Merhaba," diye mırıldandım.

"Selam," diye karşılık verdi Calder. "Seni tekrar görmek güzel."

“Seni de.” Onun elini tutan küçük kıza baktım. Başını hafifçe eğdi. “Peki, bu kim?”

O cevap vermedi ama kadının sırtındaki küçük kız cevap verdi. “O Sage, ben de Birdie. Sen Everly’sin, değil mi? Babam burada hayvanlar için bir ev inşa edeceğini söyledi. Çok havalı.”

Yüzümde oluşan gülümseme nefes almak kadar doğal hissettiriyordu. Tamamen küçük çocukların heyecanı yüzünden olduğunu biliyordum. “Yapacağım. Bitirdiğimde ziyarete gelirmisin?”

“Herhalde yani.”

“Birdie...” diye uyardı Calder.

“Yani, evet. Kesinlikle geleceğim.”

Birdie kıkırdayarak sırtından inerken kadına elimi uzattım. “Ben Everly. Sen Calder’ın eşi olmalısın.”

Bir kahkaha attı. “Ah Tanrım, hayır. Birbirimizi öldürebiliriz. Ben Hadley, Hayes ve Shy’ın kız kardeşiyim.”

Yanaklarım kızardı. “Özür dilerim, ben sadece-”

Elini havada savurarak beni geçiştirdi. “Önemli değil. Birds ve Sage benim en iyi dostlarım. Nihayet seninle tanışmak çok güzel.”

“Seninle de.”

Hayes önümde durdu. “Merhaba, Ev.”

Ev. Daha önce kimse benim için böyle bir lakap kullanmamıştı. Fakat Hayes, sanki hayatı boyunca bana böyle seslenmiş gibi rahatlıkla söylemişti. O tek heceyi tekrar duymak isteyerek ağzına bakmaktan kendimi alamadım. “Merhaba.”

Söyleyecek başka bir şey bulamadım. Çok fazla insan vardı ve duygu yüklemesi yaşıyordum. Hadley bunu hissetmiş gibi kolunu benimkine doladı. “Hadi gel, bana partinin nereden başlayacağını göster.”

Onu öpebilirdim. Beni harekete geçirip yol gösterdi. Kısa süre sonra hepimiz enkazı çöp konteynerine yığmaya başlamıştık. Kızlar bile küçük parçaları el arabasına koyarak yardım ediyordu. Biz çalışırken aile dinamiklerinin devreye girdiğini görebiliyordum. Shiloh'nun herkesten uzakta çalışması. Hadley ve Julia'nın sayamayacağım kadar çok kez tartışması. Hayes'in ya da babasının, her türlü anlaşmazlıkta her seferinde arabulucu rolüne bürünmesi.

Kusursuz değildi ama şimdiye kadar sahip olduğumdan çok daha fazlasıydı. Kavga ederlerken bile hepsinin içinden sevgi ve ilgi taşıyordu.

Hadley çöp konteynerinin yanındaki merdivene tırmandı. "Hadi, şu tahtanın ucunu tutabilirim."

"Hads, in oradan. Bırak ben yapayım," dedi Calder çöp konteynerine doğru ilerlerken.

"Ben iyiyim, Memur Güvenlik. Babamın o parçayı bana vermesine yardım et yeter. Ben içine atarım."

"Düşebilirsin."

"Sen de düşebilirsin."

Calder şapkasını kafasından çıkardı. "Ben bu tür şeyler için eğitim aldım."

"Ben de on yıl jimnastik yaptım. Sanırım senden daha iyi dengede duruyorum."

Yerde bir gölgenin hareket ettiğini görünce başımı kaldırıp Hayes ile göz göze geldim. "Hep böyleler mi?"

Gözlerini devirdi. "Kedi köpek gibi kavga ediyorlar. Yani beni yanlış anlama, birbirleri için her şeyi yaparlar ama aynı odada bulundukları her an bir irade savaşı içindeler."

Calder, Hadley çöp konteynerinin kenarında *pirouette** hareketi yaparken, "Hadley," diye homurdandı.

* Tek ayak üzerinde ya da parmak ucunda dönme hareketi.

"Orada oyalanma. Kendine zarar verebilirsin," diye seslendi Julia.

Hadley'nin yüzü gerildi. "O halde ben aşağı ineyim." Merdivene geri dönmek yerine çöp konteynerinin ucuna doğru ilerledi.

"Ne yapı-?"

Hadley havaya sıçrayıp zarif bir ters takla atarken Calder'ın sözleri yarım kaldı. O döndükçe ciğerlerimdeki hava donup kaldı. Güm diye yere indi. Ama tam olarak düzgün bir iniş değildi ve poposunun üzerine hızla devrilirken gülmeye başladı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Calder telaşla koştu ama Hadley onu elinin tersiyle savuşturdu.

"Ben iyiyim. Yalnızca o iniş üzerinde çalışmam gerekiyor."

Birdie koşarak yanına gitti. "Ben de denemek istiyorum."

Calder, Hadley'ye Antarktika'daki buzları eritebilecek bir bakış attı. Fakat Hadley korkmadı. Ayağa kalkıp Birdie'nin elini tuttu. "Neden parende atarak başlamıyoruz?"

Kızıyla birlikte uzaklaşmasını izlerken Calder'ın bakışları, Hadley'nin sırtından ayrılmadı. Julia onun omzunu sıktı. "Özür dilerim. Onunla konuşacağım. Kızların önünde böyle şeyler yapmaması gerekiyor. Aslında hiçbir şey yapmaması lazım."

"Anne," diye uyardı Hayes. "Bırak onu."

Hadley, Birdie'yi biraz daha yıpranmış gibi görünen çimlerin üzerine götürürken onları izledim. Parende atmayı gösterdikten sonra Birdie'ye yardım etti.

Kızın havada süzülen tasasız ve neşeli kıkırdaması beni geçmişe götürdü.

"Ben daha uzun süre dengede durabilirim," dedi Addie, ellerinin üzerinde dururken saçları aşağı sarkıyordu.

"Hiç de bile. Ben dururum." Amuda kalktım fakat tökezleyerek yere düştüm.

Addie kıkırdarak yanıma yığıldı. "Sana söylemiştim."

"Tekrar deneyeceğim." Bu sefer kendimi daha sert ittim ama o kadar fazla güç kullandım ki çitlere doğru yuvarlandım. Yere çukılırken acıyla haykırdım.

Addie koşarak yanıma geldi. "Ne oldu? Nereni yaraladın?"

Kolumu tuttum. Acı, sıcak dalgalar halinde koluma yayılırken, gözlerim yaşlarla doldu. "Kolum."

Annem verandaya çıktı. "Ne oluyor kızlar?"

Normalde olduğundan daha yüksek sesle, "Evie kolunu incitti," diye seslendi Addie.

Annem merdivenlerden inip aceleyle araba yolunu geçti. "Ah, bebeğim. Bana neresi olduğunu göster."

Kolumu kaldırırken acıyla haykırdım.

"Sorun yok. Çok fazla hareket ettirmemeye çalış. Kalkmana yardım edeceğim, tamam mı?"

Gözyaşlarım yüzümden aşağıya doğru süzülürken başımı salladım.

Annem üçe kadar sayıp ayağa kalkmama yardım etti. Eve doğru yürürken gözyaşlarım daha hızlı ve daha şiddetli akmaya başlamıştı. Yukarı çıkarken basamaklar gıcırdadı ve annem hemen koşup kapıyı tuttu.

"Howard," diye seslendi içeri girerken.

"Mutfaktayım," diye karşılık verdi babam.

Biz içeri girerken babam arkasını döndü. "Bütün bu gözyaşları da neyin nesi?" Benim hizama gelmek için yere çöktü.

"B-ben kolumu sakatladım."

"Bir bakayım."

Kontrol etmesi için kolumu uzattım. Parmağı hafifçe bir stırtığın üzerinde gezindi ama eli yarayı hissetmek için koluma dolandığında, acı içinde inledim.

Parçalanmış Yıldızlar

Annem yanıma gelip başımı okşadı. "Sanırım onu acil servise götürmem gerekiyor."

Babam aniden ayağa kalkarken gözleri parlıyordu. "Doktora ihtiyacımız yok. Bunun için tıp eğitimi aldın."

"Ebelik eğitimi ve temel ilk yardım. Ne röntgen cihazım var ne de kırık bir kemiği nasıl düzeltereceğimi biliyorum."

"Doktor olmaz. Bunu konuşmuştuk, Carly. Onu burada tedavi et. Çözeltilerin var. Kolunu sar ve askıya al."

"Howard," dedi annem usulca. "İzin ver götü-"

"Olmaz dedim! Onların ilaçlarıyla zehirlenmesini mi istiyorsun? Belki de onu bizden tamamen koparmaya karar verirler. İstedğin bu mu?" Her kelime birbirinin üzerine eklendi, ta ki babam bağdırmaya başlayana kadar.

Addie geri geri giderken annem de beni kendine doğru çekti. "Tabii ki hayır. Onu burada tedavi edeceğim."

Babam sanki annem birdenbire düşmanı olmuş gibi bakıyordu. "Güzel."

"Hadi Evie. Seni iyileştirelim."

"Ev."

Annemin sesi, Hayes'in sesiyle karıştı. Kendime gelirken birkaç kez gözlerimi kırıştırdım. "Üzgünüm, ne dedin?"

Bana yaklaştı. "İyi misin?"

Hızlıca başımı salladım. "İyiyim. Sadece biraz su içmem gerekiyor."

Hayes'in meraklı ve çok fazla soru soran gözlerinden aceleyle uzaklaştım. Daima iyi bir saklanma yeri olan ve ana bina kadar çok anı barındırmayan o yere; ufak kulübeye doğru ilerledim.

Merdivenlerden koşarak çıkıp paravan kapıyı açtım. Arkamdan büyük bir gürültüyle kapandı. Küçük mutfığa geçerek bir bardak çıkardım. Buzdolabındaki sürahiye yönelirken bileğim

sızladı. Diğer pek çok yarayla birlikte o da hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti.

Sürahiyi dengelemek için diğer elimi kullanmak zorunda kaldım. Aslında o kadar ağır değildi ama kolumun titremesi için yeterliydi. Suyu doldururken gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırdı ve sonra sürahiyi aniden bıraktım. Gözyaşlarım daha hızlı akmaya başladı. Sanki hepsini, kemiklerime kazınmış her bir anıyı silebilecekmişim gibi bileğimi ve ön kolumu ovuşturdum. Ama yapamadım. Buraya geri dönmek belki de yaralarımı iyileştirmeyecekti. Belki de sadece eski yaraları yeniden açacaktı.

On Sekizinci Bölüm

Hayes

OLDUĞUM YERDE DONDUM, AYAKLARIM EŞİKTE ÖYLECE KALMIŞTI. Sırtım dışarıdaki dünyaya, aileme, yüzüm ise beni gitgide daha fazla çeken kadına dönüktü. Bir yabani at sürüsü üzerime doğru koşsa bile yerimden kıpırdayamazdım.

Ağlıyordu. Daha önce hiç bu kadar güzel ya da sessiz bir hiçkırık duymamıştım. Yine de bir o kadar içimi parçalıyordu. Kolunu göğsüne bastırırken vücudu tir tir titriyordu.

Orada çok fazla keder vardı. İnsanın iliklerine kadar işleyen bir keder. Bir de acı. Ayaklarımın bağını çözen de tam olarak oydu. Bunun ne kadar mantıklı olup olmadığını düşünmeden hareket ettim ve kapının arkamdan çarparak kapanmasına izin verdim.

Everly bu sesle ırkıldı. Kendini toparlamak için cesurca bir çaba sergileyerek doğruldu ve bileğini tutmayı bırakıp yüzünü sildi. Ancak o küçük mutfağın içinde boğuştuğu şey her neyse, kontrol edemeyeceği kadar fazlaydı.

Yanına ulaştığımda yeniden titremeye başlamıştı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Tek bir kelime etmek ya da olması gerektiği gibi anneme veya Hadley'ye haber vermek yerine Everly'yi kollarımın arasına aldım.

Bir an sersemlemiş gibi vücudu kaskatı kesildi ama beni itmek yerine göğsüme yaslandı, hıçkırıkları daha da şiddetlendi. Hıçkırıkların gücü onu parçalayıp bana sızdı ve her birinde, acısının biraz daha fazlası döküldü.

Bunu durdurmak için her şeyi yapardım. Çünkü bu kadın, bu hale gelmesine sebep olan şeyi hak etmiyordu. Böyle olduğuna güneşin her sabah doğudan doğduğunu bildiğim kadar emindim.

Tek kelime etmeden ona sıkı sıkı sarıldım. Uzun süredir içinde tuttuğu her ne varsa, bir kısmını serbest bırakmasına izin verdim. Eğer barajın yıkılması gerekiyorsa, taşan suyu ben tutabilirdim.

Hıçkırıkları yavaşça dindi ve titremesi hafıfladı. Topuz hâlindeki saçları çözöldüğünde elimi tellerin üzerinde gezdirdim, genelde biraz hırçın görünseler de her biri ipek gibiydi. "İyisin."

"Değilim. Benden hiç hoşlanmayan birinin üzerine sümüklerimi akıttım."

"Bunu konuşmuştuk. Senden hoşlanıyorum," diye homurdandım. Ondan *asırtı* derecede hoşlanıyordum.

"Gözyaşlarım seni şaşırttığı için bana bağırmaya başlama-
mana şaşırdım."

Kahkaha attım. "Böyle bir risk her zaman var."

Everly başını geriye doğru yatırdığında, gözlerinin şiştiğini ve yüzünün kızardığını gördüm. Buna rağmen hâlâ çok güzeldi. İçindeki saf gerçek inkâr edilemezdi: Sıkı sıkıya koruduğu savunmasızlığıyla örtüşen bir vahşilik.

Göğsümü okşadı. "Özür dilerim. Ben sadece-

"Özür dileme," dedim dişlerimi sıkarak.

Kollarımın arasında doğruldu. "Bana hırlama."

"Hırlamıyorum."

"Hırlıyorsun-"

Parmağımı dudaklarına götürdüm. Bu bir hataydı. Dolgun ve lanet olsun ki çok yumuşaktılar. Elimi hemen çektim.

Everly'nin dudakları açıldı, kapandı ve sonra tekrar açıldı. "Sen az önce, beni fiziksel olarak susturdun mu?"

"Üzgünüm. Sadece... özür dilemene gerek yok. Bazen bazı şeyleri içinden atman gerekir. Burada olmaktan memnunum."

Bir adım geri çekilip elimden kurtuldu. Kollarım iki yanıma düşerken parmaklarım seğirdi. Onu geri çekmek istiyordum. Everly botlarına baktı. "Teşekkür ederim."

"Bunu ne tetikledi?"

Gözlerini kaldırdı, o mavi bakışlar göğsümdeki duvarı delip geçiyordu. "Şey... hiçbir şey, ben..." Cümlesini yarım bırakıp başını iki yana salladı. "Sanırım tişörtlerinden birini mahvetmeme izin verdiğin için bu kadarını bilmeyi hak ediyorsun."

Tişörtüme baktım. Islak bir leke vardı ve pamuklu kumaşın, elleriyle sıkıdığı kısımları buruşmuştu. "Bu eski bir tişört. Ayrıca pek de mahvolmuş sayılmaz." Gözlerinin içine baktım. "Anlat bana."

Bu kibar bir istek olsa da aynı zamanda bir emirdi. İçimde bir şeyler dışarı çıkmak için çırpınıyordu. Bu kadını, böyle derinden yaralayan şeyin ne olduğunu bilmek istiyordum. İlk görüşmelerimizde yaptığım gibi düşüncesizce hareket etmek yerine, biraz daha dikkatli davranabilmek için yaralarını anlamak istiyordum.

Everly tezgâha yaslanıp parmaklarıyla lavabonun kenarını sıkıca kavradığında eklemeleri beyazladı. "Hadley ve Birdie'nin parende atması, bazı şeyleri hatırlattı."

“Parende mi?” Söyleyebildiğim tek şey buydu. Yani, parende olmak nasıl olur da odanın öbür ucundan hissedebileceğim bir acıya yol açabilirdi ki?

“Hem iyiyi hem de kötüyü. Addie ile kimin daha uzun süre dengede kalabileceğini görmek için amuda kalkma yarışmaları yapardık.”

Benim kız kardeşlerim de aynı şeyi yapardı. Kazanan kişi de günün geri kalanında övünme hakkına sahip olurdu. “Çocukken yakın mıydınız?”

“Birbirimizin en yakınıydık. Kuzenden çok kardeş gibiydik. Annesi, Addie küçükken onları terk etti, bu yüzden annem onunla çok ilgilendi.”

“Pekâlâ...” Kelimenin, daha fazlası için sessiz bir istek gibi havada asılı kalmasına izin verdim.

“Bir keresinde kendimi biraz kaptırıp çitlerden birine uçtum.”
“Ah.”

Everly’nin dudakları hafifçe kıvrıldı. “Pek hoş değildi.”

Çocukluğumda birden fazla aptalca hareket yapmıştım. Köprücük kemiklerimden birini ve bileğimi kırmış, en az üç kez de burkmuştum. Yıllar geçtikçe kaç dikiş atıldığını unutmuştum. “Bir yerini kırdın mı?”

Kolunu uzatıp ön kısmı boyunca uzanan görünmez bir çizgi çizdi. “Tam burası.”

“Ne kadar süre alçıda kaldı?”

Kelimeleri bulmaya çalışırken çenesi kasıldı. “Alçıya alınmadı.”

“Alçıya alınması gerekmiyor muydu?” Kırılan her kemiğin alçıya alınması gerektiğine oldukça emindim.

“Babam hastaneye gitmeme izin vermedi.”

Öylece donup kaldım. İlk kez benim önümde ondan bahsediyordu. Adını bile anmamıştı ama kanımın donması için

bu kadarı yetmişti. “Neden?” Kelimeleri ağzımdan güçlükle çıkarabildim.

Sanki parçalanmış kemiği görebiliyormuş gibi koluna baktı. “Doktorlara güvenmezdi. Modern tıbbın zehirli olduğunu, sana ihtiyacın olmayan şeyler verdiklerini düşünürdü. Bazen bunun hükümetin insanları kontrol etme yöntemlerinden biri olduğunu iddia ederdi.”

“Annen seni götürdü mü?”

Everly’nin çenesi yukarı kalktı, gözleri kasvet doluydu. “Hayır. Ona karşı gelemezdi. Bu şekilde değil.”

“Siktir etsene.” Mutfakta bir ileri bir geri volta atmaya başladım, hareket etmem gerekiyordu yoksa patlayacaktım. “Seni ve abini de alıp gitmeliydi. Nasıl bir insan kalıp da çocuklarına bunu yaşatır?”

“Güçsüz bir insan.”

Durdum ve yavaşça Everly’ye döndüm.

“Güçsüzdü. Hata yapabilirdi. İnsandı. Tüm cesaretini, ailesinin isteklerine karşı gelerek babamla evlenmek için kullanmıştı. Düşündüğü gibi olmayınca, gidecek hiçbir yeri de kalmamıştı. Sığınacak kimsesi yoktu. Onunla on dokuz yaşındayken tanışmış. Lise diplomasını bile yeni almıştı. Ian’ı doğurduğunda daha yirmi bir yaşındaydı ve kendisi bile hâlâ bebektir.”

“Calder ikizler doğduğunda ondan sadece birkaç yaş büyümüş ve o, kızları için her şeyi yapardı. Annen adına nasıl böyle bir mazeret bulabilirsin?”

Everly elini lavabonun üzerinden çekti. “Mazeret bulmuyorum. Ona hâlâ kızgıyım. Kızgın olmadığımı mı sanıyorsun? Bunun gibi yüzlerce anıyla yaşıyorum. Yine de onu anlamaya çalışıyorum. Aksi takdirde, tüm bu öfke beni diri diri yiyip bitirecek.”

“Bu yüzden buradasın.” Birdenbire her şey anlam kazanmıştı.

“Bununla barışmanın bir yolunu bulmam gerek. Annemle. Ailemin geri kalanıyla. Bu yerle. Bu topraklar nesillerdir onun ailesine aitti. Büyükannesi, vasiyetinde burayı anneme bırakmış. Burada uzun zaman boyunca iyi şeyler olmuş. Ve bunu tekrar başarmak için bir şansım var.”

İçindeki arzunun onu pençelediğini hissedebiliyordum. “Omuzlarına çok ağır bir yük yüklemiştin.”

Everly başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Hiçbir yere uyum sağlayamadım. Ama bu dağlar? Beni her zaman kabul etti, bana dayanak oldular. Başka hiçbir şeyim kalmadığında mihenk taşım oldular.”

Bakışları benden uzaklaşarak pencereye ve dışarıdaki uçsuz bucaksız manzaraya doğru kaydı. “Belki onların içinde kendi yerimi bulabilirim diye düşündüm. Başkaları ve kendim için bu acıların bazılarını iyileştirebilirim. Tek bildiğim, denemek zorunda olduğum.”

Fazlunin Bölümü

Everly

GÜNEŞ IŞIĞINA ÇIKTIĞIMDA ÇAM KOKULU HAVAYI İÇİME ÇEKTİM, VETERİNER KLİNİĞİNİN KAPISI ARKAMDAN GICIRTIYLA KAPANDI. Belki ışınlar vücuduma biraz enerji verir umuduyla gözlerimi kapatıp yüzümü güneşe doğru çevirdim.

Tükenmiştim; hem fiziksel hem de duygusal olarak. Dün olanlar her damlayı tüketmişti. Çünkü Hayes ile duygusal bir rahatlama yaşadıktan sonra ahır işlerine geri dönmek zorunda kalmıştık. Benim için bir mazeret uydurmayı, kendimi iyi hissetmediğimi söylemeyi önermişti ve bu aslında doğrudu. Yine de ailesinin, benim pisliğimi tek başına temizlemesine izin veremezdim.

Bu yüzden geri dönmüştüm. Bazı endişeli gözler ve Hayes'in sert bakışlarına maruz kalsam da başımı eğip molozları taşımaya koyulmuştum. Fiziksel güç harcamak yardımcı olmuştu ama bugün, bedenim o çalışmanın bedelini bana ödetiyordu. Kendimi kulübedeki küçük küvete sığdırmaya çalışacaktım. Ya da belki kaplıcaya giderdim. Her iki durumda da banyo yapmaya ihtiyacım vardı.

Patikadan kaldırıma doğru yürürken bir anda durdum. Addie ile Ben yan yana yürüyordu. Kalbim sıkıştı. İkisini, çocukluğumun büyük bir kısmını birlikte geçirdiğim arkadaşlarımı bir arada görmek beni oldukça sarsmıştı. Hayatlarına kaldıkları yerden devam etmişlerdi. Arkadaş olarak kalmışlar ve beni arkalarında bırakmışlardı. Yoksa ben mi önden gitmiştim? Artık emin olamıyordum.

Ben gülümsedi. "Selam, Evie."

"Merhaba." Sesim kısık çıkmıştı. "Nasılsınız çocuklar?"

Addie cevap vermeden önce etrafına bakındı. "İyiiz."

"Evinde olanları duydum. Sen iyi misin?" diye sordu Ben.

"İyiim. Sadece temizlikle uğraşıyorum."

"İhtiyacın olursa bu akşam gelip yardım edebilirim."

Tanrım, çocukken hep hayranlık duyduğum o nezaketi hâlâ koruyordu. "Teşekkür ederim ama dün birkaç kişi yardım etti ve büyük kısmını hallettik."

Ben'in bakışları belli belirsiz sertleşti. "Kimler? Orada yalnız yaşadığını kimlere söylediğin konusunda dikkatli olmalısın."

Dudaklarım seğirdi. Ben, her zaman aşırı korumacı olmuştu. "Şerif ve ailesi, yani sanırım güvendeyim."

Pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Tamam. Sadece dikkatli ol, gerekirse gelip çiftlikte ailemle ve benimle kalabileceğini biliyorsun."

"Teşekkürler ama böyle iyiim."

Addie'ye dönüp dirseğini sıktı. "Neden Evie ile arayı kapatmıyorsunuz? Ben reçelleri fırına götürüp markete gideceğim."

"Peki ya-"

Ben sözünü kesti. "Allen bugün sığırları güdecek. O ve çocuklar kasabaya inmez."

Ben'e minnettar bir ifadeyle baktıktan sonra Addie'ye döndüm. "Sana bir öğle yemeği ısmarlayayım. Hiç Spoons'a gittin mi?"

Başını iki yana salladı. "Güzel olur."

"Bir saat sonra burada buluşalım mı?" diye sordu Ben.

Omzumdaki çantamı düzelttim. "Harika olur. Sana sandviç falan getirmemi ister misin?"

Dudakları kıvrıldı. "Hâlâ beni beslemeye mi çalışıyorsun?"

"Bazı şeyler asla değişmez."

"Bağlı kaldığın şeyler olması güzel. Ama ben çoktan yemek yedim."

Ben'in sözleri midemde bir şeylerin düğümlenmesine neden oldu. Kendisinden beş kat büyük birinin iştahına sahip olduğu için, ona kaç kez gizlice kurabiye ya da fazladan sandviç vermiş-tim? Şimdi ise hem kardeş hem de bir yabancı gibi tuhaf bir karışımından ibaretti. "Pekâlâ. Sana bir kurabiye getireyim o halde."

"Buna asla hayır demem." El sallayarak uzaklaştı.

Addie ve ben hiç hareket etmeden bir süre sessiz kaldık. Önce o konuşmaya başladı. "Sana her zaman yarı yarıya âşıktı."

Kıs kıs güldüm. "Daha çok ona gizlice verdiğim yiyeceklerle âşıktı."

"Seni özledi. Ben de öyle."

"Sana yazmaya çalıştım, Addie."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Cevap yazma riskini göze alamazdım. Babam sana çok kızgındı."

Bunu ben de biliyordum. Artık aramızda, kapatabileceğimizden emin olmadığım bir uçurum vardı. Yine de denemek zorundaydım. "Hadi gidip yemek yiyelim."

Sokaktan aşağı yürümeye başladım ve Addie bir saniye sonra beni takip etmeye başladı. Yanımda yürümesi, eski zamanların garip bir versiyonu gibiydi. Kalsaydım nasıl olurdu diye

düşünmeden edemiyordum. Aklımda bir sürü görüntü uçuştı. Addie'yi ya da Ben'i kaybetmemiş olurdum. Aynı samimiyeti sürdürebilirdik. Öte yandan, yavaş yavaş yok olacağıma dair en ufak bir şüphem bile yoktu.

Dünyada en çok sevdiğim insana şöyle bir baktım. Aynı şey, Addie'ye de olmuştu. Bir zamanlar ıslıl ıslıl parlayan gözleri donuklaşmıştı ve sokakta bir saldırı belirtisi arıyordu. Boğazımdaki yanma hissini bastırmak için yutkundum.

Buradan giderken herkes yerine kendimi seçmiştim. Addie'yi düşünmediğimden değildi, o her zaman aklımdaydı. Yine de ona yardım etmek için kalmak yerine kendimi seçmiştim. Bu ne doğru ne de yanlıştı. Sadece hayatta kalmak içindi. Yine de düşünmek bile beni yiyip bitiriyordu.

Sonsuz sayıda, büyük ve küçük seçimler. Hepsini birlikte bir hayat oluşturmuştu. Addie ve beni birbirimize yabancılaştıran bir hayat.

Küçük kafenin kapısını açıp Addie'ye içeri girmesini işaret ettim. Jill tezgâhın arkasından başını kaldırdı. "Sanırım yeni bir müdavimimiz var. Buna bayıldım."

"Buradan uzak durmakta zorlanıyorum."

"Sana küçük bir sır vereceğim. Başından beri planımız buydu."

Kıkırdadım. "Jill, bu kuzenim Addie."

"Memnun oldum, Addie."

Addie, "Ben de," diye usulca cevap verdi.

Jill iki menü getirdi. "Ne dersiniz, dışarıda güneşin altında mı yoksa içeride klimanın altında mı?"

Soru sorarcasına Addie'ye baktım.

"İçeride oturalım."

Tahmin etmem gerekirdi. İçeride olmak, birinin onu benimle görmemesi demekti ve eğer Allen ile konuşursa, yanlışlıkla

bunu ağzından kaçırma ihtimalini de ortadan kaldırıyor. Allen'in sohbet edecek türden arkadaşı pek yoktu. Ama tedbirli davranmakta fayda vardı.

Jill bizi duvar kenarındaki bir masaya götürdü. "Burası nasıl?"

Sandalyelerden birine otururken, "Mükemmel," dedim. "Teşekkürler."

"Sipariş vermeye hazır olduğunuzda bana işaret edin."

Jill tezgâhın arkasında kaybolduğunda, Addie ve ben yine yalnız kalmıştık. Addie dikkatle menüyü inceliyordu. "Burada ne yemeyi seviyorsun?"

"Yumurta salatası favorimdir ama daha hafif bir şeyler istersen çorbaları da güzel."

"Yumurta salatası kulağa hoş geliyor." Sanki dünyadaki tüm cevaplar ondaymış gibi gözlerini menünün sayfalarına dikmişti.

"Nasılsın Addie?"

Bu hem en basit hem de karmaşık bir soruydu. Fakat bilmek istediğim her şeyi kapsıyordu.

Menüyü dikkatlice masaya bırakıp başını kaldırdı. "İyiyim."

Onunla ilgili hiçbir şey iyi değildi. Çok zayıftı. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Tırnakları yenmekten kısacık kalmıştı.

"Lütfen, bana yalan söyleme."

Donuk gözlerinde bir şimşek çaktı. "Gerçeği öğrenme hakkını sana kim veriyor? Yani, benim gerçeğimi. Sen çekip gittin."

Tanrım, bana yöneltilmiş bir öfkeden kaynaklansa bile o gözlerde biraz hayat görmek güzeldi. Yine de kelimeler amaçlandığı gibi içimi yakıyordu. "Gitmek zorundaydım. Gitmem gerektiğini biliyorsun. Ama seni terk etmek zorunda kaldığım için çok üzgünüm."

Gözleri yaşlarla dolunca onları hemen sildi. "Sensiz çok yalnız kaldım."

Bunu ancak hayal edebilirdim. Babamın başına gelenlerden sonra Allen, Addie'nin dizginlerini daha da sıkıştırdı. Dünyadan kopmuş gibiydi. "Yine de Ben yanıdaydı, değil mi?"

"Elinden geldiğince sık uğramaya çalışıyor. Ama karısı vardı ve..." Sözleri yarım kaldı.

Ben'in karısı hakkında Ian'ın söylediklerini az daha unutuyordum. "Ne oldu?"

Addie peçetenin üzerindeki gümüş çatal bıçak takımını düzeltti. "Tam olarak bilmiyorum. Çok fazla kanama vardı ve kimse durduramadı. Ben onu hastaneye götürdüğünde, karısı ve bebek için artık çok geçti."

Sahne gözümün önünde canlanırken göğsüm daraldı. "Onu hastaneye mi götürdü?"

"Götürmesini istemediler ama Ben yine de götürdü." Yüz hatlarında karanlık bir ifade belirdi. "Babam doktorları suçluyor."

Tabii ki suçlayacaktı. Allen ve babam, komplolarıyla birbirlerini kışkırtırlardı. Amcam, babamın işi çok ileri götürdüğünü biliyordu ama umurunda değildi. Hiçbirinin umurunda olmamıştı.

"Peki şimdi nasıl?" Kulübeye ilk geldiğinde, Ben'i kendimden uzaklaştırmanın suçluluğu içimi kemiriyordu. Ailesine ve Allen'a karşı koymayı oldukça ağır bir bedel ödeyerek öğrenmişti.

Addie çatal bıçak takımını bir kez daha düzeltti. "Sanırım biraz daha iyi. Yine de onu daha önce hastaneye götürmediği için kendini suçluyor."

Böyle bir yük, bir adamı boğabilirdi. "Bu yükün bir kısmını atmanın bir yolunu bulması lazım."

"Sen buldun mu?"

Suyuma uzanıp bir yudum aldıktan sonra masaya bıraktım. “Çabalıyorum. Burada olmamın nedenlerinden biri de bu. Sonunda her şeyle barışmak, denemek ve geride bırakmak için.”

“Eastonlar ile mi görüşüyorsun?”

“Onlar... inanılmazlar. Bizim yetiştirme tarzımızdan çok farklılar. Birbirlerine yardım edip destek oluşları bizden farklı.”

Addie'nin bakışları pencereden dışarı kaydı. “Sen ve ben, birbirimize yardım edip destek olurduk.”

Uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. Addie irkilse de elini bırakmadım. “Olurduk. Ve tekrar böyle olsun istiyorum. Geri dönmemin nedenlerinden biri de sensin. Lanet olsun, seni çok özledim.”

“Küfür kavanozuna bir çakıl taşı.”

Sözleri kahkahalara boğulmama neden oldu. Ian küfürlü konuşmayı öğrendiğinde ve bu bana da bulaştığında, annem şok olmuştu. İlk kez *bok* dediğimde bir bardak limonatayı yere düşürüp paramparça etmişti ve hemen bir küfür kavanozu yapmıştı. Her hatamızda dışarıdan bir parça çakıl ya da küçük bir taş alıp kavanoza atmamız ve fazladan bir ev işi yapmamız gerekiyordu. Kavanoz ağzına kadar dolduğunda Ian ve ben, ikimizin de yapmak istemediği devasa bir iş yapmak zorunda kalıyorduk. Benim de sürekli gidip bir çakıl taşı bulmam gerekiyordu.

“Kavanoz maalesef hiçbir zaman işe yaramadı.”

Addie'nin dudakları kıvrıldı. “Belli oluyor.” Bir süre sessiz kaldı. “Veterinerde mi çalışıyorsun?”

Ses tonundaki merak, amcama olan kızgınlığımı daha da artırdı ama sesimi sakın tuttum. “Evet. Önce üniversiteye gittim fakat hemen ardından hızlandırılmış veteriner teknisyenliği programına katıldım.”

“Hep hayvanlarla birlikte çalışmak isterdin. Artık bunu yapıyorsun.”

“Yine de barınağı inşa edeceğim. Bunu da annemin arazisinde yapacağım. Sen de yardım edebilirsin, Addie. Gel benimle yaşa. Bunları birlikte yapabiliriz.”

Gözleri kocaman oldu. “B-ben yapamam. Bunu biliyorsun, Evie.”

“Yirmi dört yaşındasın, Addie. Orayı terk edebilirsin. Seni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yok.”

“O kadar basit değil. Elimde hiçbir şey yok. Kimsem yok.”

“*Ben* varım.”

Addie’nin yüzü bir duygu savaşıyla doldu. “Tekrar gitmeyeceğinden kim emin olabilir ki? Tıpkı diğer herkes gibi.” Sendeleyerek ayağa kalktı. “Bu kötü bir fikirdi. Gitmem gerek.”

“Addie, bekle-”

“Umarım aradığını bulursun.”

Yirminci Bölüm

Hayes

AYAKLARIM TOPRAĞA GEREĞİNDEN FAZLA SERT
ÇARPIYORDU AMA İLİKLERİME KADAR İŞLEYEN
BU SARSINTIYI MEMNUNİYETLE KABUL EDİYOR-
DUM. Ciğerlerimdeki yanma hissiyle birlikte bu küçük acı,
beni rahatlatmıştı. Gelmiş geçmiş en uzun haftadan sonra buna
ihtiyacım vardı.

Everly'nin evinde ailemle birlikte geçirdiğim akşamlar ve
hem Cammie'nin dosyası hem de yangın için harcadığım sa-
atler arasında, bu çıkış noktasına ihtiyacım vardı. İlerleme kay-
dettiğimi gördüğüm tek şey, ahırın temizlenmesiydi. Molozlar
gitmiş, zemin düzleştirilmiş ve Ev'in inşa etmek istediği bina
için hazır hale getirilmişti.

Cammie'nin dosyasında çıkmaza girmiştik. Kimse elimizde-
ki tarife uyan bir adam görmemişti. Büyük bir parçam yoldan
geçen biri olmasını umut ediyordu, bunu inkâr edemezdim.
Böylece bunun gibi başka ihbarlarla uğraşmak zorunda kalma-
mayı ümit ediyordum.

Everly'nin yangınında da aynı yol ayrımındaydık. Fakat bu sefer, kimin yaptığına dair gerçek bir tahminim vardı. Ev'e, daha fazla güvenlik önlemi alabilmek için araba yoluna birkaç kamera yerleştirip yerleştiremeyeceğimi sormuştum. İstemeye istemeye kabul ettiğinde, bu haberin etrafta duyulmasını sağla-mıştım. Aslında pek bir işe yaramayacaklardı çünkü çok geniş bir araziye sahipti.

Yine de ortalığı karıştırmak isteyen birinin durup bir kez daha düşünmesine sebep olacağını umuyordum.

Koda ikimizin de ezbere bildiği patikadan hızla koşarken kıkırdamamı bastıramadım. Yüzünde saf bir sevinç vardı. Görünüşe göre ikimiz de koşmaya ihtiyaç duyuyorduk.

Ben patikada kalırken, o ağaçların arasına daldı. İş sonrası koşuya elverişli bu yaz akşamları, mevsimin en sevdiğim yerlerinden biriydi. Bir de gölde geçirdiğim zamanlar vardı. Ama bu yıl çok az yapabilmişim.

Bir uluma sesi havayı parçaladığında, az kalsın takılıp düşüyordum. Bir hayvanın diğerine seslenişi gibi değildi. Bu acı dolu bir ulumaydı ve benim köpeğimden geliyordu.

Patikadan sese doğru koştum. "Koda! Neredesin?"

Acı dolu bir çığlık daha attığında daha hızlı koşmaya başladım. Başka bir hayvanın sesini duymadığım için kötü bir şey olmadığını umuyordum. Tekrar adını söylediğimde bir inleme sesi duydum.

Onu iki buklüm gördüğümde göğsüm sıkıştı. "Koda. Ne oldu oğlum?"

Bana doğru hamle yapmaya çalışırken birden haykırdı. Dizlerimin üzerine çöktüm. "Kıkırdama. İyisin."

Donup kaldım. İyi olmadığı kesindi. Köpeğimin arka bacağı, bir tuzağın dişleri arasına sıkışıp kalmıştı. Bacağından akan kana bakarken bir dizi küfür savurdum.

Koda inleyerek vücudunu bacağıma bastırdı. Ellerimi kürkünün içine sokup kulaklarının arkasını kaşıyarak onu sakinleştirmeye çalıştım. “Seni buradan kurtaracağız. Ama önce biraz canın yanacak. Benimle kalabilecek misin?”

Koda yüzümü yaladı. “Tamam. Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Koda’yı sarsmadan tuzağı incelemek için elimden geleni yaptım. Bunu yaparken damarlarımda öfke dolaşıyordu. Bu tarz tuzakların hiçbiri insancıl değildi ama böyleleri en kötüsüydü. Uygulanan güç, Koda’nın bacağının kırılmasına sebep olduysa hiç şaşırmazdım.

“Başlıyoruz, dostum.” Seri bir hareketle tuzağın yanlarındaki kollara bastım. Koda acı içinde ulusa da bacağını oradan kurtardı. Serbest kaldığında elimi çektim ve kapanın dişleri gü-rültüyle kapandı.

Köpeğim inlerken kollarımı ona doladım. “Tamam oldu. Seni tuttum.” Ellerimi yavaşça vücudundan bacağına doğru götürdüm ama Koda yarasına yaklaşmama izin vermedi. “Tamam. Dokunmayacağım.”

Ayağa kalktım. “Ayağa kalkabilecek misin?” Koda beni takip etmeye çalışsa da bağırarak bacağını yerden kaldırdı.

Elimi başımın üstünde gezdirip seçeneklerimi tarttım. Telefonumu çıkarıp havaya kaldırdım. Tek çubuk. Bugün izinli olduğumu bildiğim için ilk önce Hadley’yi aradım. Arama başarısız oldu.

“Yaratıcı olmamız gerekecek, dostum.”

Koda kederli gözlerle bana baktı.

“Biliyorum. Bunu her kim yaptıysa bulacağım.” Bu sözü verdikten sonra telefonuma patikanın neresinde olduğumuzu işaretledim, böylece araştırmak için geri gelebilecektim. Sonra

telefonu cebime geri attım. "Umarım Hads ve Shy sana fazladan ödül maması vermemişlerdir."

Koda'yı kollarıma alırken inledim. "Kesinlikle vermişler." Patika başına kadar, sekiz kilometrelik uzun bir yol olacaktı.

"Her şey yolunda, dostum. Geldik." Veterinerin önündeki park yerlerinden birinde durdum. Arka koltuktaki Koda inledi.

Veterinere gelirken yol boyunca sinirlenmek ve endişelenmek arasında gidip gelmiştim. Neyse ki adrenalin, yürüyüşün büyük bir kısmında patikanın başındaki arabama kadar bana güç vermişti. Ama arabayı sürmeye başlar başlamaz bu duygularım eriyip gitmiş, yerini öfke ve korku almıştı.

Kapımı iterek açıp aşağıya atladım ve Koda'yı alabilmek için arka koltuğa doğru yöneldim. Kollarım ağırlığının altında hafifçe titriyordu. "Şimdiden söylüyorum, iyileştikten sonra diyet gireceksin."

Koda'nın çıkardığı tek ses, acı dolu bir iniltiydi. Yürüyüş yolunda aceleyle ilerledim ve tam ön verandaya varmışım ki kapı açıldı. Everly'nin gözleri bizi görünce kocaman açıldı. "Ne oldu?"

"Bear Creek patikasında bir av tuzağı vardı."

Masmavi bir ateşin en keskin alevleri, iri gözlerini sardı. "O tuzakları kullanan herkes onlardan birine sıkışmayı hak ediyor. İçeri gelin. Ben de tam kapatıyordum. Miles gitti ama geri döneneğine eminim."

Saatın beşi çoktan geçtiği aklıma bile gelmemişti. Aklımda sadece olabildiğince çabuk buraya gelmek vardı. Everly bizi muayene odasına götürdüğünde, Koda'yı dikkatlice masaya yatırdım. Bir eliyle onun yüzünü okşarken diğer eliyle ceptelefonunu çıkardı.

"Merhaba Miles. Hayes Easton, Koda ile birlikte geldi." Elini nazikçe ama etkili bir şekilde Koda'nın karnından yaralı

bacağına doğru götürdü. Bacağına hafifçe dokunduğu anda Koda inlemeye başladı. "Bacağı bir tuzağa sıkışmış ve kırılmış olabileceğinden endişeleniyorum."

Miles'in söylediklerini dinleyip kısa ve öz cevaplar verirken birkaç onay sesi çıkardı. Bir ara çantasından stetoskopunu çıkarıp Koda'nın kalbini dinledi. "Gayet iyi ve güçlü."

Bu sözcükler beni o kadar rahatlatmış ki, kendimi az daha boş sandalyelerden birine atacaktım. Everly stetoskopu boynuna doladıktan sonra Koda'nın yan tarafına yatıştırıcı hareketlerle dokunmaya devam etti. "Sorun değil. Bunu hemen yapabiliyim. Geldiğinde görüşürüz."

Ekrandaki kapatma tuşuna basıp telefonunu çantasına attı. "En kısa sürede burada olacak. Doğum zamanı gelen bir atı kontrol etmek için Callahanlara gitti, bu yüzden geri dönmesi biraz zaman alacak. Ben de Koda'yı biraz daha rahat ettirebilmek için ağrı kesici vereceğim. Senin için sorun olur mu?"

"Elbette. Yardımcı olabilecek her şeyi yapabilirsin."

"Hemen döneceğim." Koşarak arka tarafa geçti.

Koda'nın başına geçip yüzünü okşadım. "İyi olacaksın."

Arka kapı kayarak açıldı ve Everly elinde bir şırıngayla göründü.

"Eğer başında durmak istersen, bu harika olur. Çoğu köpek iğnelerden pek hoşlanmaz ama iğneleri olabildiğince acısız yapmakta oldukça iyiyimdir. Genelde zor vakaları bana verirler."

"Olur." Koda'nın yüzünü okşadım. "Ev'e ne kadar güçlü biri olduğunu göster, anlaştık mı?"

Everly yaklaşip iğneyi Koda'nın ensesine yakın bir yere yerleştirirken, vücudunun sıcaklığı içime işledi. Bir eliyle deriyi sırkarken diğer eliyle şırıngayı ustalıkla kullandı. Koda kılını dahi kıpırdatmamıştı.

"Hissettiğini bile sanmıyorum."

Koda'nın canının yanma ihtimalini, karnını okşayarak yatıştırdı. "Umalım da bu ona kendini daha iyi hissettirsin. Birkaç dakika içinde etkisini gösterir."

Koda'nın kulaklarının arkasındaki en sevdiği yeri kaşıdım, gözleri kapanıp derin derin nefes almaya başlayana kadar ritmik hareketlerle devam ettim. Elimi yavaşça çekip bir adım geri çekildim. "Sanırım uyudu."

Everly köpeğime nazıkçe gülümsedi, bu gülümsemenin bana yönelik olmasını dilerdim. "Çok zor bir gün geçirmiş. Şu anda onun için en iyisi uyumak."

Uzanıp elini tuttum ve sıktıktan sonra geri çekmesine fırsat vermeden bıraktım. "Teşekkür ederim."

"Bu benim işim."

"Biliyorum. Ama yine de minnettarım."

Bir çekmeceye doğru gidip içindekileri inceledi ve lüzumsuz bazı düzenlemeler yaptı.

"İnsanların sana teşekkür etmesinden hoşlanmıyor musun?"

Yanakları pembeleşti. "Teşekküre ihtiyacım yok. Yaptığım işi seviyorum."

"Ve bu işte iyisin. Hayvanlarla aran çok iyi. Sana sahip oldukları için şanslılar."

Yüzündeki pembelik yoğunlaştı. "Teşekkürler."

Kıkırdadım. "Artık seni rahat bırakacağım, söz."

"Tuzağın yerini Orman Hizmetleri'ne bildirdin mi?"

Neşem bir anda uçup gitti. "Henüz değil. Giderken oradan bir tanıdığımı arayacağım. Umarım davaya dahil olmama izin verir. O tuzakları kuran her kimse, tutuklandığında orada olmak istiyorum."

"Her kimse bacağına bir tuzağın içine sokmak isterdim."

"Bu konuda aynı fikirdeyiz. Kanlı intikamları sever misin?"

Başını kaldırıp bakışlarıma karşılık verdi. “İnsan bazen yalnızca şiddetten anlar. Asla ilk hamleyi ben yapmam ama karşılık vermekten de çekinmem.”

Omurgamdan bir ürperti geçti. Everly sanki bu tür bir şiddeti bizzat yaşamış gibi konuşuyordu. “Kendini her zaman, ne şekilde olursa olsun savunman gerek.”

Arkasını döndü. “Ben savunurum. Ancak herkes bunu yapabilecek becerilere sahip değil.”

Sesindeki hüznün içimde bir şeyleri paramparça etti. Tahmin yürüttüm. “Addie mi?”

Everly arkasını dönmedi ama omuzlarındaki gerginlik, bana tam on ikiden vurduğumu söylüyordu.

“Elimden gelirse ona yardım etmek isterim.”

Bir süre sonra döndü. “Sen gerçekten de küçük bir yardımseversin, öyle değil mi?”

Dudaklarımın köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Bu biraz hakaret gibi hissettirdi...”

Kıs kıs güldü. “İyi tamam, büyük yardımsever.”

“Böyle daha iyi.” Onu bir an için dikkatle inceledim; bakışlarım yüzünde geziniyor, bu kadın hakkında bulabileceğim herhangi bir ipucu arıyordu. “Birinin hayatını daha iyi hale getirebileceksem, denemek isterim.”

Everly tezgâha yaslandı. “O konuda şansımızı mahvetmiş olabilirim.”

“Nasıl?”

“Onu zorladım. Addie’yi benimle yaşaması için ikna etmeye çalıştım. Fakat böyle bir şey için henüz çok erkendi. Bana güvenmiyor ve bunun için de geçerli bir nedeni var.”

“Neden peki?” Everly’nin kuzenine herhangi bir şekilde ihanet etmiş olabileceğini aklım almıyordu.

“Onu terk ettim.”

CATHERINE COWLES

Everly'nin sözlerindeki keder ve hüznü, göğsümü pençeledi. "Başka seçeneğin yoktu." Howard hapse girdikten sonra, Kemper ailesinde neler yaşandığına dair bir fikrim yoktu ama iyi şeyler olmadığını biliyordum. Ayrıca, Ev'in kuzenini öylesine terk etmeyeceğini de biliyordum.

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Ayrıntıları bilmiyor olabilirim ama kimseyi sebepsiz yere terk etmeyeceğini biliyorum. Ve belki bir gün, nedenlerini söyleyecek kadar bana güvenirsin."

Yirmi Birinci Bölüm

Everly

“BU GECE BURADA KALMANDA BİR SAKINCA OLMADIĞINA EMİN MİSİN?” diye sordu Miles, stetoskopunu sağlık çantasına koyarken.

“Fazlasıyla.” Miles’in aksine, evde beni bekleyen bir karım veya kızlarım yoktu. “Koda ve ben yakın arkadaşız. Onunla kalmak istiyorum.”

“Sana çok düşkün gibi görünüyor. Yanında olman onu rahatlatacaktır.”

Kulübesinde kıvrılmış yatan Alman kurduna baktım. Horluyordu, yeni alçısı takılmıştı. Kırığın ameliyat gerektirmemesi konusunda şanslıydık ama Miles yine de önlem olarak onu bir gece gözetim altında tutmak istiyordu. Serumunu değiştirmem, gece boyunca ve sabah ilk iş olarak ona bir doz daha ağır kesici vermem gerekecekti. İyi bir gece uykusu ve ağır ilaçlarla sabah kendini daha iyi hissedeceğini umuyordum.

“Kimse kendini kötü hissederken yalnız kalmak istemez. Alarmımı sonraki iki doz için kurdum, sanırım her şey tamam.”

Miles omzumu okşadı. "Herhangi bir sorunla karşılaşırsan eğer, ceptelefonum yanımda olacak. Aramaktan çekinme. Karım artık kulak tıkaçlarıyla uyuyor, yani onu uyandırmazsın."

"Zor yoldan öğrendi, ha?"

"Uykusunun bölünmesi pek hoşuna gitmiyordu ve kendi muayenehanemin sahibi olduğum ilk yıldan sonra akıllanıp kulak tıkacı aldı. Artık ikimiz de daha mutluyuz. Umarım sen de biraz uyuyabilirsin."

"Uyurum." Ben el sallayarak onu uğurladıktan sonra Miles arka kapıdan çıktı.

İç çekerek odaya göz gezdirdim. Koda geceyi burada geçiren tek misafirimizdi ama alışkın olmadığım yerlerde uyumak benim için hiç kolay olmuyordu. En azından ofisin köşesinde küçük bir karyola vardı ve Miles bana yeni bir nevresim takımı ile bir yastık vermişti. Bunlar idare ederdi. Daha önce de uykusuz kalmıştım. Yine dayanabilirdim.

Arka kapı çalınca gidip açtım. "Bir şey mi unu-?"

Kesinlikle Miles olmayan bir adamı görünce sorum yarım kaldı. Hayes omzunda asılı bir çanta ve elinde iki pizza kutusuyla kapının önünde duruyordu. Saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi. "Selam."

"Merhaba."

"Geceyi burada geçirebileceğini düşündüm. Pizza?"

Ağzım açıldı, kapandı ve sonra tekrar açıldı. "Hangisinden?"

Hayes tek kaşını kaldırdı. "Fark eder mi?"

"Her zaman."

"Klasikten gittim. Biri peynirli. Biri pepperonili."

"Bana peynirli olanı verirsen seni içeri alırım."

Kıkırdayarak bana bir kutu uzattı. "Hepsi senin."

Peynirin nefis kokusunu içime çekerken midem guruldadı. "Tim'in bardakta eriştelerinden biriyle idare etmek zorunda kalırım sanmıştım."

"Seni asla bu kadere terk etmezdim. Özellikle de Koda ile bu kadar iyi ilgilendikten sonra." Hayes köpek kulübesine bakmaya gitti. Köpeğinin derin uykuda olduğunu görünce bana doğru döndü. "Nerede yemek istersin?"

Başımı sola doğru eğdim. "Mola odası. Kapıyı açık bırakınız, eğer uyanırsa Koda'yı duyabiliriz."

Her zamankinden daha küçük hissettiren odaya girdim. Kafamın içinde, bu odada en son bulunduğumuz zamana dair anılar canlandı. Görünüşe göre Hayes'in yanında kendimi kaybetmeye meyilliydim ama kabul etmem gerekiyordu ki durumu iyi idare etmişti. İlk karşılaşmamızda fazlasıyla duygusuz davranan bir adamın, böyle nazik ve şefkatli olabileceğini hiç tahmin etmezdim.

Kutuyu masanın üzerine bıraktım. "Soda ya da su ister misin? Sanırım buzlu çayımız da var."

"Varsa kola alayım." Hayes dolaplara doğru ilerleyip tabak ve peçeteleri çıkardı.

"Var." Buzdolabından iki kola çıkarıp masaya oturdum ve birini Hayes'e uzattım.

Kendi pizza kutularımızdan birer dilim alırken, bir süre sessiz kaldık. Benimkine baktı. "Demek pepperoni sevmiyorsun?"

"Et yemiyorum."

"Hiç mi?"

Kahkaha attım. "Sanki sana Noel Baba'nın gerçek olmadığını söylemişim gibi davranıyorsun."

Hayes sahte bir tavırla nefesini tutarak elini göğsüne götürdü. "Gerçek değil mi?"

"İşte, her yerde kalp kırıyorum."

“Bu gerçekten çok zalimce. Çizburger olmadan nasıl yaşıyorsun, anlamıyorum.”

Omuz silktim. “Kimseye çizburgerini çok görmüyorum ama hayvanlarla çalıştıkça onları yemek daha da zorlaştı.” Hayes’in yüzü düştü. “Üzgünüm.”

“Hayır, anlıyorum. Sanırım sığır çiftliğinde büyümüş olmak bana farklı bir bakış açısı kazandırdı. Annem ve babam her zaman dürüst hayvancılıktan yana oldular. Hayvanları güçlendirmek için saçma sapan hormonlar kullanmayı tercih etmediler. Hayatlarını mümkün olduğunca insancıl bir şekilde sonlandırıyorlar.”

“Bu iyi bir şey. Çoğu büyük işletme böyle değil. Ben sadece... sanırım kalbim bunu kabullenemiyor.”

Hayes’in nazik gülümsemesi göğsümün etrafında bir yere çarptı. Bakışlarımı kaçırdım ama o, gözlerini benden ayırmadı. “Hassas bir kalbin var ve onu epey iyi koruyorsun.”

Yanaklarım ısındı. “Bazı insanlar bunu güçsüzlük olarak görüyor.”

“Ben görmüyorum. Bence, bazı şeylerin seni derinden etkilemesine izin vermek tüm dünyadan daha güçlü olduğunu gösteriyor.”

Pizza kutusundan bir parça koparıp küçük parçalara ayırdım. Hayes’in, zihnimin ve ruhumun içine bakıp sakladığım her şeyi görmediği bir konu değişikliğine ihtiyacım vardı. “Koda’yı nereden buldun?”

“K-9’dan atılmıştı ve ona âşık oldum.”

“Gerçekten mi?”

Kolasından bir yudum alıp başını salladı. “Çok arkadaş canlısı olduğu için başarısız oldu.”

“Tam bana göre bir atılma.”

“Al benden de o kadar. Program onu sahiplendirmek istiyordu ama ben çoktan ona bağlanmıştım, bu yüzden onu eve getirdim.”

“Birbiriniz için yaratılmışsınız gibi görünüyor.”

Hayes pizzasından bir ısırık alıp yuttu. “Sanırım öyle. Ailem de Koda’yı çok seviyor. Onu sürekli şımartıyorlar. Sırf bu yüzden, bugün onu arabama kadar sekiz kilometre taşıırken neredeyse ölüyordum.”

Elimde oynadığım karton parçasını tabağıma geri bıraktım. “Onu sekiz kilometre mi taşıdın? Otuz beş kilodan fazladır.”

“İnan bana, oldukça iyi biliyorum. Ona iyileşir iyileşmez diyet yapmak zorunda olduğunu söyledim. Kız kardeşlerim ve ebeveynlerim Koda’ya çok fazla ödül maması veriyor.”

“Onu seviyorlar.”

“Öyle tabii. Yemin ederim, elinden gelse Shiloh için beni terk eder.”

Kolamı açıp bir yudum aldım. “Anlaşılan onun da hayvanlarla arası iyi.”

“Evet. Özellikle de atlarla. Sanırım senin barınak fikrini sevdi.”

“Öyle görünüyor. Çok yardımcı oluyor. Barınağı kurup işletmeme yardım etmek istediğini söyledi.”

Hayes elindeki pizza dilimini yavaşça kutuya bıraktı. “Biz ahıra yardım etmeye gelmeden önce onun uğradığını bilmiyordum.”

Shiloh’yu biraz daha yakından tanıdıkça bu özelliğini fark etmiştim; her şeyi gizli saklı yapıyordu. Özellikle de ailesinin yanında. “Annenden sonraki gün geldi ve yardım etmek istediğini söyledi. Herhalde bu aileden gelen bir şey.”

Hayes’in çenesi ileri geri hareket ederken arka dişlerinin bir birine sürtündüğünü duyar gibiydim. “Bence bu iyi bir fikir

değil. Bir iki kez yardım etmek başka ama sürekli orada olması? Bu sağlıksız bir durum.”

Bir süre sessiz kalıp kelimelerimi özenle seçmeye çalıştım. “Buna karar verecek kişinin o olması gerekmez mi?”

“Kız kardeşimi benden daha iyi tanıdığını mı düşünüyorsun?”

“Kesinlikle hayır. Ama bence kendini en iyi o tanıyor.”

Hayes parmaklarını masanın kenarına bastırdı. “Shiloh çok kolay tetiklenebiliyor. Sadece bunu gereğinden fazla yaşamasını istemiyorum.”

“Anlıyorum.” Ah, hem de oldukça iyi anlıyordum. Hayes’in tahmin edebileceğinden çok daha fazla. “Ancak bazen, hayaletlerle yüzleşmemiz gerekir. Bence o da bir bakıma bunu yapıyor. Artık korkmak için bir nedeni olmadığını kendine kanıtlıyor.”

“Ona göz kulak olman gerek. Bir sorun yaşarsa bana haber vermeni istiyorum.”

Shiloh’nun böyle bir şeyi bana söyleyeceğini sanmıyordum. “Hayes, eğer benimle herhangi bir şey hakkında konuşursa... bu güvene ihanet edip sana koşmayacağım.” Konuşmaya yelten-di ama ben elimi kaldırdım. “Zaten *can dostu* falan olmadık.”

“Can dostu mu?”

“*Yeşilin Kızı Anne*’i hiç okumadın mı?”

“Okuduğumu söyleyemem. Ama içinde meme* barındıran bir arkadaşlık varsa, belki de çok şey kaçırmışımdır.”

Yudumladığım kola boğazıma kaçınca az daha masanın üzerine püskürtecektim. “Ben bir şey içerken böyle şeyler söyleme.”

“Beni komik bulduğunu bilmek güzel.”

“Favori Anne’imi aşağılıyorsun. Muhtemelen ufak bir püskürtme spreyini hak ediyorsun.”

* Yukarıdaki *can dostu* tabiri, orijinal metinde *bosom buddies* olarak kullanılmıştır. Bosom aynı zamanda meme, göğüs gibi anlamlara geldiği için yazar burada kelime oyunu yapmıştır.

Hayes masadan biraz uzaklaştı. “Öyleyse mesafemi koruyacağım.”

“Akıllıca olur.”

Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Kız kardeşimi seviyorum. Başına gelenler yüzünden farklı birine dönüştü ve bunu değiştirmek için her şeyimi verirdim. Artık acı çekmemesi için her şeyi yaparım.”

Sözleri kesik kesik ve keskindi. “Sen iyi bir abisin.”

“Olmaya çabalıyorum.”

Derin bir nefes aldım. “Ama farklı olmak her zaman kötü değildir. Bazen bir süper güç olabilir. Yanlış şeyleri ararken, Shiloh’nun bu kadar özel olan yanlarını görmezden gelmemeye dikkat et.”

Hayes bir süre sessiz kaldı ama gözlerini kaçırmadı. “Ediyorum. Ben... kahretsin.”

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. “Yapman gereken tek bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Nedenleri ne olursa olsun, onu şu anda olduğu gibi sev.”

“Bunu yapabilirim.” Hayes elini ters çevirip avucumu kendininkinin içine aldı. Ben de nedense geri çekilmedim.

Saniyeler dakikalara dönüşürken öylece kaldık ve ben yine de elimi çekmedim. Ta ki arka odadan gelen bir inilti o anı bozana kadar. Yine de gecenin geri kalanında, o elin sıcaklığını hissetmeye devam ettim.

Yirmi İkinci Bölüm

Everly

ARABAMIN KAPUTUNA YASLANMIŞ, ANAHTARLARIMI İŞARETPARMAĞIMIN ETRAFINDA DÖNDÜRÜYORDUM. Son birkaç haftadır, bir düzen olduğunu fark etmeye başlamıştım. Her pazartesi, biri Addie'yi kasabaya getiriyordu. Bazen Allen getiriyordu. Bazen de Ian. Arada sırada şansım yaver gidiyor ve Ben getiriyordu. Her öğle yemeği saatimde de Addie yanımdan geçiyordu.

Bugün, riske atmayacaktım. Hırdavatçıda bazı adamların, Kemper çiftliğinde bir çit işinde çalıştıklarını söylediklerine kulak misafiri olmuştum. Allen işçilerin evinde başıboş dolaşmasına asla izin vermezdi. Bunun, bugün Addie'yi getirenin Ben olacağı anlamına geldiğini umuyordum.

İki kişi köşeyi döndüğünde başımı kaldırdım; Addie omzuna bir çanta asmıştı ve yanında Ben vardı. Yerimden doğrulup onlara doğru yürümeye başladım. "Addie, biraz konuşabilir miyiz?"

Beni görmezden gelip yürümeye devam etti.

"Addie, lütfen."

Ben bana yaklaştı. “Ona biraz zaman ver. Temelli döndüğüne inanması gerek. Addie’yi bilirsin. Kolay kolay güvenmez.”

Alçak sesle bir küfür mırıldandım. Addie’nin annesinin, onu şerefsiz babasıyla bırakıp gitmesi Addie’yi çok sarsmıştı. Ben de aynı döngüyü tekrarlamıştım. “Beni bir gün affedip affetmeyeceğini bile bilmiyorum.”

Uzanıp omzumu sıktı. “Affedecek. Söz veriyorum.”

“Keşke senin kadar kendime güvenebilseydim.”

“Addie’yi de seni de tanıyorum. Evie, sen hiçbir zaman gerçekten istediğin bir şeyden vazgeçmedin. Addie’nin yüksek duvarları var ama sen daima onları aşmayı başardın.”

Eskiden öyleydi. Addie’nin, onun tarafında olduğumu düşündüğü zamanlardı. Artık beni sadece düşmanı olarak gördüğünden oldukça emindim.

Ben çenesini kaldırarak sokağın aşağısını işaret etti. “Benimle yürür müsün? Yorgancıdan annem için birkaç şey almam gerekiyor. Tabii bir planın yoksa?”

Elimdeki küçük termal yemek çantasına baktım. Addie’yi, benimle yemeye ikna edebileceğim umuduyla iki kişilik yemek hazırlamıştım. İzolasyonlu çantayı havaya kaldırdım. “Aç mısın? Ögle yemeğini parkta yerim diye düşünmüştüm. Acelen yoksa tabii?”

“Kumaş ve ip bekleyebilir.”

Veteriner kliniğinden birkaç sokak ötedeki küçük parka doğru yürümeye başladık. Park kusursuz bir şekilde korunmuştu. Çimler ideal boydaydı ve piknik masaları her yıl kış aylarında elden geçiriliyordu. Burayı son görüşümden bu yana, oyun parkına yeni aletler almışlar gibi görünüyordu. Artık bir su pisti bile vardı. Bir avuç çocuk, hareketli suyun içinden koşarken sevinç çığlıkları atıyordu.

Ben, bizi kavak ağacının gölgesinde kalan bir masaya götürdü. Çantanın fermuarını açıp iki sandviç, bir paket cips ve iki soda çıkardım. Otururken yüz ifadesi yumuşadı. "Addie'nin de sana eşlik edeceğini umuyordun."

"Umut hep vardır."

"Eninde sonunda gelecek. Sadece-"

"Biliyorum. Ona zaman ver."

Ben, sandviçini her zamanki gibi düzenli bir şekilde açtı. "Çok lezzetli görünüyor."

"Seni uyarmam gerek, vejetaryen sandviç. Ama yemin ederim çok lezzetli."

Tek kaşını kaldırdı. "Şimdi de vejetaryen mi oldun?"

"Sanırım bu işimin yan etkilerinden biri."

"Anlıyorum. Hayvanlara karşı hep zaafın vardı."

Sandviçimi paketinden çıkartıp sodamın ağzını açtım. "Sen nasılsın?"

Ben sandviçinden aldığı ısırtığı içeceğinden bir yudum alarak yuttu. "Zor bir yıl oldu ama idare ediyorum."

"Karının vefat ettiğini duydum. Çok üzgünüm."

Yutkunurken âdem elması hareket etti. "Liza'm inanılmaz bir kadındı. Onu cidden severdin. Ne kadar ileri gideceğini bildirdi. Allen bile fark etmeden her şeye karşı çıkabilirdi."

"Allen'ı alt edebilmişse, kesinlikle arkadaş olurduk."

"Bence de öyle. Onu her gün özleyorum."

"Bu, onu ne kadar sevdiğini gösteriyor." Böyle bir sevgiyi hiç tatmamıştım. Birinin benden, Ben'in merhum karısı için kullandığı saygılı tonda bahsetmesinin nasıl bir his olduğunu hayal etmeye çalıştım. Ama bir türlü zihnimde canlandıramadım.

"Haklısın. Yine de suçluluk duygusuyla ve milyonlarca keşke ile yaşamak zor. Annem bazen, Tanrı'nın bizim için ne

planladığını bilemeyeceğimizi söylüyor. Ancak beni gerçekten boktan bir yola sokmuş gibi hissediyorum.”

Sözleri kalbimi sıkıştırdı, ritmi bozulup tekledi. Böyle bir durumda nasıl teselli edeceğimi bilemiyordum. Onu biraz olsun rahatlatabilecek bir şeyler düşünebilmeyi diledim ama hiçbir şey bulamadım. “Eğer Tanrı söyledikleri kişiye, bana kalırsa hiddetimizi, kederimizi ve öfkemizi dindirebilir. Asıl içimize attığımızda başımız belaya giriyor.”

Ben’in gözleri benimkilere kaydı. “Başın belaya mı giriyor?”

“Belki de *bela* doğru kelime değildir. Ama huzuru bulmak, öfkemi ve sevgimi aynı anda taşıyabilmek için çok çabaladım.” Sanki her an sadece birine yetecek kadar yer varmış gibi hissediyordum. Annemin beni hayal kırıklığına uğrattığı her şey öfkelenebilir ya da bahçede veya yürüyüşte paylaştığımız, bana hangi bitkilerin yenebileceğini gösterdiği sevgi dolu anları hatırlayabiliyordum. Fakat ikisini birden taşıyamazdım.

“Seni seviyordu. Bunu biliyorsun, değil mi? Kusursuz olmadığını biliyorum. Hem de hiç. Tıpkı seni korumak için daha fazlasını yapmadığına pişman olduğunu bildiğim gibi. İkimiz de bu yükü taşıdık.”

O savaş içimde yeniden alevleniyordu. Bağışlamak için elimi uzatmak istiyordum fakat aynı zamanda, hiçbir şeyin yeterli olmayacağını hissediyordum. “Annemi daha iyi anlamak için bir yol bulmaya çalışıyorum. Buraya dönmeye ihtiyaç duymamın bir nedeni de bu sanırım.”

Sandviç ekmeğimden bir parça kopardım. “Onunla empati yapmaya başladım. Özellikle de çok genç yaşta evlenmiş olan ve gerçekten neye bulaştığını bilmeyen o kızla. Ian’ı doğurduğunda ergenlik çağını bile yeni atlatmıştı. Onun yaşında, bunu kaldırabilecek güçte çok az kişi vardır.”

“Yine de elinden geleni yaptı.”

“Yaptığına eminim. Ancak kendini babamın komplo teorilerine fazla kaptırdı. Tavşan deliğine düştü. Sürekli babamın yaptığı ya da yapmadığı şeylere göre hareket etti.” Ekmek hamurunu parçalara ayırdım. “Geriye dönüp baktığımda, babamın onu duygularıyla manipüle ettiğini fark ediyorum. Babam ona asla öfkeyle el kaldırmadı fakat hoşuna gitmeyen bir şey yaptığında, onu görmezden geliyor ya da azarlıyordu. Bunu yeteri kadar yaşayınca, sen de ona ayak uydurmaya başlıyorsun.”

Yemeğini incelerken Ben’in kaşları çatıldı. “Sanırım Allen ile de aynı yola girdi. Sen gittikten sonra Allen ne isterse yaptı ama sanki robot gibiydi.”

“İçindeki tüm mücadele gücünü kaybetmişti.”

“Galiba haklısın,” diye kabul etti. “Onun böyle yönlendirmesinden nefret ediyorum. Bağlılığını saygı yoluyla kazandığında, çok daha fazla güç elde edersin.”

Kolamdan bir yudum aldım. “Senin ebeveynlerin öyle yapıyor.” Ben’in ailesinin, çoğu kişiden farklı inançları olsa da bunları asla başkalarına dayatmazlardı. Çok çalışırlar ve zorlamak yerine örnek olurlardı.

“Bir gün babamın yarısı kadar bile olabilmeyi umut ediyorum.”

“Olacağına eminim.”

Ben, teneke kutunun üzerindeki etiketi ritmik bir biçimde çevirerek oynadı. “Gelip onlarla kalabileceğini biliyorsun. Ya da benimle. Ne zaman istersen. O kulübede tek başına kalmandan nefret ediyorum.”

“Yapamam, Ben.” Çok yakındı. Kaçmak için her şeyi yaptığım o dünyada çok fazla şey vardı. “Yaşadığım yerde olmak istiyorum.” Kendime gerçek bir yuva kuruyormuşum gibi hissediyordum. Belki de sebebi, son birkaç haftadır Eastonların yardımını aldığım içindi. Ya da Shiloh ve ben çitleri örerken

otlakların şekillenmeye başladığını gördüğüm içindi. Arazinin nasıl bir yer olabileceğini fark etmeye başlıyordum.

Ben'in ağzı sıkıca kapandı ama başıyla onayladı. "Teklifin geçerlilik süresi yok."

Uzanıp kolunu okşadım. "Teşekkür ederim." Ben ve Addie gibi geçmişimin iyi yanlarını, inşa ettiğim gelecekle birleştirmenin bir yolunu bulmak istiyordum. Bu yolculuğun merkezinde her zaman bu vardı: Eskiyle yeniyi birleştirmek ve onu iyi bir şeye dönüştürmek.

Çünkü her ne kadar geçmişi görmezden gelmeyi denesem de başaramıyordum. Kendimi hapiste bir babası, yumruklarını kullanmaktan hiç çekinmeyen bir abisi ya da uçup gitmiş bir annesi olmayan yepyeni bir insan olarak inşa etmeye çalışsam da bu ben değildim. Üstelik beni güçlü ve empati sahibi yapan şey, geldiğim yerd.

"Ah, ne kadar samimi öyle değil mi?"

Başımı kaldırdığımda, Ian'ın çimenlerin üzerinden bize doğru yürüdüğünü gördüm. Ne ayağa kalktım ne de yüzümde herhangi bir endişe kıpırtısı belirmesine izin verdim. Sadece so-damdan bir yudum aldım. "Merhaba, Ian."

Beni görmezden gelip Ben'e döndü. "Allen'in çiftlikte sana ihtiyacı var. Su pompasında bir sorun yaşandı ve kimse nasıl tamir edileceğini bilemiyor."

Ben her zaman, makineler ve mekanizmalar konusunda yetenekli olmuştu. Eski aletleri nasıl tamir edebileceğini anlamak için sürekli parçalara ayırırdı. Anlaşılan bu durum değişmemiştir.

"Öğle yemeğimi bitirir bitirmez oraya döneceğim."

Ian şapkasını kafasından çıkardı. "Hayatın boyunca arkanda olan insanlar yerine, onun tarafını mı tutuyorsun?"

Ben gözlerini devirdi. "Bunun taraf tutmakla bir ilgisi yok. Acıktım ve yemeğimi bitirmek istiyorum. Zaten Addie'yi beklemem gerekiyor."

Ian dişlerini sıkarak, "Addie'yi ben beklerim," dedi.

Ben itiraz etmek için ağzını açtı ama elimi sallayarak onu geçiştirdim. "Sandviçini al ve git. Başka zaman arayı kapatırız."

Söylediklerimde gerçekten ciddi olup olmadığımı kontrol edercesine bakışlarına karşılık verdi. Bu küçük hareket göğsümün sıkışmasına neden oldu. Bu defa, Ian'a karşı arkamı kollayacağına dair sessiz bir söz veriyordu. Başımın hafifçe onayladığımda, ayağa kalkıp yemeğini aldı.

"Bu, sonunda yerini öğrendiğin anlamına mı geliyor?" diye sordu Ian.

"Benim yerim nerede olmak istersem orasıdır."

Abim alaylı bir ifadeyle Ben'e doğru döndü. "Her zaman nasıl biri olabileceğine dair büyük fikirleri vardı. Ona karşı mesafeni korumak isteyebilirsin. İsteddiğini elde etmek için herkesi gözden çıkarmaya hazırdı. Bu yüzden artık yalnız. Elindeki tüm köprüleri yaktı."

"Bilmem," dedi Ben. "Bence birkaç büyük fikre sahip olmak iyi bir şey."

Bana göz kırpıp Ian ile birlikte parka doğru ilerlediğinde, yavaşça nefesimi bıraktım. Yeni normalimiz muhtemelen böyle olacaktı. Görünüşe göre abim varlığıma alışmaya başlamıştı ve tek umudum, Allen'in da böyle olmasıydı. Asla dostça davranmayacaklardı. Belki de zamanla içgelenmeler ve kaba yorumlarla yetinebilirlerdi.

Tek umudum, Ben ve Addie'nin de onlara karşı koyabilmesiydi. O zaman, belki her iki dünyama birden sahip olabilirdim ve artık bu kadar yalnız olmazdım. Belki de hep istediğim o muhteşem hayatı kurabilirdim.

Tabii tüm parçaları bir arada tutabilirsem.

Tim su şişesini, telefonunu ve anahtarlarını alırken, “Bugün senin kapatmanda sakınca var mı?” diye sordu.

“Sorun değil. Başıma bela olmamaları için şu çizelge notlarını bitirmek istiyorum.”

“Evrak işlerini kimse sevmez.”

“Zamanında bitirmezsem peşime düşmeni de istemem.”

Tim kıkırdadı. “Bayağı bir korkutucuyum.”

“Hepimizin tüylerini diken diken ediyorsun.”

“Tam da istediğim gibi.”

El sallayarak ön kapıdan çıktı ve ben de önümdeki dosyaya döndüm. Miles bugün Koda’nın iki haftada bir yapılan kontrollerini bana bırakmıştı. İyileşme süreci gayet iyi gidiyordu ve alçılı haliyle şaşırtıcı derecede hareketliydi.

Masama bakarak sırttım. Alman kurdu, Hayes’e günde en az bir düzine kalp krizi geçiriyordu. Hayes gözünü köpeğinden ayırmamak için Koda’yı da yanında işe götürüyordu ama Koda, herkesin işine karışıp her kuytu köşeyi keşfetmek istiyordu. Mobilyaların üzerinde zıplayıp duruyordu, Hayes’in onu bütün gün kafese kapatmaya gönlü el vermiyordu.

Birkaç hafta sonra ikisinin de özgür olacağını umuyordum. Ne var ki içimden bir ses, Koda’nın Hayes ile ofise gitmeye alıştığını ve Hayes’in artık onu evde zor tutacağını söylüyordu. Belki de Koda, Şerif Departmanı’nın maskotu olabilirdi.

Yaptığım işi tekrar kontrol ederken elimdeki çizelgeleri bildiğince hızlı bir şekilde gözden geçirdim. Görev listesindeki yeni kişi bendim ve bu, üzerime düşeni yaptığımdan ve başkalarının temizlemek zorunda kalacağı daha fazla iş çıkarmadığımdan emin olmak istememe sebep oluyordu. Son sayfayı bir

kez daha kontrol ettikten sonra dosyayı kapatıp ayağa kalktım ve ellerimi başımın üzerine kaldırarak gerindim.

Pencereden görünen karanlık beni hazırlıksız yakaladığında saatime baktım. Saat dokuzu geçiyordu. Çalışan insanlar evcil hayvanlarını mesai bitiminden sonra getirebilsinler diye, perşembe günleri geç saatlere kadar açık kalıyorduk ve bu da günü geç bitirmemize neden oluyordu. Karnım sanki bunu vurgulamak istercesine guruldadı.

Hislerim bu gecenin dondurulmuş pizza gecesi olduğunu söylüyordu. Çizelgeleri hızla dosyalayıp çantamı aldım. Doğru ışıkların kapalı olduğunu tekrar kontrol ettikten sonra kapıya yöneldim.

Alarmı ve kilidi çabucak halledip arazi aracıma doğru yürüdüm. Ay, dolunaya dönmek üzereydi ve gökyüzü henüz tam olarak kararmamıştı. Daha çok bir alacakaranlık gibiydi ve günün en sevdiğim zamanlarından biriydi. Görebilmek için yeterli ışık vardı ama adeta büyüü bir parlıtıya sahipti.

Bu gece pizzamı arka verandada yiyecektim. Hatta belki, arkadaki açık hava duşunu bile kullanabilirdim. Hava yeterince sıcaktı. Aracımın kilidini açtığım sırada bir el karnıma, diğeri de ağzıma yapışarak beni geriye doğru çekti.

Şok ciğerlerimdeki havayı söküp aldı ve kaslarımı dondurdurdu. İlk birkaç saniye, sanki bir ömür boyu sürmüş gibiydi. Bir bezin ağzıma kapandığını fark ettiğimdeyse her şey birbirine karıştı. Fakat pamuğun ve tatlı bir şeyin tadı beni donuk halimden çıkardı.

Dişlerimi sertçe eline geçirdim. Arkamdaki adam acı içinde ulurken bez yere düştü. Sersemlemiş ve uyuşmuş bir haldeydim. Kumaştaki şey her neyse, çoktan vücuduma işlemeye başlamıştı. Buna rağmen saldırganın kaburgalarına bir dirsek atmayı başardım.

“Hey, ne yapıyorsun? Bırak kızı!”

Ses sokağın aşağısından gelse de uzaktaymış gibi duyuluyordu. Etrafımdaki kol serbest kaldığında düşmeye başladım. Kör edici bir acı hissettim ve sonra, birden her şey yok oldu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hayes

“SANA YENİSİNİ GETİRDİM, ŞERİF.”
Cammie masaya bir kola bırakırken başımı kaldırdım. “Teşekkürler, Cam. Kapatmana engel oluyorsam bana söyle.”

Bar & Grill'deki masayı bu akşamlığına ofise çevirmiştim. Koda geceyi Shiloh ile geçireceği için boş bir eve gitmek istemişti, onun yerine buraya kapanıp yemek yiyerek çalışmışım.

“Sorun yok. On bire kadar kapatmıyoruz.”

Mekânın bar tarafına doğru baktım. İşleri düzenliydi ama restoranın yarısı hemen hemen boştu. Evraklarımı toplayıp başımla karşımdaki sandalyeyi işaret ettim. “Neden biraz oturmuyorsun?”

Cammie, onu çağıran biri olup olmadığını anlamak için etrafına bakındı ama belli ki yoktu. “Pekâlâ.”

Karşımdaki kızı inceledim. Gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı ve ellerini sabit tutamıyor gibiydi. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

Soru sorarcasına tek kaşımı kaldırdığım sırada, Cam nefesini yukarı doğru üfleterek kaküllerinin uçuşmasına neden oldu.

“Tamam. Daha iyiyim. Sadece biraz uyumakta zorlanıyorum.”

“Kâbus mu görüyorsun?”

Başıyla onayladı. “Ve bir kez gerçekleştiğinde, tekrar uyumak istemiyorum.”

“Anlıyorum. Ben de aynı şeyleri yaşadım. Shy’ı kurtardıktan sonra yaklaşık bir yıl boyunca kâbus gördüm.”

Cammie’nin parmaklarının titremesi bir an için durdu. “Öyle mi?”

“Bu son derece normal. Acil servis doktoru, seninle bir terapistle gitmen konusunda konuştu mu?”

Yanakları kızardı. “Evet ama bu bana göre mi, emin değilim. O kadar da kötü değilim.”

“Cam, utanacak bir şey yok. Olanlar hakkında biriyle konuşmak iyileşmene yardımcı olur. Ailemdeki herkes uzun süre terapiye gitti.”

“İyi ama bana hiçbir şey olmadı ki. Ben iyiyim. Onunla mücadeleye ettim.”

“Bu, gerçekten takdir edilesi bir şey olsa da bir travma geçirdin. Böyle bir şeyin derinleşmesine izin vermek istemezsin. Bana bir iyilik yap ve birini bul. Eğer tavsiyemi istersen, bence Doktor Kensington harikadır.” Cebimden cüzdanımı çıkarıp kartını bulmaya çalıştım. Yanımda her zaman birkaç kartvizitini taşıdım.

Cammie çekinerek aldı. “Teşekkür ederim.”

“Arayacak mısın?”

Cam gözlerini devirdi. “Evet.”

Bu hareketine karşı kıkırdadım, omuzlarımdaki endişeyi biraz da olsa hafifletmişti. “Güzel.”

Telefonum masanın üzerinde titrerken Cammie ayağa kalktı. "Sen telefonu aç. Benim birkaç masayı temizlemem gerekiyor."

Ekrandaki yeşil kısma basıp telefonu kulağıma götürdüm.

"Easton."

"Şerif, başka bir kaçırma girişimi daha oldu."

"Nerede?"

"Wolf Gap Veteriner kliniği."

Kanım buz keserken etrafımdaki her şey yavaşlayıp soldu. Bardan gelen gürültü, tepedeki parlak ışıklar ve hoparlörlerden gelen country müzik, sanki hepsi aniden kaybolmuştu. "Kim?"

"Everly Kemper."

Ayağa kalktım ve masaya bir yirmilik fırlatıp kâğıt yığınımı topladım. "O iyi mi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Acil yardım ekibini çağırdık. Ruiz ve Williams şu an oraya gidiyorlar."

"Geliyorum."

Alabama doğru ilerleyip bindim. Her biri, bir öncekinden daha kötü olan bir sürü senaryo kafamda dönüp duruyordu. Tutuşumu ayarlarken direksiyondan ses geldi. Bu kadar geç saatte veteriner kliniğinde ne işi vardı? Neden arabasına tek başına yürüyordu?

Derin bir nefes aldığımda, hava sıkışığım dişlerimin arasından ısıklık çalarak geçti. Veterinere ulaşmam iki dakikadan kısa sürmüştü ama sanki, yirmi yıl geçmiş gibi hissediyordum. Ambulans ve devriye araçlarının ışıkları, sokakları ve binaları kırmızı mavi renklere boyuyordu.

Arabamı yolun kenarına çektim ve bu senfoniye kendi ışıklarımı da ekledim. Everly'yi sedyede, uyanık ve konuşurken gördüğümde, biraz da olsa gevşedim. Ama kız kardeşimin Ev'in kafasına tampon yaptığını fark ettiğimde göğüs kafesim acı verici bir şekilde sıkıştı.

Botlarım betona gürültüyle çarparken adımlarım her seferinde daha da hızlanıyordu. Hadley'nin bakışları benimkilerle buluştu. "Hayes, biraz sakın ol."

Kız kardeşime ters ters baktım. "Ne oldu?"

"Everly saldırıya uğradı ama iyi olacak."

"Ben iyiyim, gerçekten. Sadece biraz sersemlemiş durumdayım." Everly gülümsemeye çalışsa da titrek bir gülümsemeydi ve teni aşırı solgundu.

Hiç düşünmeden öylece hareket ettim, elini tutup hafifçe sıktım. "Bana neler olduğunu anlat." Boştaki elimle cebimden telefonumu çıkarıp ses kaydetme uygulamasına bastım. Ev'in bunu tekrar tekrar anlatmak zorunda kalmasını istemiyordum.

"Hafta sonu başıma bela olmasın diye birkaç evrak işini bitirmek için geç saatlere kadar kaldım. Kliniği kapatıp arabama yürürken biri beni yakaladı. Geldiğini bile duymadım. Etrafı kontrol etmekte genelde iyiyimdir ama gökyüzüne bakıyordum. Seattle'da ay ve yıldızlar bu kadar net görünmüyor. Onları özlemişim. Çok aptalım."

Tekrar elini sıktım. "Bu aptallık değil, ayrıca senin suçun da değil."

Everly'nin avucumun içindeki eli titredi ama onu sıkı sıkı tutmaya devam ettim. "Daha dikkatli olmam gerekirdi. Fakat olmadım ve adam sanki hiçlikten çıkıp gelmiş gibiydi. Beni sertçe çekip ağzıma bir bez kapattı."

Ev'in kafasının üstünden Hadley ile göz göze geldim. Hadley'nin normalde rahat olan ifadesi taş gibi sertleşmişti. "Tahminime göre kloroform ya da benzeri bir şey. Hayati fonksiyonları hâlâ biraz zayıf."

"Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Onu ısırdım. Sertçe."

Başparmağımla elinin üstünü okşadım. "İşte benim kızım."

Parmakları tekrar titredi ama elimi bırakmadı. "Dengemi kaybettim ve her şey bulanıklaştı ama kaburgasına dirsek atmayı başardım. O esnada sokağın aşağısından biri bağırdı."

Komiser Yardımcısı Ruiz'in, suça engel olduğunu tahmin ettiğim bir çifti sorguya çektiği yere doğru baktım.

"Sonrasında ne olduğunu cidden bilmiyorum. Sanırım düştüm..."

Hadley gazlı bezi kaldırdığında, bezin kan içinde olduğunu gördüm. Onu hemen yenisiyle değiştirirken Everly ürküdü. "Başını kaldırma epey kötü vurmuş. Dikiş atılması gerek ve beyin sarsıntısı geçiriyor olabilir. İşin bittiğinde, onu Forest Lake'e götürüp kontrol ettireceğiz."

Yaşadığımız yerin birkaç dezavantajından biri de yakınımızda bir hastane olmamasıydı. İyi bir acil servisimiz vardı ama gerçek acil durumlar için, tedaviye kırk beş dakika uzaklıktaydık.

Everly sedyede doğrulmaya çalışırken acıyla yüzünü buruşturdu. "Hadley, bence acil servise gitmeme gerek yok. Birisi bana burada dikiş atamaz mı?"

"Kontrolenden geçeceksin," derken sesim yükseldi.

Kız kardeşim, "Hastaya karşı nazik ol, Hayes," diye uyardı.

Arka dişlerimi birbirine sürttüm. "Seni muayene edecek bir doktora ve muhtemelen röntgen ya da tomografiye ihtiyacın var."

Everly sedyeye sırtını yasladı.

Hadley, "Seni olabildiğince hızlı bir şekilde götürüp getirecekler," diyerek ona güvence verdi. Sonra da bana, "İşin bitti mi?" diye sordu.

"Son bir soru. Saldırganı gördün mü? Onunla ilgili herhangi bir ipucu var mı?"

"Vücuduna bakılırsa bir erkekti. Başından beri arkamdaydı. Onu hiç göremedim."

"Peki ya sesi? Bir şey söyledi mi?"

"Hiçbir şey..." Sözlerini yarım bıraktı.

“Ne?”

“Onu ısırdığımda bir ses çıkardı... ama hiç tanıdık gelmedi.”

Tüm bunlar, Cammie'nin kaçırılma teşebbüsüne biraz fazla benziyordu ve bir fırsat suçu olabilirdi. “Perşembe günleri genelde bu saate kadar çalışır mısın?”

“Hayır. Normalde herkesle birlikte çıkarım.”

Fırsat hanesine bir puan daha. Son bir şey daha sormam gerekiyordu. “Sence Ian olabilir mi?” Allen'in, onu alt edecek güce sahip olduğunu sanmıyordum. Everly, vücuduna göre çok daha güçlüydü.

Everly'nin gözlerinde acı titreyordu ve bu defa sebebi başındaki kesik değildi. “Sanmıyorum. Bu onun tarzı değil. Ever, bana saldırabilir. Ama beni kaçırmaya çalışmak? Bu ona göre değil.”

“Tamam ama yine de onunla konuşmam gerekecek. Ian'a mesafesini korumasını söyleyeceğim, yine de sana misilleme yapabilir.” Onu bundan koruyabilmek için yapabileceğim pek bir şey olmamasından nefret ediyordum. En azından yasal olarak yoktu.

“Hazırlıklı olacağım.”

“Onu gerçekten içeri almam gerek, Hayes.”

“Gidin.” Kendimi, Ev'in elini bırakmaya zorladım ama canım çok acıyordu. Lanet olsun, o sedyede çok küçük ve yalnız görünüyordu. “Ona iyi bak.”

“Bakacağımı biliyorsun.”

Everly'ye baktım. “Doktorun söylediklerini mesaj at ya da herhangi bir şey hatırlarsan haber ver.”

“Tamam.”

Bu tek kelime, daha önce Ev'in ağzından hiç duymadığım kadar yumuşak ve sessiz bir şekilde çıkmıştı. Onu bindirdikleri ambulansın arkasına atlama içgüdüleriyle savaşmak zorundaydım. Bunu yapmak yerine polis memurlarına döndüm. Yardım edebilmemin tek yolu, ona saldıran kişiyi bulmaktı.

Gizmi Dördüncü Bölüm

Everly

“**Y**ANINDA KALIRDIM AMA NÖBETE DÖNMEM GEREK. İdare edebilecek misin? Aramamı istediğin biri var mı?”

Kimse yoktu. Bunu fark ettiğim anda, dökülmek üzere olan gözyaşlarıma direnmeye çalıştım. “Ben iyiyim. Her şey için teşekkürler, Hadley.”

Acil servis bölümündeki sedyenin üzerinde duran çantama doğru ilerledi. İçini karıştırıp telefonumu çıkardıktan sonra bana uzattı. “Numaramı rehberine ekle.” Rakamları söylediğinde, hâlâ biraz bulanık görmeme rağmen hepsini tek tek tuşladım. “Bir şeye ihtiyacın olursa da beni ara.”

“Teşekkür ederim.”

“Rica ederim.” Bacağımı okşadı. “Kendine dikkat et.”

Başımı salladım ve anında bunu yaptığımı pişman oldum. Başım sanki kafatasımın içinde koca bir bando takımı prova yapıyormuş gibi zonkluyordu. Işıktan korunmak için gözlerimi kapattım. Parlaklığı, etrafımdaki aralıksız bip seslerini ve

gürültüyü bastırmaya çalıştım. Biraz işe yaramış olsa da kendimi daha da yalnız hissetmeme neden olmuştu.

Zaten yalnızdım, öyle değil mi? Çağırdığımda kimse koşup gelmiyordu. Belki Ben gelirdi ama onun da cepte telefonu yoktu. Ayrıca yardım istemek, ona işleri kendi başıma halledemeyeceğime inanması için bir neden daha verirdi.

Hayes'in, sanki saatlerce tutmuş gibi hissettiğim elimi serumdan kurtarıp esnettim. O an kendimi hiç yalnız hissetmemiştim. Kocaman eli benimkinin içindeyken ve başparmağı tenimde ileri geri gezinirken yalnız değildim. Uzun zamandır ilk kez, bir sıcaklık hissetmiştim.

Ne var ki bu sıcaklık bana ait değildi. Hem de hiç. Zamanı geldiğinde başka birine; onun yatağını ve hayatını paylaşacak kadına ait olacaktı. Aile üyesi olacak birine. Bu düşüncenin, kalbime bıçak saplanmış gibi hissettirmesi çok saçmaydı.

O tanıdık ateş boğazıma tırmandı ama onu bastırdım. Parçalanamazdım. Burada ve şu an olmazdı.

"Everly Kemper?"

Birinin bana seslendiğini duyunca gözlerimi açıp birkaç kez kırıştırdıktan sonra, yatağımın ayakucunda duran kadını gördüm. Simsiyah saçları ve altın sarısı bir teni vardı, ayrıca min-yondu. "Ben Doktor Balicanta."

"Merhaba."

Bana nazıkçe gülümsedi. "Oldukça zor bir gece geçirdin, değil mi?"

"Favori akşamlarımdan biri değildi."

Kıkırdayarak yatağımın kenarına doğru ilerledi. "Pekâlâ, bakalım sana daha iyi hissettirebilecek miyiz?" Önlük giymiş bir adam perdelerin arasından çıktı. "Bu hemşir Joe. Bana yardım edecek. Senin için sorun olur mu?"

Bunu saldırıya uğradığım için sorduğunu fark ettiğimde, bu gece başıma ne gelebileceğini düşünmek beni ürküttü. “Sorun yok. Tabii bana sağlam ilaçlar verdiği sürece.”

Hemşir Joe kıkırdadı. “Tatlım, emin ellerdesin.”

“Bunu duyduğuma sevindim.”

Doktor Balicanta, eldivenlerini takıp dikkatlice şakağımdaki gazlı bezi sıyırdı. “Joe, bana dikiş takımını getirebilir misin? Maalesef buna birkaç dikiş atılması gerek. Neyse ki plastik cerrahi rotasyonumda çok iyiydim, sanırım seni yara izi olmadan kurtarabilirim.”

Yara izi endişeleneceğim en son şeydi. “Kanamayı durdurmak için ne gerekiyorsa yapın.”

“Bu konuda sana katılıyorum.” Yarayı biraz yoklayınca yüzümü buruşturdum. “Peki ya acını bir ile on arasında ölçeklendirecek olsaydın?”

“Bilmem... Yedi?”

“Tamam. Gözlerine ışık tutacağım ve bu pek hoşuna gitmeyebilir.” Ceketinden bir kalem ışığı çıkarıp bana doğrulttu. Gözlerimi kısarken inlememek için elimden geleni yaptım. “Canın acıyor mu?”

“Disneyland gezisi sayılmaz.”

Joe, Doktor Balicanta’nın yanındaki tepsiye bir şeyler koyarken, “Onu sevdim,” dedi.

“Eğer Joe’nun gönlünü kazandıysan, bu senin iyi biri olduğunu gösterir,” dedi. “Hafif bir beyin sarsıntısı geçirmişsin. Emin olmak için seni tomografiye göndereceğim ama sanırım birkaç gün içinde toparlanırsın. Başın dışında herhangi bir yerinde ağrı var mı?”

Bir süre düşündüm. “Karın boşluğum.”

“Bir bakalım.” Doktor Balicanta battaniyeyi indirdi. “Yan tarafına dön.” Dedliğini yaptığımda önlüğümü kaldırdı. “Ah.”

Kötü sıyrıklar ve yeni oluşmuş morluklarla karşılaştım. “Pek hoş görünmüyor.”

“Antiseptik, merhem ve biraz sargı bezi getirebilir misin, Joe?”

“Tamamdır patron.”

Bir gazlı bezi yırtarak açtı ve üzerine bir şey döktü. “Bu biraz acıtacak ama elimden geldiği kadar nazik olacağım.”

“Üstesinden gelebilirim.” Çocukken acı ile yaşamayı öğrenmiştim ve bu özellik üzerime yapışıp kalmıştı. Tıpkı kullanışlı ama beklenmedik bir sonuç gibiydi. Doktor hızlı hareketlerle işini yaparken, ben sadece nefes alıp vermeye odaklandım. Merhem, antiseptiğin bıraktığı acıyı yatıştırdı ve kısa süre sonra Doktor Balicanta büyük bir sargı bezini dolamaya başladı. “Bu kısmı tamamladık.”

Sırtüstü döndüm. “Teşekkür ederim.”

“Bakalım dikiş atarken bana hâlâ teşekkür edecek misin?” Aletlerini hazırlarken alışılmış bir rahatlıkla hareket ediyordu. “Minik bir iğnelemeye hazır mısınız?”

“Evet.” Acı başkaydı ama iğnelerden hiç hoşlanmazdım. Gerçi, başka ne seçeneğim var mıydı?

Joe yatağın diğer tarafına geçti. “Elimi sık. Bunun yardımı olur.”

Bana uzattığı eli tuttum. Hayes’inki kadar sert ya da sıcak değildi ama rahatlatıcıydı. Ve bu nazik jest, boğazımdaki yanma hissinin geri dönmesine neden oldu. “Teşekkür ederim.”

“Her zaman.”

Doktor Balicanta şırıngayı hazırladı. “İşte başlıyoruz.”

O işini yaparken gözlerimi kapalı tuttum. Zihnimde bir kidedeki tüm kemikleri gözden geçirdim. Bir köpekteki diyabet belirtilerini de. Aklımı erime batan iğneden uzak tutmak için, düşünebildiğim her şeyi gözümde canlandırımdım.

“Hepsi bitti. Sadece dikişleri kapatmam gerekiyor. Sen taramalarını yaptırırken Joe da tedavi sonrası bakım talimatlarını çıkaracak.”

Yanaklarıma sıcaklık yayılırken Joe’nun elini yavaşça bıraktım. “Bunun için teşekkürler.”

Bana göz kırptı. “Güzel bir kızın elini tutmak için her türlü bahaneye varım.”

Doktor Balicanta kıkırdadı. “Sonuçlarını alır almaz geri döneceğim, o zaman sana ağrı kesici getirebiliriz.”

Başımdaki ağrıyı dindirecek herhangi bir şey, benim için şu anda mucize sayılırdı. Tahmin ettiğim kadar uzun süre beklemem gerekmedi. Birkaç dakika sonra bir görevli geldi ve tarama işlemi çok kısa sürdü. Sanırım, hafta içi gece saat ondan sonra gelmenin faydası buydu.

“Tık tık,” dedi Doktor Balicanta perdeyi açarken. “Her şey iyi görünüyor. Beyin sarsıntısı geçirdiğin için seni bu gece gözetim altında tutabiliriz. Ancak eğer yanında kalıp seni her üç saatte bir uyandırabilecek birisi varsa, evine gidebilirsin.”

Yanma hissi geri dönmüş ve eskisinden daha şiddetli bir hal almıştı. Yapmak istediğim son şey, bu gece burada kalmaktı. Gerçek bir uyku çekmek istiyordum. “Sanırım kalmak zorundayım. Beni almaya gelecek kimsem yok-” Perdenin çekilmesiyle sözlerim yarım kaldı ve ardından Hayes göründü. “Burada ne yapıyorsun?”

Ensesini ovuşturdu. “Seni eve götürecek biri lazım olur diye düşündüm.”

Konuşurken Doktor Balicanta’nın gözleri parılıyordu. “Bu gece onunla kalabilir misin? Beyin sarsıntısı geçirdiği için Everly’nin her üç saatte bir uyandırılması ve basit sorular sorulması gerekiyor. Eğer kafası karışırsa ya da ağrısı artarsa onu geri

getirmelisin. Birazdan ona bir ağrı kesici ve iyi gelebilecek bir reçete vereceğim.”

“Sorun değil. Burada kalabilirim.”

“Hayır. Benimle kalacaksın.”

Suratımın düşmesine engel olamadım. “Kalacak mıyım?”

Doktorun uzattığı kâğıtları alıp bana döndü. “Gerçekten burada kalmak ve her saat başı uyandırılıp hayati değerlerinin kontrol edilmesini mi istiyorsun? Yoksa kabullenip bu gece misafir odamda uyumayı mı tercih edersin?”

Gerçekten burada kalmak istemiyordum. “İyi.”

“Bunun yerine, ‘teşekkür ederim’ diyebilirsiniz.”

Dişlerimi sıkarak, “Teşekkür ederim,” dedim.

Joe başını içeri uzattı. “İstemedem kulak misafiri oldum. Siz ikiniz dizi gibisiniz.” Hayes, Joe’ya ters ters baktı ama Joe onu görmezden gelip bana bir çanta uzattı. “Bunu eczaneden senin için doldurttum. Kendine iyi bak, bebek.”

“Denerim. Elimi tuttuğun için teşekkürler.”

“Senin için her şeyi yaparım,” dedi göz kırparak ve sonra dışarı fırladı. Hayes’in ters bakışları daha da yoğunlaşmıştı.

Doktor Balicanta boğazını temizledi. Fakat sesi daha çok bir kahkahayı bastırmaya çalışıyormuş gibi geliyordu. “Bu iş de hallolduğuna göre şimdi ihtiyacım olan tek şey, ben sana serum yoluyla bu ilaçlardan bir doz verirken senin de taburcu belgelerini imzalaman.”

Doktor bana ilaçları verirken belgeleri imzaladım. Birkaç dakika sonra serumumu çıkarıp bana tekrar gülümsedi. “Kendine iyi bak ve herhangi bir endişen olursa tekrar gel.”

“Tekrar teşekkür ederim, her şey için.”

Battaniyenin üzerinden bacağımı okşadı. “Bu kadar güçlü olduğun için ben teşekkür ederim.”

İlaçlar vücudumda etkisini göstermeye çoktan başlamıştı ve sanki biraz uçuyormuş gibi hissediyordum. Hayes bana doğru yaklaştı. “Kalkabilir misin?”

“Biraz yardıma ihtiyacım olabilir.”

“Seni tuttum.” Yavaş ve nazıkçe hareket ederek bir elini omzumun arkasına götürdü ve diğer eliyle de elimi tuttu. Beni oturur pozisyona getirdi. “Sence tekerlekli sandalye lazım mı?”

“Hayır. Yaslanabileceğim bir kol yeter.”

Hayes benimle göz göze geldi. “Düşmene izin vermeyeceğim.”

“Tamam...” Bu tek kelime, bir fısıltı gibi ağzımdan dökülürken kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

Koridorlarda yavaşça ilerledikten sonra geceye çıktık. Dağ havasının ilk darbesi yıpranan sinirlerimi yatıştırdı ve o an dağılmış gibi hissettiren tüm parçalarıma merhem oldu. Kaldırımdan inerken tüm vücudum kasıldı.

“Ne oldu? Bir sorun mu var? Geri dönelim mi?”

Hayes’in sesindeki panik dudaklarımın kıvrılmasına neden oldu. İşinde her gün acil durumlarla uğraşan bir adamın, küçük bir yüz buruşturma yüzünden paniğe sürüklendiğini görmek eğlenceliydi. “Kaplıcalarda biraz vakit geçirmenin iyileştiremeyeceği bir şey değil.”

Birkaç dakika daha kıpırdamadan durdu, sanki ona karşı dürüst olup olmadığını anlamak istercesine yüzümü inceliyordu. “Başının ağrısından daha fazlası mı var?”

“Yan tarafıma doğru epey sert şekilde düştüm. Yaklaşık bir hafta kadar ağrım olacak.”

“Kahretsin. Böyle bir şey yaşadığın için çok üzgünüm.”

“Ben de.” Otoparka doğru ilerlerken tanıdık şerif aracını bulmak için arabaları gözden geçirdim. “Bir şey bulabildiniz mi?”

Hayes tekrar kolumu tuttu. “Bu taraftan. Fazla bir şey bulamadık. Polisler hâlâ arıyor ve gelen çift bize eşkalini verdi. Fakat

karanlıktı, ayrıca adam şapka takıyormuş. Elimizdeki tek şey, boyu ve yapısıyla ilgili birkaç fikir.”

“Sanırım hiç yoktan iyidir.”

Aracının kilidine basıp yolcu kapısını açtı. “Aramayı bırakmayacağız.”

“Bırakmayacağınızı biliyorum.” Oturmam gereken koltuğa baktım. “Bu biraz zor olabilir.”

“Bana güveniyor musun?”

Tekrar Hayes’in yüzüne döndüm. Bu soru, şu anki durumumuzdan çok daha fazlasını barındırıyordu. İçinde yük, bağışlanma ve milyonlarca başka şey taşıyordu. Yüzünü dikkatle inceledim, ihtiyacım olan tüm cevapları o koyu renk gözlerde aradım. Hepsini olmasa da yeteri kadarını görmüştüm. “Evet.”

Hızlı ve yumuşak bir hareketle bana yaklaştı. Bir kolunu bacaklarımın altına, diğerini de sırtımın arkasına koydu. San-ki bir un çuvalı ağırlığındaymışım gibi beni kaldırıp dikkatlice koltuğa oturttu.

Tuttuğum nefesimi bıraktım. “Eh, bu da bir yöntem.”

Hayes kıkırdadı. “En kolayı buydu. Emniyet kemerini bağlamamı ister misin?”

“Sanırım bunu halledebilirim.”

“Tamam o zaman.”

Kapıyı usulca kapatıp aracın önünden dolandı. Direksiyonun başına geçip arabayı çalıştırdı. Yolculuk boyunca ikimiz de düşüncelere dalmış, sessizliğe gömülmüştük.

Bakışlarımı gökyüzüne çevirip babamın bana öğrettiği takımyıldızlarını aradım. Bu onunla ilgili iyi anılarımdan biriydi. Kimsenin tamamen iyi ya da tamamen kötü olmadığını kendime hatırlatmak için güzel şeylere tutunmaya çalışıyordum. Diğer yandan, bazen iyi parçalar kötü olanlardan daha fazla acı

veriyordu. Sanki yıldızlar bir zamanlar oldukları şeyin parçalanmış birer kalıntıları gibiydi.

Bunu düşünmek yerine, görüşümün arazi manzarasıyla bulanıklaşmasına ve zihnimde güzel, karanlık bir empresyonizm tablosu haline gelmesine izin verdim. Kasabanın eteklerindeki bir evin önüne geldiğimizde gözlerim kapanmak üzereydi ama artık daha az acı çekiyordum.

“İşte geldik.”

Gözlerimi zorla açtım ve karşımdaki manzarayı görmek için elimden geleni yaptım. Beklediğim gibi olmasa da bir şekilde uyumluydu. Aklıma gelen ilk kelime *klasik* oldu. Siyah panjurları ve etrafını saran verandasıyla, beyaz bir tarihi çiftlik evi. Verandada bir salıncak bile vardı. Muhtemelen arazi bir dönüm kadardı ama Hayes, gerektiğinde kasabaya yürüyerek gidebiliyordu.

“Veranda salıncağını çok severim.”

Hayes sırıttı. “Bu baya sağlam. Bira içip günün yorgunluğunu atmak için harika bir yer.”

“Sanırım benim evime de bir tane lazım.”

“Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Ama neden biraz dinlenebilmen için önce seni içeri götürmüyoruz?”

Esnedim. “Sanırım bu akıllıca olur.”

Hayes arabadan atlayıp kapımı açmak için yanıma geldi. “Seni tekrar kaldıracam. Sanırım vücudun için böylesi daha kolay olur.”

“Tamam.” Bu sefer canım fazla acımadı. Aksine, Hayes beni kendi bedenine yaslarırken kaslarının kıvrımlarını her anlamda hissettim. Çam olmayan ama ona çok benzeyen bir şeyin koku burnuma doldu.

Beni yere indirdi. “Yürüyebilecek misin?”

Başımı salladım, o anda söyleyecek pek bir şey bulamıyordum. Beni patikaya doğru götürdü. Evin ön bahçesi sadeydi, çimenler ve verandanın önünde basit bir çalılık vardı. Yine de iyi görünüyordu. Verandanın basamaklarında muhteşem çiçekleri olan birkaç saksı vardı.

Hayes bakışlarımı takip etti. "Hepsi annemin marifeti. Her geldiğinde bahçemin ne kadar sıkıcı olduğundan şikâyet eder. Birkaç gün sonra da yeni bir saksı ortaya çıkar. Onları sulaması için komşunun kızını tutmak zorunda kaldım çünkü unutuyorum. Bitkiler konusundaki beceriksizliğim yüzünden onlardan birini öldürdüğümde, annemin kalbini kırmış oluyorum."

Aralarındaki etkileşimi kafamda çok net canlandırabiliyordum. Julia, Hayes'i sürekli sıkıştırıp bitkilerle uğraşıyordu. Hayes de ona izin veriyordu. Sadece bu da değil, bitkilerin büyümesini ve gelişmesini de sağlayabilmişti. "Bence çok güzeller."

"Onları görmekten rahatsız olduğum söylenemez." Anahtarını kilide sokup ön kapıyı açtı.

Nefesimin kesilmesine engel olamadım. Hayes sürprizlerle doluydu. Tarihi bir evden beklediğim dar koridorlar ve küçük odalar yerine, açık ve ferah bir evi vardı. "Burası muhteşem."

"Burayı neredeyse temeline kadar yeniledik. Dışını çok sevmiştim ama içi berbat. Fakat bu da onu çok ucuza alabileceğim anlamına geliyordu. İnşaat işine yeni başlayan bir arkadaşım vardı, ben de neler yapabileceğini kanıtlaması için evimi kullanmasına izin verdim ve işçiliği de ucuza getirmiş oldum."

"İşe yaramış diyebilirim." Cam kapıların ve tavana kadar uzanan kitap raflarına sahip küçük bir çalışma odasının yanından geçtim. Hayes'in ailesi ve arkadaşlarıyla birlikte çekilmiş siyah beyaz fotoğraflarıyla dolu bir duvarı aşarak mutfığa girdim. Eşsiz aydınlatma armatürleri ve yaratıcı çekmece kulplarıyla,

bir şekilde hem aydınlık hem de erkeksi olmayı başaran bir şaheserdi.

“Beğenmene sevindim. Su ister misin? Veya Soda? Belki yiyecek bir şeyler?”

“Açıkçası sadece duş almak ve yatmak istiyorum, tabii eğer senin için de bir sakıncası yoksa.”

“Elbette.”

Beni mutfağın etrafından dolaştırıp geniş kanepeler ve devasa bir televizyonun bulunduğu oturma alanına, oradan da arka merdivenlere yönlendirdi. “Sendeleme ihtimaline karşılık sen önden çık.”

Elim sert ama pürüzsüz ahşaptan yapılmış korkuluğa uzandı ve herhangi bir baş dönmesi yaşamadan yukarı çıktım.

“Soldan ikinci kapı.”

Odanın tam ortasında durdum. Buraya da aynı kombinasyon hakimdi; koyu renkli ahşap yatak başı, beyaz yorgan ve yastıklar. Yatak bulutlara benziyordu ve içine gömülmek için sabırsızlanıyordum. “Bu muhteşem.”

“Hoşuna gitmesine sevindim. Kız kardeşlerim film gecesi için geldiklerinde rahat etmek isterlerse diye şifonyere birkaç eşofman bırakmışlardı. Onlar sana olur.”

“Sorun olmayacağından emin misin?”

“Aptallık etme.”

Hayes’e kaşlarımı çatarak baktım. “Aptal değilim. Ama hadimi de aşmak istemiyorum.”

Gözlerini devirdi. “Onlar sadece kıyafet. Aile mücevherleri falan değil.”

Sırtarak, “Aile mücevherleriniz mi var?” diye sordum.

“Sanırım kraliyet taşlarını bir yerlerde kaybetmiş olabiliriz.”

“Çok yazık.”

Hayes başını iki yana sallayarak yaklaştı. Bir an durakladıktan sonra kollarını hem nazik hem de her şeyi yutan bir kucaklamayla bana doladı. "İyi olmana sevindim. Çağırımı aldığımda neredeyse korkudan ölecektim."

Yanağımı göğsüne bastırırken gözlerim yanıyordu. "Geri döndüğün için teşekkür ederim."

"Senin için her zaman geri döneceğim, Ev. Sen istemesen bile."

Yirmi Beşinci Bölüm

Hayes

ÇALIŞMA ODAMDAKİ SANDALYEYE ÇÖKÜP TELEFONUMDAKİ ZAMANLAYICIYI ÜÇ SAATE AYARLADIM. Saniyelerin ilerleyişini izlerken bir elimle yüzümü ovuşturdum. Bu gece uyku yoktu.

İçimdeki tüm duygular çıkırından çıkıyormuş gibi hissediyordum. Kısa devre yapıyor ve içime elektrik akımları gönderiyorlardı. Tıpkı, Everly'nin sanki tek teselli kaynağı benmişim gibi yanağını göğsüme sıkıca bastırıldığı an olduğu gibi. Ya da az önce misafir yatağımda uyurken onu izlediğim andaki gibi. Hiç de rahat görünmeyen bir pozisyonda kıvrılmış, sanki kendini olası bir saldırıya karşı koruyordu fakat yüz ifadesi tamamen sakindi.

"Kendine gel, Easton." Telefonumdaki son aramaya dokundum.

"Şerif departmanı."

"Merhaba Williams, ben Easton."

"Merhaba Şerif. Bayan Kemper nasıl?"

Çocuğun iyi bir kalbi vardı ve umarım işinde uzun süre çalışırken bunu korurdu. Bu işin sizi biraz katılaştırmasına, daha şüpheli yapmasına engel olmak zordu. Ancak insanlığın en iyi yanlarını gördüğünüz zamanları unutmazsanız, bu iyimserliğe tutunabiliyordunuz. “İyi olacak. Beyin sarsıntısı geçirdi ve kafasına birkaç dikiş atıldı ama çok daha kötüsü de olabilirdi.”

“Bunu kim yapıyor, patron?”

“Keşke bir fikrim olsaydı. Bu gece bir şey çıktı mı?”

“Çıksaydı seni arayacağımı biliyorsun.”

Sandalyemde arkama yaslandığım anda kaslarım bu hareketi protesto etti. “Kontrol etmem lazımdı.”

“Biliyorum. Ruiz ve ben kanıtları kaydettik ve teknik ekip ilk iş olarak onları alacak.”

“Teşekkürler. Başka bir şey çıkarsa beni ara.”

“Ararım. Yapabilirsen eğer biraz uyu.”

Onu onaylamadan telefonu kapattım. Benim için çalışan insanlara yalan söylemezdim ve şu anda uyku gibi aptalca bir şey yüzünden de bunu yapmaya başlamayacaktım. Dizüstü bilgisayarımın ekranını kaldırdım ve bir tuşa dokunarak açtım. Birkaç şifre girerek departmanımızın sistemine giriş yaptım.

Cammie'nin ifadesini tekrar okumam gerekiyordu. Belki bu, yeni bir rota çizebilecek herhangi bir ipucunu açığa çıkarırdı. Elimizdeki her şeyi dört kez okuduktan sonra gözlerim kararmaya başladı.

Ayağa kalkıp geniş döşemelerin üzerinde volta attım. Belki de aramayı genişletmem gerekiyordu. İlçemizdeki tek olay bunlardan ibaretti ama bu başka yerlerde de olmadığı anlamına gelmezdi.

Bilgisayarımın başına dönüp oturdum ve arama motoruna birkaç sözcük yazdım. Ekranımda sıralanan vakaların sayısı midemi bulandırdı; bu dünyada çok fazla kötülük vardı. Yine de

bir yerden başlamam lazımdı ve bu da her bir vakayı tek tek incelemem anlamına geliyordu.

Tezgâhın üzerinden Hadley'ye bir fincan kahve uzattım. "Dün gece çalışmış olmana rağmen geldin, teşekkür ederim."

"Sorun değil. Aslında Everly'yi götürdükten sonra beş saat uyuyabildim. Senden çok daha fazla uyumuşum gibi görünüyor."

Çok solgun görüldüğümün farkındaydım. Biri gözlerime asit dökmüş gibi hissediyordum ve başım durmaksızın zonk-luyordu. "Birkaç litre kahvenin düzeltemeyeceği bir şey değil."

"Bir günlüğüne izin alıp biraz uyuyabilirsin."

"Onca şey olup biterken yapamam. İncelemem gereken bir sürü dosya var ve içlerinden burada olanlarla eşleşen var mı diye bakmam gerek."

Hadley taburesinde doğruldu. "Seri işlenen bir suç olduğun-u mu düşünüyorsun?"

"Cammie'yi kaçırmaya çalışanla aynı kişi olmalı. Yani iki kez denemiş. Büyük ihtimalle bunu daha önce de yapmıştır. Tabii buralarda değil. Aynı yöntemle gerçekleştirilmiş ve çözül-memiş bir olayımız yok." Küçük kardeşimle göz göze gelmek için öne doğru eğildim. "Bu da dikkatli olman gerektiği anla-mına geliyor. Tek başına yürüyüşe çıkmak ya da dağda bisiklete binmek yok. Yanına bir arkadaş bul. Geceleri arabana tek başı-na yürümek de yok."

"Hayes. Ayı spreyi ve sivri uçlu bir anahtarlık taşıyorum. Bana bir şey olmayacak."

"Hadley... Aşırı korumacı olduğum için değil. Birileri senin yaşlarındaki kadınları kaçırmaya çalışıyor. Eğer sana bir şey olursa, kahrolurum. Lütfen. O adamı yakalayana kadar beni dinle."

Bir süre sessiz kalıp yüzümü inceledi. "Tamam. Fakat tüm dünyanın yükünün senin omuzlarında olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu ülkedeki herkesi, her zaman güvende tutamazsın. Kötü şeyler olabilir."

"Kötü şeylerin olabileceğinin farkındayım. Önceliğim ailemi güvende tutmak. Babam da bu sabah Shiloh ile aynı konuşmayı yapacak. Şimdilik herkes arkadaşlık sistemiyle hareket edecek."

"Sen dahil mi?"

İç çekerek kalçamı tezgâha yasladım. "Ben dahil. Bazı şüphelilerle görüşmeye giderken Young'ı da yanımda götürüyorum."

Everly mutfağın köşesinden çıktı. Merdivenlerden inerken ayak seslerini duymamıştım bile. "Ian mı?"

Lanet olsun! O kadar sevimli görünüyordu ki saçları uykudan dolayı karmakarışık olmuştu ve ayakları çıplaktı. "Onunla ve Allen ile konuşmam gerekiyor. Fazla ileri gidemeyeceğimi biliyorum ama en azından tepkilerini ölçebilirim."

"Gerçekten o olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, bu onun tarzı değil."

"Onun tarzı ne?"

Everly gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Kaba kuvvetle saldırmak. Ne yapmak istiyorsa tam orada yapardı."

Ateş vücudumda yükseldi, kaslarımı ve sinirlerimi doldurarak kanıma karıştı. Ian, Everly'ye ne halt etmişti?

Hadley boğazını temizledi. "Ailenin geri kalanıyla birlikte evde olmanı istemediğinden emin misin? Belki de bunu zorla yaptırmaya karar vermiştir. Cammie ile birbirinize biraz benziyorsunuz. Belki de onu sen sanmıştır."

* Orijinal metinde 'buddy system' olarak geçen bu terim, bireylerin takım halinde ve ekip şeklinde dolaşıp birbirlerinin güvenliğinden emin oldukları bir tür anlaşmadır.

Everly gülmeye başladı ama bu kahkaha, acı bir havaya sahipti. "İnan bana, lan'ın isteyeceği son şey onunla birlikte aynı evde olmam."

Şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti ama Cammie ve Everly birbirlerine *gerçekten* benziyordu. Aynı saç rengi, benzer vücut yapıları. Bu her kimse, belli ki bir tipi vardı. "Şimdilik herkesin dikkatli olması gerekiyor."

Hadley kahvesini tezgâhın üzerine bıraktı. "Evet tabii, her zaman arkadaşlık sistemi."

Kız kardeşime doğru sert bir bakış attım. "Eğer buna uymadığını görürsem, anneme şenlik ateşi için dolaptan içki çalıp günlerce hasta yattığın zamanı anlatırım."

Ağzı açık kaldı. "Anlatamazsın."

"Dene beni."

"Ben de senin hakkında birkaç şey biliyorum, Ufaklık. Bir savaş başlatmadan önce dikkatli ol."

Telefonumu cebime atıp anahtarlarımı aldım. "Seninle ilgili çok daha fazla cephanem olduğunu biliyorsun."

Yardım etmesi için Everly'ye baktı. "O haklı, lanet olsun."

Ev, gülmemek için dudaklarını sertçe birbirine bastırdı. "Beyaz bayrağı hemen sallasan iyi olur."

"Onu dinle, küçük kardeşim." Boşluğu kapatıp içgüdülerimle hareket ederek Everly'nin başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Kendini kötü hissetmeye başlarsan eğer ara. Ağrı kesicilerin tezgâhın üzerinde."

Gözleri hafifçe büyüdü. "Ta-tamam. Teşekkürler."

Başımı salladım ve Hadley'nin yüzündeki muzip sırıtışı görmezden gelerek kapıya doğru ilerledim. Karakola giderken Everly'nin ipeksi saçlarını hâlâ hissedebildiğime ve her zaman etrafında uçuşan yasemin kokusunu alabildiğime yemin edebildim. Boku yemiştım. Hem de çok fena...

Hırdavatçının önünden geçtiğim sırada tanıdık bir kamyonet gözüme çarptı. Hemen sağa yanaşım. Eski aracın birkaç metre aşağısına park edip motoru kapattım ve oturup beklemeye başladım. Gelmesi uzun sürmedi. Ian'ın yalnız olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Belki de Allen kulağına fısıldamadan sonunda gerçekleri öğrenebilirdim.

Arabamdan inip ona doğru ilerlemeye başladım. Birkaç saniye içinde Ian beni görüp kaşlarını çattı. "Beni takip ettiğini düşünmeye başlıyorum."

"Buradan geçerken kamyonetini gördüm. Beni bu sabah çiftliğe gelmekten kurtardın."

Çantasını bir kolunda dengede tutuyordu. "Yine ne var?"

"Dün gece dokuz ile on arasında neredeydin?"

Ian kaskatı kesildi. "Bana bunu sormaya hakkın yok. Senin otoriteni kabul etmiyorum. Cevap vermeyeceğim."

Elimi kaldırdım. "Şu boş lafları bırak. Hepsini daha önce duydum. Bana sadece nerede olduğunu söyle, ben de seni rahat bırakayım."

"Hayır."

"Bu bir mazeretin olmadığı anlamına geliyor."

"Hayır, domuzlara bir bok anlatmadığım anlamına geliyor."

Aniden Ian'a tamamen odaklandım. Anahtarlarını sıkıca kavrayan parmaklarına, çenesinin gerginliğine, bir sonraki bilgiyi verdiğimde, bana herhangi bir ipucu verebilecek her şeye. "Dün gece biri kız kardeşini kaçırmaya çalıştı."

Gözleri sağa doğru kaydı, anahtarları tutuşu sıkılaştı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Saat dokuzu biraz geçtikten sonra biri onu veteriner kliniğinin dışında kaçırmaya çalıştı."

Ian'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Kadınlar tek başlarına, korunmasız dışarı çıktıklarında böyle olur. Belki ufak bir korkutma Everly'ye sonunda haddini bildirir."

"Ona bu korkuyu yaşatmanın senin görevin olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ian gözlerini kısarak bana baktı. "Ne istersem, ne zaman istersem yaparım. Sadece Tanrı'ya ve aileme hesap veririm."

"Nedense Tanrı'nın senin yaptığın bazı şeylerden pek memnun olduğunu sanmıyorum, Ian."

Çantasını kamyonetinin kaputunun üzerine koydu. "Evie sana ne anlattı? Her ne söylediyse, hepsi yalan. Bin bir türlü hikâye uyduruyor."

Ses tonunda hafif bir panik havası vardı. Bu basit gerçek, damarlarımda buz gibi dolaştı. "Everly bana hiçbir şey anlatmadı. Ama seni birdenbire korkutan şeyin sebebini neden benimle paylaşmıyorsun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Ne ondan ne de senden. Hiç kimseden. Siktir git, domuz." Çantasını kapığı gibi kamyonetine atladı ve lastiklerini bağırıttırarak uzaklaştı.

Everly'nin, Ian'a karşı bir kozu vardı. Ve geri dönmüş olması onu korkutuyordu. Sadece bana bunun ne olduğunu söyleyecek kadar güvenmesine ihtiyacım vardı.

Yeni Altın Bölüm

Everly

“YALAN SÖYLEMEYECEĞİM. Geri döndüğün için rahatladım ve bunun tek nedeni de kendini daha iyi hissediyor olman değil.”

Miles’ın dinlenme odasındaki masamızdan kalkıp, öğle yemeğinden kalanları çöpe atmasını izlerken yüzümü buruşturdum. “Seni birkaç gündür zor durumda bıraktığım için özür dilerim.”

“Senin hatan değildi. Sadece bunun olmasına çok üzüldüm. Hem de hemen kapımızın önünde. Yeni aydınlatmalar taktırdım. Pusuda bekleyenleri caydırmak için işe yarar. Ayrıca artık sen ve Kelly burayı yalnız kapatmayacaksınız.”

“Ekstra zahmete girmiş olmandan nefret ediyorum.”

Miles benimle göz göze geldi. “Seni ve ekibimin geri kalanını güvende tutmak söz konusuken bunlar zahmet değil. Sen bu ekip için değerlisin, Everly ve sana sahip olduğum için şanslıyım.”

“Teşekkür ederim. Burada çalışmayı seviyorum.”

Söylediklerimin hiçbiri yalan değildi. İki günlük ayrılık bile beni tedirgin etmişti. Ne var ki Hayes, Hadley ve Shiloh'yu üzerime saldığından beri film izlemek ya da kâğıt oynamaktan başka bir şey yapmaya fırsatım olmamıştı. Kırk sekiz saatlik hapis cezam bittiğinde de hemen işe geri dönmüştüm.

Miles, bana o sıcak gülümsemelerinden birini sundu. "Sevdiğin için çok mutluyum çünkü sensiz biraz yolumuzu kaybetmiştik. Ve sanırım Kelly, Tim ve beni boğazlamaya hazırdı."

Küçük bir kakhaha attım. Diğer veteriner teknisyeniyle birbirimize gerçekten uyum sağlamış, harika bir ekip olmuştuk. "Beni idare ettiğı için ona en azından bir fincan kahve borçluyum."

"Bunu dert etmeyeceğıne eminim. Bir sonraki hastamızdan önce evrak işlerini halledeceğim. Öğle tatilinin geri kalanının tadını çıkar."

"Teşekkürler Miles."

Sabah hazırladığım salata ve patates kızartmasına döndüm. Spoon'stan aldığım yumurta salatası gibi değildi ama işimi görüyordu. Çantama uzanıp küçük *Tylenol* şişemi çıkardım. Daha güçlü bir ilacım vardı ama çalışırken onu almak istemiyordum. Parasetamol benim için yeterli olurdu. İki hap yuttuktan sonra enseme ovuşturdum.

Doktor Balicanta, sarsıntım hafif olsa da belirtilerin tamamen geçmesinin haftalarca sürebileceğini söylemişti. Genelde kafatasımda donuk bir ağrı oluyordu bazen de çok hızlı hareket ettiğimde başım dönüyordu. Bunun geçmesini bekleyecek haftalarım da yoktu. Shiloh barınak için uğraşırken ona yardım etmeye geri dönmem gerekiyordu.

* Ağrıyı kesmek, ateşi düşürmek, alerji, soğuk algınlığı, grip... vs. semptomlarını hafifletmek için satılan bir ilaç markasıdır.

Biri kapıyı çaldı. "Gir." Kapı yavaşça açıldı ve tanıdık bir yüz içeri girdi. "Addie?"

Eşikte duraksadı. "Merhaba, Evie."

"İçeri gel. Öğle yemeği yiyorum. İstersen oturabilirsin." Onu zorlamamak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. İstedğim son şey, onu tekrar korkutup kaçırmaktı.

İçeri girdi ama oturmadı. Bunun yerine ayakta durup parmaklarını karmaşık düğümler haline getirdi, sonra çözdü ve aynı şeyi yeniden yapmaya başladı. "Sen iyi misin? Birinin sana saldırdığını duydum."

"İyiyim. Sadece kafamda bir şişlik var."

Addie şakağımın yakınındaki sargıyı inceledi. "Bu bir şişliğe benzemiyor."

"Birkaç dikiş."

Parmaklarını birbirine daha sıkı kenetlerken eklemeleri bembeyaz oldu. "Canın acıyor mu?"

"Pek sayılmaz. Sadece başım ağrıyor. O da bir hafta içinde geçer. Sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Sorumu duymazdan geldi. "Şerif yine onunla konuştuğu için lan çok kızgın. Dikkatli olman gerek."

Her ne kadar saldırganın abim olduğunu düşünmesem de sormak zorundaydım. "Olayın olduğu gece buralarda mıydı?"

Addie kaskatı kesilirken ellerinin tuhaf hareketleri durdu. "Bilmiyorum. Akşam yemeğinden sonra doğruca odama giderim. İçki içtiklerinde etrafta olmak istemiyorum."

"Addie..."

"Ben iyiyim. Kendime nasıl dikkat edeceğimi biliyorum."

Kendine dikkat etmek başka, babanın ya da çiftlik çalışanlarından birinin ne zaman öfkeleneyeceği konusunda sürekli bir tahminde bulunmaya çalışmak ise bambaşka bir şeydi. O anda Addie'nin bana güvenmesi için her şeyimi verirdim. Gelip

benimle kalması için de. Bunu yıllar önce yapamasam da küçük kuzenimi artık korumak istiyordum.

“Yapabileceğini biliyorum, Addie. Sadece buna mecbur kalmamanı dilerdim.”

Gözlerindeki ifade çok kasvetliydi. Tükenmiş ve sanki pes etmiş gibiydi. “Ben de öyle.”

Ben başka bir şey söyleyemeden kapı tekrar açıldı. Bu kez geniş omuzlar boşluğu doldurdu ve koyu renk gözler bana çevrildi. Hayes’in bakışları, sanki hâlâ tek parça olduğumdan emin olmak istiyormuş gibi normalden biraz daha uzun bir süre üzerimde gezindikten sonra, Addie’ye doğru döndü. “İyi günler, Adaline. Ev.”

Addie tam adının kullanıldığını duyunca irkildi. Ona bu şekilde hitap eden tek kişi, babasıydı. Diğer herkes adının kısaltılmış halini kullanırdı.

“Ona Addie de. Herkes öyle der. Hayes ile tanıştınız mı?” diye sordum kuzenime.

Birkaç adım geri çekilmişti. “Hayır. Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de, Addie. Sakıncası yoksa sana kartımı vermek istiyorum. Böylece bir şeye ihtiyacın olursa beni arayabilirsin.”

Başını iki yana sallayarak uzaklaştı. “Alamam. Eğer bende olduğunu öğrenirse ben... yapamam.”

“Tamam o zaman. Bana ihtiyacın olursa ofisime gel.” Bakışları onunkilerle buluştu. “Her zaman bir çıkış yolu vardır. Ve o yolu bulmana yardım etmekten mutluluk duyarım.”

“Her zaman değil,” diye fısıldadı. “Benim için değil.”

Ardından Hayes’in yanından hızla geçti ve doğrudan kapıya yöneldi. Bu defa arkasından seslenmedim. Onu durdurmaya çalışmadım. Biraz alan tanınmam gerekiyordu. İhtiyacı olduğunda kaçabileceği ve hazır olduğunda geri dönebileceği bir yer

olmalıydı. Ancak bu canımı yakmadığı anlamına da gelmiyordu. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken başım gözlerimin arkasından zonkluyordu.

Hayes yanımdaki boş sandalyeye oturdu. "Kahretsin, özür dilerim. Denemek zorundaydım."

"Biliyorum. Ve bence ona ihtiyacı olduğunda sana koşabileceğini söylemen iyi bir şey. Bugün buraya kendi başına geldi. Bu da bir ilerleme." Nefesim daraldı. "Onu çok kırdım. Addie'yi sevmesi gereken çoğu kişi, bir şekilde onu hayal kırıklığına uğrattı."

Hayes masanın üzerine küçük bir kese kâğıdı koydu ve elini benimkinin etrafına sardı, başparmağı artık tanıdık gelen bir hareketle tenimde gezindi. "Artık buradasın. Önemli olan da bu."

"Öyle mi?" Gözümün kenarından tek bir damla yaş süzülünce Hayes onu sildi. "Bu acılar çok derin olabilir. Uzun zamandır bildiği tek şey bu. Sonsuza kadar kendisine tanıdık gelen o yerde kalmasından korkuyorum."

"Kalacağını sanmıyorum. Addie senin hayatını yaşadığını, sevdiğin bir işte özgürce çalıştığını ve bir hayalin peşinden koştuğunu gördükçe... Bence bu, onun daha fazlasını istemesine sebep olacak. Bana ne dediğini hatırlıyor musun? Sadece yirmi nefeslik bir cesarete ihtiyacı var."

Kulağımın arkasındaki dövmenin üzerinde gezinen parmağı, omurgamda hoş bir ürperti yarattı.

"Umarım haklısındır."

"Şimdilik bu umuda tutunalım."

Derin bir nefes alıp havayı tekrar yavaşça dışarı verdim. Addie için umudumu koruyabilirdim. Bu, en tehlikeli duygulardan biri olabilirdi ama şu anda ona ihtiyacım vardı. Başımı kaldırıp Hayes'e baktım. "Senin burada ne işin var?"

Tek kaşını kaldırdı. "Beni gördüğüne sevinmedin mi?"

Onu her gördüğümde seviniyordum. Yine de bunu itiraf etmeye henüz hazır değildim. "Neden burada olduğuna bağlı."

Kıkırdayarak elimi bıraktı. "Hastayı kontrol etmek ve sana küçük bir şey getirmek için geldim. Hadley, Spoons'taki sandviç pastaların hayranı olduğunu söyledi."

Hemen doğruldum. O mükemmel, küçük tatlıları geçen hafta keşfetmişim ve bana bebek bakıcılığı yaptığı gün Hadley ile bunlardan altı tane yemiştik. "Pakette ne var?"

Çantayı göğsüne yaklaştırdı. "Beni gördüğüne sevindiğin konusundaki tavrını değiştirecek misin?"

"Eğer içinde sandviç pasta varsa, görebileceğin en mutlu insan benim."

Hayes paketi dikkatle açıp ortasında kalın, vanilyalı krema olan bir çikolatalı kurabiye sandviçi uzattı. "Şimdi ben de bir tane alacağım." Diğerini masanın ortasından aldığı bir peçetenin üzerine koydu.

"Sanırım benim sınırim bir tane. Kız kardeşinle üç tane yedim ve midem bulandı."

Hayes başını iki yana salladı. "Hadley'nin pek sınırı yoktur."

"Bunu yavaş yavaş öğreniyorum. Sanırım eve tıkılıp kalmamız, benden çok onu çıldırttı."

"O sürekli hareket etmek ister. Acil yardım görevlisi olmak bu yüzden ona çok iyi geliyor. Bir ofise tıkılıp kalmaktan ya da her gün aynı şeyleri yapmaktan nefret ederdi."

Bir parça kurabiye koparıp ağızma attım. "Onu sevdim. Oldukça eğlenceli ve gerçekten güzel bir kalbi var."

"Kesinlikle öyle."

İstedğim şeyi sormaya hakkım olup olmadığını merak ederek bir süre duraksadım. "Annenle onun arasında bir çatışma olduğunu hissediyorum."

Hayes sandalyesinde arkasına yaslandı. "Haksız sayılmazsın."

“Neden? Birbirlerini sevdiklerini görebiliyorum.”

Kurabiyesinden bir parça koparıp kremaya batırdı. “Shiloh’yu kurtardıktan sonra annem dizginleri *oldukça* sıkı tuttu. Birçok kişiye göre gereğinden fazla sıkı olmaya başladığı söylenebilir. Herkes nedenini anlıyordu ama Hadley... o çok küçüktü. Büyüdükçe kavga etmeye başladılar. Annem, ne isterse yapmasına izin veren Beckett’a ve bana alışkındı. Ya da bir konuda konuşmak istemediğinde ahırda veya tarlada kaybolan Shiloh’ya. Ama Hadley... onun her zaman çabuk parlayan bir öfkesi vardı. Ve o asla geri adım atan biri değildir.”

“Her iki tarafı da anlayabiliyorum.”

“Hepimiz anlayabiliyoruz. Bu yüzden babam ve ben hep araya girmeye, ikisinin de birbirinin bakış açısını görmelerini sağlamaya çalışıyoruz. Ancak yıllar içinde çok fazla acı birikti.”

Boğazımda yanmaya başladığında, o ateşi yutmak için elimden geleni yaptım. “Çok özür dilerim, Hayes. Bir olay yüzünden pek çok hayat etkilendi.” Sadece Shiloh değil, Easton ailesinin her üyesi etkilenmişti. Benimki de. Addie bile bunun bedelini ödüyordu.

Hayes eğilip iki eliyle sandalyemin koltuğunu kavradı ve beni kendine doğru çekti. “Sakın bunu üstleneyim deme. Senin suçun yok. Hatalı olmama rağmen bu yanlış düzeltmek için elinden gelen her şeyi yaptın.”

“Tanıdığım başka biri gibi konuştun.”

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Sanırım, birbirimize tahmin ettiğimden daha çok benziyoruz.”

“Dikkatli ol Hayes, benden biraz hoşlandığını düşünmeye başlayabilirim.”

“Tanrı korusun.”

“Benimle arabama kadar yürümek zorunda değildin.”

Tim'in yüz hatlarından inatçılık okunuyordu. "Evet, zorundaydım. Buna alışman gerekecek çünkü artık sürekli yapacağım."

Sözleri içime bir sıcaklık yayılmasına neden oldu. Son birkaç ay içinde beni gerçekten önemseyen insanlardan oluşan, küçük bir topluluk oluşturmaya başlamıştım. "Buna minnettarım. Ancak kimsenin gündüz vakti çalıların arasından fırlayacağını sanmıyorum." Sokaklarda dolaşan hem yerel halktan hem de turistlerden oluşan birkaç kişiyi işaret ettim.

"Umurumda değil." Tim aracımın önünde durdu. "Olanları duyduktan sonra kendimi alçak biri gibi hissettim. Seni burada yalnız bıraktım ve..."

"Ah, Tim. Hayır." Uzanıp kolunu tuttum. "Olanlar senin suçun değildi."

Yüz ifadesi sertleşti. "Benim suçum olmayabilir ama engel olabilirdim."

"Bunu geride bırakman gerekiyor," dedim usulca.

"Mesai bitiminde sana arabana kadar eşlik etmeme izin verirken denerim."

"Sanırım bununla yaşayabilirim." İçimden geldiği gibi davrandım ve kollarımı ona dolayarak hızlıca sarıldım. O kadar hızlıydı ki ben onu bırakmadan önce tepki verecek zamanı bile olmamıştı. "Sen iyi bir adamsın."

Yanakları pembeleşti. "Üzerinde çalışıyorum."

"İyi bir iş çıkarıyorsun."

"Bu toprak beni bütün olarak yutmadan önce şu arabaya bin."

Gülerek direksiyona geçtim ve Tim'e el sallayıp motoru çalıştırdım. O da kasabadaki dükkânlardan birinin üstünde bulunan dairesine doğru yola koyuldu. Telefonumu bardak tutucusuna yerleştirdiğim sırada bildirim geldi.

Shay: Haftan nasıl geçiyor?

Parçalanmış Yıldızlar

Yüzümü buruşturdum. En iyi arkadaşşıma, son zamanlarda olan biten her şeyi tam olarak anlatmamıştım. Ne yangını ne de saldırıyı. Zaten yapabileceği hiçbir şey yoktu. Hızlıca cevap yazdım.

Ben: Güzel. Hayvanlar için barınaklara başlamak üzereyiz. Birkaç hayvanımız olduğunda belki ziyarete gelebilirsin.

Shay: Gelmemizi söylediğin anda yola çıkacağız.

Bu, sandığından biraz daha uzun sürebilirdi ama bana dikişlerimi aldirmek ve yara izinin kapanması için az da olsa zaman kazandıracaktı. Telefonu bardak tutucusuna geri koyup elimi vites koluna götürdüğüm sırada bir kıpırtı gözüme çarptı. Birisi sileceğimin altına katlanmış bir kâğıt parçası sıkıştırmıştı.

Kapımı açtım ve kâğıdı çıkarmak için yerimden kalktım. Koltuğuma geri yerleşip kapıyı kapattıktan sonra bir broşür olduğunu düşündüğüm kâğıdı açtım. Ama öyle değildi. Özensiz karalamaya bakarken gözlerimin arkasındaki baskı yoğunlaştı.

Bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacaksın. Sakın unutma, seni izliyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Hayes

MASAMIN ÜZERİNDE BİR YERDEN ÇALAN CEP-TELEFONUMUN BOĞUK SESİ GELİYORDU. “Kahretsin.” Önümdeki kâğıt yığınlarını ve haritayı karıştırdım. Bulamayınca en sonunda haritayı yere fırlattım.

Küçük cihazı elime alıp arayanın kim olduğuna bakmadan kabul et tuşuna bastım. “Easton.”

“Hayes? Ben Everly.”

Beni ilk kez arıyordu ve sadece bu bile tüylerimin diken diken olmasına yetmişti. Sesindeki tereddüt beni daha çok geri-yordu. “Sorun ne?” Çoktan anahtarlarımı almak için masamın çekmecesini açmıştım bile.

“Ben iyiyim.”

“Sesin iyi gelmiyor,” diye hırladım.

“Veterinerin önünde, aracımın içindeyim. Biri ön camıma not bırakmış.”

Kapımı çekip açarken adımlarım duraksadı. “Ne tür bir not?”

“Beni arkadaşça çay içmeye davet eden türden bir not değil.”

Bir dizi küfür mırıldanarak adımlarımı hızlandırdım. Masaların arasından ve danışmadan hızla geçerek ilerledim. “Şimdi karakoldan ayrılıyorum. Kapıların kilitli mi?”

Arka planda bir tık sesi duyuldu. “Artık kilitliler.”

“Telefonu kapatma.”

“Ben iyiyim. Hem araba kullanıp hem de telefonda konuşmaman gerekiyor.”

Aracımın direksiyonuna geçtiğimde ekranımdaki bir tuşa bastım. “Hoparlördesin, mutlu musun?”

“Çok huysuzsun.”

“Aynen öyle, huysuzum. Sen de huysuz olmalısın.”

Everly iç çekti. “Huysuz olmak için çok yorgunum.”

Lanet olsun. Wolf Gap’e döndüğünden beri çok sıkıntı çekmişti ve son birkaç gün bunların en kötüsüydü. Mola vermeye ihtiyacı vardı ve ben de bu molayı ona vermek için elimden gelen her şeyi yapacaktım. “Sadece bekle, Ev.”

“Bekliyorum. Ben bunu yaparken bir oyun oynayalım mı?” diye sorduğu sırada sesi biraz titriyordu.

“Ne tür bir oyun?”

“*O mu bu mu* oynamaya ne dersin?”

Departmanın otoparkından çıktım. “Bu ergenlerin oynadığı bir oyun değil mi?”

“Dediğimi yap. Genel izleyiciye uygun versiyonunu oynayacağız.”

“Pekâlâ.”

Sanki önemli bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizledi. “Kurabiye mi pasta mı?”

“Kurabiye. Nereye gidersen git yanında götürmesi daha kolay.”

Everly genzinden bir *hımm* sesi çıkardı. “Limonata mı, buzlu çay mı?”

“Kimin yaptığına bağlı.”

“Gayet makul. Ben her zaman limonatayı tercih ederim.”

“En iyisini annem yapar. Sana getiririm.” Everly’nin aracının olduğu yerin iki araba uzağında durdum. “Geldim.”

“Tamam.”

Sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki bir yerlere vurmak istiyordum. Tanıdığım, âşık olmaya başladığım Everly bu değildi. Sesi güçlüydü, hiç tereddüt etmezdi. Arabamdan inip etrafı taradım. Görünürde olağandışı bir şey yoktu. Her zamanki gibi turistler ve kasaba sakinleri, yaz mevsiminin son ışıklarından faydalanarak sokaklarda dolaşıyorlardı. Ev’in aracına odaklanmış tek bir kişi bile göremiyordum.

Arabanın kasasından bir kit çıkarıp Everly’ye doğru yürümeye başladım. Ben yaklaşırken o çoktan inmiş ve beni bekliyordu. Yolcu koltuğunu işaret etti. “Üzerinde parmak izi kalmasın diye oraya koydum.”

“Akıllıca.” Ona bunu yapmasını bile söylememiştim; çünkü sesini duyduğum anda o küçük korku belirtisi yüzünden düşüremez hale gelmiştim.

Çantamı kaputunun üzerine koydum ve notu almak yerine onun yanına gittim. Ev’i kollarıma çekip sıkıca sarıldım. Nefesindeki küçük kesinti göğüs kafesimde bir top gibi yankılandı ve kalbime çarptı. “İyisin.”

“Biliyorum.”

“Bu konuda kendimi rahatlatmam için bana bir saniye ver.”

Elleri gömleğimin kenarlarını kavradı. “Gerçekten iyiyim. Sadece beni ürküttü, hepsi o kadar.”

Derin bir nefes alıp ciğerlerimi temiz havayla ve Everly’ye özgü o yasemin kokusuyla doldurdum. “Bakalım elimizde ne varmış.” Eldivenlerimi takıp kanıt torbasını açtığım sırada, Everly arkamda bekliyordu. Yolcu kapısını açıp kâğıdı bir

köşesinden tutarak kaldırdım. Sayfadaki öfkeli karalamalara bakarken her şey yavaşladı. Kalp atışlarım, nefes alışım...

Kan akışım bile durmuş gibiydi.

Notu kanıt torbasına koyup ağzını kapattım ve çantama yerleştirdim. Everly'nin bunu görmek zorunda kalmasını bile istemezdim. Eldivenlerimi çıkarıp telefonumu aldım ve Young'ın numarasını tuşladım. İkinci çalışta cevap verdi. "Şerif."

"Bar & Grill'e gitmeni istiyorum."

"Sorun mu var?"

"Orada olacağını düşünmüyorum ama yine de Cammie Sweeney'ye herhangi bir not alıp almadığını sormanı istiyorum. Ailesinin evine de bir uğra. Herhangi bir şey gelip gelmediğine bir bak."

Arka plandan gelen sandalye gıcırtısı, Young'ın çoktan harekete geçtiğini gösteriyordu. "Neler oluyor?"

"Everly'nin arabasında bir tehdit notu var."

"Kahretsin. O iyi mi?"

Ev'e döndüm. "Sağlam görünüyor. Onlarla konuştuktan sonra beni ara."

"Tamamdır."

Kapatma tuşuna basıp telefonumu cebime geri attım. "Bu işi çözeceğiz."

"Çözeceğini biliyorum."

Ev'in sözlerindeki kayıtsız güven, içimdeki her şeyi altüst etti. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum."

Yüz hatlarını tedirginlik kapladı. "Neymiş o?"

Anahtarlarımı alıp bir tanesini halkasından çıkardım. "Evi-me git ve Koda'yı al. En azından ben işten çıkana kadar seni önceden uyarmış olur."

"Sen işten çıkana kadar mı?"

"Birkaç saat sonra çıkacağım ama Koda ve Shiloh bu süre içerisinde sana eşlik eder."

"Bana mı geliyorsun?"

"Misafir odan var, değil mi?"

Yavaşça başını salladı.

"Bu işi halledene kadar seninle kalacağım." Bu göt herif apaçık onu izlerken Everly'yi yalnız bırakmam mümkün değildi.

Yüzünü sakinleşmeye ihtiyacı varmış gibi gökyüzüne doğru kaldırdı. "Normal olan daima sormaktır, Hayes. *'Hey, birkaç gün seninle kalsam sorun olur mu? Kendimi çok daha iyi hissederim.'* Bunun gibi bir şey."

Omuz silktim. "Normallik abartılıyor."

Everly hüsrarla karışık bir homurtu çıkartırken ellerini havaya kaldırdı. "Pes ediyorum. Ver şu lanet anahtarı bana."

Anahtarı avucuna bırakırken sııttım. "Akşama görüşürüz."

"İkiye katlanmış çarşaftan sana yatak yapmazsam kendini şanslı say."

Kıkırdadım. Ancak neşem, normalde olduğu kadar derinlere ulaşmadı. Oldukça endişeliydim. Şu anda gidişini izlemek zorunda kaldığım için nefret ediyordum. Yine de ben dönene kadar ona göz kulak olacak birileri olacaktı. Telefonumu çıkartıp Shy'a ve babama mesaj atarak bunu yapmalarını söyledim.

Küçük kulübeye yanaştım. Aracımdan inerken otlaklardan birinde bir hareketlilik fark ettim ve yanımda getirdiğim her şeyi arabamda bırakıp oraya doğru ilerledim. Ben yaklaşırken Koda, birinin onun için hazırladığı battaniye yatağından başını kaldırdı. Kuyruğunu sallasa da beni karşılamak için ayağa kalkmaya zahmet etmedi. Karşısındaki manzara onu büyülemişti.

Shy ve babam, metal hayvan barınağının iç tarafına ikiye dört boyutlarında tahta bir destek koyarken, Everly de çivi

tabancasıyla vuruyordu. Son birkaç aydır birlikte çalışarak geçirdikleri onca zamanı anlatan sessiz bir ahenk içinde hareket ediyorlardı. Boğazımı temizledim. “Senin dinleniyor olman gerekmiyor mu? Beyin sarsıntısı geçirdin.”

Everly bana ters ters baktı. “Ben iyiyim.”

Shy kıs kıs güldü. “Bitmek üzere.”

İki tahtayı daha yerine yerleştirdikten sonra iç duvarları tamamladılar. Everly doğrulurken biraz yalpaladı. Çiti iterek yanına doğru yürüdüm. “Kendini çok fazla zorluyorsun. Eğer dinlenmezsen, tekrar hastaneye gitmek zorunda kalacaksın.”

Babam alnını sildi. “Sinir bozucu ve her şeye burnunu sokan biri ama bu konuda haklı. Kendini zorlama. Birkaç gün içinde kaldığımız yerden devam edebiliriz.”

Everly çivi tabancasını babama uzattı. “Siz çocuklar, bana karşı birlik oluyorsunuz.”

“Ya da sadece düşüp bayılmanı istemiyoruz.”

Gözlerini devirdi ama hemen sonra hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark etmiştim. “Ben iyiyim.”

Bir şeyler fırlatma dürtüsüne karşı koydum. “Birkaç günde bir şey değişmeyecek. Kendine biraz zaman tanı.”

Everly bir şey söylemek için ağzını açtı ama Shiloh ona ters ters bakış atınca hemen sustu ve sinirli bakışlarını bana yöneltti. “O zaman bu hafta sonu benim için mesai yapacaksın.”

İki elimi de havaya kaldırdım. “Yardım etmekten mutluluk duyarım.”

Çizmesinin burnuyla, toprakta tam olarak ne olduğunu anlamadığım bir desen çizdi. “Notla ilgili bir ipucu var mı?”

“Henüz yok.” Kasabanın yaya trafiğinin bu kadar yoğun olduğu bir yerde, kimsenin Everly’nin kamyonetinin etrafında dolaştığını görmemiş olması beni şaşırtmıştı. “Polisler hâlâ etrafı

soruşturuyor ve yakındaki dükkânların kamera görüntülerine bakıyorlar. Laboratuvar yarın ilk iş olarak notu inceleyecek.”

“Belki parmak izi bulurlar.”

Sesi pek iyimser gelmiyordu. Şu anda elimizde olanlara bakınca ben de pek iyimser değildim. “Onu bulana kadar durmayacağım, Ev.”

“Biliyorum.” Hafifçe silkelendi. “Sanırım bugünlük burada işimiz bitti.”

Everly babama hızlıca sarıldıktan sonra kız kardeşime doğru uzandı ama Shiloh kaskatı kesildi. Ev duruşunu hiç bozmadan hafifçe onun omzuna vurdu. Tam şu anda onu öpebilirdim. Kız kardeşimle çok uyumlu görünüyordu ve ona kendini yabancı gibi hissettirmiyordu. Shy öylesine yakınlık gösterecek biri değildi. Sanki her konuda mesafeye ihtiyacı vardı. Ve Everly ona bunu veriyordu.

“Cuma gününe ne dersin?” Ev bana döndü. “O zamana kadar özgür olacak mıyım, gardiyan?”

“Uslu durup durmayacağına bağlı.”

Shy’a baktı. “Ona ikiye katlanmış çarşaftan yatak yapacağım, yemin ederim.”

Kız kardeşim, “Şampuanına pembe boya da koyabilirsin,” diye öneride bulundu.

“Hain. Kendi kanımdan, canımdan biri beni sırtımdan bıçaklıyor.”

Shiloh omuz silkti. “Patronluk taslıyorsun ve bu çok sinir bozucu oluyor. Bu sefer Everly’nin tarafındayım.”

Ev kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda, bu hareketi atletinin üzerinden belli olan yuvarlak memelerine odaklanmama neden oldu. “Bununla yüzleş. İşin bitti, Easton.”

Bakışlarımı zorla yüzüne çevirdim. “Sanırım arkamı kollamam gerekecek.”

Shy babamla birlikte kamyonete doğru yürürken, "Tek gözün açık uyu," diye beni uyardı.

"Hadi gel, Bay Büyük Patron. Sana misafir odasını göstereyim."

"Bu lakabın pek hoşuma gittiğini söyleyemem."

Koda topallayarak ayağa kalkınca üzerinde yattığı battaniyeyi aldım. Everly onun kulaklarının arkasını kaşıdı. "Peki nasıl bir lakap istersin?"

"Ah, bilmiyorum... haşın yakışıklı. Acımasız büyüleyici."

"Bunlar lakap değil."

"Ama işe yararlar."

Everly başını iki yana salladı. "Sanırım ben, Hayes demeye devam edeceğim."

"O da olur."

Merdivenlerden küçük ön verandaya çıktığımızda, Everly paravan kapıyı açtı. "Kemper evine hoş geldin."

Daha önce bir iki kez içeri girmiştım ama bu defa, mekânı gerçekten incelemek için biraz zaman ayırdım. Küçüktü ama yuva gibiydi. Kulübenin rustik dokusu bir şekilde hafif feminen dekorla uyum sağlamıştı. Pembe ve krem rengi yastıklarla döşenmiş, aşırı kabarık, açık gri bir kanepede vardı. Ona iki sandalye ve bir sehpa eşlik ediyordu. Duvara dayalı konsolda küçük bir televizyon duruyordu ama çatısında çanak anten görmediğim için burada kablolu yayın olduğunu sanmıyordum.

"Maçı nasıl izleyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Belki aklımdan geçmiştir."

"Radyodan dinleyebilirsin."

Bir elimle çenemi ovuşturdum. "Beni nasıl inciteceğini biliyorsun."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Burada kalmak isteyen sendin."

Odanın içinde bir kürk huzmesi uçuşunca geri geri sendeledim. "Kahretsin. Bir kürek getireyim. Sanırım onu yakalayabilirim." Görünüşe göre, buranın rustik dokusu kemirgenleri de beraberinde getirmişti.

"Sakin." Everly mutfığa doğru ilerleyip bir poşet kuruyemiş çıkardı. Yere doğru eğilip dişlerinin arkasından bir çıtırtı sesi çıkardığında, köşede küçük bir sincap belirdi.

Atıştırmalık peşinde koşmak gibi bir fikre kapılmasın diye Koda'nın tasmaını tuttum. Everly bir badem uzatınca, küçük adamın bademi parmaklarının arasından alışını hayranlıkla izledim. Ardından odanın öbür ucuna, dolaptaki küçük bir deliğe doğru fırladı. "O da neydi?"

"Bu, Sincap ve burada yaşıyor. Bu yüzden ona dostça davranmalısın."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım, bir dolaba bir de Everly'ye baktıktan sonra tekrar dolaba doğru döndüm. "Nasıl istersen. Sincap bana sokulmaya kalkmasa iyi olur."

Ev başını iki yana salladı. "Dolaptaki evinde oldukça mutlu." Oturma alanının karşı tarafındaki açık kapıyı işaret etti. "Orası senin odan. Buradaki banyoyu paylaşmak zorundayız." Başını eğerek küçük koridordaki başka bir kapıyı gösterdi. "Benim odam da onun yanında. Ben bir duş alacağım. İstersen donmuş pizzalardan birini pişirebilirsin. Ben de salata yaparım."

Duş kelimesi ağzından çıkar çıkmaz kendimi kaybettim. Hiç ihtiyacım olmayan bir sürü görüntü kafamın içinde doluşmaya başladığı sırada boğazımı temizledim. "Pizza. Bunu halledebilirim."

Kimi kandırıyordum ki? Everly'ye kim bilir ne kadar süre, bu derece yakın olacağımı bilmek üstesinden gelebileceğim bir şey değildi. Ancak düşüncelerimi bir şekilde kontrol etmem ve ellerimi ondan nasıl uzak tutacağımı bulmam gerekiyordu.

Günün Sekizinci Bölüm

Everly

PARMAKLARIMI SAÇLARIMDAN TUTUP BENİ SÜRÜKLEYEN KOLA SARDIM. "Ian, lütfen." Fakat beni hiç duymuyor gibiydi. Ben çamura basmaya çalışırken ve çıplak ayaklarımla bir yere tutunmak için debelenirken, o sadece beni çekmeye devam ediyordu.

"Anne!" diye bağırdım ama o serada, çığlıklarımın ona ulaşabileceği yerden çok uzaktaydı. Ian da bunu biliyordu.

Elini öyle bir güçle savurdu ki bana doğru geldiğini bile göremedim. Ve kaçabilmemin hiçbir yolu yoktu. Yumruk ağzımın ortasına isabet etti. Bir anlığına hiçbir şey hissetmedim. Sonra kan tadıyla birlikte acı da kendini belli etti.

"Sakin ona seslenmeye kalkma. Sen sikik bir hainsin." Beni çamura doğru fırlattı.

Addie, "Ian, hayır!" diye feryat etti ama babası onu tuttu.

Allen'in soğuk bakışlarını görebiliyordum. "Bu cezayı hak etti. Kovulmak istemiyorsa bunu kabul edecek ve annesine tek kelime bile etmeyecek."

Ian'ın çizmesi karnıma çarparken tükürüğü yüzüme doğru sıçradı. Nefesim kesilmişti. "Dur. Lütfen."

"Babamı bizden aldın. Sana yapabileceklerimden çok daha kötüsünü hak ediyorsun."

Bir sonraki darbe mide bulandırıcı bir çatırtıyla kaburgalarıma indiğinde, çığlığımı tutamadım.

Kâbusumda attığım çığlığı zorlukla bastırarak yatakta doğruldum. Göğsüm şişmiş, tişörtüm ve şortum terden vücuduma yapışmıştı. "Sadece bir kâbus." Yataktan çıkarken her kelimeyi tekrar ettim.

Çarşafı yataktan çıkarıp yenilerini sererken, beynimin içinde bunu sürekli söylemeye devam ediyordum. Hazırda yedek bir çarşaf takımı bulundurmayı uzun zaman önce öğrenmiştim. "Sadece bir kâbus," diye bir kez daha fısıldadım. Ancak tam olarak doğru değildi. Bu bir anıydı. Görüntüler ve acı, bedenimde öyle derinlere kazınmıştı ki onlardan asla kurtulamayacağımı biliyordum.

Boş odaya karşı, "Güvendesin," diye mırıldandım. Ama doğru olup olmadığına pek emin değildim. Zihnimde o öfkeli not belirdi ve bir elin ağzımı kapattığını hissettim.

Parmaklarımı yorgana gömüp yukarı çektim. "Güvendesim." Hayes koridorun ucundaydı. Bir şey beni göğüs kafesimden çekti. Yanına gidip tüm kötü rüyaları kovmasını ondan istemek için duyduğum bir çekimdi.

Bu düşünceyi aklıma geldiği gibi hemen uzaklaştırdım. Düşüncesizce davranmanın sırası değildi. Bunun yerine çekmecemden yeni bir pijama takımı çıkarıp banyoya gittim. Duşta dayanabildiğim kadar soğuk suyu açtım. Aklımdan çıkmayan o son anıları temizlemek için bir şok etkisine ihtiyacım vardı.

Suyun akması işe yaramıştı. Vücudumdaki teri duruladım ve sanki bu kuvvet, beynimde gizlenen her şeyi silebilirmiş gibi yüzümü duş başlığına doğru kaldırdım.

Hızlıca kurulanıp en sevdiğim losyonu tekrar sürdüm ve taze kokunun beni rahatlatmasına izin verdim. Eski pijamalarımı çamaşır sepetine atarak koridorda yapabildiğim kadar sessizce ilerledim. Bir süre etrafı dinledim ama yalnızca cırcır böceklerinin tanıdık sesiyle karşılaştım.

Satın aldığım küçük mikrodalgada bir fincan su ısıttım ve bip sesi Hayes'i uyandırmadan önce içinden çıkardım. Bu gece papatya çayı içmeyi tercih etmiş, içine biraz da bal eklemiştim. Bu basit bir çay hazırlama işlemiydi ve beni rahatlatıyordu. Daha ilk yudumumu almadan beni yatıştırmıştı.

Kanepenin ucundaki sepetten bir örtü alıp arka verandaya çıktım. Gece havası soğuktu ama bundan memnundum. Yıldızlar kadifemsi siyahlığın üzerinde tıpkı bir elmas gibi parlıyordu. Kasabadaki ikinci el dükkânından aldığım iki sandalyeden birine rahatça kuruldum. Geniş kolçaklı ve arkaya doğru yaslanan büyük bahçe sandalyelerindendi. Sanki sıcak bir kucaklama hissi veriyorlardı.

Neden iki tane aldığımı bilmiyordum. Birinin çıkıp diğer sandalyeye oturmasını beklemiyordum. Yine de sadece bir sandalye almak can sıkıcıydı.

Yüzümü gökyüzüne çevirip takımyıldızları aramaya başladım ama gözyaşlarımın görüşümü bulanıklaştırması, arayışımı zorlaştırıyordu. Kızına yıldızların izini sürmeyi öğreten bir babanın içinde, nasıl böyle bir acımasızlık ve hastalık olabilirdi? Bu nasıl olur da oğluna bulaşır ve on kat daha büyüyebilirdi?

Ne kadar arasamda cevapları bulabileceğimi hiç sanmıyordum. Tüm bunlarla barışık olmak istiyordum. Ancak şiddetle nasıl barış yapabilirdiniz ki?

CATHERINE COWLES

Bunu başarabileceğimden emin değildim. Ian, benim onu affetmemi istemiyordu. Ayrıca kesinlikle değişmemiştii. Peki öyleyse, her şeyi geride bırakmak ne demekti?

Arka verandanın tahtalarında ayak sesleri duydum ama başımı kaldırıp bakmadım. Ben bakışlarımı kulübenin arkasında-ki ormana odaklarken, Hayes hiç dolmayacağını düşündüğüm yere, yanımdaki sandalyeye oturdu.

“Uyuyamadın mı?”

“Kötü bir rüya gördüm.”

Yalan söylemenin bir anlamı yoktu. Hayes çok fazla şey görüyordu. Herkeste ama en çok da bende.

“Not hakkında mı?”

Ellerimi çay fincanımın etrafına sarıp sıvının girdap gibi dönüşünü izledim. “Başka bir şey.”

“Abin mi?”

Başımı kaldırdım. “Sen neden bahsediyorsun?”

Hayes, daha önce hiç rastlamadığım bir şefkatle bakıyordu. Sanki yaralı, vahşi bir hayvana yaklaşıyormuş gibiydi. “Orada bir şeyler olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.”

Dikkatimi tekrar içeceğime çevirdim. Başparmağımı bardağın kulpunda aşağı yukarı gezdirirken ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Bana izin ver, Ev.”

Hayes tek bir ricayla ne kadar çok şey istediğinin farkında değildi. Yine de ona söylemek istiyordum. Yıllardır içimde taşıdığım bir yükten kurtulmaya ihtiyacım vardı. Daha önce bundan hiç bahsetmemiştim. Onunla yaşamaya başladığımda, Jacey’ye bile anlatmamıştım. Annem yaralarım ile ilgilenmiş, dudağıma dikiş atmış ve kaburgalarımı sarmıştı. Fakat beni ablama morluklarım geçip dikişler alındıktan sonra götürmüştü.

“Babamın aldığı cezadan sonra Ian çok öfkelen-di. Sinirini benden çıkardı.”

Hayes’in bakışları sertleşti. “Sana vurdu mu? Daha on bir yaşındaydın. O ergenlik çağındaydı.”

Ian’ın o sırada ne kadar büyük göründüğünü hatırladım, çizmesi kaburgalarım-a çarparken üzerimde kule gibi dikiliyordu.

“Ne kadar kötüydü?”

Bu üç kelime o kadar acımasızdı ki tenimi sıslatıyordu. “Patlamış bir dudak. Kırık kaburgalar. Muhtemelen bir de beyin sarsıntısı.”

Hayes’in parmakları sandalyenin kollarını sararken, eklem-leri bembeyaz oldu. “Kimse kahrolası şerifi aramadı mı?”

“Benim ailemde işler böyle yürümüyor. Bana bu kadar kızmalarının nedeni de buydu. Babamın yaptığının doğru olduğunu düşünmüyorlardı ama annem eve gelene kadar beklemem gerektiğini, böylece babamı ikna edebileceğini ya da Allen’ı getirebileceğini düşünüyorlardı.”

“Eğer birkaç gün daha bekleseydin, Shiloh ölebilirdi.”

“Biliyorum,” diye fısıldadım. “Pişman olduğum tek şey, daha erken gitmemek. Onun iyi olacağı anlamına gelecekse o dayacağı tekrar tekrar yerdim.”

“Siktir.” Hayes ayağa kalkıp volta atmaya başladı. Arka ve-randam pek geniş değildi ama o her santimini kullanıyordu.

Yavaşça kalkıp çayımı sandalyeye bıraktım ve önüne geçerek Hayes’i durdurdum. “Ben iyiyim.”

Kaba elleriyle yüzümü kavrarken eğilerek bana yaklaştı. “İyi değilsin. Nasıl iyi olabilirsin ki? Tek düşünebildiğim senin ne-lere katlanmak zorunda kaldığın. Ve buraya geldiğim ilk gün, sana söylediğim sözler... Lanet olsun! Çok özür dilerim, Ev.”

Alınlarımız birbirine değecek şekilde yüzümü ona doğru eğ-dim sonra öylece durup ellerimle bileklerini kavradım. “Ben

iyiyim. Ya da iyi olacağım. Birçok şeyi içime attım. Yapmam gerektiği gibi üstesinden gelemedim. Ama artık hepsiyle yüzle-
şiyorum. Kolay olmasa da buraya dönmek bana iyi geldi.”

Hayes bir süre sessiz kaldı, çıkardığı tek ses hırıltılı nefesle-
riydi. “Sen tanıdığım en cesur insansın.”

“Sadece yirmi nefes-”

“Mesele sadece yirmi nefes değil. *Sensin*. Seni diğer herkes-
ten daha güçlü yapan şey, damarlarında dolaşan her neyse o.”
Hayes yüzümü kaldırdığında, dudaklarımızın arasında sadece
bir nefeslik mesafe vardı. “Ev?”

“Efendim?”

“Seni öpmem gerekiyor.”

Bunu deli gibi istiyordum. Dudaklarını dudaklarımda his-
setmek ve tam o anda yalnız olmadığımı bilmek istiyordum.
Aradaki mesafeyi kapatan ben oldum. Dudakları beklediğim-
den daha yumuşaktı, baskı o kadar nazikti ki sanki kırılabilece-
ğimden korkuyordu.

Ancak dili ağzıma girdiği anda her şey değişti. Açlık ve arzu
tamamını ele geçirdi. İkimiz de bir şeyler arıyorduk ama bunun
ne olduğundan tam olarak emin değildik. Parmaklarım tişör-
tüne dolandı ve birbirimize tamamen karışana kadar Hayes’i
kendime doğru çektim.

Gecenin karanlığında, muhtemelen atıştırma bir şeyler
aramak için aşağı süzülen bir baykuş öttü. Birden başımdan
aşağı bir kova soğuk su dökülmüş gibi geriye doğru sıçradım
ve elimi ağzıma götürdüm. Karşımdaki adama bakarken du-
daklarım karıncalanıyordu. Bunun bir hata olduğuna dair bir
şeyler söylemesini bekledim. Ama yapmadı. Sadece dudaklarını
kıvıran bir sırıtışla orada öylece duruyordu.

“Bu-bu... biz bunu yapmamalıydık.”

Hayes biraz daha yaklaştı. “Neden? Bir kocan var da onu buralarda bir yerde mi saklıyorsun?”

“Hayır... ben sadece... bu çok karmaşık. Değiştiremeyeceğimiz çok fazla şey yaşandı.”

Elleri tekrar yüzüme uzandı, başparmakları yanaklarımda gezindi. “Neler yaşandığı umurumda değil. Sen ve ben, önemli olan tek şey bu.”

Söylediklerine inanmak için her şeyimi verirdim. Yine de öyle olamayacağını biliyordum. Ne zaman bir şey ya da herhangi biri ona babamın kim olduğunu ve ailesinden ne çaldığını hatırlatsa, bu onun içinde bir şeyleri öldürecek. Ve ben öylece durup bunun olmasını izleyemezdim. Bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Kaçtım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Hayes

“ISLIK ÇALİYORSUN.”

Döndüm ve yan koltuğumda oturan Young’a baktım. “Yani?”

“Sen hiç ıslık çalmazsın.”

Dikkatimi tekrar yola çevirdim ama boynum çoktan ısınmıştı. “Sanırım aklıma bir melodi takıldı.”

Beni inceleyen bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. “Farklı bir şeyler var.”

“Şu tuhaf anne radarına mı yakalandım?”

Young kıkırdadı. “İki küçük holigan yetiştirmek kesinlikle örümcek hislerimi güçlendiriyor. Neler oluyor, patron?”

Koltuğumda kıpırdandım. Everly’nin tadını hâlâ alabiliyordum. Çay ve diş macunundan gelen nane aroması. Ben kendimi toparlayamadan önce odasına gitmiş olabilirdi ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Aramızda bir şeyler vardı. “Sanırım bu sabah keyfim yerinde.”

“Pekâlâ. Sırlarını kendine sakla.”

Saklayacaktım. Bu, herhangi biriyle paylaşmaya hazır olduğum bir şey değildi. Ayrıca daha ileri gitmenin, bir kadının peşinde koşmaktan çok bir bombayı imha etmeye benzeyeceğini de biliyordum. Everly haklıydı. Kolay olmayacaktı. Birkaç dakikadan fazlası çok daha karmaşık olacaktı. Ancak çekip gidemezdim. Sanki beni içine çekiyor gibiydi. Ve gösterdiği her katman, ona daha çok bağlanmama sebep oluyordu. Beni kendisine hayran bırakıyor ve oluşturduğum her türlü savunmayı parçalıyordu.

Elimi düzeltirken direksiyon gıcırdadı, Everly'nin solgun yüzü zihnimde canlandı. Dün gece bana bir hediye vermişti. Sahip olduğu en değerli şeyi, yani kendi gerçeğini. Ancak bu, ettiğim yeminlere ihanet etme ve Ian Kemper'ı tek başıma arama dürtüsüne direnmeme neden oluyordu.

"Everly nasıl?"

Young'ın sesi karmaşık düşüncelerimi yarıp geçti. "Ne?"

"Olanlardan sonra, Everly nasıl? Kendini toparlayabiliyor mu?"

"Sanırım olabildiğince iyi durumda." Yine de olanların -yani saldırının- ve notun dün geceki kâbuslara yol açtığını biliyordum. "Umarım nottan bir şey çıkar, listenin başına almalarını istedim."

Young tek kaşını kaldırdı. "Birilerinden iyilik mi istiyorsun?"

"Bu olayın arkasında kimin olduğunu bulmak zorundayız." Yıllardır bu kadar ciddi bir vakayla hiç karşılaşmamıştık. Özellikle kasabamızda dolaşan bir seri suçlu hiç olmamıştı.

"Biliyorum. Ondan hoşlandığını bildiğim için seninle uğraşıyorum."

"Ne?" Az daha arabayı yoldan çıkarıyordum.

Young başının üstündeki kolu kavradı. "Lanet olsun. Lütfen ondan hoşlandığını bildiğim için bizi öldürme."

“Hoşlanmıyorum.”

“Beş yaşındaki çocuğum gibi konuşuyorsun.”

Dudaklarımı birbirine kenetledim. Şu anda ağzımdan çıkacak her şey, aptalca bir inkâr gibi görünecekti.

Young sıırttı. “Şimdi de bana sessizlik cezası veriyorsun, öyle mi?”

“O iyi bir kadın. Ve bu konuyu burada kapatacağım.”

“İyi. Şimdilik seni rahat bırakacağım. Bana hangi vakaya gittiğimizi söyle.”

Omuzlarımı silktim. “Samuel Miller. Hayvan istismarı ve ihmali nedeniyle hakkında birkaç ihbar aldık. Daha önce de baktığı hayvanlar elinden alınmış. Şartlı tahliyeyle serbest bırakılmış. Eğer bu sefer elimizde yeterli kanıt varsa, cezaevini boylayacak.”

Young başının üzerindeki kolu sıkıca kavradı. “Tanrım, umarım öyle olur. Hayvanlara ve çocuklara zarar veren insanlar için cehennemde özel bir yer olmalı.”

“Seninle aynı fikirdeyim.”

Miller’ın evine pek de hızlı gidememiştik. Şehrin kırk sekiz kilometre dışında, beş dönümlük bir arazide yaşıyordu. Oraya vardığımızda, şerif departmanına ait birkaç araç olay yerindeydi ve Miles Taylor’ın kamyonetini tanımıştım. Başımla aracı işaret ettim. “Veteriner burada, bu iyi bir şey.”

“En azından elimizde bu var.”

Bir devriye aracının yanındaki derme çatma park yerine yanaşıp arabamdan indim. Bakışlarım hemen bir kütüğün üzerinde, kollarını arkasına dayamış oturan sıska adama kaydı. Bağlanmış olabilirdi ama yine de küfürler savurmaya devam ediyordu.

Komiser Ruiz benimle göz göze geldi. “Bana yumruk attı, yani en azından bir polise saldırmaktan tutuklayabiliriz.”

“Küçük şeylerle mutlu olmak lazım,” diye mırıldandım. Tüm ekibim hâlâ bu pislikle uğraştığımız için fazlasıyla sinirliydi. Ancak hayvan istismarı davalarını kanıtlamak zordu, iyi bir ceza alması ise çok daha zordu. Samuel’in öfkeli bakışlarına karşılık vererek ilerledim. “Şartlı tahliyesiniz, Bay Miller.”

“Uyduruk suçlamalar. Ben yanlış bir şey yapmadım.”

Bakışlarım arkasındaki otağa takıldı. Bir deri bir kemik olmasa muhteşem görünebilecek bir kısırak, Miles’tan toplanarak uzaklaşan ufak tefek bir eşekle birlikte çitin gerisinde duruyordu. Sonra başka bir siluet gözüme çarptı. Saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış, alışılmış bir rahatlıkla hareket ediyordu. Everly, bir an için bana doğru baktıktan sonra dikkatini tekrar ata verdi. Ben de dikkatimi tekrar önümdeki adama çevirdim.

Ona adam denmesini bile hak etmiyordu. Aşağılık herifin tekiydi. Bir adım daha yaklaştım. “Masum hayvanlara eziyet etmek seni güçlü biri yapmaz. Seni bir pislikten daha beter biri yapar.”

“Hey! Bunu duydunuz. Bana hakaret etti. Yalanlar söyledi. Dava açacağım.”

Ruiz alçak bir ıslık çaldı. “Biliyor musun, ben hiçbir şey duymadım. Ya sen, Young?”

“Yalnızca rüzgâr. Ve belki de bir hapisane hücresinin kilit sesi.”

“Ben hapse falan girmeyeceğim,” diye çıkıştı Samuel. “Onlar benim hayvanlarım. Onlara ne istersem yapabilirim.”

“İşte burada yanılıyorsun. Hâkimin bu sefer sana ceza verdiğinden emin olacağım.”

Gözlerini bana dikti. “Benim hakkımda zaten bir sürü yalan söyledin. Hayvanları dövdüğümü söyledin. O iki işe yaramaz piçi almak için Idaho’ya gitmek zorunda kaldım.”

Samuel'ın başka bir canlıya zarar vermesini engellemek için elimden gelen her şeyi yapmıştım. Ancak görünüşe göre haberi tüm ilçeye yaymak bile yeterli olmamıştı. "Neyse ki hücrede otururken daha fazla hayvan satın alamayacaksın." Ruiz'e baktım. "Ona göz kulak ol. Miles ile konuşmam gerekiyor."

"Memnuniyetle patron."

Young'ı, Ruiz ile bırakıp otlığa doğru ilerledim. Adımlarım yavaş ve tedbirliydi, benekli atı ürkütmek istemiyordum. Atla konuşurken ve onu okşarken, Everly'nin adımları da öyleydi. "Artık geçti. Bir daha kimse sana zarar veremeyecek. Hayes bunu halledecek. Baskıcı olabilir ama harika bir koruyucudur."

"Öyle mi?"

Everly yerinden sıçramadı fakat dönüp bana bakarken kaşlarını çatmıştı. "Bağışlanabilir birkaç özelliğin olabilir."

Dudağımın kenarlarının yukarı doğru kalkmasına engel olamadım. Ancak atın boynundaki yarayı gördüğümde, bu gülümseme kayboldu. "Ne olmuş böyle?"

"Sesini alçalt, Hayes. Bu güzel kız öfkeli seslerden hoşlanmıyor. Nasıl olduğundan emin değilim ama hiç tedavi edilmemiş ve artık enfeksiyon kapmış." Everly, bir tür antiseptikle kaplı olan gazlı bezi yaranın üzerinde hafifçe gezdirdi. "İşte böyle, kızım. Seni iyileştireceğiz."

At sanki yorgunluk iliklerine kadar işlemiş gibi başını Everly'nin omzuna yasladı. Everly boştaki eliyle atın boynunun diğer tarafını sakınleştirici daireler çizerek okşadı. "Olması gereken kiloya ulaşabilmesi için ona antibiyotik ve yüksek kalorili bir diyet uygulamamız gerekecek. Miles, ikisini de bir süreliğine kendi ahırına götüreceğini söyledi."

"Bu çok iyi. Orası bölge barınağından çok daha sakın olur." Barınakta sürekli yer sıkıntısı çekiyorlardı ve daha fazla yardımcıya ihtiyaçları vardı.

“O barınağa gidemez, Hayes. Ona dokunmama izin vermesi bile bir saatimi aldı. Yarasına bakmak için bir saat daha uğraştım. Öyle bir yerde delirir.”

“Öyleyse, belki de onu sen almalısın.”

Everly’nin gözleri bana doğru döndü. “Ben mi?”

“Otlaklardan birini bitirdin, diğerini de halletmek üzeresin. Bu ikisi için yeterli yer var.” Başımın Miles’in yakalamayı başardığı küçük eşiği gösterdim. Hayvan biraz tahlıl yerken onu muayene ediyordu.

“Bilemiyorum... Herhangi bir hayvanı almadan önce bir ahır yapmak istiyordum. Birkaç ambar inşa ettirmek. Ve diğer birkaç şey daha.”

Çite yaslandım. “Asla tamamen hazır olamazsın. Fakat bir yerden başlaman gerek.”

Parmakları benekli atın üzerinde gezindi. “Bu konuda haklısın.”

“Ailemin bu hafta sonu sana yardım edebileceğini ve her şeyi mümkün olduğu kadar hazır hale getireceğini de biliyorum.”

Everly atın gözlerinin içine bakmak için başını geriye doğru yatırdı. “Ne dersin, güzelim? İyileştikten sonra gelip benimle yaşamak ister misin?”

At dudaklarından hava üfleyerek Everly’yi güldürdü. Kahkahası yumuşak ve özgürdü. Sanki omuzlarındaki yük, o anda kalkmış gibiydi. Daha çok kahrkaha atmasını istiyordum. Bu sesin içinde boğulup mutlu bir adam olabilirdim.

Boğazımı temizledim. “Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Everly alnını atın yanağına bastırdı. “Sanırım öyle. Sana çok iyi bakacağım, kızım. Ve söz veriyorum bir daha asla korkmayacaksın.”

Afuzanın Bölüm

Everly

SON BİRKAÇ GÜNDÜR HAYES'TEN KAÇMAKTA SUSTALAŞMIŞTİM, EN AZINDAN BAŞKALARI ET-RAFTA YOKKEN. Kendime güvenmiyordum. O öpücük çok fazlaydı. Şimdi de bana musallat olmuştu. Sıcaklıkla rahatlığın mükemmel bir karışımıydı; içine gömülüp kaybolabileceğim ve asla geri dönemeyeceğim bir duyguydu.

Bu yüzden kendimi meşgul ediyordum. O kadar yoğunum ki, bu sabah iki fincan kahve içmiştim. Hayes'in hareketlendiğini duymak için sesleri dinledim ama duyabildiğim tek şey, sadece Koda'nın köpek yatağından gelen hafif horultusuydu. Sincap yastığının kenarına tünemiş, hayranlıkla köpeği izliyordu.

"Dikkatli ol, dostum. Seni bir lokmada yutabilir."

Sincap başını bana doğru çevirdi ve sonra da saklandığı deliğe geri koştu. Ben de aynı şeyi yapmak istiyordum. Fakat tüm Easton kabilesi, bir saatten daha kısa bir süre içerisinde burada olacaktı. Ahır erteleyip onun yerine otaklara ve birkaç ambara odaklanmayı tercih ettim. Bir ya da iki yıl boyunca bununla idare edebilir ve birikimlerimin artmasını sağlayabilirdim.

Tam olarak istediğim planları yapmıştım. Gabe onları benimle birlikte gözden geçirme nezaketini göstermiş, birkaç değişiklik ya da para ayırabileceğim yerler önermişti. Böylece doğru zaman geldiğinde, yola çıkmaya hazır olacaktım.

Araziye giden çakıllı yoldan ancak büyük bir kamyonu alabilecek türden bir ses geldi. Kahvemı bırakıp ön verandaya çıktım. Tepenin üzerinden gelen on sekiz tekerlekli kamyonu gördüğümde, gözlerim yuvalarından fırlayacaktı. Bırakın geri dönüp nasıl gideceğini, bu yoldaki bazı dönemeçleri nasıl döndüğü hakkında bile hiçbir fikrim yoktu.

Gabe, kamyonetinden atlayıp devasa aracı bir zamanlar ahırın bulunduğu alana doğru yönlendirdi. Römork büyük miktarda kereste ve çeşitli malzemeler taşıyordu. Merdivenlerden bir robot gibi indim. Ne Hayes'in yanıma geldiğini ne de bir dizi farklı aracın boş yerlere park ettiğini fark etmiştim.

"Günaydın. İyi uyudun mu?"

Yüzümü inceleyen Hayes'in sesi oldukça endişeliydi. Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. "Şu anda neler oluyor?"

"Bana kızma."

"Bu, bir açıklama için asla iyi bir başlangıç değildir."

Hayes'in yüzü neşeli ve endişeli bir ifade arasında gidip geliyordu. "Babam ahırın hemen yapılmasını istedi."

"Ne?"

"Planlarının çok iyi olduğunu söyledi. İnşaat ekibini yöneten bir arkadaşı, ne yaptığını duymuş ve ekibiyle birlikte seve seve yardım edebileceklerini söylemiş. Şu anda boştalar ve bu projeye bir hafta ayırabilirler."

"Ne?" Söyleyebildiğim tek kelime buydu. İnsanlar kamyonlardan, arazi araçlarından ve arabalardan inmeye başladığı sırada başımı çevirdim. Tanıdık tanımadık birçok yüz gülüyor ve sohbet ediyordu. "Neden?"

“Burada iyi bir şeyler yapmak istiyorsun ve insanlar da buna yardım etmek istiyor.”

Gözlerimin kenarında yaşlar birikti. “Kim olduğumu bildikleri halde mi?”

“Ev.” Hayes yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendisine doğru çevirdi. “Sen inanılmazsın. Cesur ve fedakâr bir kadınsın. Neden böyle birine yardım etmek istemesinler?”

Birkaç damla gözyaşı süzüldüğünde, Hayes onları başparmağıyla sildi. Kollarına tutundum, dengemi kaybedeceğimden korkuyordum. “Hepsini ödeyecek param yok.”

“Bu bir hediye. Ayrıca malzemeleri de maliyetine aldık. Ailemden sana bir hediye.”

Başımı ellerinin arasında salladım. “Hayır. Kabul edemem. Bu çok fazla.”

“Bir şeyler yapmak istediler. Bunu yapmaya ihtiyaçları vardı. Bırak yapsınlar.”

“Yapamam-”

Beni hızlı bir öpücükle susturdu. Daha önce hissettiğim o sıcaklık ve rahatlık karışımı, neredeyse dizlerimin üzerine çökmememe sebep olacaktı. “Lütfen, bırak bunu yapsınlar.”

Ses tonundaki yakarış beni teslim olmaya zorladı. “Tamam ama benim de onlara vermek istediğim bir şey var.”

Hayes yüzümü tutmayı bırakıp doğruldu. “Neymiş o?”

“Sana göstereceğim.”

Hayes babasını yanına çağırırken, ben de Shiloh ve Julia’ya işaret ettim. Hadley’nin sırtında taşıdığı Birdie’den kurtulması gerekiyordu ama o da geldi. Onlardan çok fazla şey çaldığım ama yine de bana hiç karşılık beklemeden bir şeyler veren aileye baktım. “Benim için yaptığınız her şey adına size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizin için bir şey yapmak istedim. Ve bunun ne olabileceği konusunda kararsız kaldım.”

Julia uzanıp omzumu sıktı. “Bize bir şey vermene gerek yok.” Gözleri Shiloh’ya doğru kaydı. “Sen zaten bize istediğimiz her şeyi verdin.”

Boğazımın arkasında bir yanma hissettim. “Bence bu, birlikte yapabileceğimiz bir şey.”

Verandanın basamaklarının ucuna koyduğum sandığa doğru ilerledim. Kapağını açıp kafamı kaldırdım. “Her birinize birer tane var.”

Hadley eğilip sandığın içindeki eşyalardan birini aldı. “Balyoz mu?”

Shy ile göz göze geldikten sonra arkasında, uzaktaki kulübeye doğru baktım. Ne zaman birlikte çalışsak o alanla aramıza mesafe koymuştuk. Bilinçli ya da bilinçsiz olarak, bir şekilde oluşturduğumuz otlakları o bölgeden uzağa inşa etmişim. Ancak hepimiz orada olanları geride bırakma niyetindeyse bununla yüzleşmemiz gerekiyordu.

“Baraka.” Shiloh’nun yıllar önce, beş gün boyunca içinde tutulduğu bina hâlâ sapasağlam duruyordu. Ana ev zar zor yaşanabilir haldeydi ve ahır yok olmuştu. Fakat o kahrolası baraka, hâlâ yerindeydi. “Artık onu yıkmanın zamanı geldi. Bahçe oluşturmak için iyi bir yer olabileceğini düşündüm. Buraya biraz canlılık katabiliriz.”

Etrafımdaki yüzleri incelediğimde farklı tepkiler gördüm. Kalbimi kıran kısa bir süre boyunca haddimi aşıp aşmadığımdan emin olamadım. Derken Shiloh bir adım öne çıkıp eline bir balyoz aldı. “Bence bu harika bir plan.”

Geri kalanımızı beklemeden yürümeye başladığında biz de onu takip ettik. Önce Julia bana sıkıca sarılıp, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. Ardından da gözyaşlarıyla boğuşuyor gibi görünen Gabe aynısını yaptı. Hadley bana sırtıtmakla yetindi. “Hadi şu lanet olası odunları biraz parçalayalım.”

Hayes eğilip son iki balyozu aldı. "Shy'in neye ihtiyacı olduğunu her zaman nasıl bilebiliyorsun?"

Balyozlardan birini ondan aldım ve yürümeye başladım. "Bunu bildiğimden emin değildim. Sadece burada olan bite-ni görmezden gelmenin hiçbirimiz için iyi olmadığını biliyorum. Bundan çok uzun süre kaçtım ancak peşimi bırakmadı. Kâbuslarıma girdi ve her şeyimi şekillendirdi. Bununla gerçekten yüzleşmek için daha iyi bir şansımız olmalı."

Hayes bir kolunu omuzlarıma doladı. "Burayı o kadar çok yakıp kül etmek istedim ki sayısını unuttum."

Kollarının arasında kaskatı kesildim. "Hayes-"

"Ancak yanılmışım. Bu şekilde tepki verdiğim için utanıyorum."

"Nasıl hissetmek istiyorsan öyle hissetmeye hakkın var."

Yüzünü benimkine doğru eğdi. "Burada güzel şeyler yaratılabilmek çok daha iyi. Neredeyse yarım kalmak üzere olan bir hayatı yeniden canlandırmak da öyle." Konuşurken sesi titri-yordu. "İşimi yaparken bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmam gerekirdi. Yıkamak o karanlığı iyileştirmez ya da yok etmez."

"Şu anda küçük bir yıkım yaratmak üzereyiz."

"Bu farklı. Yeni bir şey yaratmanın yolunu açıyor."

"Bu şekilde bakmak hoşuma gitti."

"Benim de."

Dudağımın kenarına bir öpücük kondurmak için eğildi ama elinden kurtuldum. "Hayes," diye tısladım. "Ailen."

Sırıttı. "Sanırım seni her yerde, mümkün olduğunca sık öp-meyi alışkanlık haline getirmeye çalışacağım."

Yanaklarım kızardı. "Şu anda bu konu hakkında konuşamam."

"Ama bir gün konuşacağız. Ayrıca bu, benden kaçmayı bırakman gerektiği anlamına geliyor."

“Kaçmıyorum.”

Tek kaşını kaldırdı.

Adımlarımı hızlandırdım. “Sadece meşguldüm.”

“Tabii... kesin öyledir.”

Ailesinin toplandığı yerde durduğumuzda, “Daha sonra,” diye tısladım.

Bana doğru yaklaştı. “Bunu bir söz olarak kabul ediyorum.”

Ondan dalga dalga yayılan sıcaklığı, güven ve rahatlık vaa-dini görmezden gelmeye çalıştım. Bunun yerine, etrafımdaki yüzlere odaklandım. “Shiloh, ilk darbeyi sen vur.”

Tek kelime etmeden, kendisinden çok şey almış olan binaya baktı. Artık çok küçük görünüyordu ama yine de bir hapishaneydi. Balyozunu geriye doğru kaldırıp savurdu. İlk tahta parçalandığında, çıkan ses özgürlük gibiydi.

Otuz Birinci Bölüm

Hayes

KANEPEDE ARKAMA YASLANDIM VE ÇORAPLI AYAKLARIMI SEHPANIN ÜZERİNE UZATTIM. Köşedeki köpek yatağından, Koda'nın yorgun horultuları duyuluyordu. Bugünkü heyecan ve telaş onu yıpratmıştı ama az da olsa ilerleme kaydetmiştik. Birkaç otlak daha bitmişti. At ve eşek yeni evlerine gelebilecek kadar iyileşene kadar ahır bile tamamlanabilirdi.

Banyonun kapısı gıcırdayınca omzumun üzerinden baktım ve Everly'nin geldiğini gördüm. Banyodan buhar çıkarken içgüdüsel olarak birama uzandım. Saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, atleti her bir kıvrımını sarıyordu ve yatarken giydiği o lanet şort... Aklımı onun henüz hazır olmadığı yerlere sürüklüyorlardı.

Yanakları pembeleşti. "Kullanmak istersen banyo boş. Ya da arka verandada açık duş var."

Açık duş. Aklım yeni ve hiç yardımcı olmayan yönlere savruldu. "Fırtına yaklaşıyor gibi. Açık havada duş almanın şu

anda iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.” Sanki demek istediğimi vurgulamak istercesine gök gürlledi. “Buraya gel.”

Olduğu yerde kaldı. “Neden?”

“Lütfen?”

Everly gözlerini devirdi. “Sadece çok kibar bir şekilde istediğin için.” Mutfakta durup buzdolabından bir bira çıkardı ve kapağını açtı. Sonra kanepeye doğru ilerleyip benim oturduğum yerin tam karşısına yerleşti.

“Başın nasıl oldu?”

“İyi.”

Tek kaşımı kaldırdım.

“Tamam, biraz ağrıyor ama iyi bir gece uykusunun düzelte-meyeceği kadar değil.”

Uzanıp çıplak ayaklarından önce birini, sonra diğerini kucağıma çektim. Başparmaklarım ayağının kavislerini kavradığı sırada Everly’nin ağzından bir inleme döküldü. Bu ses doğrudan kan dolaşıma karıştı ve tüm vücudumun ürpermesine neden oldu. Bunu yok sayarak masaja devam ettim.

“Eğer durmazsan sana bir milyon dolar ödeyeceğim.”

Kıkırdadım. “Bugün kendini çok zorladın.”

“Sen de öyle.”

“Ben bir beyin sarsıntısı atlatmadım.”

Everly pencereden dışarı, yıldızların siyahı süslediği karanlık gökyüzüne baktı. “Sence Shiloh iyi midir?”

Kız kardeşim bugün kendini zorlamaktan fazlasını yapmıştı ve bunu yaparken herkesten uzak durmuş, herhangi bir grup projesine katılmak yerine tek başına kılıç sallamayı tercih etmişti. “İlerlemeye çalışıyor.”

“Onu gerçekten seviyorum. Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünden korkmuyor. Sadece ihtiyacı olan şeyi yapıyor. Ayrıca kibar biri.”

Dikkatimi Everly'nin diğer ayağına verdim. "Başkalarının senin hakkında ne düşündüğü konusunda endişeleniyor musun ki?"

"Keşke endişelenmeseydim. Ama sanırım geçmişim yüzünden bu kaçınılmaz."

Gözlerinin ardındaki gölgeleri inceleyip onu derinlemesine özümserken bir an için durdum. "Seattle, senin için yeni bir başlangıç olmadı mı?"

"Aslında öyleydi. Fakat Ian ve Allen birkaç kez geldiğinde... olay çıkardılar. Jacey'nin evinde, okulumda... Okul en kötüsüydü. Polisler çağrıldı. Ancak çocukların bu konuda pislik yapacağı kadar küçüktüm. Zaten uyum sağlamakta zorlanıyordum ve hiç deneyimlemediğim çok şey vardı. Televizyon programlarını, video oyunlarını, popüler müziği bilmiyordum. Hepsi benim ulaşamayacağım şeylerdi. Yani, ben tuhaf olan kişiydim."

Bu kadının, benim bildiğimden çok daha fazla şeyle mücadele ettiğini fark ettiğimde, bedenimi kalın bir utanç tabakası sarmıştı. "Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem."

Omuz silkerek birasından bir yudum aldı. "Çok daha kötü durumda olan çocuklar da vardı. Ben güvendeydim ve benimle ilgilenen birine sahiptim. Yeni evimize taşındıktan sonra bir daha arkamı kollamak zorunda kalmadım."

Everly'nin, artık tetikte olması gerekmesi de içimde daima öyle kalacağına dair bir his vardı. Bu tür şeyler insanın içine işlerdi ve onlardan kurtulması çok zor olurdu. "Peki neden geri geldin?" Biraz gerildi ama başparmağımı ayağının tabanına bastırmaya devam ettim. "Sonunda özgür kaldıysan, neden buraya döndün?"

"Çünkü özgür değildim. Tam olarak değil. Ben..." Bakışları pencereden dışarı kaydı. "Saklanıyordum. Ailemin nerede olduğumu bilmemesi için elimden gelen her şeyi yapıyordum,

gerçi ilk birkaç ziyaretten sonra beni aradıklarını sanmıyorum. Sadece yüzleşmem gerekiyordu. Başarabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. Eğer bunu yaparsam, belki de sürekli bu kadar korkmam diye düşündüm.”

“Bence bir şeye doğrudan bakmak gücünün bir kısmını kaybetmesine sebep olur.”

“Aynen öyle. İşte ben de bunu yapıyorum.”

Öne doğru eğilip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Bunun için son derece cesur olduğumu düşünüyorum.”

Everly bir elini göğsüme dayadı. “Yapamam. Şu anda olmaz. İstemediğim için değil. Sadece tüm bunları kafamda toparlamam gerek. Bunun benim için doğru olduğundan emin olmam lazım.”

Kanepedeki yerimde, arkaya doğru yaslanıp tekrar ayağıni tuttum. “Sana zaman verebilirim. Sadece bu zamanı, kendini istediğin bir şeyden vazgeçirmek için kullanmadığından emin ol.”

Everly nefesini verirken saçları yüzünün etrafında uçuştı. “Kendine güven konusunda hiç eksikliğin yok, değil mi?”

“Konu sen olduğunda yok. Bunca yıldır hayattayım ve kesin olarak bildiğim bir şey var: Seni öptüğümde hissettiklerimi daha önce hiç hissetmedim, Ev. Hiç kimse beni bu kadar kendine çekmedi.”

Parmakları dudaklarına doğru kayarken, yüzüme yayılan sırtışı engel olamadım. O da bunu hissetmişti. Sadece aramızdaki çekimin, Ev’in bu adımı atması için yeterli olacağına güvenmek zorundaydım.

Everly, “Erken kalkmışsın,” diye mırıldandı. Mutfığa girerken ayakları çıplak, saçları darmadağın bir haldeydi.

“Uyandırdıysam özür dilerim. Bugün işe başlamadan önce biraz koşmak ve fırtına yüzünden herhangi bir hasar olup

olmadığına bakmak istedim.” Dün gece rüzgâr deli gibi uğuldamış, gök gürültüsü sanki tam tepemizdeymiş gibi sesler çıkarmıştı.

Everly eğildi ve bacaklarına yaslanan Koda’nın kulaklarının arkasını kaşıdı. “Bütün günü taşıma, kaldırma ve kırma işleleriyle geçirmeden önce koşuya mı çıkacaksın? Bilmem gereken garip bir takıntın falan mı var?”

“Kötü adamları kovalayabileceğimden emin olmam lazım.” Ayrıca damarlarımda dolaşan ateşin bir kısmını da söndürmem gerekiyordu. Sonunda uykuya dalana kadar saatlerce dönüp durmuştum. Zihnim, koridorun sonundaki kadına doğru çekilmekten kendini alamıyordu. Hemen ardından, soğuk duş almamı gerektirecek kadar gerçekçi bir rüyadan uyanmışım.

“Bundan keyif alıyorsan öyle yapmalısın, yani sanırım. Ama daha önce buradaki eski patikalardan hiçbirine girmedim, o yüzden ne durumda oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Dikkat et ve sakın kaybolma.”

“Bugün sadece yolları kullanırım diye düşünmüştüm.”

“Muhtemelen akıllıca olur.” Everly ön kapıya doğru ilerledi. “Görünüşe göre gökyüzü açılmış. Yürüyüş için mükemmel bir sabah.” Kapıyı çekip arada sadece paravanı bıraktı. “Bu da ne böyle?”

Ön verandaya çıktığında nefesi kesildi ve kamyonetimi park ettiğim yere doğru baktı.

Hemen yanına gittim ve bir dizi küfür savurdum. “Orada kal.”

Elim belimdeki tabanca kılıfına uzandı. Koşarken hep yanımda taşırdım çünkü orada bulunmanızdan hoşnut olmayan vahşi bir canlıyla ne zaman karşılaşacağınızı asla bilemezsiniz. Silahımı çıkarıp tuttum ve kapının arkasından baktım.

Birisi arabamın tüm camlarını kırmıştı. Yan aynalar da aynı durumdaydı. Lastikler kesilmişti. Bu basit bir öfke nöbeti değildi. Şiddetti.

Ancak esintiyle sallanan ağaçlar dışında, herhangi bir yaşam belirtisi göremiyordum. “Burada kal. Kapıyı da kilitle.”

Çarpmasın diye tutarak paravan kapıdan çıktım. Önce kulübeyi sonra yandaki harap evi ve dün inşa edilen iki yeni ambarı tek tek dolaştım. Orada kimsenin gizlenmediğinden emin olmak için otlakları ve kereste yığınlarını da kontrol ettim. Bu her kimse, çoktan gitmiş gibi görünüyordu.

Kulübeye doğru geri dönerken Everly’yi gördüm. Adımlarım duraksadı. Çamurlu botları ve o minicik şortuyla durmuş, bir kolunun altında duran pompalı tüfeğiyle arabamdaki hasarı inceliyordu. “Sana içeride kalmanı ve kapıyı kilitlemeni söylediğimi sanıyordum?”

Ne sarsıldı ne de irkildi, bu da hep nerede olduğumu bildiğini gösteriyordu. “Birileri benim mülkümde ortalığı karıştırırken saklanmayacağım. Hâlâ etrafta dolanıyorlarsa desteğe ihtiyacın olabilir.”

Dişlerimi sıktım. “Benim eğitimim var. Senin yok.”

Gözlerini bana dikti. “Senin hayal bile edemeyeceğin kadar çok eğitimim var. Beş yaşındayken ateş etmeye başladım, babamın eline geçen her silahı kullandım. Kavurucu sıcakta, belime kadar gelen karın içinde ve sağanak yağmurda tatbikatlar yaptım. Gözlerim bağlıyken bir saldırganla savaşmayı öğrendim. Derin bir uykudan uyandırıldım ve gerçekte asla olmayacak simülasyonlara sokuldum.”

“Peki ya hepsi bittiğinde? Sonunda çekip gidebildiğimde? Eğitime devam etmek zorundaydım çünkü abimin karşıma çıkmasından çok korkuyordum. Yeniden bir sürprizle karşılaşmayı

CATHERINE COWLES

reddettim. Bu yüzden, sakın bana eğitimim olmadığını söylemeye kalkma.”

Hızla ilerleyip onu kendime doğru çektim ve kollarımı etrafına doladım. “Özür dilerim. Sadece sana bir şey olmasını istemiyorum.”

“Eğer olursa, hazır olacağım.”

Ancak istediğim son şey, Everly’nin arabama bunu yapacak kadar öfkeli biriyle yüzleşmek zorunda kalmasıydı.

Ötüz İkinci Bölüm

Everly

“HEY, SEN İYİ MİSİN?”

Başımı dinlenme odasındaki masaya yasladığım sırada Tim bana baktı. “Uzun bir hafta sonu oldu.”

Ayaklarını sürüyerek yürürken, spor ayakkabıları muşamba üzerinde gıcırıyordu. “Hayes’in aracına olanları duydum. Size bir şey olmadı, değil mi? Yaralanmadınız?”

Normal şartlar altında, bu kasabadaki herkesin Hayes’in geceleri benim kulübemde kaldığını bildiği gerçeği karşısında yüzüm kızarırdı. Fakat o anda bunu umursamayacak kadar yorgundum. Olay yeri ekibi ve birkaç polis memuru ortalığı inceledikten sonra her şeyi temizlemişti. Ardından Hayes’in arabasını bir kasaba ötedeki tamirciye çekirtmiştik. Arazideki çalışmalarımız yeniden başlamıştı ama bir gün önceki olumlu hava şartlarını yakalayamamıştım.

Derin bir nefes alarak doğrudum. “Hayır. Kimse yaralanmadı.” Hayes arabasının parçalandığını duymuş olsaydı, neler olabileceğini düşündükçe midem kasılıyordu. Dün yardıma

gelenlere yer açmak için daha uzağa park etmiş olması ve fırtınanın gürültüsü, olanları duymamızı engellemiştir.

Tim spor ayakkabılarının uçlarına baktı. "Biliyorsun, gerekirse benimle kalabilirsin. Çok fazla yerim yok ama yatak odasını alabilirsin, ben kanepede uyurum."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksın ama sanırım kulübede kalmaya devam edeceğim. Neler olduğunu çözene kadar Hayes misafir odamda kalacak."

"Tamam. Yine de eğer fikrini değiştirirsen, telefon numaram sende var. İstedğin zaman arayabilirsin."

Karşımdaki uzun boylu ama biraz çelimsiz çocuğa gülümsemeden edemedim. Kibarlığı, son yirmi dört saatin yaralarına tahmin edebileceğinden çok daha fazla merhem olmuştu.

"Lanet olası kız kardeşimle konuşmak istiyorum. Öğle arasında olması umurumda değil."

Bekleme odasından gelen Ian'ın sesiyle kaskatı kesildim. Ayağa kalkarak koşar adımlarla dışarı çıktım. Kelly, bankonun arkasından kaşlarını çatmış abime bakıyordu. "Eğer gitmezsen şerifi arayacağım, dostum."

"Bir domuzu umursayacağımı mı sanıyorsun? Asla."

"Ian," diye araya girdim. "Buradayım. Neden dışarı çıkıp konuşmuyoruz?"

Tim yanıma yaklaştı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Everly."

Tim'in omzuna dokundum. "Ben iyiyim. Gerçekten."

Ian bu hareketime alayla gülümsedi. "Bacaklarını kaç erkeğe açıyorsun, Evie? Senin yüzünden peşimi bırakmayan bir polis var ve bu soytarı var. Ben'in seni korumak için gösterdiği çabaya bakılırsa, onun da öyle olduğunu tahmin ediyorum. Bir fahişeye dönüşmene şaşırmamam gerek. Annem senden utanırdı."

Etrafımızdaki oda ölüm sessizliğine büründü. Daha önce hissedemediğim o sıcaklık, şimdi yanaklarıma kadar yükseliyordu. Bu adamla kan bağımlı olmasından, *abimin* benimle bu şekilde konuşmasından utanç duyuyordum. Ancak ne başımı eğdim ne de omuzlarımı düşürdüm. Ian'ın işyerimde olay çıkarmasının, burada inşa ettiğim her şeye doğrudan bir darbe vermesine izin veremezdim. "Git buradan."

"Sen benim patronum değilsin."

Tim bir adım öne çıktı. "Burası özel bir işyeri ve istediğimiz kişiye hizmet etmeyi reddetme hakkımız var. Şimdi de bunu yapıyoruz. Git yoksa şerif departmanını ararız."

"Aradım bile," dedi Kelly tezgâhın arkasından. "Şerif yardımcıları yolda."

Ian yere tükürdü. "Küçük fino köpeğin yine işine yaradı. Umarım onun sikini iyi yalıyorsundur. İkinizi de tacizden dava edeceğim."

Yanaklarımı yakan alevler artık kanıma da karışmıştı. Damarlarımda akan, onunla paylaştığımız kana. "Buraya gelen sendin. Nedense bunun sağlam bir iddia olduğunu sanmıyorum."

Siren sesleri duyulduğu sırada Ian'ın gözleri parladı. "Seni o gece gebertmem gerekirdi. Kırık kemiklerle yetinmek yerine işini bitirmeliydim."

Ardından topuklarının üzerinde dönüp koşarak uzaklaştı. Kulaklarım uğulduyordu. Floresan ışığının sesi gibiydi ama çok daha kuvvetliydi. Tim'in beni bekleme odasındaki bir koltuğa götürüp oturttüğünü belli belirsiz fark ettim. Bir şey sormuş olabileceğini düşünüyordum ama beynim kelimeleri algılayamıyordu.

Kafa derimdeki yanmayı hissedebiliyordum. Kaburgalarımın çatladığını... Ağzıma dolan kanın tadını alabiliyordum. *Hepsini*. Üstelik canımı daha fazla yakmak istiyordu.

İki el uyluklarımı kavradı ve önümdeki yüz netleşince gözlerimi kırptırdım. *Hayes*. Karmakarışık zihnimde içinde, o koyu renk gözlerin ve keskin, köşeli çenenin *Hayes*'e ait olduğunu anlamıştım.

"Beni öldürmüş olmayı diliyor." Kelimeler ağzımdan çıkarken sesim çatallaştı ama gözyaşlarım akmadı. İçim bomboştu. Beni sevmesi gereken abim için, ihtiyacım olduğunda asla yanımda olmayan ailem için çok fazla gözyaşı dökmüştüm.

Aptalca bir sebepten, abimin bu nefreti aşabileceğini düşünmüştüm. Beni asla sevmeyeceğini ama kötülüğümü de istemeyeceğini sanmıştım. Annemin araziyi bana bırakmasına kızabilirdi ama bunu aşardı. Büyüyebilirdi. Olgunlaşabilirdi. Ama hiçbir şeyi aşamamıştı.

Sert elleriyle yüzümü tutarken *Hayes*'in çenesi titriyordu. Sadece dokunuşundan tanımaya başladığım elleri, parmak uçları, avucundaki kabarık yara izi... "Çok özür dilerim, Ev. Son zamanlarda birkaç kez karşı karşıya geldiğimiz için, onunla ve Allen ile görüşmeye bir şerif yardımcısı göndermek zorunda kaldım. Bu sadece bir prosedür."

"Biliyorum." İşte bu yüzden *Hayes* ve ben, asla birlikte olamayacaktık. Çünkü ailem bunu mahvedecekti. Tıpkı hayatımdaki diğer tüm iyi şeyleri yiyip bitirdikleri gibi. Yakamı bir türlü bırakmayan öfkeyi dindirmek için tek yapmam gerekenin onlarla tekrar yüzleşmek olduğunu düşünecek kadar aptaldım. Benimle işleri asla bitmeyecekti.

Odaya göz gezdirdim. Kelly ve Tim, büyük bir endişeyle Miles'a neler olduğunu anlatıyordu. Burada çalışmayı seviyordum. Topluluğumuzun ihtiyaç duyduğu bir barınağı, evde yaratabileceğime gerçekten inanmıştım. Ancak belki de bundan da vazgeçmem gerekiyordu.

"Şu anda aklının gittiği yer hoşuma gitmiyor."

Tekrar Hayes'e odaklandım. "Aklım hiçbir yerde değil."

"Saçmalık." Başparmaklarını yanaklarımda ileri geri gezdirmesi, bu kelimenin acısını biraz da olsa hafifletti. "Kaçmayı düşünüyorsun. Bunu yapma."

Ağzımı kapattım. Nasıl oluyordu da sadece birkaç ay içinde, Hayes aklımı okuyup söylediklerimi daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar iyi çözebilmeyi başarıyordu?

"Kaçarsan peşini bırakmam."

"Geri dönmemem gerekirdi," diye fısıldadım. "Beni gördüklerine memnun olmayacaklarını biliyordum ama sandım ki... on altı yıl. Bu, acının bir kısmını yok etmek için fazlasıyla yeterli bir süre. Hayatlarına devam edeceklerini ve benim de yapmam gerekeni yapabileceğimi sandım."

"Huzur bulmana engel olamazlar."

"Ne huzuru?" Elimi memurlarla dolup taşan bekleme salonunda gezdirdim. "Burada huzur falan yok."

Yüzümü daha sıkı kavradı ve bakışlarına karşılık vermemi sağladı. "Bunun için savaşmak zorundasın."

Başımı öne eğerek onunkine yasladım. "Savaşamayacak kadar yorgunum."

"O zaman bir süre dinlen ve hazır olduğunda, kılıcı tekrar eline al. Bu sırada kılıcı senin yerine tutabilecek başka insanlar da var."

Kılıcın ağırlığından hemen yorulacak başka insanlar. Ve sonra onlar da çekip gideceklerdi.

Hayes şakağıma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sadece dinlen."

"Tamam."

Her iki şekilde de fark etmiyordu. Herkes gidene kadar beklemem gerekiyordu. O zaman kendi şartlarımla gidebilirdim.

"Onu neden tutuklamadın?"

Tim'in acı sözleriyle başımı kaldırdım. Hayes ayağa kalkıp elini omzuma koydu. "Dikkatli konuş, Tim."

Bir koluyla kapıya doğru işaret etti. "Birden içeri daldı. Silahı olabiliirdi. Ona zarar verebilir ya da daha kötüsünü yapabiliirdi."

Ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım hâlâ biraz titriyordu. "Elinden gelen her şeyi yapıyor, Tim."

"Şu anda hakkında bir yakalama emri var. Onu buraya getireceğiz."

Tim, "Peki sonra ne olacak?" diye sordu.

"Sonra da Everly uzaklaştırma kararı çıkartacak."

Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama sonra tekrar kapattım. Sadece patronumun işini korumak için bile olsa, davayı açmak zorundaydım. Tabii hâlâ bir işim varsa. Belki de Wolf Gap'teki zamanım, beklediğimden daha erken sona erecekti. Bir gün yüzümü kavrayan o tanıdık elleri artık hissetmeyeceğim, o dokunuşun altına asla giremeyeceğim düşüncesiyle göğsüm daraldı. Ve bu bile kalbimi kırmaya fazlasıyla yetmişti.

Ötüz Üçüncü Bölüm

Hayes

“TEPEMDE DİKİLMİYİ BIRAK. Bu sinir bozucu ve beni kızdırmaya başlıyor.”

Babam, Everly'nin sözleri üzerine kıkırdamasını bir öksürükle gizledi. Ona kaşlarını çatarak baktıktan sonra Ev'in omuzlarını ovmak için durdum. Everly, babam ve Shiloh, otlakların geri kalanı için bazı planlar üzerine çalışıyorlardı; bunlardan birinde, ileride barınacak keçiler için bir tür tuhaf oyun aletleri de vardı.

Kürek kemikleri boyunca uzanan düğümleri sıkıtm. “Tepende dikilmiyorum.”

“Dikiliyorsun,” diye mırıldandı Shiloh.

“Hain.”

Everly koltuğunda dönerek ellerimi üzerinden itti. “Git ve Calder ile bir bira iç.”

“Buraya gelmekten rahatsız olmadığını söyledi.”

“Ben de sana, beni delirttiğini söyledim. *Git*. Zombiler tarafından istila edilmeyeceğiz ve abim şu an tutuklu.” Ian'i bulmak bütün günümüzü almıştı ve ben onu içeri tıkmayı tercih etmiştim. Yardımcılarımın getirdiği şarhoşun yanında uyuyacağı

bir gece, dilini çözer diye umuyordum. Bu esnada, Everly de hâkime sunduğumuz evrakları imzalamıştı. Artık elinde acil bir uzaklaştırma kararı vardı. Birkaç hafta içinde kalıcı bir emir için geri dönmesi gerekecekti ama en azından buna sahiptik.

Ian'ın, bu kararı ciddiye alacağından ya da amcasının bir şekilde misilleme yapmayacağından emin olamıyordum. Bütün öğleden sonra diken üstündeydim ve her ihtimale karşı veteriner kliniğinin önünde bir yardımcım bekliyordu. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum."

Odayı işaret etti. "Acil bir durum olursa ceptelefonu olan misafirlerim var. Koda var. Ve Betty var."

Kaşlarımı çattım. "Betty mi?"

"Av tüfeğim."

Shiloh kıs kıs gülerek sandalyesinde arkasına yaslandı. "Kaybol, abi. Havamızı bozuyorsun."

Everly ile bir nevi dostluk kurduğundan beri, Shiloh'nun biraz daha fazla konuştuğunu fark etmişim. Öyle destansı, içten itiraflar falan yapmıyordu ama her ne kadar bu benim zararına da olsa en azından biraz daha fazla lafa karışıyordu.

"Hadi git, Hayes. Sen dönene kadar burada olacağız," dedi babam.

Everly gerildi. "Nazikliğin için minnettarım, Gabe ama ben kendi arkamı kollayabilecek kapasitedeyim. Bunu uzun zamandır yapıyorum."

Babam, Everly'ye dikkatle baktı. "Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu biliyorum ama bu hiç yardım almaman gerektiği anlamına gelmez."

"Ve siz de gereğinden fazla yardım ettiniz. Abim aptalca bir şey söyledi diye benimle birlikte bu kulübede kilitli kalmanıza gerek yok. Onun her zaman koca bir ağzı vardı."

Tehditler savurduğunu bildiğim bir ağız.

Kimse bir şey söylemeyince, Everly içini çekti. “Kendi hayatımın kontrolünün bende olması benim için çok önemli. Sürü halindeymişiz ya da köşeye sıkıştırılmış gibi hissetmek istemiyorum. Ve onlar benim hayatımı etkileyemezler. Artık olmaz.”

“O haklı,” diye onayladı Shy. “Ev, kendi başının çaresine bakabilir. Aptal değil. Her ne kadar sinir bozucu olsa da Hayes’in geceleri burada kalmasına izin veriyor. Bu yeterli olmalı.”

Ev masanın altına uzanıp Shy’in dizini sıktı ve dudaklarını oynatarak, “*Teşekkür ederim*,” dedi. Shiloh dokunuşundan kurtuldu ama teşekkürü kabul edercesine başını salladı.

“Tamam. Ben bir iki saatliğine Calder ile buluşmaya-”

Ev, “İki,” diyerek lafımı kesti.

“Pekâlâ, iki.” Eğilip şakağına bir öpücük kondurdum. “Seni kontrol etmeye çalışmıyorum,” diye fısıldadım. “Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama herkes hazırlıksız yakalanabilir. Bir şüpheliyi sorgulamaya giderken yanıma birini almamın nedeni de bu.”

Biraz da olsa gevşemişti. “Calder ile iyi eğlenceler.”

Kapıya doğru ilerledim. “Eğleneceğim. Tezgâhın üzerine senin için bir kek bıraktım.”

“Eh, bunu neden daha önce söylemedin? Bilseydim muhtemelen daha az huysuz davranırdım.”

Dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitlerken kıkırdadım. Everly bana fazladan bir anahtar vermişti. Fakat bu, burada kalma ve ailesi saçma sapan şeyler yaptığında onun yanında duracağıma tamamen inandığı anlamına gelmiyordu. Bu sabah yüzündeki paniği görmüştüm. Yenilgiyi görmüştüm. İçindeki mücadelenin tam anlamıyla tükendiğini de görebiliyordum.

Everly kaçmak istiyordu ancak ben onun gidişini izleyebileceğimden emin değildim. Daha sevgili bile değildik. Yine de o

nereye giderse gitsin, peşine takılacağımı şimdiden görebiliyordum. Çünkü artık onsuz bir hayat düşünemez olmuştum.

Ailemin de düşünebileceğini sanmıyordum. Onu, bizi biz yapan kumaşın içine almışlardı. Shiloh'ya destek olmuş, anneye inanılmaz bir incelik göstermiş, babama üzerinde çalıştıkları tüm projelerle bir amaç vermişti. Annemin gergin olduğu zamanlarda da Hadley'nin kendini rahat hissetmesini sağlamıştı. O, ihtiyaç duyduğumuzun farkında bile olmadığımız her şeydi. Ben de tüm bunları ve daha fazlasını ona geri verdiğimizden emin olacaktım.

“Seni kovduğuna hâlâ inanamıyorum,” dedi Calder, birasını yudumlarken kıkırdıyordu.

“Evet tabii, gül bakalım.”

“Hadi ama. Bu gerçekten komik. Genelde sana uygun olmadığına karar verdiğin bir kadından gizlice kaçmaya çalışan sen olurdun. Şimdi de biri seni kapının önüne koyuyor. Bazı eski sevgililerin, bunun şairane bir adalet olduğunu söylerdi.”

Ensemi ovuşturdum. “Yani, yüzleşme konusunda pek iyi değilim.”

Calder gözlerini birkaç kez kırıştırdı. “Hayes, sen şerifsin. İşinin yüzde doksanı, yüzleşmek.”

“Tamam, hayatımdaki kadınlar söz konusu olduğunda yüzleşme konusunda pek iyi değilim.”

“Bu daha doğru oldu. Sen barışın teminatı ve koruyucususun. Değer verdiğin herkesin güvende ve mutlu olmasını istiyorsun. Özellikle de annenle kız kardeşlerinin.”

Biramın üzerindeki etiketi kopardım. “Everly'nin, bu rolü sevdiğinden pek emin değilim. En azından koruma kısmını.”

“Uzun zamandır tek başınaydı, değil mi?”

“Ablası ve onun eşiyle çocukları var ama bana pek de yakınlarmış gibi gelmiyor. Onunla telefonda konuştuğunu hiç duymadım ve hakkında da pek konuşmuyor.”

Calder başparmağını bardağına sürterek buğunun üzerine bir yol çizdi. “Onunla geçirdiğim bu kısa zamanda, bağımsızlığına ve kendi başının çaresine bakabilme becerisine önem verdiğini fark ettim. Yetiştirilme tarzına bakılırsa, tahminime göre çok fazla kontrol sahibi olamamış.”

“Onu kontrol etmeye çalışmıyorum. Sadece güvende olduğundan emin olmak istiyorum.” Bozuk plak gibi hissediyordum.

“Ancak bunu, genelde her etkeni kontrol ederek yaparsın. Dur tahmin edeyim, bu gece yalnız kalmasını istemedin?”

“Sen de öyle hissetmez miydin?”

“Elbette hissederdim. Sadece bunu daha iyi saklardım.”

Kahkaha attım. “Sen her zaman benden daha ince ruhluydun.”

“Aynen öyle.”

Masanın üzerindeki telefonum titredi ve ekranda Hadley’nin adı belirdi. Kabul et tuşuna bastım. “Merhaba, Hads. Ne var ne yok?”

“Bir sorunum olabilir.”

Taburemde doğruldum. “Neler oluyor?”

“Birinin beni takip ettiğinden oldukça eminim.”

“Nereye doğru takip ediyor?”

Calder bir anda ayağa fırladı, cüzdanından para çıkarıp masanın üzerine attı. Kapıya doğru giderken onu takip etmemi işaret etti.

Hadley telefonda bir küfür mırıldandı. “Başta sadece benimle uğraşıyor sanmıştım ama her dönüşümde peşimden geliyor.”

Kapıyı iterek açtım. “Neredesin?”

“Eve gidiyordum.”

“Kasabaya doğru geri dön.”

Hadley, büyükanne ve büyükbabamızdan kalan mirası almış ve böylece, Wolf Gap’e on beş dakika uzaklıkta muhteşem bir arazi sahibi olmuştu. Ancak bu güzelliğin bedeli toplumdan uzak kalmaktı. Hiçbirimiz onun tek başına yaşamasına sıcak bakmıyorduk ama o yine de kararlıydı.

“Dönebileceğim bir yer olsa geri dönerdim ama sıkışıp kalmak istemiyorum.”

Yalnızca görev için kullandığım arabamın kilitlerini açıp direksiyona geçtim, Calder da yolcu koltuğuna atladı. “Calder ve ben yoldayız. İyi olacaksın.”

Işıklara geldiğimde Calder’a baktım. “Şunu tut ve Hads’i hoparlöre al.”

Ben telsizle destek çağırırken o da dediğimi yaptı. “Birkaç dakika içinde orada olacağız. Sadece bekle,” diye onu rahatlattı.

“Kahretsin,” diye bağırdı Hadley.

“Bu da neydi böyle?” diye bağırdı Calder.

“Tamponuma çarptı.”

Gaza bastım. “Araç ya da içindeki kişi hakkında bir şey görebiliyor musun?”

“Pek sayılmaz. Bir kamyonet ya da arazi aracı. Büyük ızgaralı.” Hattın bir çarpışma sesi daha duyuldu.

Calder telefonu daha sıkı kavradı. “Hadley!”

“Ben iyiyim,” dedi dişlerini sıkarak. “Oyun mu oynamak istiyorsun, göt herif? Bekle şimdi.”

“Ne yapıyorsun, Hads?” Tanrım, delice bir şey yapmamasını umuyordum.

Arka planda lastikler gıcırdadı ve sonra yüksek bir güm sesi duyuldu. Nefesimi tutup bekledim. Telefonun hoparlöründen lastiklerin altından fışkıran çakıl ve taş sesi yankılandı. “Hallettim.”

Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Tam olarak neyi hallettin?"

"Farlarımı kapattım ve evime giden sapaktan bir kilometre ötedeki yaşlı çamın etrafından U dönüşü yaptım."

Calder tuttuğu nefesini bıraktı. "Kendini öldürtebilirdin."

"O kamyonetin direksiyonundaki her kimse, onun beni öldürmesinden iyidir."

Hadley'nin evine doğru giden yola saptım. "Seni takip ediyor mu?"

Bir an sessizlik oldu ve sonra duyulabilir biçimde nefesini bıraktı. "Hayır. Sanmıyorum. Galiba yoluna devam etti."

Orada milyonlarca farklı yere çıkan koca bir yol ağı vardı. Bir yerlerde saklanıyor olabilirdi ve herhangi bir noktada geri dönebilirlerdi. Tekrar hızlandım ve kız kardeşimin kamyonetini görene kadar nefes bile almadım. "Kenara çek. Biziz."

Hadley hayatında bir kez olsun söylediğim şeyi yaptı. Kamyoneti kenara çekip motoru kapattı, ben de aynısını yaptım ama farlarımı açık bıraktım. Hadley araçtan inerken bacakları titriyordu.

Calder, ben aracın etrafından dolaşmaya fırsat bulamadan harekete geçip onu kollarının arasına aldı. "Geçti. Seni tuttum."

Kız kardeşim yıllar sonra ilk kez gözyaşlarına boğuldu. Bu ses ödümü koparmıştı. Hadley duygularını kendine saklar, kızgın olmadığı sürece aklından geçenleri bana ya da ailemizden herhangi birine nadiren söylerdi. Onun böyle yıkıldığını, Calder'ın kollarında titrediğini görmek... bunu yapanı lime lime edip parçalara ayırmak istememe neden oluyordu., Calder saçlarına doğru, "Güvendesin, Hads," diye fısıldadı. "Kimse sana zarar vermeyecek."

"Biliyorum," dedi boğuk bir sesle. Hadley onun kendisini birkaç saniye daha tutmasına izin verdi ve ardından doğruldu.

“Özür dilerim. Sanırım bu beni sandığımdan daha fazla korkuttu.”

Calder ona şefkatle gülümsedi. “Adrenalin patlaması. Nasıl olduğunu bilirsin.”

“Genelde bu kadar ödlele olmam.”

Sıkı sıkı sarılmak için onu kendime çektim. “Sen ödlele de-ğilsin. Biraz aptalca olsa da çok cesursun.”

Calder’ın yüz ifadesi sertleşti. “O dönüşü asla yapmamalıydın. Bu delilikti.”

Tutuşumdan kurtulurken, “Ama işe yaradı,” dedi. “Kıçımı kurtardı, bu yüzden benimle uğraşma.”

Calder bir şey söylemek için ağzını açtı fakat ona bir bakış attığımda sustu. Bir ekip arabası kayarak yanımıza yanaştığında, Young ve Williams hemen dışarı çıktılar. Young, Hadley’yi tepeden tırnağa süzdü. “İyi misin?”

“İyiyim.”

İki polis memuruna baktım. “İz bulabilecek misiniz bir bakın. Arazi aracı ya da kamyonet, büyük ızgaralı.”

Williams yüzünü buruşturdu. “Bu bölgenin yarısında aynı araçtan olabilir.”

“Izgarada Hadley’nin tamponunun boyası olmalı. Birini kenara çekerseniz buna dikkat edin.”

Young başını sallayarak Williams’a arabaya dönmesini işaret etti. “Ne bulursak size haber veririz.”

Hadley titrek bir nefes verdi ve kamyonetinin yan tarafına yaslandı. “Biriniz beni evime götürebilir mi? Tekrar direksiyon başına geçmeye hazır olduğumu sanmıyorum.”

Calder kaşlarını çatarak ona baktı. “Evinde tek başına kalamazsın. Sen de biliyorsun ki orada bekliyor olabilir.”

“Muhtemelen yolda öfke nöbeti geçiren biriydi. Kim olduğum ya da nerede yaşadığım hakkında hiçbir fikri yoktur.”

“Hads...” diye başladım. “Calder haklı. Bu gece orada kal-maman lazım. Özellikle de bu kadar gerginken.”

“Benim evimde kalabilirsin. Ya da annenle ve babanla,” diye öneride bulundu Calder.

Hadley kollarını göğsünün altında kavuşturdu. “Hayes ile kalacağım.”

“Şey, ben Everly’de kalıyorum, unuttun mu?”

“O zaman ben de orada kalırım. Kanepede uyuyabilirim.”

Bu sesi tanıyordum. İnatçılığı kendini göstermeye başlıyordu. Geceyi asla kendi isteğiyle annemlerde geçirmemişti ve Calder damarına basmıştı. Bir kolumu omuzlarına doladım. “Gel hadi. Seni Ev’e götürelim. Eminim bir içkiye ihtiyacın vardır.”

“Onu on yapalım.”

Kendimi kıkırdamaya zorladım ama bu pek içten değildi. Çünkü tek merak ettiğim şey, Hadley’yi yoldan çıkarmaya çalışan kişinin, Everly’yi kaçırmaya çalışan adamla aynı kişi olup olmadığıydı. Üstelik onun kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu.

Otuz Dördüncü Bölüm

Everly

MİSAFİR ODASININ KAPISINI USULCA KAPATIRKEN ÇORAPLI AYAKLARIM YERDE SÜRTÜNÜYORDU. Hayes kanepedeki yerinden başını kaldırdı. "O iyi mi?"

Kanepede onun yanına uzandım. Olması gerektiği gibi diğer ucunu tercih etmedim. Ona doğru sokulup bedeninin yaydığı sıcaklığı ve verdiği güveni hissetmek istiyordum. Beni daima biraz daha yakına çağıran o hayali çekime tutunmak istemiştim. "İyi olacak."

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. "Hâlâ bana kızgın mı?"

Dudaklarımın kenarları yukarı kıvrıldı. "Her şeye karışan aşırı korumacı götlerden bahsetmiş olabilir ama bence bu daha çok Calder ile ilgiliydi."

"En azından, her zaman ona benden daha fazla kızgın olacağına eminim."

Hayes'in göğsünde görünmez bir desen çizdim. "Bugün seni çok zorladık, öyle değil mi?"

"Birkaç biranın düzeltemeyeceği bir şey değildi."

Hâlâ kendimi suçlu hissediyordum. Hadley'nin, abisinin aşırı korumacı tavırlarına nasıl tepki verdiğini görmek her şeye biraz daha farklı bir açıdan bakmamı sağlamıştı. "Hayatımın kontrolünün bende olduğunu bilmeye ihtiyacım var. İşlerin nasıl yürüyeceğine dair kararları ben vermeliyim."

Hayes birasını kanepenin yanındaki sehpa koydu. "Bunu başka kim yapacak ki?"

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

"Pekâlâ. Her şeyi kontrol altına almak istediğimin farkındayım. Tüm olasılıklar için plan yapmak istediğimi de biliyorum fakat bunu değiştirebileceğimi hiç sanmıyorum. Yine de önemli olanın buldozer gibi hareket etmemek olduğunu unutmamaya çalışabilirim."

Dizlerimi göğsüme çekip bedenimi ona doğru çevirdim. "Teşekkür ederim. Ben de bu buldozerin iyi bir yerden geldiğini aklımda tutmaya çalışacağım."

Hayes saçlarını yüzümden uzaklaştırdı. "Sana değer veriyorum, Ev. Hiçbir uyarıda bulunmadan, bir sel gibi geldin ve şimdi hayatımı sensiz hayal edemiyorum."

Yutkundum, boğazım bu hareketle düğümlendi. Çünkü ben de ona değer veriyordum. Hatta değer vermekten de öteydi. "Bu beni korkutuyor."

"Sana değer vermem mi?"

Başımı salladım. "Ve senin için hissettiklerim."

"Yalan söylemeyeceğim; bu sözleri senin ağzından duymak müthiş rahatlatıcı. Bu işte yalnız değilim."

Avucumu göğsüne dayadım, kalbi göğsünün içinde küt küt atıyordu. "Bu işte yalnız değilsin ancak nasıl yürüyeceğinden pek emin değilim. Burada kalmayı nasıl başaracağımdan emin değilim. Aşılması gereken bir dağ var ve ona tırmanacak kadar güçlü olup olmadığımdan da emin değilim."

Bir eli yüzümü tutmak için uzandı, sert başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde gezindi. "Güçlüsün. Bir dağ, aşağıdan her zaman korkunç görünür ama adım adım ilerlemen gerekir."

"Adım adım mı?" Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Bu tuhaf bir çırpınma değil, şiddetli bir savaş çığılığı gibiydi.

"Adım adım. Bunu benimle yapabilir misin?"

Yapmak istiyordum. Hem de umutsuzca. En son ne zaman sırf istediğim için pervasızca bir şey yaptığımı hatırlamıyordum. "Yapabilirim."

Hayes başını neredeyse acı verecek kadar yavaş hareket ettirerek eğdi ve bana geri çekilmem için her türlü fırsatı tanıdı. Ama ben çekilmedim. O dudaklar, benimkilerle buluşana kadar kaburgalarımın çarpan şiddetli darbelerle bekledim. Kendimi öpücüğe; sıcaklığa, rahatlığa ve ateşe bıraktım.

Ağır çekim, birkaç nefes içinde açlığa dönüştü. Hayes'in elleri kalçalarımın gitti. Bir anda üzerine çıktım, parmakları etime gömülürken dili benimkiyle bir düelloya tutuştu. Ona doğru süründüm ve kotunun altındaki sertliği hissedince kısıp bir şekilde inledim.

Bu ses Hayes'i daha çok tahrik etmiş gibiydi. Öpüşme biraz vahşi bir hal aldı. Sanki çaresiz ve arayış içindeydi ancak ben hâlâ daha fazlasını istiyordum. Eğer atlayacaksam, bunu en yüksek uçurumdan yapabilirdim.

Dudaklarımı onunkilerden ayırarak, "Yatak odası," dedim.

Hayes yüzümü inceledi. "Emin misin?"

"Evet." Sonunda enkaza dönüşüp dönüşmeyeceğimden emin değildim. Sadece bir geceliğine bile olsa, bedenim ve ruhen bu adama ait olmanın ne demek olduğunu hissetmek istediğime emindim. Uzun süreceğini düşünmesem bile, bana hissettirebileceği her şeye kendimi teslim etmek istiyordum. "Senin olmak istiyorum."

Hayes'in gözleri parladı ve ani bir hareketle beni kaldırdı. Bacaklarım belini sararken sadece ona tutundum. Küçük kulübenin diğer tarafındaki yatak odama doğru yürüdük. Ses yalıtımlı, kalın keresteden yapılmış duvarlar için şükrediyordum.

Kapıyı bir ayağıyla arkamızdan kapattı ve ileri doğru yürüyerek yatağın hemen yanında durdu. Hayes beni yere bırakırken, bir kez olsun gözlerini benden ayırmamıştı. En ufak bir hareket bile benimde dans eden kıvılcımlar yaratıyordu.

Ayaklarım yere değeri değmez ellerim tişörtüne dolandı, altın rengi teni gözüme çarpana kadar çeğiştirip durdum. Keşfetmekten kendimi alamadığım yağsız bir kas tabakasından ibaretti. Elleri kot pantolonunun düğmesine giderken parmaklarım göğsündeki kasların izini sürdü. Ben meme uçlarından birinin etrafında parmağımı gezdirirken Hayes nefesini güçlkle verdi. "Ev..."

Yaramaz bir sırıtışla ona baktım. "Efendim?"

Kot pantolonunu indirdi ve içinden çıkarken beni kendine doğru çekti. "Biliyor musun, seni ilk gördüğüm andan beri o küçük akıllı parmaklarının üzerimde olmasını istiyordum."

Bunu bilmek, bu güç, içimde bir şeylerin harekete geçmesine neden oldu. "O halde sana istediğin şeyi verelim." Ellerim iç çamaşırına doğru gitti ve onu indirip yere fırlattım. Parmaklarımı aletin etrafına dolayarak onu okşamaya başladım.

İnledi, çıkardığı ses tüm vücudumun kasılmasına sebep oldu. Hayes bir elini şortumun orta kısmında gezdirdikten sonra bel kısmının altına kaydıldı. Hafifçe geri çekildi. "İç çamaşırın yok mu?"

"Uyurken iç çamaşırını giymem."

"Yani, seni bu lanet şortla evin içinde dolaşırken her gördüğümde, altında bir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

Omuz silktim.

Hayes'in başı omzuma düştü. "Beni öldüreceksin. Gerçekten felç geçirip öleceğim."

Boynunu muzipçe ısırdım. “Öncesinde biraz eğlenelim.”

“Aynen öyle.”

Hayes bir anda beni sırtüstü yatağa yatırdı ve şortumu çekip çıkardı. Kumaşı omzunun üzerinden fırlatıp atletime de aynı-sını yapmak için harekete geçti ve onu da başka bir yere doğru savurdu. “Güzel olduğunu biliyordum.” Bir parmağı meme ucumun etrafında dolaştı. “Ama nefesimi kesiyorsun.”

“Hayes.” İsmi, inleme ve yakarıyla karışık bir halde dudaklarımdan döküldü. “Sana ihtiyacım var.”

O koyu renk gözleri alev almıştı ve daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. “Ben, seninim.” Bir prezervatif paketini yırtarak açtı. Bacaklarımı belini bir kez daha sarıp onu kendime yaklaştırırken prezervatifi aletine geçirdi ve ucu açıklığıma değdi. “Benimle misin?”

“Her zaman.” Yalan değildi. Bundan sonra bir parçam her zaman onunla olacaktı. Çekip gitmek zorunda kalsam bile derinlerde bir yerde, daima gömülü kalacaktı.

Hayes içime girerken gözlerim titreyerek kapandı.

“Benimle kal, Ev.”

Hayes içimde hareket etmeye başladığında gözlerim açıldı. Sırtım kavislenirken ona karşılık verdim. Çok farklıydı. Aramızdaki şey her neyse, bunu tamamen farklı kılıyordu. Hissettiğimiz çekim artık derinlere kök salmıştı ve kopacağını hiç sanmıyordum.

Parmaklarım Hayes’in omuzlarına doğru kıvrıldı, o da kendini neredeyse imkânsız derecede derinlerime ittirdi. Her hamlesinde gözlerimin önünde kıvılcımlar uçuşuyordu. Kendimi o derinliğe bıraktım, beni kıyıya itecek son parçayı arıyordum.

Beni rahatlatmak için yanağını nazikçe okşayan başparmağı, o sinir düğümünü buldu. Pürüzlü yüzeyi daireler çizerek beni tahrik ettikten sonra, etrafımdaki her şeyi yerle bir edecek bir güçle klitorisimi okşadı. Birbirimizden ayrıldığımız anda hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

Ataz Beşinci Bölüm

Hayes

Toplantı odasında bir sandalye çektiği sırada, "YİNE ISLIK ÇALIYORSUN," dedi Young.

Anında durdum. Vücudumun hiçbir parçasının ıslık çalması gerekiyordu. Yakın zamanda iki kez kaçırılma girişiminde bulunulmuşken ve dün gece biri neredeyse kız kardeşimi yoldan çıkarmaya kalkmışken olmazdı. Yine de ıslık çalıyordum çünkü fırtınanın ortasında, yıllardır en mutlu olduğum anı yaşıyordum. "Sanırım olmayan şeyler duyuyorsun, Young. ıslık falan çalmıyorum."

Kıs kıs gülerek yerine oturdu. Cebimdeki telefonum çalmaya başladı.

Annem: Hadley ile konuşman gerek. Bunu yapan her kimse, o yakalanana kadar eve dönmesi için kardeşini ikna et.

İç çektim ve cevap vermeden telefonu cebime geri koydum. Yaşananların annem için tetikleyici olduğunu biliyordum ama Hadley'yi eve taşınmaya zorlamak, işleri daha da kötüleştirecekti.

"Artık ıslık çalmıyorsun. Her şey yolunda mı?"

“Annem yaşananlarla pek başa çıkamıyor.”

Young’ın yüzünü anlayışlı bir ifade kapladı. “Ne kadar korkmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Eğer biri bebeklerimden birini benden alsaydı...”

“Canının yandığını biliyorum ama söz konusu Hadley olduğunda, bu acıyla ya da korkuyla başa çıkmakta her zaman başarılı olamıyor.”

Young yüzünü buruşturdu. “Hâlâ çatışıyorlar, öyle mi?”

Başımı salladım. “Ve bütün bu olanlar işleri hiç de kolaylaştırmıyor.” Toplantı odamıza taşıdığım beyaz tahtaya tekrar baktım. Davayla ilgili olgular, mekânlar ve diğer bilgiler dağınık bir şekilde sıralanmıştı. Bu işin arkasında kimin olduğunu bulma baskısı giderek artıyordu.

Odaya birkaç polis daha girince elimden geldiği kadar silkinip kendimi toparlamaya çalıştım. “Oturun millet.” İzinli olanlar da dahil olmak üzere, herkesi çağırmıştım. Sadece aktif göreve gitmesi gerekenler burada değildi ve onlar için başka bir zaman yeniden sayım yapılacaktı.

Herkes bir sandalye buldu ve telefonlarını ya da eski geleneklerdeki gibi kalem ve kâğıtlarını çıkarırken konuşmalar kesildi. Gözlerimle odayı taradım. “Bildığınız gibi geçtiğimiz birkaç hafta içinde iki kaçırılma girişimi yaşadık. Dün gece, kız kardeşim Hadley neredeyse yoldan çıkarılıyordu. Bağlantılı olduğunu düşünmüyoruz ama hiçbir şeyi de göz ardı edemeyiz. Davayla olan bağlarımın dolayısıyla, kontrolü Komiser Ruiz’e devrediyorum. Şu ana kadar elimizde olanları size o anlatacak.”

Odadaki herkes Ruiz’in söyleyeceklerine odaklanmıştı. Bir plan hazırlamıştık ve polislerin hepsinden, şüpheli hareketlere karşı tetikte olmalarını istemiştik. Ayrıca, kadınların gruplar halinde bir arada kalmalarını ve tek başlarına hiçbir yere gitmemelerini telkin edecek bir uyarıyı topluluğa duyurma

zamanının geldiğine karar vermiştim. Bunu yaparak toplumda bir panik yaratmak içimi yakıyordu ama bu, pişman olmaktan çok daha iyiydi.

“Sanırım hepsi bu kadar.” Ruiz onay almak için bana baktı.

“Bu kadar yeter. Sorularınız olursa eğer cevaplamak için buralarda olacağız.”

Birkaç kişi kaldı ama çoğu izin günlerine ya da daha önce üzerinde çalıştıkları işlerine geri dönmek için dışarı çıktı. Ruiz’e hafifçe yumruk attım. “İlk rodeonda iyi iş çıkardın.”

“Kalabalık önünde konuşmaktan nefret ederim.”

“Hadigel. Kutlamak için sana bir fincan kahve ısmarlayayım.”

Williams bana işaret ettiğinde daha kapıya bile varamamıştık. “Şey, patron? Annen burada ve oldukça tedirgin görünüyor.”

İç çekerek Ruiz’e baktım. “Sanırım kahve beklemek zorunda kalacak.” Williams’a döndüm. “Onu ofisime gönder.”

Masaların arasından geçerek kendi odama girdim. En azından orada kapıyı kapatabilirdim. Bu sabah yaşadığım mutluluğu aradım. Everly ile sarmaş dolaş uyanmanın verdiği mutluluğu. Çok çabuk kaybolan o mutluluğu.

Tam sandalyeme oturduğum sırada kapı aniden açıldı. Annemin kendini kaybettiğini anlamak için bir dedektif olmaya gerek yoktu. “Artık telefonlarıma cevap vermiyor musun?”

Ceptelefonumu çıkarıp baktığımda, beş cevapsız arama gördüm. “Toplantıdaydım. Çalışma programımı biliyorsun. Eğer seni geri aramıyorsa, bir nedeni vardır.”

Küçük odada volta atmaya başladı. “Hadley ile konuşmalısın. Saçmalıyor. Birkaç hafta bizimle kalabilir, böylece ben de endişelenmek zorunda kalmam.”

Elimdeki cep telefonu titredi.

Shy: Annemi sakinleştirmen gerek. Ona bir süreliğine Hads ile kalacağımı söyle.

Ekrandaki kelimelere bakmaya devam ederken, bunu annem için iyi bir şeye dönüştürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum.

“Kim o? Hadley mi yazdı?”

Bana zerre kadar yardımı dokunmayan aletten başımı kaldırdım. “Hayır. Shy yazdı. Şimdilik Hadley ile kalacak, böylece ikisi de yalnız kalmamış olacak.”

Annemin ağzı açık kaldı. “*Bunun* bana daha iyi hissettireceğini mi sanıyorsun? İkisi de aynı yerde olacak, böylece bu deli her kimse onları kolayca avlayabilir.” Tekrar volta atmaya başladı. “Bu Hadley’nin marifeti. Shiloh’yu da sinirli birine dönüştürdü.”

“Anne...”

“Bana *anne* deme.”

“Sakinleşmen gerek. Derin bir nefes al, yoksa ikisini de kaybedeceksin.”

Annem sanki ona tokat atmışım gibi baktı. “Böyle bir şeyi nasıl söylersin?”

“Çünkü gerçek bu. Olanlardan kaçmaya devam edemeyiz. Ev haklı. Bununla yüzleşmemiz gerekiyor.”

“Ben her gün yüzleşiyorum. Onun kaybolduğu, *kaçırıldığı* günden beri her gün yüzleşiyorum ve aksini düşündüğüne inanamıyorum.”

Uzun bir nefes aldım, annemin gözlerinin içine baktığımda oradaki panik ve yıkımı görebiliyordum. “Bundan bahsetmiyorum. Her gün bu durumla yaşadığını biliyorum. Hepimiz yaşıyoruz. Ama Hadley... onun hiç özgür olma şansı olmadı. Hepimiz gibi rahatça hareket edemedi. Shy kaçırılmadan önce çok küçüktü ve onun kaçırılmasından sonra...” Annemin beni gerçekten dinlemesini istediğim için gözlerimi kaçırmadım. “Normal diye bir şey kalmadı. Pijama partileri ya da

arkadaşlarıyla bisiklete binip markete gitmedi. Hatta yanında bir yetişkin yoksa lise partilerine bile gidemedi. Beck ve ben nedenini anlıyorduk ve Shy zaten bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Ama Hadley hepsini istiyordu. Ve hiçbir zaman sahip olamadı.”

Annem boş sandalyelerden birine oturdu. “Korkmuştum.”

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolanarak yanına oturdum ve elini tuttum. “Biliyorum. Ve bunu yaşamandan nefret ediyorum. Beni öldürüyor. Ama Hadley’ye kendisi olması için biraz alan tanımazsan, onu *gerçekten* kaybedeceksin.”

Annem burnunu çekti. “Biliyorum. Ama bazen, bana biraz bile anlayış göstermediği için çok sinirleniyorum.”

“Bence gösteriyor. Sadece sen endişelenme diye kendinden vazgeçmek istemiyor.”

Annem sustu, belli ki her şeyi düşünüyordu ama yanılıyor olabileceğini kabul etmek istemiyordu.

“Her gece evinin önüne polis memuru göndereceğim, tamam mı? Bu seni daha iyi hissettirir mi?”

“Evet. Sadece onun güvende olmasını istiyorum.”

Anneme sarıldım. “Biliyorum.” Ancak ilk defa, bunun ne kadar boğucu olabileceğini gerçekten görebilmiştim. Ve aynı şeyi Everly’ye yapmamak için kendimi tutmam gerektiğini biliyordum.

Otuz Altıncı Bölüm

Everly

SİNCAP KÜÇÜK BİR KÂSE KURUYEMİŞİ MİDEYE İNDİRİRKEN, BEN DE MUTFAĞIMDA DOLAŞIP DÜN GECEDEDEN KALAN SON BİRKAÇ BULAŞIĞI YIKADIM. “Umarım ne kadar rahat bir hayatın olduğunu biliyorsundur.”

Yanıt olarak minik sesler çıkardı. Anlamış olsa iyi olurdu. Küçük adam lüks içinde yaşıyordu.

Pencereden esen rüzgâr saçlarımı yüzümün etrafında savuruyor ve dışarıdaki ağaçların dallarını hışırdatıyordu. Tanrım, buradaki sessizliği seviyordum. Ve haftalardır ilk kez, gerçekten yalnızdım.

Hayes’in aşırı korumacı tavrına minnettar olabilirdim ama bu, her zaman etrafımda birilerinin olmasına alıştığım anlamına gelmiyordu. On sekiz yaşımdan beri tek başımaydım. Ayakkabı kutusu gibi bir stüdyo dairede yaşamak anlamına gelse bile hiç oda arkadaşım olmamıştı. Ve bu yalnızlık, benim için değerliydi.

Artık biraz denge kurmam gerekiyordu. Çam havasını derin bir nefesle içime çektim ve beni kendime getirmesine izin

verdim. Her zaman bulunamayan o huzura kavuşmuştum. Geçmişte hiç olmadığı kadar yakın hissediyordum. Onu kısa süreliğine yakalayabiliyordum; sadece kalıcı olmasını sağlayacak bir yol bulmam gerekiyordu.

Ian'ın artık sokaklarda gezdiğini, adaletin kendini göstermesini beklemek yerine kefaretle serbest bırakılmasına karar verildiğini bilmem pek yardımcı olmuyordu. Hayes veterinerine gelip bana haber vermişti. Elimde uzaklaştırma kararım vardı ama o kâğıt parçasının hiçbir işe yaramadığını biliyordum. Ian için yalnızca bir çıraydı.

Bunun işe yaramasının tek yolu, kararı ihlâl etmesi ve hapse girmesiydi. Ve eğer böyle bir şey olursa, muhtemelen çok geç olacaktı. İş işten çoktan geçmiş olacaktı. Hava atlet giyecek kadar sıcak olmasına rağmen omurgamda bir ürperti hissettim.

Çakıl taşları üzerindeki lastiklerin sesini duyunca saatime baktım. Hayes'in iş çıkış saati yaklaşmıştı ama yine de kulübenin silah dolabımı koyduğum köşesine doğru ilerleyip Betty'yi çıkardım. Perdeleri biraz kaldırdım ve aracının üstündeki ışıkları gördüğümde omuzlarımdaki gerginlik azaldı.

Betty'yi tekrar dolaba koyup kapağı kapattım. Derin bir nefes daha alarak tekrar o sakinliğe odaklandım. Hayes alt basamağa geldiğinde ön kapıyı açtı. "Bunlar çiçek mi? Ve paket yemek mi var?"

Sanki biraz utanmış gibi görünüyordu. "Seni henüz doğru düzgün bir randevuya çıkarma fırsatım olmadı. Bunu telafi edebilirim diye düşündüm." Çiçekler rengarenkti ve adeta parlıyorlardı. Onları uzatıp beni kendine doğru çekti.

"Çok güzeller."

Hayes başını eğip dudaklarımı yavaşça öptü. "Bugün seni özledim."

"Öğlen görüştük."

Beni kendine daha da yaklaştırdı ve kokumu derin derin içine çekti. "Yine de özledim."

Kollarımı vücuduna dolayıp ona sarıldım. "Ben de seni özledim." Hem de itiraf etmek istemediğim kadar çok özlemiştim. Hayes ile ilgili bir şey beni sakinleştiriyordu. Normalde içimde olan o çılgın enerji, onunla beraberken biraz da olsa hafifliyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bensiz iyi olsaydın, gerçekten çok üzücü olurdu."

Göğsüne doğru sıırıtsam da aynı zamanda içimi bir panik dalgası kaplamıştı. Çünkü Hayes olmadan asla iyi olamayacaktım. Ama yine de bu şekilde yaşamayı öğrenmek zorunda kalabilirdim.

Onu bırakıp geri çekildim. "İçeri gelsene. Her ne aldıysan harika kokuyor."

"Meksika ziyafetine ne dersin?"

"Harika olur derim. Hey, Koda nerede?"

"Bugün Shy ile birlikte." Oturma alanına geçtiğimizde Sincap saklandığı deliğe geri döndü. "Bu lanet şeye asla alışamayacağım."

Tabakları, çatal ve bıçakları çıkardım. "O oldukça sevimli. Kabullen artık."

"Ahırda yaşasaydı sevimli olabilirdi."

"Artık çok geç, evcilleşti bile. Topal haliyle dışarıda hayatta kalamaz. Ve o benim ilk arkadaşım."

Hayes tek kaşını kaldırdı. "İlk arkadaşın."

"Buraya geldiğim zaman nasıl karşılanacağımı bilmiyordum. Tüm kasabanın beni dışlamasını bekliyordum. Tek dostumun o olabileceğini düşünmüştüm."

Hayes yemek paketlerini tezgâhın üzerine koydu. "Buraya gel." Açtığı kollarına doğru yürüdüm ve çenesini başımın

üstüne yasladı. "Bu kadar korktuğun için üzgünüm. Ayrıca buraya ilk geldiğimde tam bir pislik gibi davrandığım için çok özür dilerim."

"İlk birkaç gelişinde mi demek istiyorsun?"

Homurdandı. "Aptalın tekiydim."

Kıkırdayarak, "Gerçeği itiraf etmek için gerçek bir adam olmak gerekir," dedim. Sonra başımı geriye doğru yatırdım ve çenemi Hayes'in göğüs kafesine dayadım. "Ama affedildin. Sürekli özür dilemene gerek yok."

"Kendimi göt gibi hissettiğim zamanlarda özür diliyorum."

Elimi gömleğinin altından geçirip parmaklarımı altın rengi teninde ve gergin kaslarında gezdirdim. "Bundan bir ders çıkardın. İkimizin de isteyebileceği, umut edebileceğimiz tek şey bu."

Saçlarımı yüzümden çekti. "Senden çok şey öğrendim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Hadi, yemekte anlatırım."

"Arka verandada yemek ister misin? İşten sonra uğrayıp ikinci el dükkânından yeni bir masa aldım. Her şey tamam."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Sana bunun için yardım ederdim."

Gözlerimi devirdim. "Bir masa ve birkaç sandalyeyi kendim halledebilirim."

Kollarıma dokundu. "Fazla ufak tefek görünüyorsun ama kasların var."

"Düşmanlarım beni hafife almasın diye gözlerini boyamam gerek."

Hayes kıkırdadı. "Bu konuda başarılı olduğunu söyleyebilirim. Hadi, yemek yiyelim."

Çiçekleri suya koyup Hayes'i arka verandaya kadar takip ettim. En az sekiz kişiyi doyuracak kadar özenle hazırlanmış bir

yemek sofrası kurmuştu bile. “Benim bilmediğim bir şeyi mi kutluyoruz? Ya da parti mi veriyoruz?”

“Aslına bakarsan bir şeyi kutluyoruz.”

Hayes’in tam çaprazındaki sandalyeye oturdum. “Neymiş o?”

“Annemle geç kalınmış bir konuşma yaptım.”

Hayes’in benim için getirdiği koladan bir yudum alırken yüzünü inceledim. Endişeliydi ama bir o kadar da rahatlamış görünüyordu. “Hadley hakkında mı?”

“Evet.”

“Nasıl geçti?”

Hayes bir cips aldı ve salsa sosuna batırdı. “Annem gerginliğin hepimizi nasıl yiyip bitirdiğini görmüyor. Henüz değil. Acısı ve korkusu, hâlâ her şeyin önüne geçiyor. Yine de yeşerecek tohumlar ektiğimi umut ediyorum. Ayrıca, en azından son yaşanan acil durumun önüne geçtim.”

“Ne oldu?”

“Hadley, tüm bu olarlardan sonra annemlerle kalmak istemiyor.”

Cipsten bir parça koparıp ağzıma attım. “Bağımsız olmayı seviyor.”

“Öyle. Umarım annem nedenini anlamaya başlar.”

“Bence zamanla anlayacak. Sen onun dikkatini ne kadar nazikçe bu konuya çekersen, o da işaretleri kendi kendine görmeye o kadar çabuk başlayacaktır.”

“Bunu yapmam gerektiğini fark etmemi sağlayan sendin.”

“Ben mi?”

Hayes başını salladı. “Bana hayaletlerle yüzleşmenin ve onları yok etmenin, sanki hiç yoklarmış gibi davranmaktan daha güçlü olduğu anlamına geldiğini gösterdin.”

Uzanıp parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve sert avucunun verdiği hissin tadını çıkardım. “Onlarla yüzleşmeye karar verdiğim için mutluyum.” Ne olursa olsun, hep mutlu olacaktım çünkü Hayes ile bu kısa anları yaşıyordum. Onun tarafından, akla gelebilecek her şekilde el üstünde tutulmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum.

Eğilip ağzını benimkine yaklaştırdı. Sadece Hayes’e özgü bir kombinasyon olan rahatlık ve ateş, damarlarımı alev alev yaktı. Camın kırılması ikimizin de kafasını kaldırmasına neden oldu. Penceremdeki deliğe ve yerde duran taşa bakarken hareketsiz kaldım.

Hayes ormanı tararken, “İçeri gir,” diye bağırdı.

“Hayes, yapma. Dışarıda kimin olduğunu ya da silahı var mı yok mu bilmiyorsun.”

Beni arka kapıya doğru itti. “Git. Destek çağırmak için karakolu ara. Onlara peşlerine düştüğümü söyle.”

Boğazıma düğümlenen safrayı yuttum ve Hayes ormana doğru uzaklaşırken kapıya koştum. Telefonuma sarılıp 911’i aradım ve detayları anlattım. Görevli bana şerif yardımcılarının yirmi dakika içinde burada olacağını söyledi ama yirmi dakika çok uzundu.

Köşedeki silah dolabıma gidip bu sefer uzun namlulu tüfeğimi aldım, hedefi daha iyi vuruyordu. Dolabı büyük bir gü-rültüyle kapatıp kilitledim. Arka kapıya doğru ilerlerken, bir mermi sesi havayı doldurdu ve her şey durdu. Sonra sessizlikten başka bir şey kalmadı.

Otuz Yedinci Bölüm

Hayes

YANIMDAKİ AĞACA BİR KURŞUN DAHA İSABET ETTİĞİNDE, AĞAÇ KABUKLARI HAVADA UÇUŞTU. Birkaç küfür savurdum ve bana siper olması için bir ağacın arkasına saklandım. “Zamanın tükeniyor. Takviye kuvvet yolda.”

Bu her kimse aptalca bir hareket yapmasını istiyordum. Ateş etmek için savunmasız kalması ya da kimliğini tespit edebilmem için bana yeterince görüntü vermesi gibi. Herhangi bir şey.

Bir kurşun daha yanımdan uçup gitti ve devrilmiş bir kütüğe saplandı. “Atışların üzerinde çalışmalısın. Neden buraya gelmiyorsun, bu işi erkek erkeğe halledebiliriz?”

Beni yalnızca sessizlik karşıladı. “Çok mu korkuyorsun? Bu yüzden mi hiç beklemedikleri anda kadınların üzerine atlamaya çalışıyorsun?”

Arkasında durduğum ağaca kurşun yağdırmaya başladı. Artık bir yerlere varmaya başlıyordum. Eğildim ve büyük bir taş aldım. Kolumu geri çekerek, onu yaklaşık beş buçuk metre ötedeki başka bir ağaca fırlattım. Kabuk parçalandı ve suçu

silahını o yöne çevirdi. Hareketi yakaladığımda nişan aldım, bir el ya da kol olabilirdi. Ateş ettiğimde adam bağırdı.

İleri doğru atıldım ama birkaç adım bile ilerleyemeden, bir mermi sesi havayı doldurdu. Ateş gibi yakıcı bir acı omzuma saplandı. Alevler o kadar kızgındı ki yıldızları görebiliyordum. Bir kurşun daha başımın yanından vızıldayarak geçtiğinde, başka bir ağacın arkasına saklanmak zorunda kaldım.

Ayak sesleri ormanın zeminini dövüyor, bana doğru değil uzağa gidiyordu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra bu seslerin yerini toynaklar aldı. Yankılanan seslerin gücü bana dörtnele kaçtığını söylüyordu.

Nefes alıp verdim, adrenalinin etkisiyle ciğerlerim zangır zangır titriyordu. Omzuma bakarak yüzümü buruşturdum. Kan kısa kollu üniformamı ıslatıyordu. Dikkatlice yukarı kıvrıdım. “Kahretsin.” Yalnızca bir sıyrıktı ama derindi.

Ayağa kalkıp kulübeye doğru yürümeye başladım, yürüyüşüm biraz sarsaktı. Diğer kolumu kaldırdım ve silahımı ağaçların arasında beliren kişiye doğrulttum. “Ev, ne halt ediyorsun?”

Tüfeğini yavaşça indirdi. “Kolun. Aman Tanrım, kolun.”

“Ben iyiyim. Sadece bir sıyrık.”

“Bir sıyrığa göre çok fazla kan var. Seni kulübeye geri götürmeliyiz. Hâlâ orada mı?”

“Çoktan gitti. At üstünde.”

Everly beni merdivenlerden çıkarıp sandalyeye doğru götürürken siren sesleri yükseldi. “Sen otur. Ben takviye ekibi getireceğim.”

Birkaç dakika içinde Young, Ruiz ve Williams arka veranda da belirdiler. “Kahretsin, patron,” dedi Ruiz. “Sağlık görevlilerini çağıralım mı?”

Everly, “Evet,” derken ben de aynı anda, “Hayır,” dedim. Bana doğru yaklaştı. “Benimle dalga geçiyor olmalısın.

Verandamın her tarafı kan içinde ve sen sağlık görevlilerini istemiyor musun? Seni hastaneye götürmemiz gerek.”

“Hadley’yi ara. Bana dikiş atabilir.”

Ev bana ters ters baktı. “Onu arayacağım ama sadece sana ilaç verebilmesi için. Böylece seni hastaneye götürebiliriz.” Telefonunu çıkardı ve görüşme yapmak için verandanın diğer tarafına doğru yürüdü.

“Onu sevdim,” dedi Young.

“Tabii ki seversin.” Kolumu hareket ettirmeye çalışırken yüzümü buruşturdum.

Young hareketlerimi takip etti. “Hastaneye gitmemen gerektiğine emin misin? Kötü görünüyor.”

Yüzü yeşile dönen Williams başını salladı. “Young haklı.”

“Ben iyi olacağım. Hads beni iyileştirir, bunu daha önce de yapmıştı.”

Everly telefonla konuşmaya devam ederek içeri girdi ve bana ters ters baktı.

Polis memurlarına döndüm. “Orman Hizmetleri’ni arayın. At sırtında kimliği belirsiz bir şahıs var.”

“Onu görebildin mi?” diye sordu Ruiz.

“Sadece ‘erkek’ olduğunu söyleyebilecek kadar. Sanırım benden daha kısa ama emin değilim. Yalnızca sırtını gördüm. Bir kurşun koluna isabet etmiş olabilir.”

Ruiz onaylar gibi çenesini kaldırdıktan sonra birilerini aramaya gitti.

Everly elinde ilk yardım çantasına benzeyen bir şeyle arka kapıdan çıktı. “Hadley ve Shiloh yoldalar. Pizza almaya gitmişler, o yüzden çok uzun sürmez. Bu sırada yaranın üzerine baskı uygulamam gerek.”

Ev, kiti açarak içinden bir gazlı bez çıkardı. Yavaşça gömleğin kolunu yukarı çekti ve sesli bir nefes aldı. “Bu acıtacak, Hayes.”

“Dayanabilirim.”

Boştaki elini benimkinin içine kaydırıp gazlı bezi yarama bastırdı. “Özür dilerim. Biraz dayan.”

Acı yeniden canlanırken aynı beyaz ışıklar gözlerimin önünde uçtu. Sıkıttığım dişlerimin arasından, “Ben iyiyim,” dedim.

Young dikkatimi dağıtmak için elinden geleni yaparak, bu gece yaşananları ona anlatmamı istedi. Hadley ve Shiloh gelene kadar Young’ın soracak sorusu kalmamıştı. Neyse ki Williams, tam zamanında taşı torbaya koymuş ve kırık camları temizlemişti. Koda sakat bacağıyla bile sanki bir şeylerin ters gittiğini anlamış gibi kulübeden verandaya doğru koşmaya başladı.

Elimi uzattım. “Gel oğlum. Her şey yolunda.” Kulaklarının arkasını kaşırken bir mırıltı çıkardı.

Hadley devasa sağlık çantasıyla geldiğinde, Shiloh da arkasında iki pizzayla duruyordu. Calder da hemen arkalarındaydı ve endişeyle karışık kızgın bir hali vardı. Hadley bana şöyle bir baktıktan sonra sadece başını iki yana salladı. “Cidden mi Hayes?”

“Onu yakalamak için bir şeyler yapmak zorundaydım.”

“Erkekler,” diye homurdandı ve Everly’nin omzunu sıkıttı. “Sen iyi misin?”

“Vurulan ben değilim.”

“Bu sadece bir sıyrık,” diye karşı çıktım.

“Kim olduğunu bilmediğin birinin peşinden tek başına koştuğun için aldığın *bir kurşun yarası*. Benden pek anlayış görme-yeceksin,” diye karşılık verdi Hadley.

“Bu gayet belli, sevgili kardeşim. Benim için endişelenmene çok sevindim.”

Young bir kahkaha attı. “Aileni seviyorum.”

Calder, “İyi misin, adamım?” diye sordu.

“İyiyim, cidden. Sadece onu yakalayamadığım için kızgı-nım.” Çok yaklaşmıştım ama yeterli olmamıştı.

Calder bakışlarıma karşılık verdi. “Bu sefer onu yakalaya-mamış olabilirsin ama bunu elbet başaracaksın.”

Arka verandaya gergin bir sessizlik çöktü. Shiloh bunu bozarak, "Pizza?" diye sordu.

Young ellerini birbirine sürttü. "Biliyor musun, açlıktan ölüyorum."

"Ben de," diye onayladı Williams.

Everly gazlı bezi çekerken, "Kan gördüğünüzde bile açsınız," dedim.

Hadley muayene eldivenlerini takıp yaranın etrafını yokladı.

Başımı ona doğru çevirdim. "Hey, dikkatli ol, tamam mı?"

Şikâyetimi duymazdan geldi. "Bu gömleği çıkarman gerekecek."

"Tamam. Ben hallederim." Everly çantadan bir makas çıkartıp bana doğru yaklaştı. "Bu gömlek artık işe yaramaz."

Hâkî rengi kumaşı boyayan kana baktığımda, haklı olduğunu anladım. "Elinden ne geliyorsa yap."

Everly dikkatli ama becerikli bir şekilde hareket ederek üniformamı ve atletimi kesti. Makası sehpanın üzerine koydu. "Ayağa kalk ve kollarını serbest bırak."

Dediğini yaptım. "Çıplak olsaydın bu çok daha iyi olurdu."

"Hayes," diye tısladı.

Hadley kahkahalara boğuldu. "Eğer tekrar sevişmek istiyorsan, dilini tutmanı tavsiye ederim."

Çenemi kapattım ve bana söyleneni yaparak kollarımı iki yanıma sarkıttım. Everly yavaşça hareket ederek gömleğin yarama değmemesi için dikkat etti. Kumaş yere düştüğünde, öne doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Teşekkür ederim."

Yanakları güzel bir pembe rengini aldı. "Rica ederim."

"Bu kadar aşk işleri yeter. Hadi sana dikiş atalım da kan kaybından ölme. Yoksa annem kıyamete kadar beni suçlar."

Everly ile göz göze geldik. Belki de kız kardeşim ve annem umduğumdan daha fazla yol kat etmişlerdi.

Otağ Sekizinci Bölüm

Everly

HADLEY YARASINI TEDAVİ EDERKEN GÖZLERİMİ HAYES'TEN ALAMIYORDUM. İğne derisinden geçip düzgün bir dikiş sırası oluştururken bile bakışlarımı çekmemiştim. "Kimin ateş ettiğini tam olarak göremediğine emin misin?"

Hayes, Orman Hizmetleri ekibinden biriyle mesajlaştığı telefonundan başını kaldırdı. "Hayır, sadece bir anlığına sırtımı gördüm."

Üstümdeki tişörtün gevşemiş ipliyle uğraşırken, Hayes boşta ki eliyle beni kendine doğru çekti.

"Hey, dikkatli ol. Burada işimi yapıyorum. Daha kötü bir yara izi bırakmamı mı istiyorsun?" diye homurdandı Hadley.

"Yara izi beni daha seksi gösterir."

Hadley gözlerini devirdi.

Hayes, parmaklarını benimkilere geçirerek beni sandalyenin koluna doğru çekti. "İyi misin?"

Hayır. Değildim. Hem de azıcık bile. "İyiyim."

"Yalancı. Konuş benimle."

Aynı ipliği bulup çekiştirdim. “Acaba Ian mı, yoksa Allen miydi?”

“Ben de aynı şeyi düşündüm. Dürüst olmak gerekirse kim olduğunu söyleyemem. Adam şapka taktığı için saç rengini görmedim sadece kabaca bir fikir edinebildim, herhangi bir kişi olabilirdi.”

Yavaşça başımı salladım ve ipi koparmaya çalışarak çekmeye devam ettim ancak koparırsam gömlek sökülebilirdi. Tıpkı hayatım gibi. Hayes için kırılma noktası ne olacaktı? Ya da ailesi için? Beni artık aralarına almışlardı ama bu durum, göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirdi.

Bunun nasıl sonuçlanabileceğini düşündükçe midem bulanıyordu. Hayes gerçekten zarar görmüştü. Daha da kötüsü, Eastonlar ailem yüzünden az kalsın kızlarından birini kaybediyordu. Oğullarından birini kaybetmelerinin sorumlusu da ben olamazdım.

“Ev.”

Hayes’in yumuşak sesi dikkatimi ona çevirdi. “Hımm?”

“O güzel kafanın şu anda gittiği yeri sevmiyorum.” Elimi sıktı. “Kaçmak yok, tamam mı?”

Gözlerimi kaçırmadım. “Eğer bu güvende olmanı sağlarsa kaçırım.”

Yüz ifadesi taşa döndü. “Kaçarsan peşinden gelirim.”

“O haklı,” diye araya girdi Hadley. “Bir delinin seni kaçıp gitmeye zorlamasına izin veremezsin. Hiçbir şeyin, seni istediğin şeyden korkutup vazgeçirmesine izin vermemelisin.” Bakışları kısa bir süreliğine Calder’a kaydı ve sonra tekrar bana döndü. “Mutlu olmayı hak ediyorsun.”

Mutlu olmak. Buna ulaşmak kulağa çok tehlikeli geliyordu. Oysa yaşadığım *parlak yıldız yağmuru* anları o kadar çoktu ki... Ama bu, aslında sadece daha fazla umursamaz hissettiriyordu.

Tıpkı umudum ve huzurum gibi. Onları istiyordum fakat tamamen elimi uzatmaktan da korkuyordum.

Çünkü Hadley'nin son dikişi attığı önümdeki adama baskarken, onun beni mutlu ettiğini biliyordum. Tıpkı ailesinin de beni mutlu ettiği gibi. Addie ve Ben ile az da olsa vakit geçirmek, Miles, Kelly ve Tim ile çalışmak ve sığınağın gerçeğe dönüştüğünü görmek... Bunların hepsi, inşa ettiğim bu hayat, beni inanılmaz derecede mutlu ediyordu.

Diğer yandan, her şey kum gibi parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu. Tamamen yok olmasından sadece tek bir yanlış hamle kadar uzaktaydım. Ancak korktuğum yanlış hamle bana ait değildi. *Aileme aitti.*

Hadley düzgün sıralanmış dikişlerin üzerine bir sargı bezi kapattı. "İki gün boyunca kuru tutman gerek. Ağrı ve şişlik için Tylenol ve Motrin iç. Birkaç gün içinde kontrole geleceğim."

Hayes uzanıp kız kardeşinin saçlarını karıştırdı. "Teşekkürler, küçük kardeşim."

"Evet, tabii. Bunu alışkanlık haline getirme."

"Elimden geleni yapacağım."

Young pizzasının son lokmasını da ağzına attı. "Artık hayatta kalacağını bildiğimize göre, biz yola çıksak iyi olur. Şüpheli bir şey görürsek sana haber veririm."

Hadley dikiş atarken telsiz seslerini duymuştum. Ekip arabaları konumlarını bildiriyordu. Ama kimse at sırtında tek bir adam görmemişti.

Hayes başını salladı. "Temizlenmem için bana biraz zaman verin. Sonra ben de size katılabilirim..."

Ruiz onu durdurmak için elini kaldırdı. "Artık bu davada çalışamayacağını biliyorsun. Sadece danışman olacaksın. Açık bir hedefsin."

Ağızından dökülmek isteyen kelimeleri yutarken çenesi kaşıldı. "Tamam. O zaman beni haberdar edin."

"Edeceğimizi biliyorsun," dedi Ruiz.

"Bölgedeki tüm doktorlara ve veterinerlere haber verdin mi?"

Ruiz cebinden anahtarlarını çıkardı. "Telefon ağı aktif hale getirildi. Söz veriyorum, her şeyi halledeceğiz."

"Teşekkürler. Götlük yapmaya çalışmıyorum."

"Kontrolü elden bırakmayı pek beceremiyorsun."

"Az bile kalır," diye mırıldandı Hadley.

Calder insanların oluşturduğu çemberin içine doğru ilerledi. "Abini biraz rahat bırak, Hads."

"Onun rahat bırakılmaya ihtiyacı yok. Daha dikkatli olmaya ihtiyacı var."

Hayes, "Tamam," derken sağlam elini kaldırdı. "Ben iyiyim. Hadi biraz sakinleşelim." Ruiz, Young ve Williams'a doğru döndü. "Yola koyulun. Her saat başı gelişmelerle ilgili bilgi istiyorum."

Young ona alaycı bir selam verdi. "Anlaşıldı." Kulübeden geçip araçlarına doğru ilerlediler.

Hayes geri kalanımıza baktı. "Temizlenmem gerekiyor ama bana kalırsa çekmemiz gereken bir ziyafet var. Ev, Meksika yemeklerimizi ısıtmak ister misin?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Meksika yemeği ve pizza. Daha iyi bir kombinasyon düşünemiyorum."

Hayes'in kolları arkamdan belime dolandı. "Bulaşıkların geri kalanını bırak. Onları yarın bitirebiliriz."

"Başıma bela olmasın diye bu gece bitirmek istiyorum ama senin yatağa gitmen gerek. Muhtemelen çok yorulmuşsun." Ben kesinlikle yorulmuştum. Bu, insanın iliklerine kadar

işleyen türden bir yorgunluktu. Uykusuzluktan değil, bitkinlikten kaynaklanıyordu.

“Sensiz yatağa gitmeyeceğim.” Boynuma öpücükler kondurabilmek için saçlarımı geriye doğru çekti.

Elinden kurtuldum ve tabaklardan ikisini bulaşıklığa koymak için hareket ettim. “İstersen bekleyebilirsin ama biraz geç geleceğim. Yeni misafirlerimiz bu hafta sonu gelmeden önce bazı planları gözden geçirmem gerekiyor.”

Hayes beni kendine doğru çevirdi. “Konuş benimle. Beni dışarıda bırakma. Ya da kafanda beni uzaklaştırmaya yardımcı olacağını düşündüğün başka ne varsa, onu yapma.”

“Seni uzaklaştırmıyorum.”

“Saçmalık. Bu gece robot gibiydin.”

Doğaçlama akşam yemeği partimiz sırasında kendimi tutma konusunda oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünmüştüm. Gerktiğinde gülümsüyor ve kahkaha atıyordum. Kibarca sohbet ediyordum. Ancak görünüşe göre pek öyle olmamıştı.

Arkamdaki tezgâhı sıkıca kavradım. Tahtanın kenarı avuç içlerime battı ama acının küçük kıvılcımı sağlam durmamı sağlıyordu. “Benim yüzümden sana bir şey olursa, kendimi asla affedemem. Ailem, senin ailene fazlasıyla zarar verdi zaten.”

“Bu kadar yeter. Bunun yükünün senin omuzlarında olmadığını daha kaç kere söylememiz gerekiyor?”

“Benim suçum olmayabilir ama bu, onu hâlâ üzerimde taşımadığım anlamına gelmiyor. İzlere sahip olmadığım anlamına gelmiyor. Her şeyi öylece silemezsin, Hayes.”

Yaklaştı, vücudunun sıcaklığı benimkine nüfuz ediyordu. “Keşke silebilseydim.” Parmağını kaşlarımın arasına, stresli ya da endişeli olduğumda hep kırışan o noktaya bastırdı. “Keşke yaşadığın her acıyı bir nebze olsun dindirebilseydim. Bunu yapmak için her şeyimi verirdim.”

“Ama yapamazsın. Benden de öyle davranmamı isteye-mezsın.”

Hayes kollarını etrafıma doladı ve beni kendine doğru çekti. “Biliyorum. Keşke herkesin yaptıklarını omuzlarında taşımasaydın.”

“Eğer bunu yapan Allen ya da Ian ise...”

“Öyle olup olmadığını bilmiyoruz. Bu ikimizin de tanıma-dığı hastalıklı bir yabancı olabilir.”

“Ya da amcam veya abim olabilir.”

Dudaklarını saçlarıma bastırdı. “Sana karşı hissettiklerimi hiçbir şey değiştiremez. Sen, onlar gibi değilsin. Tıpkı baban, amcan ya da annen olmadığın gibi. Sen Ev’sin. Ve herkesin hayatını daha iyi bir hale getiriyorsun. Sana âşık olmamak imkânsız.”

Kalp atışlarım hızlandı, sanki kendi kendine tökezliyordu.

“Seni seviyorum, Ev. Şu anda bir şey söylemek zorunda de-ğilsin ama bunu bilmeni istiyorum. Ailenin yapacağı şeylerin hiçbirini, bunu değiştirmeyecek.”

Soluklarım hızlanırken gözlerim bulanıklaştı. Bizi geri dö-nüşü olmayan bir uçuruma sürüklemişti. Kelimeleri hissetme-me rağmen onları dile getiremiyordum. Bunu yapmak yerine ona kendimi teslim ettim.

Ağzım hiç tanımadığım bir vahşilikle Hayes’in dudakları-na kapandı. Tepkisi gecikmedi, beni aynı vahşilikle öperken dil darbelerime karşılık verdi. Yumuşak bir hareketle bedenimi kaldırdı.

“Hayes, kolun.”

“Şu anda kolum sikimde bile değil.” Başını aşağı eğip tekrar dudaklarıma yapıştı. Tartışamayacak kadar öpücüğün içinde kaybolmuştum. Koridorda beceriksizce ilerledik, sonunda ya-tak odama varana dek duvarlara çarpmıştık.

Ellerim çoktan gömleğini çekiştirmeye başlamıştı, o da kot pantolonunun düğmesini çözüyordu. Parmaklarının boşa kalmasını beklemeden şortuma ve tişörtüme doğru uzandım. Daha sutyenime geçmeden beni yakaladı. "Bekle." Başparmakları şeffaf dantelin arasından meme uçlarımin etrafında dolaştı. "Bunu üzerinde görmeyi seviyorum. Hafızama kazımam için bana biraz zaman ver."

"Sana hatırlayacağın başka bir şey vermeme ne dersin?" Ale-tini kavrayıp elimi kaydırdım ve onu tahrik ederek okşadım.

Bir elini saçlarımin arasından geçirip başımı arkaya yatırırken nefesi kesildi. Hayes ince dantelin arasından göğüs ucuma yapışıp sertçe emene kadar, boynumdan başlayıp göğsüme doğru ısıarak ve yalayarak ilerledi.

Vücudum kendi iradesiyle hareket edip ona doğru kıvrılırken dudaklarımdan bir inleme döküldü.

"Hoşuna gitti mi?"

"Nefret ettiğimi söyleyemem."

Göğsüme doğru kıkırdadı ve titreşimler içimdeki her şeyi daha sıkı kavradı. Sanki sinir uçlarımdan yapılmış bir ip vardı ve hepsini aynı anda dokuyan usta oydu.

Hayes sutyenimin kopçasını çözdü ve yere düşmesine izin verdi. Parmakları kalçalarımdaki dantel şeritlere giderek, onları yavaşça bacaklarımdan aşağıya doğru çekti. İçimdeki ip yeniden kıvrıldı.

"Lanet olsun, çok güzelsin. Dantelle ya da tişörtümle ol, hiç fark etmez. Nefesimi kesiyorsun."

Ona bu iki küçük kelimeyi söylemek istiyordum. Her biri dışarı çıkmak için boğazımı tırmalıyordu. Yine de onları özgür bırakamadım. Fakat ona başka bir şey verdim. "Hap kullanıyorum."

CATHERINE COWLES

Gözleri benimkilerle buluştu. “Kontrollerimi yaptırdım. Emin misin?”

Başımı sallarken zorlukla yutkundum. “Sana güveniyorum.”

Aniden ona ne verdiğimi anlamıştı. Bir sürü kişi beni hayal kırıklığına uğratmışken, onun bana asla yalan söylemeyeceğine ya da beni incitmeyeceğine güveniyordum.

Hayes beni yatağa yatırırken hareketleri adeta saygılıydı. Parmaklarıyla, dudaklarıyla ve diliyle vücuduma tapıyordu. İçime girdiğinde, “*Seni seviyorum,*” diye fısıldadı.

Acelesi olmadığını belli eden bir ritimle hareket ediyordu. Yine de kalçalarımı hamlelerini karşılamak için kaldırdım. Onun için yanıp tutuşuyordum. Hayes’in, kalbinde ne olduğunu bana anlatmak için bu iki kelimeye ihtiyacı yoktu. Her hareketiyle bana gösteriyordu. Ve onunla birlikte parçalara ayrılırken, her zaman doğru olacağını bilerek, aynı kelimeleri sessizce söyledim.

Yüksek sesle söylemeye hiçbir zaman cesaretim olmasa bile.

Otuz Dokuzyuncu Bölüm

Hayes

CALDER KAHVESİNDEN BİR YUDUM ALMADAN ÖNCE, "KOLUN NASIL?" DİYE SORDU.

"İyi." Eğlenceli bir gecenin ardından az da olsa ağrıyordu ama biraz acı çekmeye kesinlikle değerdı. Ev ile birlikte olmak dün gece çok farklıydı. Sanki bir şekilde daha saygılıydı. Ondan umutsuzca duymak istediğim sözleri söylememiş olsa bile hissetmemi sağlamıştı.

"Hâlâ bir ipucu yok mu?"

"Henüz tam bir açıklama gelmedi ama Young'dan aldığım son rapora göre, ondan hiçbir iz yok."

Cammie masaya doğru yaklaştı ve Calder'a göz kırptı. "Sipariş vermeye hazır mısınız, çocuklar? Bu sabahın yemeği, *Huevos Rancheros**."

Cam'in gözlerindeki muzip parıltının geri geldiğini görmek beni biraz olsun rahatlatmıştı. "Ben ondan istiyorum."

* Genellikle kırsal Meksika çiftliklerinde yenilen geleneksel, yumurtadan yapılan bir kahvaltı yemeğidir.

CATHERINE COWLES

Calder menüyü Cam'e uzattı. "Yulaf ezmesi ve yanında iki çırpılmış yumurta istiyorum."

Cammie gözlerini devirdi. "Hep böyle tahmin edilebilir birisin."

Elimde olmadan kıkırdadım. Calder bana ters ters baktı. "Onu gaza getirme."

"Haklı olduğu bir nokta var. Konfor alanından çıkıp biraz değişiklik yapmanın sana zararı olmaz."

"Kahvaltı için özel sipariş vermek ne tür bir değişiklik yaratacak?"

Kahvemden bir yudum alıp arkadaşımı inceledim. "Küçük bir başlangıç. Belki o zaman, işin ve kızların dışında da bir hayatın olması için bazı adımlar atarsın."

"O hayatı seviyorum."

"Sevmemelisin demiyorum. Sadece daha fazlası olduğunu söylüyorum."

Calder bakışlarına karşılık verdi. "Peki, sen daha fazlasını buldun mu?"

"Buldum. Bulmayı beklediğim yerde değildi ve bu onu daha güzel hale getiriyor." Everly gelip bana bir keresteyle vurmuş da olabilirdi. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu hem bir uyan-dırma çağrısı hem de eve dönüş.

"O da böyle mi hissediyor?"

Calder'ın sorusu beni Everly sarhoşluğundan çıkardı. "Ne?"

"O da senin için aynı şeyleri hissediyor mu?"

"Sanırım öyle. Biraz ürkek. Ayrıca omuzlarına yüklenmesi gereken şeylerin ağırlığını taşıyor."

"Kaçırılma olayı."

"Hem o hem de abisinin yaptığı şeyler. Bir de amcası." Tan-rım, bu yükten biraz olsun kurtulması için her şeyimi verirdim. Onu yiyip bitirmesinden nefret ediyordum ve unutmamasına nasıl

yardım edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek yapabildiğim, zamanla kaybolmaya başlamasını dilemekti.

Calder, bulamadığı kelimeleri arıyormuş gibi başparmağını kahve fincanının kenarında gezdirdi. “Bu çok zor. Öyle bir ortamda büyüdüğü için onun adına üzülüyorum... Hayal bile edemem. Ama gerçekten, tamamen ona bel bağlaman gerektiğini düşünüyor musun?”

Sırtımı dikleştirdim. “Kahvaltı bunun için miydi? Ev’in bana uygun olmadığını düşündüğünü söylemek için mi?”

“En yakın arkadaşımın arayışını kapatmak için. Ve sana dikkatli olmanı söylemek için.”

“Everly, Jackie gibi değil. Onda o umursamaz tavır yok. Eğer bir kusuru varsa, o da herkese çok fazla değer vermesi olur.”

Calder’ın çenesinde bir kas seğirdi. “Onu daha birkaç aydır tanıyorsun. Bundan emin olamazsın-”

“Kes şunu. Arkamı kolladığın için teşekkür ederim ama beni sinirlendiriyorsun.”

Calder dilini tuttu fakat yüz ifadesinden şüphelerinin tamamını okuyabiliyordum.

Kelimelerimi dikkatle seçmek için kendime zaman tanımaya çalıştım ve kahvemden bir yudum daha aldım. Bu, Everly’nin sayesinde olan bir şeydi. İlk konuştuğumuzda dikkatsizce ağızımdan kaçan kelimeler yüzünden canını nasıl yaktığımı unutamıyordum. Öfkemin, değer verdiğim insanlara karşı beni yenmesine izin vermek istemiyordum.

“Onu seviyorum. Ve bu değişmeyecek. Yolumuzun kolay ya da basit bir yol olmayacağını da biliyorum. Yine de buna değeceğine eminim. İçimde en ufak bir şüphe bile yok. Hem dünya kadar vaktimiz var.”

Calder başını salladı ama bu, robotik bir hareketti. “Umarım haklısındır.”

Kafasını koparmamak için yanağımın iç kısmını ısırdım. “Yaşadıklarının bakış açını değiştirdiğini hiç düşündün mü?”

Acı bir tonda kahkaha attı. “Nasıl değiştirmez ki? Yine de beni temkinli biri yaptığı için pişman değilim. Bir daha kimse-nin kızlarıma böyle zarar vermesine izin vermeyeceğim. Onları riske at-”

“Ya da sana zarar vermesine,” diye araya girdim. Çünkü Calder, kızlarını korumaya çalıştığı kadar kendini de koruma-ya çalışıyordu. İnsanın sevdiği kadın ona sırtını döndüğünde, ardında yara izleri bırakıyordu. Calder’ın içine ne kadar derin işlediklerini fark etmemiştim.

Kahve fincanını sıkıca kavradı, parmak eklemleri restoranın parlak ışıkları altında bembeyaz oldu. “Bir daha asla o yola gir-mek istemiyorum.”

“Kendini birini bulmaya açman, sonunda aynı şeyleri yaşa-yacağın anlamına gelmiyor.”

“Ama her zaman öyle bir ihtimal var. Bu yüzden o yola girmeyeceğim.”

Calder’ın bakışlarındaki ateş kıvılcımı, bana bunun şu anda devam etmeye geçecek bir konuşma olmadığını gösteriyordu. Teslim olmak için iki elimi de havaya kaldırdım. “Bu senin ha-yatın. Ama Everly senin gibi değil. O, bir bağ ve birlikte ola-cağı bir insan istiyor. Sadece sahip olduğu şeyi kaybetmekten korkuyor.”

“Bunu şimdiden fark edecek kadar akıllı. Ama kaçarsa senin arada kalmanı istemiyorum.”

“Everly, benim için her zaman bu riske değer.”

Calder elindeki bardağı gülmeye masaya bıraktı. “Umarım doğru bir oyun oynuyorsundur.”

Artık yaşananların doğru ya da yanlışla bir ilgisi yoktu. *Tek* oyun buydu. Çünkü farkında olmadan kendimi Everly’ye tes-lim etmiştim. Ve tek bir şeyi bile değiştiremezdim.

Kırkıncı Bölüm

Everly

TİM BANA SIKI SIKI SARILDI. “İyi olmana çok sevindim. Yani öylesin, değil mi? İyi olduğunu söylediler ama bunu bilemeyiz. Evinde böyle bir şey yaşandığına inanamıyorum.”

Sırtını sıvazladıktan sonra elinden kurtuldum. “Ben iyiyim. Gerçekten. Hayes’e birkaç dikiş atıldı ama onun dışında kısmen zarar görmeden kurtulduk.”

Tim, Hayes’in adını duyunca kaşlarını çatı. “Bunu şimdiye kadar çözmüş olmaları gerekirdi. Bir süre benimle kalmayı gerçekten düşünmen gerekiyor. Kasaba daha güvenli olur.”

Kelly ofisten çıkarken tıslar gibi bir ses çıkardı. “Hadi ama! Everly Bay Uzun, Esmer ve Seksi ile birlikte kilit altında. Ben olsam böyle bir durumdan kimse için vazgeçmezdim. Kaç merminin havada uçtuğu önemli değil.” Hızlıca bana sarıldı. “Yine de iyi olmana çok sevindim.”

Kahkahamı içimde tutamadım. “Mermiler için bile, ha?”

“Kimin, adam çok iyi. Ya sana bakışları?” Elleriyle kendine nergis yapı. “Süandan bana da bir parça ayır.”

Tim öğürür gibi bir ses çıkararak bankosuna döndü.

“Sanırım zavallı Tim’in üstüne biraz fazla gitmiş olabiliriz.”

Beni eliyle geçiştirdi. “Sadece senden hoşlandığı ve artık başkası tarafından kapıldığın için biraz canı sıkkın.”

“Hayır, hoşlanmı-” Cümlemin ortasında aniden durdum. Şimdiye kadarki tüm etkileşimlerimizi düşündüm ve belki de Tim’in bana küçük de olsa bir ilgisi olabileceğini fark ettim.

Kelly tek kaşını kaldırdı. “Gördün mü?”

“Üstesinden gelecektir. Ben yeni olduğum için ilgisini çekmiş olmalıyım.”

“Doğru olabilir. Herkes, her zaman yeni kızı süzer.”

Miles aceleyle arka taraftan içeri girdi. “Günaydın. Çörek getirdim.”

Kelly keyiflenmişti. “Sahip olduğum en iyi patronun sen olduğunu hep söylerim.”

Hepimize gülümsedi. “Tatlı benim kitabımda her zaman iyi bir rüşvettir.”

Çilekli çöreklerden birini seçtim ve ısırduğım da az kalsın inleyecektim. “Bu inanılmaz. Teşekkür ederim.”

“Kimse çörekleri bu pastaneden daha iyi yapamaz. Ayrıca iyi haber, benekli atın ve minik eşeğin cuma günü eve gitmeye hazır olacak.”

Isırdığım çörek birden ağırlık yaparak kurşun gibi mideme oturdu. Her şey, resmen gerçek oluyordu. Barınağın temelleri atılıyordu. Artık geri dönüşü yoktu. Bu adım, neredeyse Hayes’e söyleyemediğim o iki küçük kelime kadar korkutucuydu. Ancak aynı zamanda ikisi de doğru hissettiriyordu.

Pencereden dışarı, sokağa doğru baktım. Abimle kavga ettiğim, saldırıya uğradığım yeri görebiliyordum. Birkaç sokak ötede ki hırdavatçı dükkânını, amcamın neredeyse bana vuracağı yeri az da olsa seçebiliyordum. Bunların hiçbirini beni korkutmaya

yetmemişti. Hayallerimdeki büyük ve dolu dolu hayatı istiyorsam, bilinmeyene doğru adım atmak zorundaydım.

“Onları eve götürmek için sabırsızlanıyorum. Gabe ve Shiloh, bu öğleden sonra her şeyi kontrol etmeme yardım edecekler. Ahır da birkaç hafta içinde bitmiş olur.”

Miles uzanıp kolumu sıktı. “Bu topluluğa inanılmaz birediye vermiş olacaksın. Hayvanlara da öyle. Ayrıca eğer ziyarete açmaya karar verirsen, insanlara da.”

“Aslında tüm eğitim programı için bir fikrim var.”

Gözleri hafifçe büyüdü. “Gerçekten mi?”

“Şu anda hepsi birer fikir. Ama okulların gezi düzenleyebileceği bir yer olması harika olur diye düşündüm. Tabii eğer aklımdakileri hayata geçirebilirim.”

“Everly, bunu yapacağından hiç şüphem yok.”

Bunu öğrenmemizin tek yolu, bilinmeyene doğru adım atmaktır.

Çakılların üzerindeki hafif nal sesleri, çamurlu çizmelerimi giyerken başımı kaldırmama sebep oldu. Gabe ile Shiloh, atlarının üzerindeydi ve kulübeye çıkan tepeyi tırmanıyorlardı. Gabe el salladı. “At binmek için güzel bir gün. Bunu değerlendirebileceğimizi düşündüm.”

“Bence harika bir fikir.” Gabe’in, Shiloh’ya karşı tutumunu seviyordum. Onunla vakit geçirmek için elinden geleni yapıyordu. Aynı zamanda konuşması için zorlamak yerine onu kendi haline bırakıyordu. Shiloh ne kadarını vermek isterse o kadarını kabul ediyordu.

“Biraz su içmek isteyeceklerine eminim. Bir saniye bekleyin.” Yardıma gelenlerle birlikte inşa ettiğimiz yeni ambarlardan birine doğru koştum ve plastik bir su kabı aldım. Gabe ve

Shiloh'nun attan indiği çitlere geri dönerek kovayı yeni çekilen su şebekesinden doldurdum.

Gabe sırtarak parmaklarını suyun içinde gezdirdi. "Çalışmaya başlamış bile. Dürüst olmam gerekirse, işe yarayacağından pek emin değildim. Yeni boru döşemeyeli uzun zaman olmuştu."

Shiloh kıkırdadı. "Biliyor musun, annem bunun sonunda elinde patlayacağını düşünmüştü."

"Ona sonucun ne kadar güzel olduğunu gösteren bir video göndermem gerekebilir."

Ağırlığımı diğer ayağıma verdim. "Tüm bu olup bitenlerden sonra, o nasıl?"

Gabe'in gülümsemesi biraz soldu. "Daha iyi sanırım. O her zaman endişeli biri olarak kalacak. Bunu hiçbir şey değiştiremeyecek."

"Zaman," dedim. "Zaman onu eninde sonunda değiştirecek. Öyle olmasını umut etmek zorundayız."

Shiloh ve Hadley'ye yaptığı gibi babacan bir tavırla omzumu okşadı. "Haklısın. Şimdi söyle bakalım. Hayvanlar ne zaman geliyor?"

"At ve eşek cuma günü geliyor. Otlaklarında her şeyin hazır olduğundan emin olmamız lazım. Hayvanların sahibi onlara isim bile koymamış, o yüzden isim de bulmamız da gerekiyor. Önerisi olan var mı?"

Shiloh, eyerini Trick'in sırtından çekip bir çitin üzerine bıraktı. "Önce onları biraz tanımamız lazım. Sence de öyle değil mi?"

"Bu harika bir fikir." Etrafımızı çevreleyen araziye bakarken atın kederli gözleri zihnimi doldurdu. Burada huzur bulacağını umuyordum. Benim de aradığım huzuru... Belki birlikte bulabilirdik.

Gabe, “Bugün birkaç saman yemliğı yapmamız gerektiğini düşündüm,” diye öneride bulundu. “Yeni hayvanlar geldiğinde hazır olmaları uzun vadede işinizi kolaylaştırır.”

Artık gözümde canlanmaya başlamıştı; her türden farklı canlı burada evlerini kuruyordu. Ve ilk kez heyecanım, gerginliğimin ve korkumun önüne geçti. “Bence bu harika bir fikir.”

Ellerini birbirine vurdu. “Hadi o zaman, işe koyulalım.”

Yemlikleri monte etmemiz saatler sürmüştü. En sonunda bitirdiğimizde, onlardan birini yeni atın ve eşeğimizin yaşaya-cağı otlığa doğru çektik.

Shiloh sıırttı. “Bence burada mutlu olacaklar.”

Omzumla onunkini dürttüm. “Bence de öyle. Siz bunu yerleştirin, ben gidip biraz saman getireyim de nasıl görüldüğüne bir bakalım.”

“Harika olur,” diye onayladı Gabe.

Birkaç gün önce aldığım dört tekerlekli arabaya atladım. İkinci eldi ama fiyat etiketi beni hâlâ terletiyordu. Ambara doğru ilerleyip açık kapının yanına yanaşım. İnip bir balya saman almak için içeri girdim. Yıllardır hareketli olmama rağmen arazide yaptığım işler bana varlığından bile haberdar olmadığım bir kas gücü kazandırmıştı.

Samanları dört tekerlekli arabanın kasasına koyduğumda, bazı hışırıtlar duydum. Tam olarak istediğim şeydi; küçük yaratıklar evlerini samanların içine kuruyorlardı. Dönüp bakmak üzereyken ani bir hareketlilik ve ardından kör edici bir acı hissettim.

Etrafımdaki dünya dalgalandı ve sonra karanlığa gömüldü. Ancak hiçliğe gömülmeden önce birinin, “Özür dilerim,” dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

Kerf Birinci Bölüm

Hayes

BİR ELİMLE YÜZÜMÜ OVALADIM VE GÖZLERİMİ BİRKAÇ KEZ KIRPIŞTIRARAK TEKRAR HARİTAYA BAKTIM. Lanet olası şeye ne kadar uzun süre bakarsam bakayım, saldırıların gerçekleştiği yerlere çizdiğim küçük X işaretleri, hiçbir şeyi netleştirmiyordu. Masamdan kalkıp doğruldum ve sırtımı esnettim. Sokakta yürüyüşe çıkma vakti gelmiş olabilirdi. Bu kahrolası ofiste çok uzun süredir kilitli kalmıştım.

Masamın üzerinde bir yerden ceptelefonum çaldı. Telefonu bulana kadar haritayı ve diğer kâğıtları karıştırdım. Ekranın üzerine dokundum. "Easton."

"Hayes?" Shiloh'nun sesi acı içindeydi ve titrek bir tonu vardı.

"Sorun ne?"

"Biz, yani babam, ben ve Everly ile kulübedeydik. Everly saman almaya gitti ve bir süre geri dönmedi. Ben de onu bulmak için geldim ama burada yok. Saman balyası, dört tekerlekli arabanın arkasında ama hiçbir yerde ondan bir iz göremiyorum."

“Kulübeyi kontrol ettin mi?” Bu otomatik bir soruydu, vereceğim yanıt sanki önceden ayarlanmıştı. Çünkü Ev’in ortadan kaybolmasına imkân yoktu. Bir açıklaması olmalıydı, basit bir açıklama. Olmak zorundaydı.

“Kontrol ettim, babam da şu an ahıra bakıyor. Ama onu göremiyoru-” Shy’ın sesi kesildi.

“Ne oldu?” Çoktan harekete geçmiştim, anahtarlarımı alıp kapıya doğru ilerledim.

“Telefonu. Yerde duruyor.”

“Dokunma ona.”

“Dokunmayacağım.”

Önümdeki masalar, ben aralarından geçmeye çalıştıkça bulanıklaşıyordu. “Geliyorum. Hiçbir şeye dokunmayın. Babamın yanında kal.”

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden telefonu kapattım. Kendime hâkim olmaya çalışırken kesik kesik nefesler alıp veriyordum. Ruiz danışmadaki memurla konuşuyordu, adı aklıma gelmeyen yeni bir adamdı. Bana baktığı anda donup kaldı. “Ne oldu?”

“Ev. O gitti.”

“Nereye?”

Sonraki saniyeleri sahip olduğum tüm bilgileri ona aktararak geçirdim.

Aldığım her nefes içimi tırmalıyor; hareket etmem, kulübe-ye gitmem ve Everly’yi bulmam için bana yalvarıyordu. “Bütün bildiğim bu. Gitmek zorundayım.”

Ruiz bir elini uzatıp omzuma koydu. “Bu davada çalışamazsın, Hayes.”

Elini kendimden uzaklaştırdım. “Şerif olarak çalışmıyorum. Ama onu aramama engel olamayacağını çok iyi biliyorsun.”

“Aptalca bir şey yapma.”

“Onu bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Sakın aksini düşünme.”

Topuklarımın üzerinde dönüp otoparka yöneldim. Araçlar çoktan harekete geçmiş, ışıkları yanıp sönerек Everly'nin arazisine doğru gidiyorlardı. Koşarak arabama bindim. Kendi ışıklarımı kullanma konusunda tereddüt etmedim. Bu davada olmadığım için departman kaynaklarının amacı dışında kullanılıp kullanılmaması umurumda bile değildi.

Ev'in araba yoluna girdiğim sırada tamamen uyuşmuştum. Öyle de olması gerekiyordu. Eğer uyuşmazsam, kendimi kaybedecektim ve bir daha asla toparlanamayacaktım. Çabucak çıkabileceğimi bildiğim bir yerde durdum. Motoru kapattıktan sonra araçtan atladım ve kız kardeşimle babama doğru koştum.

Shy kollarını etrafına dolamıştı. “Çok özür dilerim, Hayes. Onunla gitmem gerekirdi. Onu asla yalnız bırakmamalıydım.”

“Hey.” Omuzlarından tuttuğumda Shy geri çekildi. Ellerimi çeksem de Shy ile göz göze gelmek için eğildim. “Bu senin hatan değildi. Ama bana her şeyi anlatman lazım.”

Polisler bölgeyi didik didik ederken, Shy ve babam öğleden sonra Ev ile birlikte neler yaptıklarını anlattılar. Babamın çenesi kasıldı. “Ben hiçbir şey duymadım. Çığlık yoktu. Hiçbir şey duymadım.”

“Düşünün. Bir motor sesi duydunuz mu?”

Gözleri kocaman açıldı. “Hayır. Ama olsa mutlaka duyardık. Aletleri kullanmayı bırakmıştık. Sadece yemlikleri yerleştiriyorduk.”

“At üstünde gelmiş.” Etraftaki ormanları taradım. Gidebileceği sonsuz yer vardı. Vahşi doğaya, milli orman arazisine, hakkında hiç bilgi sahibi olmadığımız bir çiftliğe...

“Trick'i hazırlayacağım.” Shiloh atına doğru yürümeye başladı.

“Shy, dur. Orman Hizmetleri’ni ve arama kurtarma ekiple-
rimizi aramam gerek.”

Ellerini sıkıp gevşetirken nefesini düzene sokmak için mü-
cadele ediyor gibiydi. “Peki, onların gelmesi ne kadar sürer?
Tüfeğim yanımda. Uydu telefonum ve erzağım da var.”

Babam, “Ben de onunla gideceğim,” diye öneride bulundu.

Yanağımdaki bir kas seğirdi. Resmen arada kalmıştım. On-
larla gitmek istiyordum. Ancak aynı zamanda Kemper çiftliği-
ne de bir yolculuk yapmak istiyordum.

Babam elini omzuma koydu. “Aramaya buradan başlayaca-
ğız. Hazır olduğunda, Calder’ı ya da arkanı kollayacak birini
bul ve başka tarafa git. Bu şekilde daha çok yeri ararız.”

Haklı olduğunu biliyordum. Ancak Shiloh’nun, Trick’in
eyerini takmasını izlerken yerimden kıpırdayamadım. Kız kar-
deşimi bir kez hayal kırıklığına uğratmıştım. Sırtımı dönmüş-
tüm ve az kalsın onu kaybedecektim. Şimdi gitmesine nasıl izin
verebilirdim?

Babam omzumu sıkarak dikkatimi tekrar ona çekti. “O be-
nim yanımda. Onu koruyacağım.”

“Tamam.” Bu tek kelime boğazımdan kopup gitti.

“Everly’yi bul. O kızı kendi kızım gibi sevdim. Ve senin kal-
binde uyandırdığı şey için onu çok daha fazla sevdim.”

Gözlerim yanıyordu. “O benim her şeyim.”

“Biliyorum. Bu yüzden onu kurtaracaksın.”

“Kurtaracağım.” Omzuna vurup aracıma dönmek için arka-
mı döndüm ama Ruiz önüme geçti.

“Burada ne haltlar dönüyor? Ve nereye gittiğini sanıyorsun?”

Sesimi sakın tutmaya çalışarak dişlerimi birbirine kenetle-
dim. “Babam ve Shy atlarla arama yapmaya gidiyorlar. Ben de
onu görmüş olabilecek bazı insanlarla konuşacağım.”

Ruiz'in bakışları sertleşti. "Bu davayı sıçıp batırma. Her şeyi kitabına uygun yapmak zorundayız."

"Ona zamanında ulaşamazsak kitabına göre yapmamızın hiçbir önemi kalmaz."

"Eğer o göt herifi suçlayamazsak önemi kalır."

Hukuka uygun şekilde düşündüğünü biliyordum. *Benim* de düşünmem gereken şekilde. Ama yapamıyordum. Çünkü Ev'in hayatı tehlikedeydi. Bir suçlama için bunu asla riske atamazdım. "Sen ne yapman gerekiyorsa yap. Ben de aynısını yapacağım."

"Şerif olarak orada olduğunu söyleyemezsin," diye uyardı.

"Bunu biliyorum." Teşkilatın harflerine ihtiyacım yoktu. Sadece bir ipucuna ihtiyacım vardı. Bir yöne. Everly'yi eve getirmeme yardım edecek herhangi bir şeye.

Kırk İkinci Bölüm

Everly

ACI BENİ UYANDIRDI. Başımın içi deli gibi zonklu-yordu. Sanki bir metal müzik grubu beynimde prova ya-pıyordu. Gözlerimi belli belirsiz kırpıştırdım. Küçük ışık huz-meleri bile canımı yakıyordu. Alçak bir sesle inleyip sırtüstü yuvarlandım.

Bir şey şangırdadı, ses kafamın içinde sekerek beynimdeki ritimle birlikte hızlandı. Tanrım, her şey acı veriyordu. Beynim yavaş yavaş yeniden çalışmaya başladı. Neredeydim ben? Bir kaza mı geçirmiştım? Düşmüş müydüm?

Gözlerimi açmam gerektiğini biliyordum. Cevapları bulma-mın tek yolu buydu. Tekrar denedim. Bu defa daha uzun süre gözlerimi kırpıştırdım ama yine de canım çok acıyordu.

Gözümün önünde bir oda belirdi. Benim kulüberime benzi-yordu ama farklıydı. Köşeleri daha pürüzlüydü.

Sonunda gözlerim ışığa alıştı. Kısık kısık bakmak zorunda kalsam da görebiliyordum. Tahta bir kulübedeydim. Tek göz bir odadan oluşuyordu. Ocak olarak odun sobası kullanılan

küçük bir mutfak vardı. Fırın ya da bulaşık makinesi yoktu, sadece temel şeyler bulunuyordu. Karşı köşede bir odun sobası daha duruyordu, önünde iki tahta sandalye ve bir de altımdaki yatak vardı.

Bunu fark ettiğimde ve ne anlama gelebileceğini düşündüğümde, mideme kramplar girdi. Telaşla üzerimde ne olduğuna baktım ama tüm giysilerim yerinde duruyordu. Sadece kot pantolonumun üstünde, sol ayak bileğimde bir zincir vardı ve asma bir kilitle kilitlenmişti. Bakışlarım metalin ucundan duvardaki sürgüye doğru kaydı.

Midem çalkalandı ama öğle yemeğimi yere çıkarma dürtüsünü bastırdım. Enerjimin hepsine ihtiyacım olacaktı.

Kendimi oturmaya zorladım. Etrafımdaki oda sanki suyun içinden görüyormuşum gibi dalgalanıyordu. Her şey kendiliğinden düzeline kadar hareketsiz kaldım.

Hafızamı yoklayarak olayların akışını anlamaya çalıştım. Ne olmuştu? Bu sabah işe gitmiştim. Gabe ve Shiloh ile yemlikleri hazırlamıştım. Samanları almak için araba sürdüğümü, dört tekerlekli arabaya yüklediğimi... ve sonra bir anda gelen acıyı düşünürken kaskatı kesildim.

Soluklarım hızlandı ama kendimi tekrar yavaşlatmaya, düzgün ve normal nefesler almaya zorladım. İçeri ve dışarı... Bayılmak sadece canımın yanmasına ya da daha kötüsüne neden olurdu.

“Düşün, Ev.” Hayes’in bana taktığı isim dudaklarımdan dökülürken gözlerim yaşardı. Gözlerimin kısa bir an için kapanmasına izin verdim, yüzünü zihnimde birçok haliyle canlandırdım. Gergin ve öfkeli hallerini. Kahkahalarla gülerken özgür ve rahat hallerini. Beni sevdiğini söylediği zamanki şefkatli bakışlarını.

Gözyaşlarım yanaklarımdan ve çenemden aşağı süzülüyordu. Neden o kahrolası kelimeleri söylememiştim? Neden ona, onun da benim her şeyim olduğunu söylememiştim? İlk defa gerçekten huzur bulabileceğim bir yere sahiptim; Hayes'in *kalbine*. Bu bana verilmiş en büyük hediyeydi ve ben ona bunu söylememiştim.

Parmaklarımı uyluklarıma gömdüm ve kendimi toparlamaya çalıştım. Hemen pes etmeyecektim. Pes edemezdim. Ayağa kalkarak zinciri duvara kadar takip ettim. Metali tutmak için kullanılan cıvata, bir dağ kulübesinden çok endüstriyel inşaatlarda kullanılan bir şeye benziyordu. Ve onu tek başıma çekip çıkarmam mümkün değildi.

Duvar boyunca ilerleyerek odadaki iki pencerenin birinden dışarı baktım. Bir dış tuvalet gördüm ama onun dışında... hiçbir şey yoktu. Ne bir yol, ne başka bir bina; çalılardan ve ağaçlardan başka hiçbir şey yoktu.

İçimde yükselen ateşi bastırdım. Çığlık atsam da duyan olmazdı. Kimse eve dönüş yolunda bana rastlamazdı. Daha fazla hareket etmeye, mutfığa ulaşmaya çalıştım. Bir bıçak ya da kendimi savunabileceğim herhangi bir şey bulabilirdim. Zincir bir çınlamayla gerildi. Kollarımı uzatabildiğim kadar uzattım ama hâlâ tezgâha ya da çekmeceye bir metre uzaktaydım.

Geriye doğru giderek zincirin yere düşmesine izin verdim. En azından gevşek olduğunda bileğime o kadar ağır gelmiyordu. Sınırlarını test ettim, alanın etrafında yarım daire çizerek nereye ulaşabileceğime baktım. Beni her kim yakaladıysa, belli ki o da aynı şeyi yapmıştı. Sonra da silah olma potansiyeli olan her şeyi kulübenin dışına çıkarmıştı. Bulduğum alan da elimde olan tek şey, bir kilim ve yataktı. Karyola ağırdı ve kalın ahşaptan yapılmıştı. Aynı zamanda çok sağlamdı. Onu

parçalayamazdım. En azından gürültü çıkarmadan ve canımı yakmadan yapamazımdı.

Ellerimi, direklerin ve bağlantı yerlerinin üzerinde gezdirdim; tutabileceğim hiçbir katman ya da kenar yoktu. Yine de çerçevenin üzerinde gezinmeye devam ettim, ne aradığımdan bile tam olarak emin değildim.

Umut. Arzuladığım şey birazcık da olsa pervasız bir umuttu.

Parmaklarım hafifçe kalkmış bir çivinin üzerinden geçtiğinde, az kalsın fark etmeyecektim. Ama durup daha yavaş bir şekilde geri gittim. İşte oradaydı. Tam çakılmamış tek bir çivi. Başının sadece bir milimetrelik kısmı dışarıda kalmıştı ama bu da bir şeydi.

Ceplerimi yoklayarak belki bir şey kalmış olabilir mi diye baktım. Elbette çok amaçlı alet yoktu. Ceptelefonu da yoktu. Geriye kalan tek şey birkaç bozuk paraydı; Spoons'tan aldığım öğle yemeğinin para üstü.

Paraları cebimden çıkarttım. Bir tanesini yavaş ve düzenli bir şekilde, çivinin kenarının altından geçirdim. Uğraştıkça parmaklarıma kramplar giriyor ve alnımda ter birikiyordu. Ancak sonunda diğerini de çivinin altına sokmayı başardım. İki tarafa da birer bozuk para koyup çektim.

Çivi çeyrek santim yerinden oynadı ama elimdeki paralar-den biri odanın diğer ucuna uçtu. Ağlamamak için yanağımın içini ısırđım. İlerleme kaydetmiştim. Devam etmem gerekiyordu. Tek bozuk parayla denedim ama işe yaramadı.

Çekiştirdikçe parmaklarım kanadı, yanaklarımdan birkaç damla gözyaşı aktı. Yatağın üzerindeki yorganı tuttum, biraz daha ince ama az da olsa dolgusu olan bir köşe buldum. Çivi-yi kumaşın içinden olabildiğince sert bir şekilde kavrayıp çektim. Parmak uçlarımda acıyordu ama durmadım.

Çivi bir santim daha yerinden çıkarken hafif bir ciyıklama ve gıcırta duydum. Tutuş şeklimi yeniden ayarladım ve tüm gücümle çektim. Beni yatağa fırlatan bir güçle yerinden çıktı ama hazinemi elimde sıkı sıkı tuttum.

Doğrulup oturur pozisyona geçerken başım dönüyordu. Çivi elimdeydi ve bükülmemişti bile. Ancak ben kilidi açmak için harekete geçmeden kapı açıldı. İçgüdülerimle hareket ederek çiviye yatağın altına ama yine de ulaşabileceğim bir yere sıkıştırdım.

“Evie.”

Acı verecek kadar tanıdık ve nazik bir ses.

“Uyandığına çok sevindim.”

“B-Ben?”

Yanakları kızardı. “Zincirler için özür dilerim. Onlar sadece sen buraya alışana kadar duracak.”

Ben *alışana* kadar... Safra boğazımdan yukarı doğru yükseldi. Çocukluğumun koruyucusu. En eski dostum ve sırdaşım. Fakat ben farkına bile varmadan her şey değişmişti. Dudaklarımdan sadece bir soru döküldü. “Neden?”

Yüz ifadesi daha da yumuşadı. “Her zaman sendin, Evie. Biz birbirimiz için yaratılmışız.”

Kısa Üçüncü Bölüm

Hayes

KEMPİR ÇİFTLİĞİNE GİDEN YOLDA İLERLERKEN KAMYONETİM BİR DİZİ ÇUKURUN ÜZERİNDEN GEÇTİ. Yan yana dizili birkaç binanın önünde durduğumda, ellerimi direksiyonun üzerindeki boğucu hâkimiyetlerini bırakmaları için zorladım. Parmaklarımı esnetip sıkarak biraz olsun yeniden hissetmeye çalıştım. Ancak onlar da tıpkı geri kalan her yerim gibi hissizdi.

Hiçbir şey hissedemiyordum. Ellerimden ayaklarıma kadar hiçbir şey yoktu. Bir parçam, kalbimin hâlâ göğsümün içinde attığının farkındaydı. Fakat kendimi ondan o kadar uzakta hissediyordum ki, sanki bu organ hiç var olmamış gibiydi.

Bakışlarımla binaları ve çiftlik yollarını taradım fakat her şey ürkütücü bir şekilde hareketsiz görünüyordu. Evin yanına park edilmiş kamyonetler ve hurdaya dönmüş bir sedan vardı ama tek bir yaşam belirtisi bile göremedim. Ellerimi tekrar sıktım. Everly burada mıydı? Bu binalardan birinde miydi? Shiloh'nun

kapatıldığı gibi bir barakada mıydı? Ya da daha kötüsü, çok mu geç kalmıştım?

Bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım ve kapımı iterek açtım. Annem, Shiloh kaybolduğunda eğer çocuğu ölseydi anlayacağını söyleyip durmuştu. Ev'in bu dünyayı terk edip etmediğini bir şekilde anlayabileceğime inanmak zorundaydım. Böyle bir şey olsaydı bunu iliklerime kadar hissederdim.

Arabamın kapısını çarparak kapattığımda, Allen evinin ön verandasına çıktı. "Burada istenmiyorsun."

"Nerede istenip istenmediğim umurumda bile değil. Bazı sorularım var ve onları cevaplayacaksın."

Allen'in çenesi kasıldı. "Bir avukatla konuştuk. Önümüzdeki hafta sana ve departmana karşı taciz suçlamasında bulunacağız."

"İyi şanslar." Bu, Allen ve ailesinin açtığı ilk dava olmayacaktı. Her seferinde bir şekilde mahkemeden atılsalar da hukuk sistemini bazen aylarca meşgul ediyorlardı. Ve departman bununla uğraşmak için yeniden bütçe ayırmak zorunda kalacaktı.

Kapı tekrar açıldı ve Ian yüzünde alaycı bir ifadeyle çıktı. "Yine saçma sapan evraklarını ortalığa saçmaya mı geldin? Sana daha önce de söyledim. Nereye istersem oraya giderim. Kiminle istersem konuşurum. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Elimi silahımın kabzasına götürdüm. "Everly nerede?"

Ian'ın yüzü anında donuklaştı. "Ben nereden bileyim? Kadınının nerede olduğunu bulamıyor musun, Şerif? Bunun sebebi, muhtemelen ona karşı yeteri kadar sert davranmıyor olman."

Parmaklarım metalin etrafında sıkılaşıarak, onu elimin bir uzantısı gibi kavradı. Öfke, damarlarımda ikinci bir nabız gibi atıyordu. Kısa bir süre için gözlerimi kapatıp öfkemi dizginlemeye çalıştım. "Size bir kez daha soracağım, nerede o?"

“Evie kayıp mı?”

Sağ tarafımdan hafif bir ses geldi ve döndüğümde Addie’yi gördüm. Gözlerinin kenarında koyu halkalar vardı ve zorlukla hareket ediyordu. Ama o zoraki hareketlerine rağmen geldiğini duymamıştım. “Evet. Aşağı yukarı bir saat önce kaçırıldı. Onu gördün mü?”

Addie’nin gözleri büyüdü, yüz ifadesinden korku akıyordu. Ama konuşan Allen oldu, sözleri bir kırbaç gibi şaklıyordu. “Ona tek kelime daha etme, Adaline.”

Addie duruşunu dikleştirdi ama bunu yaparken çektiği acı gözümden kaçmadı. “O burada değil. İki saattir buraya gelen olmadı.”

“Adaline, sus.” Allen verandadan fırladı ama ben onunla kızı arasına girip silahımı çektim.

“Korkarım sizden orada kalmanızı istemek zorundayım, beyefendi.”

“Burası benim arazim ve o da benim kızım.”

“Ve o, şu anda sorularıma cevap veriyor.” Tekrar Addie’ye baktım. “Son zamanlarda buraya kim gelip gitti?”

Addie tırnağının kenarını kopardığında, kanamasına sebep oldu. “Ben. Birkaç saat önce Ian ile konuşmak için geldi.”

“Bu normal bir durum mu?”

Bakışları benden Ian’a kayıp sonra geri döndü ve her seferinde babasının nerede olduğunu kontrol etti. “Elbette. Genelde iki günde bir uğrar. Ama-”

“Addie, kendi iyiliğin için çeneni kapat,” diye tısladı Ian.

“Söyle bana,” diye ısrar ettim. “Seni koruyabilirim.”

Yüz ifadesi kasvetli bir hal aldı. “Bunu kimse yapamaz. Ama Evie’yi koruyacaksın, değil mi?”

“İkinizi de koruyacağım.”

Addie uzaklara, dağlarımızın etrafını saran ve sonsuz gibi görünen milli orman arazisine doğru baktı. “Ben tedirgindi. Evie’nin korunabilmesi için eve dönmesi gerektiğini söyledi. Karısı öldüğünden beri kendinde değil.” Ian’a ters ters baktı. “Ve Ian onu daha da çileden çıkarıyor. Ne konuştuklarını duymadım ama Ben buradan hızla uzaklaştı.”

Göğüs kafesim, ciğerlerimin etrafında acı verici bir şekilde sıkıştı. Ben. Eğer onu kaçıran oysa, bu hem iyi hem de kötü olabilirdi. Ev’i korumak istiyordu ama aynı zamanda ruhsal bir çöküşün ortasındaymış gibi de görünüyordu. Ian’a döndüm. “Sana ne söyledi?”

“Sana hiçbir şey anlatmak zorunda değilim. Ama belki de sonunda Everly’ye haddini bildirecek kişi o olur.”

Yumruklarımı kullanarak ondan bilgi alma dürtüsü dayatılmaz bir hal almıştı. Parmaklarım tekrar silahımın kabzasını sıkıca kavradı. “Haklısın, bana hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Ama eğer ona bir şey olursa, tutuklanabilir ve suç ortağı olarak yargılanabilirsin. Böyle olduğundan emin olacağım.”

Ian alayla gülümsedi ve verandadan bana doğru tükürdü. “Yalanların ve uydurma suçlamaların beni korkutmuyor.”

Boştaki elimle ceptelefonumu çıkarıp Ruiz’e bir mesaj yazdım ve Ian’ı sorgu için gelip almasını söyledim. Sonra Addie’ye döndüm. “Nereye gitmiş olabileceğine dair bir fikrin var mı?”

Yine aynı yöne, milli orman arazisine doğru baktı. “Orada bir yeri var. Tam olarak nerede olduğunu bana hiç söylemezdi. Orası Ben’in acil durum yeri idi. Ama buradan, bir gün sürebilecek bir mesafede. Belki yarım gün.”

Bu oldukça büyük bir araziydi. Ayrıca oranın Ben’e ait bir mülk olmadığını biliyordum. Bir yere gizlenmişti ve Orman Hizmetleri tarafından fark edilmemeyi umuyordu. “Aklına gelen başka bir şey var mı?”

Addie başını iki yana salladı. “Seninle gelebilir miyim?”

Bu soruyu sorarken sesi titriyordu. Ama titremenin altında-ki cesaret, bu kadına sonsuza dek hayran kalacağımı gösteriyordu. “Tabii ki gelebilirsin.”

Allen, “Hiçbir yere gitmiyorsun,” diye bağırıp ileri doğru atıldı. “Arsızlığının hesabını da vereceksin.”

Silahımı sıkıca tutarak onu geri ittim. “Geri çekil. Addie bir yetişkin ve istediği zaman gitmekte özgür.” Göz ucuyla ona baktım. “Yanına almak istediğin bir şey var mı?”

Cevap vermek için ağzını açtı ama Allen sözünü kesti. “Eğer buradan herhangi bir şey alırsa, hırsızlık ve mülke izinsiz giriş yüzünden vurulur.” Gözlerini kızına dikti. “Eğer şimdi gidersen, kovulursun. Benim ve bu ailedeki diğer herkes için ölürsün.”

Addie çenesini kaldırdı. “Senin için ölmüş olmak büyük bir rahatlama olurdu.”

Allen’in yüzü o kadar kızardı ki felç mi geçiriyor diye merak ettim. Addie’ye arabama gitmesini işaret ettim. “Bin. Kilitli değil.” Addie’nin güvenli bir şekilde araca binmesini beklerken bakışlarımı iki adamın üzerinden ayırmadım.

Allen yumruklarını sıkıp gevşetirken bir yandan da söyleniyordu. “Bunun bedelini ödeyeceksin.”

“Bana ya da Addie’ye dokunmayacaksın. Eğer dokunursan, teşkilat önce senin peşine düşecek. Bundan kaçışın olmaz.”

Aracıma doğru geri geri yürürken Allen sessiz kaldı ama öfkeli olduğu her halinden belliydi. Kapıyı açıp arabaya bindim. Addie’ye, “Nasıl ateş edileceğini biliyor musun?” diye sordum.

“Yeteri kadar biliyorum.”

Ona silahımı uzattım. “Bunu al, ne olur ne olmaz.”

Metali tutarken elleri titriyordu. “Başına dert açtıysam özür dilerim.”

Motoru çalıştırıp yola çıktım. “Üzülme. İnanılmaz cesur davrandın.”

“Be-beni nereye götüreceksin?”

“Anneme. Çiftliğimizde güvende olacaksın ve babanla kuzenin, muhtemelen seni karakola götürdüğümü düşünecekler.”

Gözlerinden akan yaşlar yanaklarından aşağı süzüldü. “Teşekkür ederim.”

Uzanıp Addie’nin omzunu sıvazlamak, onu biraz olsun rahatlatmak istedim ama herhangi bir temasın olumlu karşılanmayacağını tahmin edebiliyordum. Ana yoldan çiftliğimize doğru ilerledim. Arazimizin Kemperlara bu kadar yakın olması hâlâ beni şaşırtıyordu. Arabayla yalnızca on dakikalık bir mesafedeydi ama bir dünya uzaklıkta da olabilirdi. Ve şu anda bunun için fazlasıyla minnettardım.

Çiftlik yoluna girdiğimizde telefonum çaldı. Ruiz’in sesini hoparlöre verdim. “Bana her şeyi anlat.”

Addie’nin benimle olduğu gerçeği de dahil olmak üzere son otuz dakikada olanları anlattım. “Orman Hizmetleri ile koordine olmalı ve o bölgeye arama ekipleri göndermeliyiz.”

“Göndereceğiz ama onun elinde olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Bu bir yol. Bir olasılık. Denemek zorundayız.”

Ruiz hayal kırıklığı dolu bir ses çıkardı. “Ekipleri böleriz. Yarıları o bölgede, yarıları da Everly’nin kulübesinin dış tarafına doğru ilerlesin.”

İyi bir plandı, mantıklıydı ancak bu rahat edebileceğim anlamına gelmiyordu. “Ekiplere bölgede olacağımı ve arama yapacağımı söyle. Kimsenin beni kıcımdan vurmasını istemiyorum.”

“Hayes...”

“Burası kamuya açık bir arazi. Beni buradan uzak tutamazsın.”

“İyi. Ama dikkatli ol.”

Ailemin evinin önünde, onlara ait olmayan bir kamyonetin park ettiğini fark ettim. “Calder yanımda olacak.”

“Harika, duman yiyici arkam kollayacak.”

“Nasıl ateş edileceğini biliyor.”

“Umarım biliyordur.” Ruiz başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Telefonumu cebime koyup Addie’ye döndüm. “Artık silahı bana verebilirsin.”

Hemen dediğimi yaptı ama elleri hâlâ titriyordu.

“İçeri girmeye hazır mısınız?”

“E-elbette.”

Araçtan indim ve kaputun etrafından dolanarak Addie’nin kapısını açtım. Birkaç dakika boyunca hiç kıpırdamadı. “Burada kimse sana zarar vermeyecek. Güvendesin.”

Yanaklarından daha fazla yaş süzüldü. “Asla tam anlamıyla gitmeme izin vermeyecek.”

“Vermek zorunda. Biz bunu sağlayacağız.”

Addie bacaklarını döndürerek yolcu koltuğundan indi. Ayakları yere bastığı sırada yüzünde acı dolu bir ifade belirmişti.

Elim dirseğine uzandı. “Doktora ihtiyacın var mı?”

Başını iki yana salladı. “İyi olacağım.”

“Fikrini değiştirirsen bana haber ver.”

Onu çiftlik evine doğru götürdüm. Verandanın basamaklarını çıkarken ön kapı birden açıldı. Addie’yi gören annemin gözleri büyümüştü. “Ah, burada kimler varmış?”

Anneme karşı dürüst olmak zorundaydım. Sinirlerinin yıprandığı belliydi, gözleri kıpkırmızı olmuştu. Belli ki Everly’nin kayıp haberini almıştı ama kendini toparlayıp karşısındaki kadına sıcak bir şekilde gülümsedi.

“Anne, bu Everly’nin kuzeni Addie. Addie, bu benim annem Julia Easton.”

Addie annemin gözlerine bakmadı. “Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Bayan Easton.”

“Saçmalama, hemen içeri gel. Sana çay hazırlayayım. Hepimize iyi geleceğine eminim. Ayrıca bana Julia de.”

İçeri girdiğimizde, Calder’ı mutfak adasında bir haritayı incelerken bulduk. Babam onu arayıp olanları anlatmış olmalıydı. Biz yaklaşırken başını kaldırdı. “Bir haber var mı?”

“Addie sayesinde olası bir yön tespit ettik.”

Calder yanımda duran ve onu gördüğü anda arkamda neredeyse küçülen kadına baktı. “Merhaba Addie. Ben Calder, Hayes’in en yakın arkadaşıyım.” Yavaş hareket etmek için elinden geleni yaptı ve tokalaşmak için yaklaşmadı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” diye fısıldadı Addie.

Annem ocağa doğru ilerleyerek, “Ben çayı hazırlayayım,” dedi. “Biraz papatya çayına ne dersin? Gerginliğe ve strese her zaman iyi geldiğini düşünmüşümdür.”

Addie sessiz kalınca, “Olur anne,” diye cevap verdim.

Addie’nin bakışları haritaya odaklanmıştı. “Yardım edebilirim.”

“Aramaya nereden başlamamız gerektiğini bize gösterebileceğini düşünüyor musun?”

Başını salladı. “Bize barınak yaparken aynı şeyleri aramamız gerektiği öğretildi. Ağaçlarla çevrili bir yer seçmiştir, çalılıklarla değil. Akan bir su kaynağı olması lazım. Gerçek bir barınak inşa ettiyse, eşyalarını yanına almak istemiş olabilir. Bu da dağlarda olmadığı anlamına gelir.”

Addie yavaşça mutfak adasına doğru yürürken Calder bir milim bile kıpırdamadı. Addie onun elindeki kalemi işaret etti. “Alabilir miyim?”

Calder kalemi ona uzattı. “Al bakalım.”

Kaşlarını çatarak haritayı inceledi. Sonra kilometreleri ölçmek için kalemin uzunluğunu kullandı. Haritanın kenarında küçük bir hesap yaptıktan sonra üç daire çizdi. “Sanırım en iyi seçenekleriniz bunlar. Römorkla at taşıyabilir misiniz?”

Calder başıyla onayladı. “Çiftlik kamyonuna bağlanmış bir römorkum ve gitmeye hazır iki atım var.”

Addie orman yollarından birini işaret etti. “Seksen iki kilometre işaretine gelene kadar buradan gidin ve oradan doğuya dönün. Zamanınızı en az bu yol alacaktır.”

Calder gülümsedi. “Bence park bekçisi olarak işe girmelisin.”

Addie yere baktı ve elindeki kalemi bırakarak arkasını döndü.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Calder. “Onu korkutmak istememiştim.”

“Senin suçun değil. Son zamanlarda çok fazla şey yaşadı.” İçimden bir ses buzdağının sadece görünen kısmını bildiğimi söylüyordu. Arkadaşıma baktım. “Bunu benimle yapmak istediğine emin misin?”

Calder’ın yüz ifadesi sertleşti. “Tabii ki istiyorum.”

Ancak evde tek başına ebeveynlik yaptığı kızları ve benim hayal bile edemeyeceğim kadar çok sorumlulukları vardı. “Yalnız gidebilirim.”

“Seninle geliyorum, o yüzden tartışmayı bırak. Kamyon malzemelerle dolu. Gitmeye hazır mısın?”

“Hadi gidelim.” Tek yapabildiğim, Addie’nin şüphelerinde haklı çıkması ve Ev’in biraz daha dayanabilmesi için dua etmektir.

Kurk Dördüncü Bölüm

Everly

“SUSADIĞINA EMİNİM.” Ben, eşikten küçük mutfığa doğru ilerledim ve tezgâhın üzerine bir kova bıraktım. “Ancak içebilmen için bunu kaynatmam gerekiyor. Uzun zamandır şehir hayatı yaşıyorsun. Unutma, doğrudan dereden su içemezsin. Hasta olabilirsin.”

Mutfaktaki odun sobasında ateşi yakmasını sonra da suyu bir tencereye doldurmasını izledim. Söyleyecek söz bulamıyordum. *Ben*. Tatlı, nazik, şefkatli Ben'im. Beni kaçıran oydu. Beni zincirleyen de.

Parmaklarım çiviye uzanmak için kaşınıyordu. En azından bu, bir çeşit koruma işlevi görürdü. Oysaki Ben'den korunmaya ihtiyacım olacağını milyon yıl düşünsem bile aklıma gelmezdi.

“Beni daha önce kaçırmaya çalıştın mı? Veterinerin önünde?” Hangisinin daha iyi olacağını bilmiyordum; etrafta başka bir psikopatın dolaşması mı, yoksa Ben'in bana bir beyin sarsıntısı ve çürük kaburgalar bırakmış olması mı?

Bana bakmadan hareketlerine ara verdi. “Canın yandığı için özür dilerim. İstedğim bu değildi.”

“Canımı yakmak istemeyeceğini biliyorum.”

Ben arkasına dönüp bakışlarını yüzüme dikti. “Asla.”

“Ama bu...” Zincirlenmiş ayağımı kaldırdım. “Canımı acıtıyor.”

“Kot pantolonun seni koruyor.”

“Fiziksel olarak acıtmıyor, Ben. Tam olarak burası acıyor.” Göğsüme dokundum. “Korkuyorum.”

“Korkmana gerek yok.” Odanın benim olduğum tarafına doğru yürüdü.

Verdiğim tepkiye engel olamadım ve sıçrayarak yatağa geri döndüm.

Yüz ifadesi adeta taş kesildi. “Bunu yapmana gerek yok. Beni tanıyorsun. Beni her zaman, herkesten daha iyi tanıdın. Artık her şey hep olması gerektiği gibi. Karım olacaksın. Liza bu yüzden öldü, biliyorum. Çünkü en başından beri senin olman gerekiyordu. Seni koruyacağım. Kimse seni burada bulamaz. İan sana zarar veremez, başka hiç kimse veremez.”

En yakın arkadaşım olan çocuğu bir zamanlar tanıyor olabilirdim. Fakat şu anda, karşımda duran adam bir yabancıydı. Kalbim kaburgalarımın baskı yaparken yüzünü inceledim. Tam olarak *ne* aradığımdan bile emin değildim. Belki bir neden? Nasıl? Bu hastalık onda hep var mıydı yoksa bir tür kırılma noktası mı olmuştu?

“Sana ne oldu böyle?”

Kaskatı kesildi. “Ne demek istiyorsun?”

Kelimelerimi dikkatle seçtim. “Demek istediğim... Birinin bana zarar vereceğinden çok korkuyorsun ama döndüğümünden beri kendime çok iyi bakıyorum. İan bana bir kez bile zarar vermedi.” Tabii beni deli gibi korkutmuş olmasını saymazsak.

“Vermek istedi. Bunu planlıyordu. Onu durduran *bendim*. Ahırını yakan oydu. Eğer ona engel olmasaydım muhtemelen ölmüş olurdun. Seni burada saklamam gerek. Seni korumak zorundayım. Ve göreceksin, evleneceğiz.”

Midem sanki bir dönme dolaptaymışım gibi hopladı. Ancak lunaparktaki gibi hoş bir adrenalın patlaması yoktu. Sadece mide bulantısı ve korku vardı. “Eğer bu doğruysa, beni çözebilirsin. Burada kalacağım. Ian’ın bana zarar vermesini istemiyorum.”

Gözlerini üzerime dikti. “Yalan söylüyorsun. Her şeyi her zaman bilirim, Evie. Henüz göremiyorsun ama göreceksin. Gerçeğin farkına varacaksın. Birbirimiz için yaratıldığımızı anlayacaksın.”

“Lütfen, Ben.” Yalvarmaktan çekinmiyordum. Gözyaşlarım ya da titreyen sesim, her zaman onun felaketi olmuştu. Ben onları görmekten ve duymaktan nefret ederdi. “Hapsedilmek istemiyorum. Başka bir yol bulabiliriz.”

“Böyle olmak zorunda.”

Karşımdaki adam bir yabancı olabilirdi ama bu ses tonunu tanıyordum. Çocukken kullandığı ses tonunun aynıydı. Kararını vermişti ve asla değişmeyecekti. Duvara yaslandım; başka bir plan, başka bir yol bulmak için zamana ihtiyacım vardı. Ve bilgi toplamam gerekiyordu.

“Neredeyiz biz?”

Tekrar sobaya döndü. “Bir önemi yok. Önemli olan tek şey, buranın senin evin olması.”

Epey yardımcı olmuştu. Kaçma şansım olsa bile bunu nerede olduğumu bilmeden körü körüne yapacaktım. Ama bir açıklığa ve görüş açısı olan bir yere ulaşabilirsem, dağları rehber olarak kullanabilirdim. Benden daha hızlı olmam gerekecekti. Çünkü emin olduğum bir şey vardı. Araziyi avucunun içi gibi bilmeden burada bir ev kurmuş olamazdı.

Ben mutfakta dolanırken onu inceledim, herhangi bir yarananma izi var mıydı diye baktım. Hayes kurşunun ateş eden kişiye isabet ettiğini düşünmüştü ama ben bir yarananma izi görmiyordum. Herhangi bir zayıf noktaya ihtiyacım vardı ama görünürde o da yoktu.

Bir an için gözlerimin kapanmasına izin verdim ve tüm bu umutsuzluğun üzerime çöktüğünü hissettim. Ancak zihnimde Hayes'in yüzü belirdi; kollarını etrafımda hissettiğime yemin edebilirdim. Sonumuzun böyle olmasına asla izin veremezdim. Bunu kabul etmiyordum.

Ben, tencereyi ocaktan alıp bir çeşit lavaboya koyarken gözlerimi açtım. Sıvıyı inceledi. "Soğuması biraz zaman alacak."

"Diğer kızı kaçırmaya çalıştın mı? Hadley'yi kamyonetinle takip ettin mi?"

Yüzü kızardı. "Her zaman sadece sen vardın."

Teninin utanç dolu rengi bana cevabımı vermişti. Yapmıştı. *Nedenini* bilmiyordum. Onlardan biriyle mi yetinecekti? Parmaklarım yorganın içinde kıvrıldı. En azından Hadley kaçırılmamıştı. Bu Eastonları mahvederdi. Şu anda minnettar olabileceğim tek bir şey varsa, o da buydu.

Ben kulübenin kapısına doğru yürüdü. "Atlara su vermem gerek. Geri geleceğim."

Atlar. Tanrım, gerçekten de gelecekteki yaşamı için burada bir şeyler stoklamıştı. Peki ama bu ne kadar sürecekti? Çünkü bana dokunmaya kalkarsa dişimi tırnağıma takıp savaşırdım. Sonra ne olacaktı? Sonsuza dek mutlu olacağı yanılsaması paramparça hale gelecekti.

Kapı kapandığı anda yatağın kenarına doğru kaydım. Parmaklarım hızla yatağın altındaki çiviye aramaya başladı. Küçük metal parçasını hissedene kadar yokladım. Çok küçüktü ama yine de ona bel bağlamıştım... nedeninden pek emin değildim. Hayatımı kurtarması için miydi?

Her şey potansiyel bir araçtır. Olası bir silah. Babamın sözlerini kendi kendime fısıldadım. Kaçmaya çalışırken verdiği derslerin her birine ihtiyacım olacaktı.

Çiviye kotumun ön cebine soktum ve etrafı dinleyerek bekledim. Bir atın kişneme sesini duydum. Hemen ardından yumuşak ayak sesleri geldi. Kapı açılıp Ben karşıma çıkınca kendimi hazırladım.

“Tuvalete gitmem gerek.”

Beni dikkatle inceledi. “Doğru mu söylüyorsun?”

Başımı salladım. Aslında bu baş sallama hareketi yalan değildi. Mesanemin aşağıya doğru baskı yaptığını hissedebiliyordum.

“Kilidi açacağım. Ama yanımda bu var...” Ben belindeki kılıftan bir silah çıkardı. “O yüzden sakın kaçmayı düşünme. Sana zarar vermek istemiyor olsam da mecbur kaldığım an bunu yaparım.”

Silah öğleden sonra güneşinin ışığında parlarken yutkundum. “Kaçmayacağım. Söz veriyorum.”

Uçmalıydim. Yapmam gereken buydu. Ayaklarım yere bile değmeyecekti.

Ben eğilip cebinden anahtarları çıkardı ve asma kilidi açtı. Silahını kullanarak beni yönlendirdi. “Dışarıya bir tuvalet yaptım.”

Ayağa kalkarken biraz sendeledim, başım dönüyordu. Ben uzanıp dirseğimi tuttu. “İyi misin?”

Dokunuşundan kaçmamak için mücadele ettim. Bu bir fırsattı. Ben’in beni zayıf görmesi için bir şanstı. “Başım. Çok ağrıyor.”

“Döndüğümüzde sana annemin baş ağrısı için yaptığı çaydan getireyim.”

Ona güçsüz bir şekilde gülümsedim. “Teşekkür ederim.”

Dışarı çıktığımızda ışığa karşı gözlerimi kırpıştırdım. Güneş gökyüzünde alçalmıştı. Tahminlerime göre gün ışığından

geriye sadece birkaç saat kalmıştı. Belli etmeden etrafı incelemek için elimden geleni yaptım.

Atlar için bir barınak ile küçük bir ağıl vardı. Çitin yanına park edilmiş bir at arabası bile duruyordu. Bir kulübe ve tuvalet. Bunların dışında görebildiğim tek şey ağaçlardı. O kadar uzun ve sıklardı ki, kendi dağımı görme şansım yoktu. Beni eve, Hayes'e götürecek olan dağı göremiyordum.

İşimi halletmek için hemen tuvalete girdim. Ben içine su ve sabun dolu bir kova bile koymuştu. İçimden histerik bir kahkaha yükseldi. Gerçekten her şeyi düşünmüştü. Kahkaha ağlama isteğine dönüştü ama onu yuttum.

Uzun bir nefes alırken, bacaklarımın güçlü olması ve şansın benden yana olması için Tanrı'ya dua ettim. Ardından dinlemeye başladım. Akan suyu duyabiliyordum. Zamanı geldiğinde, o yöne doğru hareket edecektim. Bu benim haritam olacaktı.

Kapıyı açtım. "Su ve sabun için teşekkür ederim."

"Ne demek. Gördün mü, burası hiç de fena değil."

Bir şey söylemedim. Yürümeye devam ederken kendi anımı bekledim; ağaçlardaki boşluk, koşmak için açık bir yol olacaktı. Ben'in eli dirseğimden ayrılmadı ama çok sıkı da tutmuyordu. Sanki pes etmiş olabileceğimi düşünüyordu.

Yirmi nefes. Sadece bir kez daha, altmış saniyelik bir cesarete ihtiyacım vardı. Adımlarımı saydım ve ağaçların arasındaki boşluğa iki adım kala saldırdım. Kolum Ben'in elinden kurtuldu ve şiddetli bir güçle fırladı. Darbe onun nefesini kesti ama sadece bununla yetinmedim. Dönerek dizimi yüzüne geçirdim.

Darbeden kaçmaya çalıştığında burnunu ıskaladım. Ancak Ben'in haykırışına bakılırsa, elmacık kemiğini kırmış olabileceğimi düşünüyordum. Öyle olup olmadığını öğrenmek için beklemedim. Sadece koştum.

Kırk Beşinci Bölüm

Hayes

CALDER ATLARI DEREYE DOĞRU SÜRERKEN, "PEKÂLÂ, BANA O KADINLA OLAYININ NE OLDUĞUNU SÖYLEYECEK MİSİN?" DİYE SORDU.

Merak ettiğini biliyordum ama daha çok kafamı dağıtmaya çalıştığının da farkındaydım. Bunun için minnettardım ama şu anda hiçbir şey aklımı Everly'den, muhtemelen akli dengesi yerinde olmayan biri tarafından alıkonulan sevdiğim kadından ve içinde bulunduğumuz durumdan uzaklaştıramazdı.

Dizginleri tutuşumu düzelttim. Soren aklımı kaçırmak üzere olduğum için ağzından çekistirilmeyi hak etmiyordu. "Everly'nin kuzeni. Kolay bir hayatı olduğunu sanmıyorum."

"Deli amcayla birlikte mi yaşıyordu?"

"Ve Ian ile. Başka kim var bilmiyorum. O çiftlikte her türden insan var."

Calder'ın yanağındaki bir kas seğirdi. "Orası hakkında içimde kötü bir his var."

"O his oldukça doğru."

Bakışlarım, ağaçların arasında dolaştı. Akan suyun sesini duyabiliyordum. Hiçbir şey yoktu ama yine de tetikleydim.

Havadaki enerjiyle ilgili garip bir şey vardı. Atları römorktan indirir indirmez derim karıncalanmaya başlamıştı. Ev burada bir yerlerdeydi. Sadece henüz ondan ya da başkasından bir iz bulamamıştık.

Bir ekip arama yapmak için toplanıyordu ama bu tür şeyler zaman alırdı. Bizden en az bir saat geride olacaktı. Gökyüzüne baktım ve Ev'i zamanında bulmamız için sessizce dua ettim. Başka seçeneğimiz yoktu. Dikkatimi tekrar önümüzde uzanan derme çatma patikaya verdiğim sırada gözlerim bir şeye takıldı.

Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım. İlk başta bir bulut olduğunu düşünmüştüm ama şekli farklıydı. Rengi de öyle. Soren'i durdurdum. "Calder. Duman."

Atını durdu ve işaret ettiğim yöne baktı. "Lanet olsun."

Yan taraftaki çantadan uydu telefonumu çıkarıp Ruiz'i aradım. Üçüncü çalışta cevap verdi. "Bir şey bulabildin mi?"

"Duman olmaması gereken yerde duman var."

"Neredesiniz?"

Koordinatlarımızı okudum.

Ruiz koordinatları arkadaki birine ilettili. "Olduğunuz yerde kalın. Destek gönderiyoruz."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun." Bu dünyadaki hiçbir şey o dumana doğru gitmeme engel olamazdı.

"Hayes-"

Telefonu kapattım. İtirazlarını duymak istemiyordum. Calder'a baktım. "O ateşi bulmaya var mısınız?"

Eyerine bağlanmış tüfeği kontrol etti. "Bunun için buradayız. Hadi gidip senin kızı bulalım."

Ağaçlar, arasında dörtnala gidemeyeceğimiz hatta tırısı bile kalkamayacağımız kadar sıkı. Engelli parkur boyunca ilerlemek zorundaydık çünkü gizlenmemiz gerekiyordu. Derenin kıvrımını takip ettiğimizi fark ettim. Belki de Addie, başından

beri haklıydı. Akan su... Orman örtüsü... Mükemmel bir saklanma noktası oluşturunuyordu. Fakat aptal herif, dumanın onu ele vereceğini akıl edememişti.

Calder elini kaldırıncaya ikimiz de durduk. Sesleri dinlemeye çalıştım. Bir şey vardı. Bir hayvan olabiliyordu ama insan olma ihtimali de vardı. Kim ve ne olursa olsun, kaçıyordu.

Belimdeki kılıfımdan silahımı çıkarıp eyerden indim. Calder'a dizginlerimi uzattım ve sessiz kalmasını işaret ettim. Dizginlerimi eyer boynuzuna dolayıp kendi tüfeğini çıkardı. Bu atları seçmemizin nedeni deneyimli olmalarının yanı sıra, uzun mesafeye gidebilecek kadar genç olmalarıydı. Karşılaşacağımız şeyden ürkmeyeceklerini umuyordum.

Ağaçların arasından sessizce ilerledim, Calder ve atlar da peşimden geliyordu. Koşma sesleri daha da yükseldi ve ardından bir çığlık duyuldu.

Olduğum yerde dondum, kanım damarlarımda akarken canımı acıtacak kadar soğudu. Çığlık tekrar yükseldi ve sonra boğuşma sesleri duyuldu. Beni harekete geçiren tek şey bu oldu.

Düşünmedim, sadece hareket edip ağaçların arasından geçerek ormanın sınırına ulaştım. Orada, derenin kıyısında sevdiğim kadın duruyordu. Bir adamın elinde çırpınıyordu. Adam bir kolunu onun boynuna doladı ve şakağına bir silah dayayarak onu durdurdu. "Sana zarar vermek istemediğimi söylemiştim. Ama vereceğim."

Silahımı kaldırdım. "Kımıldama. Carson Bölgesi Şerif Teşkilatı." Ben donup kaldı. "Şimdi silahını yavaşça indir ve Everly'yi bırak."

Onu daha sıkı tuttu. "O benim. Senin değil. Sen onu tehlikeye attın. Ben ise onu koruyorum."

"Eğer onu korumak isteseydin, elinde tuttuğun o silaha bu kadar yakın olmasına izin vermezdin."

Parmağı lanet olası tetiğin üzerindeydi. Her şeyin bitmesi için tek bir yanlış hamle yeterliydi. Everly'nin bakışlarına

karşılık verdim. Gözyaşları yanaklarından süzülüp çenesinin üzerinden aşağıdaki toprağa düşüyordu. Sırf bu gözyaşları için bile o adamı öldürmek istiyordum.

Ben başını çılgınca iki yana salladı. "Hayır, hayır, HAYIR! Gitmek zorundasın."

"Yavaş ol. Sadece sakınleş."

"Hayır! Her şeyi mahvediyorsun. O benim. Her zaman öyleydi." Boynuna doladığı kolunu sıktağında Everly öksürmeye başladı.

"Nefes alamıyor," dedim sıktağım dişlerimin arasından.

Tutuşunu biraz gevşetince Everly nefes aldı. "Lütfen, Ben. Bırak gideyim."

"Hayır. Eğer öleceksek, birlikte öleceğiz. Belki de cevap budur. Cennette olacağız ama birlikte olacağız." Derenin kenarına doğru geri geri gitmeye başladı.

Canyon Creek'in bazı kısımlarını daha önce görmüştüm ama burası daha çok bir nehre benziyordu. Everly'yi vurmasa bile onunla birlikte içine atlarsa boğulabilirlerdi. "Sadece bekle, Ben."

Geri geri gitmeye devam etti. "Artık beklemek yok."

Nişan almak için silahımı ayarladım ama net bir açı yakalayamıyordum. Everly'nin bakışları benimkilere odaklandı ve sadece iki kelime mırıldandı. "*Seni seviyorum.*"

Tam o anda, kelimeleri onun sesiyle duymak için her şeyimi verirdim. Yatakta kıvrılmış yatarken tenime fısıldaması için... Başını arkaya atıp kahkahaları arasında söylediğini duymak için her şeyimi verirdim.

Everly'nin eli hareket ederek, cebinden ne olduğunu göremediğim bir şey çıkardı. Bir anda kolunu kaldırdı ve Ben'in uyluğuna bastırdı. Ben acı içinde inledi.

Beklemedim. Ateş ettim. Ve kurşun havayı yararken, hedefi on ikiden vurması için dua ettim.

Kurf Altıncı Bölüm

Everly

ARKAMDAN AKAN SUYA VE ANİDEN ÇIKAN ARÜZGÂRA RAĞMEN KURŞUNUN SESİ SAĞIR EDİCİYDİ. Hepsini yarıp geçmişti.

Yine de her şey ağır çekimde hareket ediyor gibiydi. Bedenim çoktan yana yatsa da gözlerim Hayes'in yüzünden hiç ayrılmamıştı. Eğer onu görüş alanımda tutmaya devam edersem iyi olacaktım. Bunu biliyordum, Ben'in boğazımdaki kolunun gevşediğini ve sırtımdaki sıcaklığının kaybolduğunu hissettim. Sonra da düşmeye başladım.

Kayalık zemine doğru sertçe düştüm; önce kolum ve omzum çarptı. Başımın çarpmasını engellemeye çalıştım ama işe yaramadı. Düşüşüm çok şiddetli olmuştu.

Dünya kısa bir süreliğine karardı ama ışık geri döndüğünde, Hayes'in yüzü hâlâ oradaydı. Ve hareket ediyordu. Bana doğru hareket ediyordu.

Bir anda dizlerinin üzerine çöktü, elleri vücudumun her yerinde geziniyordu. "İyisin. Bir yerin acıyor mu?"

"Seni seviyorum." Ağzımdan çıkmasını istediğim tek şey buydu. Daha önce bu kelimeleri kendime saklayacak kadar aptaldım. Korkmuştum ve içimdekileri dile getirmezsem kendimi yıkımdan koruyabileceğimi düşünmüştüm. Fakat bunu yapmamış olmam gerçeği değiştirmiyordu. Bu adamı tüm varlığımla seviyordum. O benim huzur bulduğum yerdı. Yüklerimi bırakabileceğim ve gerçekten olduğum kişi; duvarlar ya da sahte maskeler olmadan sadece kendim olabileceğim yerdı.

"Ev..." Yüzümü ellerinin arasına alırken, dudaklarından dökülen lakabım gırtlaktan gelen bir yakarışa dönüştü. "Bu kelimeleri duymanın bana neler hissettirdiğini sana anlatamam. Ama iyi olup olmadığını bilmem gerek."

"İyiyim." Oturmaya çalıştım, dünya yine de biraz dalgalanıyordu.

Hayes hemen harekete geçerek kalkmama yardım etti. "Seni tuttum."

"Biliyorum."

Otururken arkama bakacak gücü kendimde bulamadım. Ne görmeyi beklediğimi bilmiyordum. Başıma gelen onca şeye rağmen çocukluk arkadaşımın ölmesini dileyecek gücü kendimde bulamıyordum. "Ben?" diye mırıldandım.

Hayes'in çenesi gerildi. "Bilmiyorum. Kurşun ona isabet etti ama dereye düştü. Orada akıntı çok güçlü."

Kayaların ve devrilmiş ağaçların etrafında girdaplar oluşurup köpürerek akan suya doğru döndüm. Kurşun yarasıyla o yolculuktan sağ çıktığını hayal bile edemiyordum. "Bilmek zorundayım. Onu bulmamız gerek."

Calder ağaçların arasından çıkarken yanında iki at vardı. "Ekibi çağırdım. Nehrin aşağısındalar, onu arayacaklar." Üzerimde gezinen bakışları endişeliydi, aynı zamanda beni inceliyordu. "İyi misin?"

“Artık iyiyim.”

İşte o tam anda dağıldım. Ben daha ne olduğunu anlamadan ilk hıçkırık koptu. Hayes beni kendine çekti, kollarını etrafıma dolayıp göğsümün her yükselişini içine hapsedti. Son birkaç saatin dehşetini, büyürken sahip olduğum sayılı güvenli yerlerden birini kaybetmenin acısını dökerken, beni bir an olsun bırakmadı.

Hayes içimi parçalayan her şeyi serbest bırakmama izin verdi. Bir kez olsun bana her şeyin yoluna gireceğini ya da durmamı söylemeye kalkışmadı. Herhangi bir ses de çıkarmadı. Sadece her şeyi içine aldı ve bana, içimi dökebileceğim bir yer verdi.

Ne kadar ağladığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ancak hıçkırıklarım hafıflediğinde, Hayes hâlâ oradaydı. Beni tutuyordu. Dudaklarını şakağıma bastırdı. “Ben yanımdayım.”

“Her zaman yanımdasın.”

“Ve her zaman olacağım.”

Bu sözlerin karşısında korku ya da belirsizlik değil, sadece huzur hissettim. Daima elimden kaçırıyormuş gibi hissettiğim o yüce duygu, artık içimi dolduruyordu. Yaşadığım dehşetin ortasında bile bu huzuru tadabiliyorsam, beni asla bırakmayacağına biliyordum.

Hayes şakağımın diğer tarafına bir öpücük kondurdu. “Kalkmana yardım edebilir miyim?”

Boynuna doğru başımı salladım.

Hayes yavaşça ayağa kalkarken beni de dikkatlice yukarı çekti. Hafifçe sendelediğimde, dengede durmamı sağladı. Sonra başıma dokunmaya başladı. “Kahretsin, Ev. Kan var. Sana vurdu mu?”

Elimi başıma götürdüm, parmaklarım Hayes’inkileri takip etti. Başımın sol tarafında yapış yapış kan vardı. “Beni kulübenin orada bayılttı. Geldiğini bile görmedim.”

“Kontrol edilmesi için seni bir hastaneye götürmemiz gerek.”

“Hastane olmaz. Sadece eve gitmek istiyorum. Seninle birlikte.” İhtiyacım olan tek şey buydu.

İstedigimi almıştım. Hemen hemen. Kamyon ve römorka doğru yaptığımız yavaş bir yolculuktan sonra, Orman Hizmetleri ekibi bize yolun yarısından itibaren eşlik etmişti. Hayes beni kendi evine götürmüştü çünkü benim evim bir suç mahalliydi. Beni hastaneye gitmeye zorlamasa da Hadley’nin asistanlığını yaptığı kasaba doktoruna muayene ettirmişti. Dikiş atılması gerekmemişti ama hafif bir beyin sarsıntısı daha geçirmiştim.

Şimdi, Hayes’in benimle birlikte almak istediği duştan sonra temizdim ve etrafımda bir dünya insanla birlikte onun kanepesinde uzanıyordum. Julia, Gabe, Shiloh, Hadley ve Addie’m.

Hayes saçlarımı yüzümden çekti. “Uyumak istemediğine emin misin?”

“Evet. Tam burada olmak istiyorum.” Kendime kurduğum ailenin ışığıyla güneşlenmek istiyordum.

“Ona annelik yapmaya çalışmayı bırak, Ufaklık,” dedi Hadley. Mutfaktan çıkıp bana bir zencefilli gazoz uzattı.

Köpüklü içecekten büyük bir yudum aldım. “Teşekkürler, Hads.”

Bana göz kırptı. “Ne demek.”

Julia mutfaktan, “Tavuk ve köfte pişmek üzere,” diye seslendi. Addie’nin yardımı ve Gabe’in tepesinde dolaşmasıyla harıl harıl yemek pişiriyordu.

Hadley kanepenin karşı tarafına oturdu. “Kendimi iyi hissetmediğim zamanlarda en sevdiğim yemek budur. Her şeyi iyileştirdiğine eminim.”

Hayes parmaklarını benimkilere geçirirken, “Haksız sayılmaz,” dedi.

Pencerelerden Shiloh’yu gördüm. Bulunmama yardım edip eve döndükten sonra kendini toparlamak için yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Eve girdiğinde bana doğru bir adım atıp sıkıca sarılmış, “İyi olmana çok sevindim,” diye fısıldamıştı. Sonra da çekip gitmişti.

Gabe bana, “Bunu yürüyüş yaparak üzerinden atması gerekiyor,” demişti.

Geri dönmüştü ama verandadaki salıncağı kendine ev edinmişti. Yaşananların onun için acı verici anıları ortaya çıkardığını biliyordum; hayaletler ve şeytanlar çirkin kafalarını yeniden göstermişti. Ama Shiloh, tanıdığım en güçlü insanlardan biriydi. Bunu da atlatacaktı. Hepimiz atlatacaktık.

Hayes’e doğru sokuldum. “Seni seviyorum.”

“Biliyorum,” diye fısıldadı. “Sen daha kelimeleri söyleyemeden önce biliyordum.”

Yüzünü görmek için başımı geriye doğru eğdim. “Ukala.”

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. “Hayır. Sen bana kelimeleri söylemeden önce zaten göstermiştin.”

İçim ısınırken göğsüne iyice gömüldüm ve o huzurun daha fazlasını hissettim. “Sana bunları söylemek de hoşuma gidiyor.”

“Benim de duymak hoşuma gidiyor. Bu arada, Ev?”

“Hımm?”

“Ben de seni seviyorum.”

Sözleri beni sarıp sarmaladı ve hissettiğim o huzuru içime daha çok gömdü. Bu his öyle derinlerime işlemişti ki, artık onu asla bırakmayacağımı biliyordum.

Kıaf Yedinci Bölüm

Hayes

EVERLY YATAĞIMDA YATARKEN, "YÜZÜN ÇOK CİDDİ. KÖTÜ BİR HABER Mİ VAR?" DİYE SORDU.

Ona doğru ilerledim. Bunu Everly'ye söylemek istemiyordum. Son birkaç saattir yüzünde oluşan rahatlamanın kaybolmaması için gerçekleri söylemek istemiyordum ama Ev'e asla yalan söyleyemezdim. "Onu buldular."

Gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Bu iyi bir şey. Yani, ailesi bir vedayı hak ediyor-"

"Yaşıyor."

"Ne?" Yastıklardan destek alarak doğruldu. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Kurşun omzuna isabet etmiş. Orman Hizmetleri'nden bir ekip onu nehrin aşağısında bulmuş. Şu anda ameliyatta ama iyileşeceğini söylüyorlar." Ruiz'in beni arayıp haber vermesi saatler sürdüğü için sinirlenmemeye çalışıyordum. Bir felaketle uğraşıyordu ve kitabına uygun çalışması gerekiyordu.

Yorganın altına, Everly'ye ve sıcaklığına geri döndüm. Kollarımı ona dolayıp göğsüme doğru çektim. "Bu, senin güvende olduğun gerçeğini değiştirmiyor. Young ve Williams, Ian'ı da sorgulamak için aldılar. Onu tutabildikleri kadar tutacaklar."

"Güvende olduğumu biliyorum. Ben sadece..."

"Ne?"

Göğsümün üstünde daireler çizdi. "Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir yandan, ölmesinin sebebi ben olmadığım için rahatladım."

"Sebep asla sen olamazdın. Onu o noktaya getiren Ben'in kendi davranışlarıydı, senin değil."

"Kafamın içinde bunu biliyorum..."

Dudaklarımı saçlarına bastırdım. "Ama kalbin başka türlü söylüyor."

"Evet."

Ev'in kalbi her zaman başkaları için sızlardı. Ruhu gereğinden fazla sorumluluk üstlenirdi. Bu özelliğinin kaybolmasını asla istemezdim. Özellikle de bu onun en büyük gücüyken. İnsanlara ve hayvanlara kimsenin yapamayacağı bir şekilde ulaşabiliyordu. Herkesten daha fazlasını görebiliyordu. Bunlar, Ev'de en sevdiğim şeylerden bazılarıydı ve onların kaybolup gitmesini isteyemezdim. Sahip olduğu bu özelliğin en olumsuz yanlarından birinin acı olduğunu bilsem bile. Acıyı hafifletmek için yanında olmam gerekiyordu.

Saçlarını yüzünden uzaklaştırdım. "Seni seviyorum, Ev. Bunu da atlatacağız. Sen çok güçlüsün."

"Ve sana sahip olmak beni daha da güçlendiriyor." Parmakları göğüs kafesimde daireler çizmeyi bıraktı ve sekiz çizmeye başladı. "Birlikte olduğumuz sürede bir şeyin farkına vardım."

Sadece kelimeler bile zihnimde sonsuza dek peşimi bırakmayacak görüntüler yaratıyordu ama ona sarılırken kaslarımı gevşemeye zorladım. “Neymiş o?”

“Sen benim huzur bulduğum yersin.”

Bu daha önce bana söylenen ya da söylenmesini arzuladığım bir şey değildi. Fakat o anda, bu kelimelerden daha büyük bir övgü ya da hitap yokmuş gibi geliyordu.

Everly bana baktı. “Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Kendi huzurumu bulmama yardım ettin.”

Bedenim ve ruhumla bana sahip olan kadına bakarken boğazım yanıyordu. “Bunu ben de hissediyorum. Kendimi hiç seninle olduğum kadar rahat hissetmemiştim. Sanırım bu huzuru birlikte yarattık.”

“Hiç bu kadar güzel bir şey hissetmemiştim.”

Ve bunu asla kaybetmeyecektik. Bana şimdi izin verse, onunla hemen yarın evlenirdim ancak bunun, onun için biraz fazla olabileceğinin farkındaydım. Yine de karşı karşıya durup birbirimize sonsuza dek söz verdiğimiz o günün geleceğini biliyordum. Gerçi bizim sonsuzluğumuz çoktan başlamıştı.

Everly başını eğip dudaklarını benimkilere değdirdi. Bana verdiği his ve dudaklarının bıraktığı tat, hâlâ gergin olan yanımlı rahatlatıyordu. Korku, vahşi ve hırçın bir şekilde kaslarımla sinirlerimi pençelemeye devam ediyordu. Onu kollarımın arasında tutuyor olmak bile canavarı tamamen sakinleştirmemişti. Artık güvendeydi ama neredeyse Everly’yi kaybedecektim.

Everly öpücüğü derinleştirirken dili benimkini okşuyor, sessizce daha fazlasını istiyordu. Benim de tek istediğim buydu fakat yapamıyordum. Yüzünü nazıkçe ellerimin arasına alıp bir inlemeyle öpücüğü kestim. “Yapamayız. Dinlenmen ve iyileşmen gerek.”

Söylemese de Ev'in canının yandığını biliyordum. Bu gece merdivenleri çıktığı zaman hareketlerinden anlamıştım. İsteyeceğim son şey, ona daha fazla acı çekti.

Elini çıplak göğsüme bastırdı. "Sana ihtiyacım var, Hayes."

Başka hiçbir kelime kararlılığımı kıramazdı. "Canını acıtmak istemiyorum."

"Acıtmayacaksın ve buna ihtiyacım var. Sana. Bize. Hayatta olduğumu ve seni kaybetmediğimi hatırlamaya ihtiyacım var."

Elim, giydiği ödünç tişörtün altından kayarak çıplak tenini buldu. "Beni asla kaybetmeyeceksin."

Bana adeta yalvarırcasına baktı. "O zaman kanıtla."

Parmaklarım bacağından yukarıya, uyluklarının arasına doğru kaydı. Ben klitorisini okşayıp tenini keşfederken Everly'nin başı geriye doğru gitti ve dudaklarım boynunu buldu. Oluşmaya başlayan hafif morlukların etrafına öpücükler kondurdum; sanki ağzım, izleri, anıları ve diğer her şeyi silebilirmiş gibi.

İki parmağımı içine sokup okşayınca Everly kısık bir sesle inledi. Bu ses anında sertleşip eşofmanıma baskı yapmama sebep oldu.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı.

Artık felaketim olan o kelimeler.

"Lütfen."

Parmaklarım içinden kaydı. Eşofmanımı indirdiğimde aletim serbest kaldı. Ellerimi Everly'nin kalçalarına uzatıp onu nazikçe kaldırarak kucağıma oturttum. "Şöyle yapacağız. Yavaş ve sakın. Tempoyu sen kontrol edeceksin. Eğer bir yerin acırsa, duracağız."

Ev'in dudaklarının köşesi kıvrıldı. "Kontrolü bana mı bırakacaksın?"

Dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım. "Kontrolü sana bırakıyorum."

“Tabii ki bırakacaksın.” Elleri omuzlarıma gitti ve üzerime otururken tüm alaycılığı kayboldu. Alnı benimkine değdi. “Buna ihtiyacım vardı. Sadece sen ve ben. Biz.”

Haklıydı. Birlikte olduğumuzda bir şeyler değişiyordu. San-ki her duygu ve his daha çok yükseliyordu. Eğer biri bana bunun mümkün olduğunu söyleseydi, ona pis bir yalancı olduğun-u söyledim ama gerçek buydu.

Everly kalçalarını oynatarak hareket etmeye başladı. Bu ya-vaş ve kasvetli bir işkenceydi. Ellerim tişörtünün altından kaya-rak göğüslerini avuçladı. Bana doğru eğilerek beni daha derine çekti ve vücudunu ellerime bastırdı.

Kalçalarım hareketlerini karşılamak için yükselirken inle-dim. Hareketsiz kalmaya çalışıyordum ama Ev ile birlikteyken bu imkânsızdı. Her zaman daha fazlasını istiyordum. Teninin her santimini hissetmek, mümkün olduğunca derinlerine gö-mülme istiyordum. Kendimi onun bana hep hissettirdiği şey-lerde kaybetmek; aynı anda hem canlı hem de evde gibi hisset-meyi diliyordum.

Everly hızını artırdıkça sadece bize ait olan o ritmi, kanımı tutuşturan enerjiyi bulduk. Ellerim beline doğru kaydı, dudak-larım kulağının kenarına kapandı. “Daha fazlasına mı ihtiyacın var?”

“Sadece sana ihtiyacım var.”

Elimi aşağı indirip başparmağımla klitorisini buldum ve üzerinde daireler çizdim. Her dokunuşumda etrafımdaki boş-luk daha da daralıyordu.

“Hayes,” diye fısıldadı, adımını sanki dua ve yakarışın bir ka-rışımı gibi söylemişti.

Başparmağımla daha çok bastırdım. Everly aletimin etrafın-da kasıldı. Beni uçurumdan aşağı iterken, yükseldim ve tatlı bir düşüşte kendimi kaybettim. Biz düşerken bir kez bile gözlerinin

kapanmasına izin vermedi. Orada birlikteydik. O gözlerde aşkı, ihtiyacı ve evimi görüyordum.

Alnı tekrar benimkinin üzerine düştü. “Seni seviyorum.”

“Hayatımın sonuna kadar.”

Everly’nin eli benimkini bulup parmaklarımızı birleştirdi. “Böyle bir şeyi bu kadar kısa sürede biliyor olmak delilik gibi geliyor ama ben de aynı şekilde hissediyorum.”

“Bazen gerçek, en hızlı öğrendiğin şeydir.”

“Sanırım anlayabiliyorum.”

“Bunun sana taşınacağım anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi?”

Doğrulup yüzümü inceledi. “Benim yanıma mı taşınmak istiyorsun?”

Elimle yanağını kavrayıp başparmağımla okşadım. “Orayı kelimenin tam anlamıyla bir barınak haline getirmek senin için çok önemli. Tabii ki senin yanında olmak için taşınacağım. Burası sadece bir ev. Senin yaptığın şey önemli.”

Gözleri doldu, yaşlar yanaklarından aşağı süzülüyordu. “Kendimi ana binanın içine girmeye bile zorlayamadım.”

“Ben de bunu düşünüyordum.”

Burnunu çekti. “Orada yaşamaya çalıştığım için deli olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır. Bence eskinin ve yeninin doğru karışımını henüz bulamadın.”

“Pekâlâ...”

“Ana ev zaten kötü durumda. Bence onu yıkalım ve bize ait olan bir şey için plan yapalım. O araziye güzel şeyler kazandırma sözünü yerine getirmek istiyordun. Ancak aynı zamanda, senden parçalar taşıyan bir şey inşa ediyorsun. Bize ait parçalar taşıyan bir şey...”

Everly dudaklarını benimkilere bastırđı. “Son zamanlarda seni sevdiğimi söylemiş miydim?”

Dudaklarına doğru sııttım. “Bugün bir iki kez söylemiş olabilirsin. Ama bunu duymaktan asla bıkmayacağım.” Ne bugün ne de yarın. Ne elli ne de doksan iki yaşındayken. Hayatımın sonuna kadar her gün, ondan bu sözleri duymak istiyordum.

Son

Everly

BİR AY SONRA

ADDİE SALLANAN SANDALYİYİ ÖN VERANDAM-
DA BİR İLERİ BİR GERİ SALLARKEN, "MUTLU
GÖRÜNÜYORLAR," DEDİ.

Bakışlarımı ondan çekerek uzaktaki otlaklara doğru çevir-
dim. Sadece benekli atımız Dolly ve minik eşeğimiz Donut
yeni evlerine mutlu mesut yerleşmekle kalmamış, bir domuz
ve iki keçi de barınağa katılmıştı. Ve bu hafta sonu, üç midilli
daha alacaktık.

"Sanırım öyleler." Limonatamdan bir yudum aldım. "Pekâlâ,
ne düşünüyorsun? Ev bittiğinde burada, kulübede yaşayabilir,
istediğin kadar kalabilirsin."

Hayes ve ben, ana evi çoktan yerle bir etmiştik. Yıkım eki-
binin ilk darbeyi indirdiği gün hüngür hüngür ağlamıştım.
İçinde büyüdüğüm binaya bakmanın ne kadar ağır bir yük ol-
duğunu fark etmemiştim. Tıpkı Shiloh ve baraka gibi, benim
de yeni bir başlangıç yapmam lazımdı. Onu yıkıp yerine doğru
şeyi inşa etmem gerekiyordu.

Hayes ve ben bir mimarla birkaç kez görüşmüştük, artık yerel yönetime sunmak için son planları bekliyorduk. Addie kulübedeki misafir odasına taşınmak yerine Eastonlarla kalmayı tercih etmişti. Kalmasını teklif etmişim ama bunun garip olabileceğini de anlıyordum. Alan çok küçüktü ve hepimiz bir banyoyu paylaşacaktık. Fakat Eastonların bir ton odası vardı.

Addie gözlerini hayvanlardan ayırmadı. "Aslında Hayes hazır olduğumda, kasabadaki evinde kalabileceğimi söyledi. Henüz tam olarak hazır değilim ama yakında olacağım. Kendi ayaklarımın üzerinde durmak istiyorum."

Hayal kırıklığımı bastırdım. Kuzenimin bana daha yakın olmasını, ona göz kulak olabilmeyi istiyordum ama belki de bu yüzden beni reddediyordu. Hayes'in ona evini açması beni çok etkilemişti. Evi satmak istemediğine zaten karar vermişti ama Addie'nin orada yaşaması, oranın mükemmel şekilde kullanılması demekti.

Kuzenime baktım. Fazlasıyla ihtiyaç duyduğu kilonun bir kısmını almıştı ama gözlerinin kenarlarında hâlâ koyu halkalar vardı. "Bu açık bir davet. Eğer tek başına yaşamayı sevmediğine karar verirsen, burada mutlulukla orta yol bulabiliriz."

Uzanıp Koda'nın kulaklarının arasını kaşdı. Koda artık tamamen iyileşmişti ve Orman Hizmetleri bacağının kırılmasına sebep olan tuzağı kuran avcıyı yakalamış, adam altmış gün hapis yatmıştı. Bu yeterli olmasa da en azından bir şey yapılmıştı. Koda, Addie'nin eline doğru eğildi.

"Teşekkürler, Ev," dedi sessizce. "Minnettarım."

Addie benim için Hayes'in taktığı lakabı kullanmaya başlamıştı. Bana her Evie dediğinde, gözle görülür bir şekilde ırkılıyordum. O kelime fazlasıyla Ben'i hatırlatıyordu. Şu anda bölge hapishanesinde duruşmayı bekleyen Ben'i... Avukatı, akıl hastalığı savunması yapıyordu ve haklı olabileceğini

düşünüyordum. Ben hastaydı. Ve yardım almasını her şeyden çok istiyordum.

Hayes'in kamyoneti tepeye tırmanırken lastiklerin çakıl taşları üzerindeki sesi duyuldu. Sadece görüntüsü bile Ben'in kaçışını hatırlatarak tüylerimi ürpertmişti. Addie ayağa kalktığında onu takip ettim. "Gitmek zorunda değilsin. Neden akşam yemeğine kalmıyorsun? Sonra seni geri götürebilirim."

Addie başıyla uzaktaki otlaktan yukarı doğru yürüyen Shiloh'yu işaret etti. "Ben Shiloh ile gideceğim. Bayan Easton'a yemek pişirme konusunda yardım etmem gerekiyor."

"Pekâlâ... yarın öğle yemeği?"

"Belki."

Kuzenimi geri almış olsam da o hâlâ benden yüzlerce kilometre uzaktaydı çünkü Ian tutuklanırken, Allen hâlâ serbestçe dolaşıyordu. Hayes defalarca konuyu açmaya çalışmış olsa da Addie, ondan gördüğü istismarı ihbar etmeyi reddetmişti.

Kuzenimi usulca kucaklamak için kendime doğru çektim. "Seni seviyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa ben buradayım."

Kolları hafifçe etrafımı sardı. "Ben de seni seviyorum."

Shiloh'nun kamyonetine doğru ilerlerken Hayes'e el salladı. Shiloh da aynısını yaptı. "Yarın görüşürüz, çocuklar."

Aile yemeği. Hadley ve Julia'nın arasındaki gerginlik azalmamıştı ama en azından, artık ikisinin de dikkatini dağıtacak daha fazla insan vardı.

Hayes, kız kardeşi ve Addie'ye el salladıktan sonra verandanın basamaklarını tırmandı. "Vay be, bu ne güzellik böyle?"

"Senin için fazladan bir bardağım var." Bardağa uzanıp ağzına kadar limonata doldurdum.

"İçinde votka var mı?"

Başımı kaldırıp Hayes'in yüz hatlarını inceledim. "O kadar mı kötü?"

Dudaklarımdan öpmek için eğildi. "Artık daha iyi."

"Bana her şeyi anlat."

Hayes spor çantasını yere bıraktı ve ben limonata bardağını aramızdaki masaya bırakırken Addie'nin oturduğu sallanan sandalyeye yerleşti. "Ben, bize istediğimiz her şeyi verdi. Onun adına bir an için üzüldüm. Ian, onun sınırda olduğunu biliyor-muş ve bunu kendi çıkarları doğrultusunda kullanmış. Ahır ateşe vermek, dikkatli bir şekilde uyarılar ve imalar yapmak."

Ian'a göre, hiçbir ceza aileme yaşattıklarımı karşılayacak kadar büyük olamazdı ama muhtemelen bana acı çektirmekten her zaman zevk alacaktı.

Hayes başını iki yana salladı. "Ben'in akli çoktan iflas etmişti. Ian'ın o tohumları ekmesi çok kolay oldu. Yine de onu boğazlama isteğimi pek kolaylaştırmadı."

"Bunu yapmadığına sevindim."

"Garip bir şey *oldu*."

"Neymiş o?"

Hayes, sanki zihninde bir şeyi çözmek istiyormuş gibi bardağındaki buğunun üzerinde bir desen çizdi. "Hadley'yi kamyonetiyle kovalayan kişinin kendisi olmadığını söyledi."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bize her konuda doğruyu söylerken, bu rastgele bilgi hakkında yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

"Kimdi o zaman? Yolda öfke nöbeti geçiren biri mi?"

Hayes bir omzunu kaldırıp tekrar indirdi. "Olabilir. Ya da içkiyi fazla kaçırıp bir şeylere sinirlenen biri. Ama Hadley başka bir sorun yaşamadı."

En azından bize böyle söylemişti. O gecenin ardından ailesi ve Calder ile yaşadığı tartışmadan sonra söyleyeceğinden de pek emin değildim. "Umarım, hepsi bu kadardır."

Zihnim, Ben ve Ian'a tekrar odaklanırken midem bulanıyordu. "Savcı duruşmalar hakkında ne dedi?"

"Ben'in suçunu kabul edecekler. Genel koğuş yerine bir hapishanenin psikiyatri koğuşunda kalacak."

"Bu iyi bir şey. Belki ihtiyacı olan yardımı alır. Peki ya Ian?"

Hayes'in yanağındaki bir kas seğirdi. "O da en azından kundaklamadan mahkemeye çıkacak. Eş zamanlı olarak zorlu bir mücadele olacak ama iyi haber şu ki uzaklaştırma kararı artık kalıcı."

Hapishanede geçireceği her anın, abim için gerçek bir uyanış fırsatı olacağını düşünmek istiyordum. En azından bir süre onu düşünmek zorunda kalmayacaktım. Limonatamdan bir yudum alıp gözlerimi kapattım. Hafif esintiyi hissedebiliyor, çam ağaçlarının ve hayvanların kokusunu alabiliyordum. Yanımdaki Hayes'in varlığını da hissedebiliyordum. Huzura kavuşmak için ihtiyacım olan tek şey buydu. Gözlerimi açtığımda, huzur bulduğum adama baktım. "Artık bu konuyu kapatabilir ve yaşamaya başlayabiliriz."

Dudakları kıvrıldı. "Bu bana harika bir plan gibi geldi. Ayrıca, sanırım bunu kutlamak için bir şeyim var."

"Ne?"

Hayes spor çantasına uzanıp bir karton silindir çıkardı. "Bunları bugün mimardan aldım."

Küçük bir çığlık attım ve dönüp sürahiyle bardakları masanın kenarına taşıdım. "Masaya ser. Görmek istiyorum."

Gülerek dediğimi yaptı. Bakışlarım evimizin birinci katının olduğu yerde gezindi. Parmağım duvarların çizgilerini takip etti. Açık mutfak ve oturma alanı. Benim için hayvanları gören bir ofis. Kış aylarında bize yardımcı olacak ve Hayes'in ısrarla istediği kar küreme makinesinin sığacağı kadar büyük bir garajla birlikte vestiyer. İkinci sayfadaki üst kata geçtim. İhtiyacımız

olacağını düşündüğümünden daha fazla yatak odası, bizim için muhteşem bir oda ve hatta ekstra alan olarak kullanmak için bitirebileceğimiz bir tavan arası vardı.

Başımı kaldırıp gülümsedim. “Bu mükemmel.”

“Bence de öyle.” Hayes üçüncü sayfayı açtı. “Arka bahçeyle ilgili olası tasarımlar için bir peyzaj mimarına danışmalarını istedim. Buranın evlenmek için mükemmel bir yer olacağını düşündüm.” Parmağıyla bir çardak çizimini daire içine aldı ama gözlerim onunkilere kaydı.

“Evlenmek mi?”

Hayes küçük kadife bir kutuyu masaya bıraktı. “Evlen benimle, Ev.”

Hareket edemiyordum. Nefes alamıyordum. Hayes kutuyu alıp ayağa kalktı. Bana doğru yaklaştı ve dizlerinin üzerine, bacaklarımın arasına yerleşti. “Sonsuza dek sen ve ben olacağımızı zaten biliyorsun ama ev biter bitmez, bir sonraki bölüme geçmek istiyorum. Kendimi sana mümkün olan her şekilde bağlamak istiyorum. Seninle bir aile kurmak istiyorum. Sen de bunu istiyor musun?”

“İstiyorum,” diye fısıldadım. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı doğru süzülüyordu. “Bundan daha çok istediğim hiçbir şey yok.”

Hayes, üzerinde muhteşem bir pırlanta olan yüzüğü parmağıma takarken, aradığım o huzurdan çok daha fazlasını hissediyordum.

Karda
mahsur
Kalanlar

TATTERED & TORN SERİSİ

Birinci Bölüm

Emery

Öne doğru eğildim ve gözlerimi kısarak mürekkep karası geceye baktım. Oregon kırsalında sokak lambalarının varlığına inanılmıyor muydu? Daha önce karanlık yerler gördüğümü zannediyordum ama onlar buranın yanında hiçbir şeydi. Ortamı aydınlatan tek ışık, yoğun karın üzerine yansıyan far lambalarımın ve ara sıra yanımdan geçen diğer arabalardan geliyordu.

Yol keskin bir virajla kıvrılarak beni dağın zirvesine ulaştırırken midem bulanmaya başlamıştı. Direksiyonu terden sırlıklam olmuş ellerimle daha sıkı kavradım. Bu hiç iyi bir fikir değildi, hatta oldukça kötüydü ama yine de rotamı değiştirmek için artık çok geç kalmıştım.

Dikiz aynamdan, uzaktan parlayan bir çift far gördüm. Kalp ritmim düzensiz bir tempoyla hızlandı. Daha önce arkamda gördüğüm diğer arabaları hatırlamaya çalışarak aracın rengini ya da modelini görmeye uğraştım. Gri Mercedes Jeep. Kırmızı kamyonet. Beyaz Honda Sedan. Siyah Toyota 4Runner.

Ancak araba o kadar gerideydi ki, tam olarak göremiyordum. Bu muhtemelen iyiye işaretti. O kadar mesafeden beni takip ediyor olamazdı. Fakat zifiri karanlık bir gecenin içindeydik ve uzun farlarım açıktı.

Sertçe yutkunurken farları kapatmayı düşündüm. Zaten dik yokuşlardan birinden kayıp uçurumdan aşağıya düşmekten korkuyordum. Böyle bir karanlıkta, Wolf Gap dağlarından geçmeye çalışmak da bunu garantilemek için yeterliydi.

“Bu o değil.” Kelimeleri bir mantra, fısıltılı ya da duaymış gibi içimden tekrarladım. Maalesef dualarım son zamanlarda cevapsız kalıyordu. Sırf bu yüzden Noel’den birkaç gün önce bir çanta hazırlamış, Nashville’den Oregon’a üç bin iki yüz kilometre araba sürmek gibi saçma ve aceleci bir karar almıştım.

Çünkü bir yılın sonunda kendimi ilk defa güvende hissetmek istemiştim. Derin nefes almanın ve özgür hissetmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak istemiştim. Bana böyle hissettiren yalnızca bir kişi vardı.

Bunun sebebi, mükemmel bir ailemin olmaması değildi. Annem ve abim, benim için her şeyi yapardı. Fakat onlar yapabilecekleri her şeyi zaten yapmış ve bedelini de çok ağır ödemişlerdi.

O buruk duyguyu tekrar hissettim. Suçluluğu. Geçen her saniye, bu duygu beni iyice yiyip bitiriyordu çünkü diğer insanların başına potansiyel bir bela açıyordum.

İçime uzun, sakinleştirici bir nefes çektim. “Senin nerede olduğunu bilmiyor.”

Akla gelebilecek her türlü önlemi almıştım. Ceptelefonumu evde bırakıp bir dükkândan kullan-at telefon almıştım. Zifiri karanlıkta yola çıkmıştım. Otelde kalmak yerine, yol kenarlarındaki kamp alanlarında durup arabamın içinde uyumuştum.

Nereye gittiğimi de kimseye söylememiştim. Güvendeydim... En azından şimdilik.

Yağan kar hızını ve şiddetini arttırdı. Yoğun, beyaz taneler ön camımı kaplıyordu. Sileceklerimi en yüksek hızda çalıştırdım.

Normalde bu görüntü beni büyülerdi. *Noel*'i kar fırtınası kadar iyi tanımlayan başka hiçbir şey yoktu; Nashville'de kar nadiren yağardı ve şu an etrafımda gördüklerimin acınası bir taklidinden ibaret olurdu. Ayrıca kar yağarken hiç araba kullanmamıştım.

İleride görünen yol ayrımı paniklememe sebep oldu ve yol tarafına doğru uzandım. Yol ayrımı falan hatırlamıyordum. Kâğıda hızlıca göz gezdirdikten sonra başımı kaldırdım. Aniden bir geyik ortaya çıktı. Hayal bile edemeyeceğim kadar büyük zarar verebilecek devasa bir geyikti.

Böyle bir şey olmayacaktı. Özgürlük arayışım sırasında Bambi"yi öldürürsem kendimi toparlayamazdım. Aniden frene bastım. *Aptal, aptal, aptal*.

Arabam sağa doğru savrulup sertçe döndü. Boğazımdan çıkan ses, tıpkı bir sırtlanınkine benziyordu ya da belki de zorla suya sokulmuş bir kediye. Direksiyonu düzeltmeye çalıştım ama hızla ters yöne döndü.

İçgüdüsel olarak gözlerimi sımsıkı kapattım. Gelecek olan şeyi görmek istemiyordum. Yalnızca çarpışmaya hazırlandım ve giderken Bambi"yi de yanımda götürmemek için dua ettim.

Kan kulaklarımda uğuldadı. Dünya etrafımda sessizleşirken zihnimde bir yüz belirdi. Yıllardır görmediğim ama parmak uçlarımı üzerinde gezdirmek için her şeyimi verebileceğim bir yüz.

Arabam mide bulandırıcı bir çatırtıyla bir şeye çarptığında, gözlerim kocaman açıldı. Aracımın ön tarafından bir uğultu

* Disney'in 1942 yapımı animasyon filminin baş kahramanıdır.

duyuldu ve ardından motor durdu. Elimi göğsüme bastırıp etrafı kontrol ederken kalp atışlarımın yavaşlamasını diledim.

Kar yığını gibi bir şeyin içine düşmüştüm. Çarptığım yere doğru eğildim. Hayır, sadece bir kar yığını değildi. Karla kaplı, büyük bir kaya parçasıydı. Arabamın ön tarafı paramparça olmuştu. O kadar zarar görmüştü ki tekrar çalışması mümkün değildi. En azından ciddi bir bakımdan geçmeden olmazdı.

Başımı direksiyona dayadım. İçimde büyük bir ağlama isteği vardı. Gözlerimin arkasındaki basınç ve boğazımdaki yanma hissi o kadar güçlüydü ki, bunu bastırmak için tüm gücümü kullandım. Ayrıca şu an ağlamaya başlarsam, asla duramazdım.

Bunun yerine kendimi doğrulmaya zorlayıp çantama uzandım. Kullan-at telefonu çıkardım ve bir tuşa dokundum. Ekranın ışığı yandı. Sinyal yoktu.

Telefonu sıkı sıkı tuttum. “Pekâlâ, sıradaki en iyi plana geçelim.” Yol tarifimi ve basılı haritamı görmek için telefonun ışığını kullandım. Kulübeden yalnızca bir buçuk kilometre uzakta gibi görünüyordum. Eğitim kampı dersleri almıştım. Karda bir buçuk kilometre yürüyebilirdim. Sorun olacağını sanmıyordum.

Arka koltuğa uzanıp montumu aldım. Sahip olduğum tüm şeylerin içinde en sıcak tutanıydı. Onu giyerken eldivenimi ve beremi de taktım. El çantamı yanımda getirdiğim spor çantasının içine tıktırıp omzuma attım.

Arabamın kapısını açtığım anda karın içine battım. “Hormonlu tavşanlar aşkına!” Daha önce hiç böyle bir soğuk görmemiştim. Tam olarak nefesinizi kesip kemiklerinize işleyen türdendi.

Derin bir nefes alıp mırıldanarak küfrettim. Nefes almak hataydı. Sanki cam kırıkları solumuşum gibi hissediyordum. “Kimilda, Emery. Lanet olsun, sadece hareket et.”

Kulübeye doğru yürümeye başladım. Artık son düzlükteydim. Kaybolup, insandan bir buz parçasına dönüşmemin imkânı yoktu. Eğer yoldan ayrılmadan ilerlersem böyle bir şey olmazdı.

Yol neredeyse ayak bileğime kadar karla kaplıydı. “Bunu düşünme. Bir ayağını diğerinin önüne at.”

Dağa tırmanmanın verdiği gerginliğe rağmen içimde bir ürperti hissettim. On dakikanın ardından titrememi durduramıyordum. Bir an için arabama geri dönmeyi düşündüm. En azından hava şartlarına karşı korunak sağlardı ama yine de sıcaklık olmazdı.

İçimi gerçek bir korku kaplarken yürümeye devam ettim. Bambi’nin şu anda hayatını yaşayıp fedakârlığım için bana minnettar olmasını umuyordum. Çünkü ben, hipotermiden* dayak yiyordum.

Ağaçların arasından bir ışık parladığında kalbim hızlandı. Bacaklarım da o ışığa doğru hareket etti. Eğer yapabilseydim koşardım. Yolu takip etmek yerine, ışığı rehberim olarak kullanarak ağaçların arasından geçtim ve kar yığınlarının arasında ilerledim.

Karşıdan bir kulübe görüldüğünde iliklerime kadar ıslanmıştım ve tıpkı bir yaprak gibi titriyordum. Karanlığın içinden küçük yapıyı seçebiliyordum. Dünyadan kaçmak için mükemmel, sevimli bir yerdi. İçinde yaşayan adama hiç benzemiyordu.

Kendimi ilerlemeye, basamakları çıkıp kırmızı ön kapıya doğru gitmeye zorladım. Seçeneklerimi gözden geçirmeye fırsat bulamadan kapıyı çaldım.

Diğer taraftan ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı.

* İnsan vücudunu faaliyet göstermesi için gerekli ısıyı ürettiğinden daha hızlı kaybetmesi sonucunda ortaya çıkan ve vücut ısısının tehlikeli derecede düşmesine neden olan acil tıbbi durum.

Karda mahsur Kalanlar

Keskin bir nefes aldım. Hem tamamıyla farklı hem de tıpatıp aynı görünüyordu. Saçları yıllar içinde koyulaşmıştı. Çenesi daha keskindi ve kirli sakalla kaplıydı. Fakat o yeşil gözleri... Onlar daima içinde kaybolduğum gözlerdi.

“Em?”

Dudaklarından dökülen takma adım, neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme sebep olacaktı. Cevap olarak tek kelime bile edemedim.

Kaşlarını çatı. “Burada ne yapıyorsun?”

“Yardıma ihtiyacım var.”

İkinci Bölüm

Cooper

Cehenneme gidecektim. Kapımın önünde duran Emery, sıırılsıklamdı ve donuyordu. Yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Ve benim tek düşünebildiğim, onu *öpmekti*. Drew, küçük kız kardeşiyle ilgili bu düşüncenin zihnimde dönüp durduğunu bilse beni öldürürdü.

Sanki bu, yıllar önce beni Nashville'den koşarak kaçmaya zorlayan düşüncelerden bir şekilde arınmamı sağlayacakmış gibi başımı iki yana salladım. Kaçmak işe yaramamıştı, bu da yaramayacaktı.

Geriye doğru çekilip Emery'ye içeri girmesini işaret ettim. Bakışlarım vücudunun her santiminde geziniyordu. Her ayrıntıyı hafızama kaydetmek istiyordum. Solgun ve titriyor olmasına rağmen o kadar güzeldi ki... Ancak Em'in şu anda ona tıpkı bir aptal gibi bakmama ihtiyacı yoktu.

"Hadi gel. Seni biraz ısıtalım. Sonra konuşabiliriz."

Tıpkı bir robot gibi başını salladı ve beni kulübenin içine kadar takip etti. İki küçük yatak odasının arasındaki banyoyu

işaret ettim. “Sana giymen için kuru giysiler getireyim. Sıcak bir duş da iyi gelir.”

Emery tekrar başını salladı. Bu hiç ona göre bir şey değildi. Em her zaman hayat dolu ve coşkuluydu. Aklından geçenleri söylemekten asla çekinmezdi.

“Bekle,” derken sporcu çantasını kaldırdı. “İçinde kıyafetlerim var.”

Çantaya baktım. Hava koşullarına oldukça dayanıklı görünüyordu. “Tamam o zaman. Bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeterli.”

Beni bir kez daha başıyla onayladıktan sonra kendini banyoya kapattı. Su açıldığında, kaşlarımı çatarak kapıya baktım. Kendimi banyodan uzaklaşmaya zorlayarak oturma odasına geçtim ve ateşe birkaç odun daha attım.

Belki de Drew’u aramalıyım. Burada hatlar çekmiyordu ama acil durumlar için -görevdeyken milli ormanda da yanımda taşıdığım- uydu telefonum vardı.

Parmaklarım telefona uzanıp Emery’ye neler olduğunu anlamaya çalışmak için titriyordu ancak içimden bir his bana beklememi söylüyordu. Bunun sebebi belki de en iyi arkadaşımın alacağım sorulardı. Belki de her ne olduysa Em’in kendisinden duymak istiyordum.

Su kapandı ve biraz süt ısıtmak için küçük mutfığa doğru gittim. Birkaç dakika sonra kapının açıldığını duydum. Oturma odasına girip Emery’ye bir fincan uzattım. “Sıcak çikolata.”

Fincana bakıp gülümsedi. “En sevdiğim.”

“Ekstra marshmallowlu.”

Emery kıkırdadı. “Kalbime giden yolu her zaman biliyorsun.”

Kaburgalarım ciğerlerimin etrafında sıkışarak nefes almamı zorlaştırdı. “Burada ne yapıyorsun, Em?”

Altdudağını ısırdı. “Muhtemelen buraya gelerek aptallık et-”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Neden kar fırtınasının ortasında, arabasız bir şekilde ve donarak ölmek üzereyken kapıma

geldiğini soruyorum. Dağa çıkmayı nasıl başardın?" Kaybolabilir ve hipotermiye girebilirdi.

"Arabam yolun yaklaşık bir buçuk kilometre aşağısında, bir kar yığınının içinde."

Yanağımda bir kas seğirdi. "Neden beni aramadın?"

"Aslında bakarsan numaran yok."

Bundan oldukça emindim.

"Ayrıca geldiğimi kimsenin bilmesini de istemedim," dedi aceleyle.

Gözlerimi kısarak kanepeyi işaret ettim. "Otur."

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Ben köpek değilim."

"Lütfen," diye ekledim.

"Bu daha iyi." Emery kanepeye oturdu ve sıcak çikolatasını sehpanın üzerine koydu. Kanepenin arkasındaki battaniyeye uzanıp onu kucağına çekti. Birkaç kez gözlerini kırıştırarak battaniyeye baktı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Onu sakladın mı?"

"Tabii ki sakladım." Bana üniversite mezuniyetim için hediye olarak ördüğü battaniden kurtulmak, elimi koparıp atmaktan daha zordu. "Konuş benimle, Em."

Başını kaldırdığında gri gözleri parlıyordu. "Her şeyi berbat ettim."

"O zaman düzeltiriz."

"Bu çok kötü, Coop. Onun iyi biri olduğunu sanıyordum ama hiç de öyle değilmiş."

Omurgam kaskatı kesildi. "Kim?"

Emery sesimdeki hırıltı yüzünden irkilerek doğruldu. Sertçe yutkunurken battaniyeyi sıkıca kavradı. "Adı Steven. Yaklaşık bir yıl önce, birkaç kez randevuya çıktık. Başta iyi birine benziyordu. Valilikte çalışıyor. Bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışırken tanıştık."

Ellerimi öyle çok sıktım ki neredeyse parmak eklemleirim çatlayacaktı. Gitmenin ne demek olduğunu biliyordum.

Hayatına devam edecekti. Biriyle çıkacak, âşık olacak, evlenecekti. Fakat başka birinin ona dokunduğunu ve sadece bana ait olduğuna inandığım kahkahayı duyacağını düşünmek... içimde, çok derinlerde bir şeyleri parçalıyordu.

Emery tekrar altdudağını dişledi. “Bir anda baskıcı birine dönüştü. Her şeyin çok hızlı ilerlemesini istiyordu. Ona istemediğimi söyledim ama geri adım atmadı. Sürekli arayıp duruyordu. Numaramı değiştirdim. Yenisini de buldu. Bana çiçek getirmek için işyerime geliyordu. Tuhaf olmaktan çok daha öteydi. Ben de korkmaya başladım.”

“Drew’a söyledin mi?” diye sordum. Em ve abisi çok yakınlardı. Babaları öldüğünde, bu rolü Drew üstlenmişti.

Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Çok kötüydü. Drew onunla yüzleşti ve Steven onu kışkırtarak abimin ona yumruk atmasına sebep oldu. Steven’in pek çok bağlantısı var, Drew bir geceyi nezarethanede geçirdi.”

“Suç duyurusunda bulunuldu mu?”

Emery başını iki yana salladı. “Steven, benim için bu kadar önemli olan birine zarar vermek istemediğini söyledi ancak bu daha çok bir tehdit gibiydi. Uzaklaştırma emri çıkartmaya çalıştığımda, polisler abimi içeri attırdığı için Steven’a misilleme yaptığımı düşündüler.”

Sessizce bir dizi küfür mırıldandım. “Sonra ne oldu?”

Titreyerek battaniyeyi iyice üzerine çekti. “Bir gece zorla evime girdi. Kimse o olduğuna inanmadı. Oysaki ben *biliyordum*. İç çamaşırlarımdan birkaçı kayıptı ve yastığımın üzerinde kırmızı bir gül vardı.”

Emery’nin gözyaşları yanaklarından aşağı doğru süzülüyordu ve bu, dayanabileceğimden çok daha fazlaydı. Onu kucağıma çekerek göğsüme yaslardım. “Hepsi geçti. Artık güvendesin.” Ve onu güvende tutmak için de her şeyi yapardım.

Uçan Bölüm

Emery

Uzaktan bir motor sesi geldiğinde başımı kaldırıp Cooper'ın sıcaklığından, beni saran kollarının hissinden ve kalbinin düzenli atışından uzaklaştım. Bir eliyle sırtımı aşağıdan yukarıya doğru okşadı. "Sorun yok. Sadece Hayes geldi, arkadaşımı çağırdım."

Yutkundum, boğazım hareket etmekte zorlanıyordu. "Şerif."

Nashville'de, polislerle pek iyi deneyimlerim olmamıştı. En iyi ihtimalle şüpheli davranıyorlardı. En kötü ihtimalle karşıdakini aşağılıyorlardı.

Cooper başımın üstüne bir öpücük bıraktı. "Sana söyledim, o iyi bir adam. Polisliğe doğru sebeplerden dolayı adım attı."

Başımı kaldırıp Cooper'a baktım. "Senin gibi mi?"

Coop, kendimi bildim bileli park korucusu olmak istiyordu. Ve bunu başarmıştı. Yıllarca Nashville dışındaki milli parklarda çalışmış fakat sonra, buradaki dağlarda görev yapmak için ülkenin öbür ucuna kaçmıştı.

Cooper gülümsedi. “Ben vahşi doğada kendimi kaybetmeyi seviyorum.”

Sırtısına cevap veremedim çünkü vahşi doğa için beni geride bırakmıştı.

Kapı çaldı ve beni karmaşık düşüncelerimden kurtardı. Cooper beni kucağından kaldırıp kanepeye oturtuktan sonra ayağa kalktı. Anında sıcaklığını özledim. Rahatlığını, güvenliğini...

Kapıyı açtığı anda tepeden tırnağa kar kıyafetleri içinde, elinde kask ve gözlük olan bir adam göründü. Cooper ona içeri girmesini işaret etti. “İçeri gir, dışarısı çok acımasız.”

Hayes vestiyere doğru ilerleyip montunun fermuarını açtı ve kar pantolonu ile botlarını çıkardı. Üzerinde kot pantolonuyla oduncu gömleği kalmıştı. “Kar motosikletleri için Tanrı’ya şükürler olsun.” Bana kısa bir bakış attı. “Yoldaki kar yığınının içinde duran senin araban mı?”

Yüzüm kızarıırken başımı salladım. “Karda araba kullanma konusunda pek deneyimli değilim.”

Yüz ifadesi meraklı bir hal aldı. “Nerelisin?”

Cooper’a baktım, o da başını salladı. “Nashville.”

Hayes’in bakışları benden Cooper’a doğru kaydıktan sonra tekrar bana döndü. “Peki, Coop’un kışımı kar fırtınasında dağa çıkartmasının nedenini söylemek ister misin?”

“Easton...” diye uyardı Coop.

Tek elini kaldırdı. “Bunu seve seve yaparım. Sadece nedenini bilmek istiyorum.”

Cooper koltukta yanıma oturup elimi tuttu. “Bir sapığı var.”

Hayes, yanımdaki sandalyeye otururken yüzündeki tüm neşe uçup gitmişti. “En baştan başla.”

Cooper cesaret verici bir şekilde elimi sıktı. Hayes’e, Cooper ile paylaştığım her şeyi anlattım. Hatta bazı ayrıntılar da eklemeyi ihmal etmemiştim. Gecenin bir yarısı beni uyandıran ve

ağır nefeslerden başka bir şey duyulmayan müstehcen telefon aramaları gibi... Hayes, yüzünde sadece anladığını gösteren bir ifadeyle beni dinledi. Telefonuna notlar aldı ve ara sıra soru sormak için araya girdi.

Sözlerimi bitirdiğimde, Cooper beni kendine doğru çekti. “Ne yapabiliriz?”

Hayes önce Cooper’a sonra da bana baktı. “Bu gece acil bir koruma emri yazabilir ve Nashville’deki Steven’a tebliğ edilmesini sağlayabilirim ancak benim yetki alanımda olman gerekiyor.” Cooper’a baktı. “Burayı onun ikametgâhı olarak gösterebilir miyim?”

Cooper başını salladı. “Bu ucubenin onu rahat bırakması için gereken tüm süre boyunca burada kalacak.”

Hayes’in koyu mavi gözlerinden bir gölge geçti. Tanıdık gelen bir gölge. Bu, dünyanın sunabileceği karanlığın bir kısmını görmüş olmanın getirdiği bir şeydi.

Hayes bir eliyle çenesini ovuşturdu. “Dürüst olacağım. Duyduklarım konusunda içime sinmeyen şeyler var. Adam açıkça saplantı belirtileri gösteriyor. Böyle bir şey hemen geçmez.” O gölge geri dönmüştü ve gözbebeklerinin etrafında dans ediyordu. “Asla geçmeme ihtimali de var. En iyi umudumuz bir uzaklaştırma emrini ihlal etmesi ki böylece onu hapse atabilelim.”

Bu düşünce midemi bulandırdı. “Coop’u böyle bir riske atamam. Belki kasabada bir daire kiralayabilirim-”

“Burada kalıyorsun,” diye homurdandı Cooper.

“Bence bu daha güvenli bir oyun. Şu anda yalnız olmanı istemem,” dedi Hayes.

Cooper’a döndüm. “Peki ya sen görevdeyken? Bunun haftalarca sürdüğü oluyor.”

“Kullanmadığım izinlerim var.”

“Sana bunu yaptıramam.”

Cooper beni kendine doğru çekti. "Bana hiçbir şey yap-tırmıyorsun."

O zümrüt yeşili gözlerine baktım. Yaklaşmak ve aramızdaki mesafeyi kapatmak istedim.

Hayes boğazını temizledi. "Ben gidiyorum. Bu gece bunu yaz ki yarın ilk iş Nashville Polis Departmanı'nı arayabileyim."

Bakışlarımı Cooper'dan zorlukla ayırdım. "Sana deli olduğumu söyleyecekler."

"Ben de onlara, kahrolası işlerini yaptıkları zaman kendi fikirlerini söylemeye hakları olduğunu söyleyeceğim."

Dudaklarımdan belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Teşekkürler, Hayes."

Ayağa kalkıp bana baktı. "Böyle bir saplantı yüzünden kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Dikkatli ol. Coop'un yanından ayrılma. O seni korur."

Coop'un yanında kalmayı olması gerekenden daha fazla istiyordum. Hayes kar kıyafetlerini giyerken Cooper da ayağa kalkmış, onunla alçak sesle bir şeyler konuşuyordu.

Onlar vedalaşırken battaniyedeki gevşek bir iple oynadım. Düzeltilmesi gerekiyordu. Örgü malzemelerimi yanıma almamıştım ama kasabadan birkaç tane bulabileceğime emindim.

Cooper tekrar yanıma oturduğunda kanepe yerinden oynadı. "O kafandan neler geçiyor?"

"Battaniyeni düzeltmem gerek." Zarar görmüş köşeyi tutup gösterdim.

"Gerçekten tek düşündüğün bu mu?"

"Neden gittin?" Soru, ben onu engelleyemeden ağzımdan kaçmıştı. "Buna cevap vermek zorunda değilsin."

"Biliyorsun, Em."

Bakışlarımı onun bakışlarına diktim. "Biliyor muyum?"

Cooper iç çekerek koltuk minderlerine yaslandı. “Birlikte çok fazla zaman geçiriyorduk. Aklıma hiç gelmemesi gereken şeyler geliyordu.”

Nabzım boynumda tekledi ve sonra birden hızlandı. “Beni istemen, çok mu yanlış olurdu?”

Cooper’ın yüz ifadesini, sadece *acı içinde* olarak tanımlayabilirdim. “Baban öldüğünde çok şey yaşadınız. Drew sana ve annene bakmak için çok fazla yükün altına girdi. Sana karşı her zaman fazla korumacı davranırdı. Arkadaşlarımızdan hiçbirinin sana yaklaşmasını istemezdi. Onun üzerine daha fazla stres yükleyemezdim.”

Anlıyordum. Gerçekten anlıyordum. Drew, babam öldükten sonra o kadar çok çalışmıştı ki neredeyse kendini öldürüyordu. Babamın kanseri, bize altından nasıl kalkacağımızı bilemediğimiz kadar çok hastane faturası bırakmıştı. Drew, üniversiteye devam edebilmem için iki işte birden çalışmıştı. Babamın ardından boşalan yeri doldurmak için hemen harekete geçmişti.

Ancak bu, Cooper’ın gidişinin ne kadar acı verici olduğunu değiştirmiyordu. “Kalbimi kırdın. Her şeyi tekrar, en başından kaybediyormuşum gibi hissettim.”

“Özür dilerim, Em. Gerçekten. Ben sadece-” Elini uzatıp yüzümü kavradı. “Senin acı çekmeni asla istemem.” Başparmağıyla yanağımı okşadı. “Her lanet olası gün seni düşündüm. Kahretsin, bazen her saniye seni düşünüyormuşum gibi hissediyordum.”

“Seni özledim,” diye mırıldandım. “Seni tekrar kaybetmek istemiyorum.”

O zümrüt rengi derinliklerde ateş parlıyordu. “Korkudan aklını kaçırdığını ve donarak ölmek üzere olduğunu görmek aklımı başıma getirmiş olabilir ama ben de seni kaybetmek istemiyorum. Bir daha asla.”

Dördüncü Bölüm

Emery

Cooper bir anda beni kendine doğru çekip ayağa kalktı. “Bunu benimle yapmak ister misin?”

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve dudaklarına yapışıp yılların ihtiyacını öpücüğüme akıttım. Bu öpücük, söyleyecek söz bulamadığım her şeyi anlatıyordu. Kalp kırıklığını, özlemi...

Cooper dudaklarımdan bir saniye bile ayrılmadan yatak odasına doğru ilerledi. Aramızda bir milim mesafe bile olmasını istemediğim için kendimi ona daha sert bastırdım. Temasımız bir anlığına kesilse bile, onu sonsuza dek kaybedebileceğimden korkuyordum.

Ben onu bırakmak istemeyerek parmaklarımı gömleğine geçirirken, o da elleriyle yüzümü kavrayıp beni yatağına yatırdı. Başparmağı elmacıkkemiğimin üzerinde gezindi. “Hiçbir yere gitmiyorum.”

Boğazım yandı. “Kanıtla.” Kelimelerim bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Cooper'ın gözleri ihtiyaç ve daha fazlasının karışımıyla parlıyordu. Parmakları kazağımın kenarını buldu ve tek hamlede tişörtümle birlikte çıkardı. Yutkunurken o yeşil gözleri alev aldı. "Sutyenin yok mu?"

Yanaklarıma hücum eden kızarıklıkla boğuştum. "Rahat olmak istemiştım."

Cooper uzanıp elleriyle göğüslerimi kavradı ve başparmakları meme uçlarımla etrafında dolaştı. "*Rahatlığı* severim."

Kendimi ellerine doğru bastırırken alçak sesle inledim. Daha fazla temas ve baskı, Coop'a ait herhangi bir şey için çaresizdim.

Ardından elleri uzaklaştı ve eşofmanımı, altındaki uyku sortuyla birlikte çekip çıkardı. Serin havanın etkisiyle nefesimi tuttum.

"Seni tuttum." Cooper, parmakları sıcaklığımla bulana kadar ellerini bacaklarımda gezdirdi. Okşadı ve oynadı, her hareketinde beni daha da yükseğe çıkardı.

Kalçamı kendi irademle hareket ettirerek ona doğru kıvrıldım. "Coop."

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Em?"

"Sana." Bunca zamandır özlediğim tek şey buydu.

Cooper o kadar hızlı hareket etti ki gömleğini ve kot pantolonunu çıkardığını zar zor fark ettim. Donup kaldı. "Kahretsin, prezervatif lazım."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve uzun zamandır sevişmedim." Şu anda aramıza hiçbir şeyin girmesini istemiyordum. Onu *her şeyiyle* hissetmek istiyordum.

Cooper'ın yüz ifadesi yumuşadı. "Benim için de uzun zaman oldu ve kontrollerimi yaptırdım." Yanağımı okşadı. "Aramızdaki bu güven, dünyalara bedel."

Doğrulup dudaklarına her şeyi anlatan bir öpücük kondurdum. Geri çekildiğimde, Cooper'ın gözleri yeşil bir ateş denizi gibiydi.

“Seni seviyorum, Em. Hep sevdim, hep de seveceğim.”

Göğsüm sıkıştı. “Bu kelimeleri senden duyacağımı hiç düşünmemiştim.”

“Ancak o kelimeler hep oradaydı. Dile getirmesem bile.”

Avucumu kalbinin üzerine bastırdım. “Ben de seni seviyorum.”

Sonra Cooper içime girdi. Yavaş bir süzülme, nefis bir gerilmeyle sonuçlandı.

“Coop...” Söyleyebildiğim tek şey bu oldu.

Güzel bir ritim bulmuştuk. Daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir ritim. Beni sonsuza dek değiştireceğini bildiğim türden bir ritim.

Kalçalarım Cooper'ın kiler ile buluşmak için yükselirken sırtım kavislendi. Gözlerimiz bir an bile birbirinden ayrılmadı. Aksine, Cooper'a ait olan her şeyin içinde kayboldum. Bakışları, dokunuşu, aşkı. Başparmağı klitorisimin üzerinde daireler çizerken darbeleri hızlandı.

“Benimle birlikte boşal, Em.”

Beni harekete geçirmek için gereken tek şey buydu, Cooper ile birlikte olma çağrısı.

Işık, görüş alanımda dans ederken parmaklarımı sırtına bastırdım. Aynı anda birbirimizden ayrıldık. Tam o anda aramızda oluşan bağın, ikimiz için de bambaşka olacağını biliyordum.

Sıcacık bir kozaya sarılmış halde uyandım. Cooper'ın, sadece bana özel elektrikli battaniyem gibi olduğuna yemin edebilirdim. Sıcaklığı ne kadar harika olsa da dayanamayıp yüzünü görebilmek için ona doğru döndüm.

Çok güzeldi. Onu gördükçe göğsüm sızlıyordu. Derin uykunun etkisiyle yüz hatları gevşemiş, bir tutam saç alnına düşmüştü. Usulca saçını yüzünden çektim.

Sonra aptal gibi sııttım. O kadar geniş sııttım ki gerçekten canım yandı. Parmaklarım Coop'un her santimine daha fazla dokunmak için kaşınıyordu. Eğer bu yatakta kalırsam, tam olarak bunu yapacaktım ve aldığı derin nefeslerden Cooper'ın uykuya ihtiyacı olduğunu anlamıştım.

Yavaşça yatağın kenarına doğru kaydım. Ayağa kalktığımda kıpırdamadı. Loş ııkta elimi yerde gezdirerek dün gece çıkardığım eşofmanları bulup giydim ve Cooper'ın şifonyerinden bir çift çorap aldım.

Kapıyı yavaşça açıp arkamdan usulca kapattım. Mutfağa girip bir fincan sıcak çikolata yapmak için biraz süt ısıttım. Sıcak çikolata içimi ısıttığında, Cooper'ın evinde dolaşmaya başladım. Tam anlamıyla onu yansıtıyordu. Basit, gösterişsiz. Kitaplığı Stephen King'den, Barbara Kingsolver'a kadar çeşit çeşit kitapla doluydu.

Şöminenin üstünde daha önce fark etmediğim fotoğraf çerçeveleri duruyordu. Drew, ben ve Coop'un olduğu bir fotoğraf gözüme ilişti. Çocuklar kollarını bana dolamıştı ve ben de başımı geriye atmış kahkahalarla gülüyordum.

Beni hiç yanından ayırmamıştı. Ben onun hayatına devam ettiğini düşünürken bile. Bunu anlamak göğsümün sıkışmasına neden oldu ama bu iyi türden bir acıydı.

Kendimi şömineden uzaklaşmaya zorladım ve ön kapıyı doğru ilerledim. Cooper, Ugg botlarımı kalorifer peteğinin yanına koymuştu, sabaha kadar tamamen kurumuşlardı. Onları ayağıma geçirip verandaya çıktım. Üzerime mont almalıydım. Soğuk yüzümü acıtıyordu. Yine de bu hayatımda gördüğüm en güzel manzaraydı.

Güneş doğudan yükseliyor, kulübenin arkasındaki dağları aydınlatıyordu. Kar her yeri kalın, beyaz bir örtüyle kaplamıştı. Dünya sessizliğe gömülmüştü ve çok durgundu. Sanki kar her şeyi susturmuştu.

Verandadan uzaklaşıp, bu görkemli manzaraya doğru çekilmekten kendimi alamadım. Cooper'ın burayı neden sevdiğini anlıyordum. Yine de Nashville'e veda etme düşüncesi göğsümü ağrıyordu. Coop benden bunu istememişti ama ilişkimizin uzak mesafeli olmasını istemiyordum. Onunla geçirdiğim tek bir geceden sonra, ondan asla uzun süre ayrı kalamayacağımı anlamıştım.

Bir el ağzıma kapandığında boğuk bir çığlık attım. Biri beni geniş bedenine doğru çekti.

“Benden kaçabileceğini mi sanıyorsun? Ben herkese, her şeyi yoluna koyduğumuzu söyledikten sonra beni aptal yerine koyabileceğini? Beş para etmez, kiralık bir park polisi için bacaklarını ayırabileceğini mi sanıyorsun?”

Midem bulanmaya başlarken paniğim de artıyordu. Kollarının arasında çırpınırken Steven'in sıcak nefesi yüzüme çarptı. Hareket ettikçe beni daha sıkı tutuyordu.

Elini sertçe ısırđım. Eldiven taktığı için istediğim kadar zarar vermemişti ama onu sersemletmeye yetmişti. Tutuşu biraz gevşeyince avazım çıktığı kadar bağırdım.

Steven küfrederek pantolonunun kemerinden bir silah çıkardı. “Kapat çenenı, seni orospu. Sana öğreteceğim son şey bu olacaksa bile yerini bileceksin.”

Ön kapı gürültüyle açıldı. Cooper elinde bir tüfek, üzerinde sadece eşofman altıyla dışarı fırladı. Önündeki manzaraya bakarken öfkesinin içinden taşıtığını görebiliyordum. Silahını bir anda havaya kaldırdı. “Bırak onu.”

Steven beni öyle sıkı tutuyordu ki nefes almakta zorlanıyordum. "O benim. Seninle gitmesine izin vermektense karda kan kaybindan ölmesini tercih ederim."

Cooper gözlerini kıstığında hedefi hesapladığını biliyordum. Sadece bir boşluğa ihtiyacı vardı.

İçgüdülerimle hareket ederek başımı öne eğdim ve sonra tüm gücümle kafamı geriye attım. Mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu, ardından acı dolu bir feryat onu takip etti.

Dizlerimin üzerine çöküp başımı korudum. Birbiri ardına üç el ateş edildi. Hemen sonra tek hissettiğim şey kulaklarımdaki çınlamaydı.

Sıcak kollar etrafımı sarıp beni kaldırdı.

"İyisin. Seni tuttum."

Cooper beni evin içine taşıırken tir tir titriyordum.

"Seninleyim. Güvendesin."

Cooper'ın kollarına gömüldüm. Tek istediğim beni sarması ve sıcaklığıydı. Şerif departmanı çalışanları kulübeye doluşmadan önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum.

Hayes de gelmişti ve yüzünde endişeli bir ifade vardı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Coop beni kurtardı."

"Tüfek konusunda çok beceriklidir." Hayes, Cooper'la el sıkıştı. "İyi nişan alır ve hızlı düşünür."

Cooper'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Keşke oraya daha erken gidebilseydim."

Ona doğru yaslardım. "Tam zamanında yetiştin."

Hayes eliyle çenesini ovuşturdu. "Bu iyi bir şey. Dün gece biraz araştırma yaptım ve Steven'in, birkaç yıl önce Washington'da çalışırken bir kadının kaybolmasıyla ilgili soruşturmaya dahil olduğunu öğrendim."

Cooper keskin bir nefes alırken kasları altımda gerildi.

Karda mahsur Kalanlar

Elimi kalbinin üzerine koydum. “Ben buradayım. Artık bana zarar veremez.”

Hayes başını sallarken gözlerinde gölgeler dans etmeye devam ediyordu. “Sen yapman gerekeni yaptın, Coop. Emery yanı başında, güvende ve zarar görmemiş durumda. Herkes onun kadar şanslı değil.”

Cooper beni kendine doğru çekip boynuma sokuldu. “Önümüzdeki on yıl boyunca gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim.”

Benim için hiç sorun olmazdı.

Son

Emery

NOEL GÜNÜ

Ben Cooper'ın kucağına daha da gömülürken abim dik dik bize bakıyordu. Sonunda ona dilimi çıkardım. "Bana pis pis bakmayı kes."

Kaşlarını çattı. "Bakmıyorum. Ben sadece... bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Coop ve kız kardeşim..." Sanki hayatında duyduğu en iğrenç şeymiş gibi abartılı bir şekilde titredi.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Suratını bir daha öyle yaparsan, sana seks hayatımızı en ince ayrıntısına kadar anlatırım."

Cooper kahkahalara boğulurken vücudu benimkini sarsıyordu.

Drew, yeşilin pek de çekici olmayan bir tonuna büründü. "Bu çok kötüydü."

Annem meşhur Noel kurabiyelerinden bir tabak koyarken sırıttı. "Bunu hak ettin Drew." Eğilip şakağıma bir öpücük kondurdu. "Sonunda birlikte olduğunuz için çok mutluyum."

Drew ona öylece bakakaldı. "Sen biliyor muydun?!"

Annem gözlerini devirdi. “Bu ikisinden çıkan kıvılcımları görmemek için kör olmak lazım.”

Cooper tekrar kahkahalara boğulurken beni kendine doğru daha sert bastırdı. “O haklı, D. Ona sıırıslıklam âşık olduğum çok belliydi.”

Abim ağzından *homurtulu* bir ses çıkardı. “Ne anlaşıma ama.”

Drew öğrendiğinde, Cooper’a biraz zor anlar yaşatmış olsa da iyi olduğum için o kadar rahatlamıştı ki olay bundan öteye gitmemişti. Yine de içimden bir ses, bu saçma sapan konuşmaların bir süre daha devam edeceğini söylüyordu.

Başımı geriye doğru eğip Cooper’ın çenesinin altını öptüm. “Bazı anlaşmalar bozulmaya değer.”

Drew öğürdü. “Aman Tanrım, gözlerim!”

Annem kafasının arkasına bir şaplak attı. “Eğer şu tavrını kesmezsen kurabiyeleri mutfağa geri götürürüm.”

Drew bir kurabiye kapıp ağzına attı. “Çenemi kapatıyorum.”

Annem bana doğru döndü. “Akşam yemeğini hazırlamama yardım etmek ister misin?”

“Tabii.” Cooper’ın sıcak kollarından ayrılmak istemiyordum fakat anladığım kadarıyla annemle konuşma vakti gelmişti. O ve abim, dün akşam Wolf Gap’e vardıklarından beri pek konuşma fırsatımız olmamıştı.

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni mutfağa doğru yönlendirdi. “İyi misin?”

“Mutlu olduğumu söylemem yanlış olur mu?”

“Elbette olmaz.”

“Bir adam öldü, anne.”

İrkildi. “İyi bir adam değildi. Ben olsam adalet derdim. Belki de kızlarını kaybeden aile artık bir nebze olsun huzura kavuşur.”

Nashville polisi, Steven’in evini arayıp kadının kaybolmasında bir parmağı olduğuna dair kanıtlar bulmuştu. Hatta

Virginia'daki bir eyalet parkında köpekler hâlâ kadının cesedini arıyordu.

"Böyle bir şeyden sonra huzur bulunur mu bilmiyorum."

Annem beni sıkıca kucakladı. "Hızlı düşünüp karşılık vermene çok sevindim. Cooper'ın reflekslerinin bu kadar hızlı olmasına da."

"Ben de," diye fısıldadım.

Bana hâlâ sarılırken, "Baban Coop'u hep sevmiştir," dedi.

Göğsüm acı verici bir şekilde sıkıştı. "Biliyorum."

"Eskiden bana, '*umarım Emery de böyle bir genç adam bulur,*' derdi."

Hafifçe geri çekildim, gözlerim dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Buna çok sevinirdi ve Drew'a bu konuda zor anlar yaşatmaktan büyük keyif alırdı."

"Onu özledim."

"Biliyorum bebeğim. Ben de özledim ama o hâlâ bizimle. Kalbimizde. Hepimizi bugün olduğumuz kişi yapan oydu."

Gözümünden akan bir damla yaş sildim. "Çok güzel bir kalbi vardı."

Annem elini göğsüme koydu. "Senin kalbinin aynısı."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Coop usulca.

Annem ona gülümsedi. "Sadece kızımı kontrol etmek istedim ve biraz duygusallaştık." Bizi kovar gibi yaptı. "Hadi gidip biraz kurabiye yiyin. İkiniz de."

"Akşam yemeği için sana yardım etmem gerektiğini sanıyordum."

Tekrar gözlerini devirdi. "Seni buraya, bunun için çağırmadığımı biliyorsun. Ben yemek yaparken sadece ayak bağı olursun."

Kıkırdadım. "Sen tek kişilik bir ordusun."

Cooper bir kolunu omuzlarıma doladı ve eğilip kulağıma fısıldadı. "Benimle gel."

"Tamam." Ona karşı koyamıyordum.

Abimi kurabiye yerken bırakıp ceketlerimizi giydik. Coop beremi başıma geçirdikten sonra montlarından birini üzerime sardı. "Seninki şehir montu. Sana gerçek bir tane lazım."

Ona burnumu kırıştırarak baktım. "Benimki gayet iyi."

Tek kaşını kaldırdı. "Geçen gece buraya gelirken üşümedin mi?"

"Tamam, haklı olabilirsin..."

Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurup beni dışarı çıkardı. Güneş çoktan batmıştı ve gökyüzü ıslıl ıslıl parlayan yıldızlarla doluydu. Tüm bunları seyrederken Cooper'a yaslandım. "Burası çok güzel."

"Sanırım Nashville'e geri dönerken kulübeyi satmayacağım. Tatillerde gelebiliriz. Belki diğer zamanlarda kiraya veririm."

Ona doğru döndüm. "Nashville'e geri mi döneceksin?"

Kaşlarını çattı. "Seni bir daha bırakmayacağımı söylemiştim."

"Biliyorum ama benim buraya taşınmam gerekir diye düşünmüştüm."

Cooper yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Em, ailen senin için dünyalara bedel. Seni bunu yapman için asla zorlamam."

"Bu beni zorlamak sayılmaz. Seni seviyorum. Seni her gün görmediğim bir hayat istemiyorum."

Dudakları benimkilere değdi. "Ben de seni seviyorum. Bu yüzden, Nashville'deki eski patronumu aradım bile. Yılın ilk günü işe başlayabileceğimi söyledi."

"Burayı terk etmenin senin için sorun olmayacağından emin misin?"

"Em, hâlâ anlamadın mı? Ben sadece, sen neredeysen orada olmak istiyorum."

SON